

Khi Quân Hôn Gặp Gỡ Tình Yêu

Contents

Khi Quân Hôn Gặp Gỡ Tình Yêu	2
1. Chương 1 : Xin Chào, Hôn Nhân (1)	2
2. Chương 2 : Xin Chào, Hôn Nhân (2)	5
3. Chương 3 : Xin Chào, Hôn Nhân (3)	8
4. Chương 4 : Xin Chào, Hôn Nhân (4)	12
5. Chương 5 : Xin Chào, Hôn Nhân (5)	15
6. Chương 6 : Chào Con, Con Trai	18
7. Chương 7 : Xin Chào, Về Nhà Mẹ Đẻ	21
8. Chương 8 : Chào Anh, Sư Huynh	22
9. Chương 9 : Xin Chào, Say Rượu	25
10. Chương 10 : Xin Chào, Mâu Thuẫn	27
11. Chương 11 : Xin Chào, Tình Bạn	31
12. Chương 12 : Xin Chào, Bộ Đội	34
13. Chương 13 : Xin Chào, Rửa Chân	37
14. Chương 14 : Xin Chào, Cùng Giường	40
15. Chương 15 : Xin Chào, Hôn	43
16. Chương 16 : Xin Chào, Bà Mai	46
17. Chương 17 : Xin Chào, Ở Chung	48
18. Chương 18 : Xin Chào, Vòng Tay	51
19. Chương 19 : Xin Chào, Tiểu Bàn Đỉnh	54
20. Chương 20 : Xin Chào, Công Việc	57
21. Chương 21 : Xin Chào, Tạm Biệt	59
22. Chương 22 : Xin Chào, Dám	63
23. Chương 23 : Xin Chào, Ngọt	66
24. Chương 24 : Xin Chào, Kịch Bản...	69
25. Chương 25 : Xin Chào, Lời Tâm Tình	72
26. Chương 26 : Xin Chào, Yêu...	75
27. Chương 27 : Xin Chào, Bị Thương...	78
28. Chương 28 : Xin Chào, Đứa Trẻ Lớn...	81
29. Chương 29 : Xin Chào, Lưu Manh...	84
30. Chương 30 : Xin Chào, Bà Vú...	87
31. Chương 31 : Xin Chào, Hai Mẹ...	91
32. Chương 32 : Xin Chào, Náo Nhiệt...	94
33. Chương 33 : Xin Chào, Cướp Cò...	98
34. Chương 34 : Xin Chào, Vợ...	101
35. Chương 35 : Xin Chào, Xứ Nam	106
36. Chương 36 : Xin Chào, Ông Cụ...	112
37. Chương 37 : Xin Chào, Dỗ Vợ...	117
38. Chương 38 : Xin Chào, Chung Tình...	126
39. Chương 39 : Xin Chào, Thương Yêu...	130
40. Chương 40 : Xin Chào, Chủ Nhật...	135
41. Chương 41 : Xin Chào, Lễ Giáng Sinh...	138

42. Chương 42 : Xin Chào, Tiểu Tam...	147
43. Chương 43 : Xin Chào, Hạnh Phúc...	153

Khi Quân Hôn Gặp Gỡ Tình Yêu

Giới thiệu

Ba nói với ý nghĩa sâu xa: “Đào Phi, coi như ba chưa từng gặp nó, cũng tin tưởng nhân phẩm của nó”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-quan-hon-gap-go-tinh-yeu>

1. Chương 1 : Xin Chào, Hôn Nhân (1)

Cầm giấy hôn thú màu đỏ chót in chữ vàng, miễn cưỡng nằm ở trên giường, suy tư trong đầu Tôn Đào Phi đều là vấn đề ba chữ “Giấy hôn thú” thần kỳ này, nếu như cô vắng mặt ở hôn lễ vào một tuần sau thì sẽ có kết quả như thế nào. Ở mọi việc đã sẵn sàng, dưới tình huống này chỉ còn chờ cơ hội.

“Phi Phi, đưa giấy hôn thú hồi chiều của các con ẹ xem một chút!” Phu nhân Tống Mỹ Lệ thái hậu nhà cô đẩy cánh cửa sơn màu xanh lá cây đi vào.

Tôn Đào Phi run tay, tờ giấy đỏ thắm rơi thẳng xuống sàn nhà lạnh như băng.

Tống Thái hậu cất bước lớn tới đây, gấp gấp nâng lên tờ giấy hồng nằm tro tro trên mặt đất, vui rạo rực mở ra, sững sờ nhìn một câu chưa đủ một trăm chữ phía trên, ước chừng nhìn chồng chọc hơn hai mươi phút.

“Mẹ, có đẹp mắt như vậy không?” Cho dù mặt Thái Hậu đã đắp kín đến gió thổi không lọt, nhưng trong ánh mắt lấp lánh loé lên của bà mừng rỡ như điên, Tôn Đào Phi có thể tưởng tượng gương mặt dưới lớp kem bùn đó là vui mừng không nói nên lời cỡ nào.

“Phi Phi, con xem con và Phi Viễn thật xứng đôi!” Thái hậu nghiêng mặt sang bên, chỉ chỉ cô và Trình Phi Viễn trong tấm ảnh.

Tôn Đào Phi buồn bực nhìn chằm chằm khuôn mặt cách cô vền vẹn năm phân thước của Thái hậu nhà cô, nhìn thế nào cũng thật thảm người, nguyện chúa phù hộ cô tối nay sẽ không gặp ác mộng.

Về phần Thái hậu nói họ xứng đôi, Tôn Đào Phi ý vị không rõ hơi cong môi một cái. Nếu như Thái hậu nhìn thấy một màn xé chiều hôm nay, không biết còn có thể kiên trì giải thích như bây giờ hay không.

Chuyện là, ba giờ chiều, sau khi bị Thái hậu nhà cô tàn ác tiến hành một hồi trang phục lộng lẫy. Tôn Đào Phi và Trình Phi Viễn tiên sinh sắp trở thành một nửa kia trong cuộc đời trực tiếp lao tới cục dân chính.

Đến phiên họ thì chị gái làm chứng, đặc biệt không hiểu hỏi một câu, “Hai người tới làm giấy hôn thú sao?”

Ngay lúc đó cô đang cúi đầu giành giật từng giây thảo luận với Từ Đình về “Niềm vui mới” của cô! Trình Phi Viễn lại là hai tay đút vào túi quần không biểu tình đứng ở một bên. Cũng không trách được người ta có hiểu lầm.

Tôn Đào Phi thu hồi điện thoại di động, ánh mắt trong suốt kiên định nói với vị chị gái thoát nhìn hoà ái dễ gần kia, “Chị ơi, tôi có thể xác định cùng kiên định nói cho chị biết, chúng tôi là tới làm chứng!”

“Là tự nguyện?” Chị gái vô cùng có trách nhiệm với công việc hỏi một câu.

Nghiêng đầu, Tôn Đào Phi thản nhiên cười đối với Trình Phi Viễn vẻ mặt cứng ngắc như cũ, “Phi Viễn, anh nói chúng ta có tự nguyện hay không?” Tôn Đào Phi gọi hai chữ “Phi Viễn” cực kỳ ngọt ngào.

Trình Phi Viễn hứng thú gật gật cái đầu cao quý.

Vị chị gái kia nhép nhép miệng, thở dài, cuối cùng đóng dấu cho họ.

Vừa ra khỏi cửa, khí nóng nhào tới trước mặt, mặt trời sáng loáng treo ở không trung làm loá mắt người. Một bộ tóc đen nhánh rủ xuống, cô gái có diện mạo giống như baby cơ hồ trong nháy mắt hấp dẫn lực chú ý của Tôn Đào Phi.

Tôn Đào Phi thầm nghĩ, mỹ nữ không phải đều cần bảo dưỡng à. Tia tử ngoại mạnh như vậy, mỹ nữ không nhúc nhích đứng ở dưới ánh mặt trời dữ dội, cô ta không muốn nước da như ngọc kia sao?

“Đi thôi!” Xoa xoa mồ hôi dày đặc trên trán. Với thể chất dễ ra mồ hôi này, vào ngày hè đối với cô mà nói quả thật chính là địa ngục.

Trình Phi Viễn giống như là không nghe thấy, đứng ở trên bậc thang không nhúc nhích, ánh mắt yên lặng nhìn chằm chằm một hướng khác.

Tôn Đào Phi theo tầm mắt của hắn nhìn sang, mỹ nữ mới vừa rồi vẫn còn ở nơi xa chạy tới trước mặt họ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay một mảnh trắng bệch, hàm răng cắn chặt môi mỏng, phía trên chảy ra chút vết máu, mắt to long lanh đầy tràn nước mắt, lỗ chã chực khóc.

“Phi Viễn!” Hai chữ, mỹ nữ làm ột ít ủy khuất phải chín cong mười tám queo.

Biểu tình của Trình Phi Viễn vẫn như cũ là nhàn nhạt, nhưng quả đấm nắm chắc đặt ở bên người vẫn tiết lộ ít tâm tình của hắn.

Tôn Đào Phi chỉ cảm thấy mồ hôi sau lưng một tầng thêm một tầng, ồ ồ tâm thần, Tôn Đào Phi nở nụ cười trên mặt, “Phi Viễn, vị này là?”

Trình Phi Viễn lấy lại tinh thần, hết sức khắc chế nói, “Bạn cùng nhau lớn lên từ nhỏ, Bùi Hân.”

Tôn Đào Phi liếc mắt nhìn Bùi Hân điềm đạm đáng yêu, thật sự là không biết nên dùng biểu tình gì.

“Chúng ta đưa Bùi Hân trở về trước?” Trình Phi Viễn đã quen với thói bá đạo, tự chủ trương đưa ra quyết định.

Dọc theo đường đi, trong xe đều yên lặng, Tôn Đào Phi thỉnh thoảng cũng có thể cảm nhận được tầm mắt sâu kín Bùi Hân quăng tới.

Tôn Đào Phi ngồi nghiêm chỉnh để mắt nhìn mũi mà nghĩ, nếu như hiện tại cô và Trình Phi Viễn ly hôn, có thể sáng lập kỳ tích ly hôn trước chưa từng có, sau cũng không thể có hay không?

Hơn nữa, nói lại, vị Bùi tiểu thư ngồi ở phía sau kia sao không tới sớm một chút?

Lúc rời đi, vị Bùi tiểu thư kia lại càng cẩn thận, mỗi bước đi đều thống khổ nhìn lại.

“Nếu không hai chúng ta lại đi cực dân chính một chuyến?” Chỉ chỉ Bùi Hân vẫn đứng ở cửa không chịu đi vào, Tôn Đào Phi trực tiếp mở miệng.

“Em đừng đoán mò, chúng tôi không phải là loại quan hệ như em nghĩ!” Trình Phi Viễn mệt mỏi nặn ra một câu.

Tôn Đào Phi hừ lạnh một tiếng ở đáy lòng, tôi không suy nghĩ, nhưng khi nhìn xem các người chàng có tình, thiếp có ý, bộ dáng sống sờ sờ bị chia rẽ, muốn cho người khác không nghĩ cũng khó.

Phải nói Trình Phi Viễn và Bùi Hân có thể nói là môn đăng hộ đối, xem chỗ ở này của người ta cũng biết. Hào môn thế gia như họ Trình, không phải đều lựa chọn cường cường liên thủ sao? Tại sao ba Trình Phi Viễn lại vứt bỏ một thiên kim đại tiểu thư chân chân chính chính, mà lựa chọn cô gái ở nhà dân nhỏ này. Mặc dù ba cô ở thành A có mấy quán mì sợi, cũng coi là một công ty. Nhưng so với người nhà Bùi Hân, xem chỗ ở này của người ta, nhà cô vẫn kém mấy bậc, chẳng lẽ chỉ bởi vì ba mẹ Trình Phi Viễn thích cô.

“Phi Phi, con nhớ, trong khoảng thời gian này chớ ăn nhiều, tránh cho lên cân, mặc áo cưới không vừa.” Thái hậu đại khái là thương thức đủ rồi, một tiếng sợ hãi rống khiến Tôn Đào Phi thu suy nghĩ lơ lửng lại.

Nhận lấy giấy Thái hậu đưa tới, Tôn Đào Phi cúi đầu nhìn bụng coi như bằng phẳng của mình chút, cô hình như chưa tới hiện tượng rượu chè ăn uống quá độ mà.

Thái hậu nhìn cô tiện tay ném giấy lên đầu giường, chỉ tiếc rên sất không thành thép trừng mắt nhìn cô một cái, “Cất kỹ giấy chứng nhận!” Giám sát cô bỏ giấy vào trong hộp khoá mật mã, Thái hậu mới an tâm đi lải nhải với ba cô.

Thái hậu vừa rời đi, Tôn Đào Phi lại bắt đầu như đi vào cõi thần tiên. Trình Phi Viễn người đàn ông đề tiện này, lúc bắt đầu lời thề son sắt nói cho cô biết, hẳn không có bất cứ rối rắm gì trên phương diện tình cảm. Hiện tại thì sao, mới vừa cầm giấy hôn thú đã tới một Bùi tiểu thư, sau này không biết còn có Vương tiểu thư, Lý tiểu thư gì đây. Còn nói làm lính có thể tin, bây giờ nhìn lại có thể tin cái rắm gì chứ! Tuy nói cô không quá để ý, tuy nói họ có thể coi như là hiệp nghị kết hôn, vì cho cha mẹ của mình một câu trả lời thỏa đáng, nhưng mới vừa cầm giấy hôn thú đã vậy, cũng quá không nề mặt cô rồi!

Nếu như cô vắng mặt ở hôn lễ vào một tuần sau, trước không nói ba mẹ cô sẽ có một loạt phản ứng cực kỳ tàn ác. Mấy tôn đại thần nhà Trình Phi Viễn, tùy tiện động ngón tay, nhà các cô cũng đừng nghĩ ở thành A nữa.

Trải qua nghĩ sâu tính kỹ, cô cảm thấy cô vẫn không chịu nổi hậu quả vắng mặt trong hôn lễ, huống chi hiện tại cô đã có thể được xem là vợ của Trình Phi Viễn, thì có thể chạy trốn tới nơi nào được? Vỗ vỗ gò má đã bị ép tới có chút cứng ngắc, Tôn Đào Phi quyết định, bình tới tướng chặn, nước tới lấy đất ngăn. Cô cũng không tin trừ Thái hậu nhà cô, còn có chuyện gì Tôn Đào Phi cô không giải quyết được.

Mấy ngày trước hôn lễ, dưới bầu trời nổi lên mưa nhỏ dai, mặt Thái hậu cũng bởi vì khí trời mà có chút sầu khổ. Cũng may một ngày trước hôn lễ, bầu trời trải qua nước mưa rửa tội, xanh thẳm đến không có một tia tạp chất, nhiệt độ cũng vừa vặn thích hợp.

Năm giờ sáng, Tôn Đào Phi liền bị Thái hậu nhà cô đào lên, chuẩn bị đi làm tạo hình, trang điểm cô dâu. Thợ trang điểm tô son điểm phấn, tỉ mỉ mài dũa, Tôn Đào Phi nhìn mỹ nữ kinh tâm động phách trong gương, có chút không dám tin tưởng, đây là Tôn Đào Phi cô sao? Mặc dù diện mạo của cô nhìn qua vừa mắt, nhưng nhiều lắm chỉ có thể coi là mỹ nữ hạng hai, nhưng hôm nay cô hoàn toàn bước vào hàng ngũ mỹ nữ hạng nhất cấp A. Có thể thấy được kỹ thuật tạo hình trang điểm hiện đại thật là một ma pháp thần kỳ.

“Thật là xinh đẹp!” Phụ tá bên cạnh hâm mộ kinh hô.

Tôn Đào Phi cười nhìn cô một cái, cũng ngây ngô cười nói, “Cám ơn! Về sau cô sẽ còn xinh đẹp hơn.”

“Tôn tiểu thư, cô là cô dâu gả vào nhà giàu có thái độ dễ gần nhất tôi từng gặp.” Mặt phụ tá tràn đầy ánh sao si mê nhìn cô.

Tôn Đào Phi hơi cong môi một cái, nhưng không biết nên nói gì.

Hôn lễ cử hành ở khách sạn Rig sang trọng nhất thành A, khách tới đều là chính thương danh lưu (nhà giàu có) thành A, ai bảo Tôn Đào Phi cô gả cho hào môn vọng tộc thành A. Đứng ở trong xe hoa bố trí hoa lệ mộng ảo, Tôn Đào Phi vẫn không có tâm tình đặc biệt gì, liếc bên cạnh một cái, trên trán ba cô ngược lại toát ra mồ hôi lấm tấm.

“Ba, ba có khỏe không?” Tôn Đào Phi lo lắng nhìn ba cô một cái. Đặc biệt muốn nói với ba cô, ba không cần khăn trương như vậy, ba xem tất cả họ đều là bột mì trong tay ba, ba muốn như thế nào liền như thế đó.

Tôn Ái Quốc tựa như an ủi vỗ vỗ tay của cô, “Yên tâm, ba nhất định giao con an toàn vào trong tay Phi Viễn.”

Lúc này, dâu phụ chuyên nghiệp sau lưng nhắc nhở một câu, “Tôn tiểu thư, phải bắt đầu rồi!”

Tôn Ái Quốc lập tức ngừng đầu ưỡn ngực đưa ra tư thế đã luyện N lần ngày hôm qua. Tôn Đào Phi hiểu ý vòng bàn tay vào khuỷu tay ba.

Khúc nhạc hôn lễ du dương uyển chuyển vang lên, Tôn Đào Phi máy móc theo ba cô bước từng bước trên thảm trắng noãn đi về phía trước.

Nhìn Trình Phi Viễn hiện ngang mạnh mẽ, đứng cuối thảm trắng, Tôn Đào Phi hoảng hốt hôn lễ này giống như là diễn xuất một bộ phim, nhân vật chính là cô cùng Trình Phi Viễn, nhân vật phụ là cha mẹ của họ cùng với mỗi vị khách ngồi ở dưới. Không liên quan tình yêu, chỉ vì khiến người khác vui mừng.

Toàn thân đứng ở trước kính trong phòng tắm xa hoa sáng ngời, khổ não nắm nắm tóc, cô muốn nắm tóc đến lúc nào a. Kiểm chế sự kích động, Tôn Đào Phi tắm một cái sạch sẽ đến gần hai giờ, coi như là miễn cưỡng ép buộc xong tóc của cô. Vẩy cánh tay đã sớm đau nhức ra, Tôn Đào Phi âm thầm oán kết hôn, thật không phải chuyện dễ dàng.

Đợi đến Tôn Đào Phi hoàn toàn chỉnh đốn thỏa đáng thì đã qua thêm nửa giờ. Đồng chí Trình Phi Viễn cũng tiến vào phòng cưới của họ, nghe nói là ‘phòng tổng thống’ xa hoa nhất Rìg.

Cách một tầng cửa sổ sát đất không quá dày, bên ngoài là Trình Phi Viễn đang hút thuốc lá nhả ra khói mù lượn lờ. Nhẹ nhàng gõ thủy tinh trong suốt một cái, Trình Phi Viễn đang hút thuốc lá nghe tiếng quay đầu, trong mắt không có bất kỳ phập phồng quét Tôn Đào Phi một cái, tiếp theo bóp tàn thuốc trong tay, ngừng đầu kéo cửa mà vào, giống như là muốn đi lên đài hành hình.

Tôn Đào Phi nhìn vẻ mặt rõ ràng có chút trông gà hoá cuốc của Trình Phi Viễn, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

“Ông xã, anh yên tâm đi, em không biết cưỡng ép!” Tôn Đào Phi trêu chọc nói, trời mới biết cô thật muốn hòa hoãn không khí, bất kể như thế nào, hiện tại họ đã là vợ chồng không phải sao, không thể giả bộ thân mật ở trước mặt cha mẹ, lẽ nào lại giống như kẻ thù! Vậy mà, Trình Phi Viễn tuyệt không linh tình, lườm cô một cái, không nói một lời vào phòng tắm.

Tôn Đào Phi bắt đầu dĩ nhún nhún vai, “Không cảm kích, dẹp đi, đi ngủ, ai rảnh rồi hầu hạ cái mặt thối như anh.”

Thu thập xong quả táo ngâm rượu, long nhãn ở trên giường trước đó, Tôn Đào Phi không thể chờ đợi nhào tới trên giường lớn xem ra rất thoải mái này. Không đến mười phút, Tôn đại tiểu thư liền tiến vào giấc mộng đẹp.

Cho nên khi Trình Phi Viễn đi ra, đầu tiên thấy chính là trên giường nổi lên một đoàn cao cao, kèm theo tiếng ngáy nhẹ nhàng. Khẽ nhếch môi, có lẽ kết hôn với cô gái này đúng là lựa chọn tốt nhất đối với hắn.

2. Chương 2 : Xin Chào, Hôn Nhân (2)

Thời gian trở lại hơn một tháng trước.

“Mười lăm đồng tám! Cảm ơn!” Tôn Đào Phi cất kỹ laptop Apple vào túi, mỉm cười đưa mắt nhìn vị khách rời đi duy nhất trong hai giờ qua.

Tháng tám nắng gắt nóng bỏng thiêu nướng cả vùng đất, bầu trời sạch sẽ đến không có một tia sắc thái, bên ngoài tối tối lui lui đều là người vội đi đường.

Cách một đường cái, xa xa một người mặc áo dài tơ lụa màu trắng in hoa, quần bó sát thân màu đen, tay trái khoác một túi xách LV (tuyệt đối chính phẩm), bóng dáng người phụ nữ mặc áo đầm lễ phục ngắn màu trắng giơ tay phải lên rơi vào trong mắt Tôn Đào Phi, bóng dáng rực rỡ hoa lệ như vậy, trừ mẫu thân đại nhân, phu nhân Tống Lệ Bình của cô, còn có thể là ai! Tôn Đào Phi vội vàng rót ly trà xanh lạnh, lão phật gia tới, cô không thể không phục vụ tốt, chẳng qua là không biết lão phật gia lại tới truyền đạt mệnh lệnh gì.

Không bao lâu, Tống phu nhân liền uy vũ mạnh mẽ tiến vào. Tôn Đào Phi nghe thấy vội vàng bưng trà xanh tươi cười rạng rỡ nghênh đón, “Mẹ, sao mẹ tới đây?”

Tống phu nhân ở bên cạnh nhàn rỗi ngồi xuống, rút ra mấy tờ khăn giấy, lau lau mồ hôi dày đặc trên trán, hận rên sất không thành thép trừng mắt nhìn Tôn Đào Phi một cái, “Không phải là vì con, mẹ làm sao tới đây?” Tôn Đào Phi vì phòng ngừa mẹ cô bộc phát tức giận, khéo léo đứng ở sau lưng mẹ cô phục vụ chu đáo đảm vai cho bà, một lúc lâu, đợi đến khi tức của mẹ cô hạ xuống, Tôn Đào Phi thử dò xét mở miệng, “Không biết chuyện gì, khiến mẹ đại giá?”

Phải nói kể từ ba năm cô kinh doanh cửa hàng bánh ngọt này, số lần mẹ cô tới đếm trên đầu ngón tay, nhiều lần đều là vô sự không lên Tam Bảo điện, hơn nữa chuyện gì ao đãi còn phải vô điều kiện không có bất kỳ đường sòng nào hoàn thành.

Tống Lệ Bình nhấp một hớp trà, hoàn toàn lạnh xuống, thanh âm vừa rồi còn có chút thở gấp cũng trở thành trung khí mười phần năm mươi mấy năm như một ngày, “Ba con mấy ngày trước gặp được cấp trên cũ của ông ấy, người ta vừa lúc có một con trai còn chưa kết hôn, cho con đi gặp!”

Đầu óc Tôn Đào Phi nhanh chóng chuyển động, cấp trên cũ của ba cô, vậy cũng chỉ có thể là cấp trên hai mươi mấy năm nghe nói vẫn còn làm lính. Cũng là một cấp trên duy nhất trong cuộc đời này của ba cô, sau đó ba của cô bởi vì bị thương giải ngũ, mới tách ra, mở tiệm mì sợi, cho tới hôm nay ở thành A đã có đến mấy tiệm mì sợi.

“Mẹ, con có thể hỏi thăm, con trai ông ấy là làm nghề gì không?” Nếu mẹ cô có thể tự mình đến gi ao phó, nói rõ họ đối với lần xem mắt này rất thận trọng, nếu như cô vẫn xem là không liên quan như mấy lần xem mắt lúc trước, nói không chừng mẹ cô sẽ bộc phát, nói chung phải biết lắng nghe mới tốt.

Quả nhiên, mẹ cô rất hài lòng phản ứng của cô, giọng nói cũng ôn hòa không ít, “Bộ đội làm lính, tên cũng dễ nghe, gọi Trình Phi Viễn.”

Quân nhân, từ quen thuộc lại xa lạ cỡ nào, quen thuộc là từ ngày lễ lập quân “Tám một”[1] lúc cô sáu tuổi, Tôn Ái Quốc tiên sinh phụ thân đại nhân của cô luôn lải nhải kiếp sống quân lữ ngũ ngũ trước mặt cô một lần. Xa lạ chính là, trừ cha cô kể ra, trong thế giới của cô không có bất kỳ dấu chân quân nhân nào.

Tống phu nhân chột nghiêng đầu sang chỗ khác, từ trên xuống dưới quan sát Tôn Đào Phi một phen, trên mặt rất rõ ràng viết sao con lại là con gái của ta. Tôn Đào Phi cũng cúi đầu, cô thừa nhận cô không quá thích để ý chính mình, bây giờ trên người mặc chiếc áo T-shirt màu xám tro cộng thêm quần cao bồi bầy phân, ở trong mắt Tống Lệ Bình quý bà yêu kiều, yêu thời trang này dĩ nhiên là nhếch nhác vô cùng.

Buổi chiều Tống phu nhân ra lệnh cưỡng chế cô không cho đi làm, lôi kéo cô đi cửa tiệm cắt tóc tốt nhất gần đó, gọi thợ cắt tóc tốt nhất trong cửa tiệm, ở một bên giám sát cô thỉnh thoảng nói lên ý kiến của mình để sửa tóc cô lại.

Thật ra thì đáng đáp Tôn Đào Phi vẫn rất khá, di truyền da thịt trắng nõn hồng hào từ mẹ cô, dưới lông mày mảnh khảnh là một đôi mắt to đen láy, lông mi vừa dài vừa cong, dưới mũi mượt mà khéo léo là đôi môi đỏ mọng hình thoi, ăn mặc đẹp lên cũng rất làm cho người ta vui tai vui mắt.

Cắt bỏ hết tóc, Tống phu nhân mang cô đi về, bốn năm trước cô đã một mình ở nhà gần đây, bình thường cô ở chỗ này, chỉ có Chủ nhật mới trở về bên nhà cha mẹ. Tống phu nhân lật tủ quần áo của cô đến đáy ngược lên trời, cũng không gật đầu một cái. Kết quả cuối cùng là, ở dưới nhiệt độ ba mươi tám độ bọ họ lại chạy về phía bách hoá, trải qua hơn một giờ chọn lựa tỉ mỉ, mới tuyển được một cái áo đầm lễ phục ngắn hơi lộ vai màu xanh da trời, hợp với áo khoác ngắn cùng màu, khiến cho cả người Tôn Đào Phi thoát nhìn xinh đẹp lại không mất quyền rũ.

Nhưng khiến cho Tôn Đào Phi khiếp sợ hơn vẫn còn ở phía sau, xế chiều hôm đó mẹ cô nói, khi cô và người đàn ông gọi Trình Phi Viễn đó gặp mặt, bà và cha cô cũng sẽ ở nơi này. Tôn Đào Phi có một chút tò mò đối với Trình Phi Viễn, phải biết từ khi cô ở trong căn nhà trọ này một mình, số lần mẹ cô đến có thể nói là đếm trên đầu ngón tay, rốt cuộc là hạng người gì có thể khiến cho ba mẹ cô huy động nhân lực như thế.

Buổi tối, Tôn Đào Phi lặng lẽ hỏi ba cô, Trình Phi Viễn rốt cuộc là hạng người gì! Kết quả ba cô nói cho cô biết, ông cũng chưa từng gặp, người ta là nghỉ phép mới trở về, ông cũng là tình cờ gặp phải cấp trên cũ, bất quá ông tin tưởng tác phong làm người của cấp trên, Tôn Đào Phi khóc không ra nước mắt, ba, ba không thể bởi vì tin tưởng người khác, liền bán con gái ruột của ba chứ!

Ngày xem mắt, Tôn Đào Phi bị mẹ cô kéo đến Lai Nhân Các - chỗ ước hẹn sớm một chút, đó là một nhà hàng rất có cấp bậc phong cách ở thành C, đất ước hẹn hạng nhất của các cặp tình nhân.

Đẩy cửa phòng ra, một người đàn ông phẩm chất hoàn mỹ mặc tây trang đẹp ngồi ngay ngắn trên sofa trong phòng. Ngũ quan rõ ràng lập thể, ánh mắt dưới mày kiếm đen đậm có hình sâu không thấy đáy, dưới mũi thẳng có lực là môi mỏng mím chặt, sắc mặt khê biến thành đen, nhưng cũng không tổn hao sự tuấn lãng của hấn chút nào, ngược lại tăng thêm một phần cứng rắn. Tôn Đào Phi kinh ngạc một giây, không phải là quân nhân sao? Sao không có mặc quân trang, lại ngẩng đầu nhìn một cái, đúng là phòng số tám, không đi nhầm.

Tôn Đào Phi ngồi xuống ở bên kia ghế sofa, trấn định mở miệng, “Anh khỏe chứ, Trình tiên sinh, tôi tên là Tôn Đào Phi!” Trình Phi Viễn không có bất kỳ ngôn ngữ nào, ánh mắt sâu không đáy cao thâm nhìn chằm chằm Tôn Đào Phi.

Tôn Đào Phi là một người gặp mạnh là mạnh, gặp mềm là mềm, gặp nhu là nhu, cho nên đối mặt Trình Phi Viễn mặt không chút thay đổi, cô nhất thời cũng không tìm được đề tài gì. Trong phòng rơi vào trầm mặc. Tôn Đào Phi oán thầm, nếu không phải sớm biết hấn là quân nhân, cô nhất định sẽ cho rằng cô tới gặp chính là xã hội đen.

Trình Phi Viễn bất động thanh sắc ngồi ở đối diện quan sát, cha hấn xuống mệnh lệnh chỉ muốn hấn tới gặp cô gái này, dáng dấp vẫn còn coi là đập vào mắt, những thứ khác cũng không thấy gì đặc biệt. “Tôn tiểu thư làm việc gì?” Trình Phi Viễn rốt cục mở miệng, thanh âm trầm vang vọng một vòng trong phòng yên tĩnh.

“Tự tôi mở một cửa hàng nhỏ, làm điểm tâm!” Nói thật, ấn tượng đầu tiên của Tôn Đào Phi đối với Trình Phi Viễn cũng không tốt, hấn mặc dù diện mạo đẹp trai, nhưng cũng không phải là loại đẹp trai tuấn tú nho nhã mà cô thường thích. Giống như Lâm Gia Vũ làm cho người ta cảm giác rất thâm trầm, đây là chỗ cô không thích.

Hai tiếng qua, họ nói chuyện không hơn mười lăm câu, nội dung càng khỏi phải nói, thật không có gì quan trọng, lúc kết thúc càng thêm một trước một sau ra khỏi phòng.

Tôn Đào Phi năm nay hai mươi bảy tuổi, khi dần dần đi vào độ tột của tuổi gái ế, thế giới tình cảm của Tôn Đào Phi cô vẫn còn trống rỗng, tựa như trong thế giới của cô hai mươi sáu năm nay, Tôn Đào Phi cô chưa từng thích một người đàn ông nào. Cho nên cô thường bị Từ Đình, bạn thân từ nhỏ cùng nhau ăn uống miễn phí, xưng là hoa tuyệt thế (hiếm thấy, đặc biệt, kỳ lạ), thường thường cảm thấy lòng của cô là như thế nào. Khi còn bé, ba mẹ cô đối với cô cũng là lòng không có việc khác, một lòng chuyên chú với việc học là yên tâm. Dần dần cô trưởng thành, ba mẹ cô bắt đầu nóng nảy. Hai mươi lăm tuổi thì mẹ cô thậm chí lén hỏi cô, cô thích con gái có phải không, nguyên nhân là cô từ nhỏ đến lớn đã ở chung thân thiết với Từ Đình. Tôn Đào Phi nhớ lúc ấy cô hung hăng cười to ba tiếng, không ngờ Thái hậu nhà cô lại nghĩ thế, bị Thái hậu nhà cô vung ánh mắt giết người, lúc ấy cô liền yên lặng, yếu ớt nói một câu, không phải vậy.

Từ sau ngày đó, Thái hậu nhà cô liền thông qua vô số điện thoại, an bài vô số lần xem mắt cho cô. Thật ra thì yêu cầu của cô rất đơn giản, cô chỉ muốn một người đàn ông chừng chạc phúc hậu, bình bình đạm đạm qua hết cả đời này là OK. Sau đó, cô thật đúng là gặp người đàn ông diện mạo nhìn qua phúc hậu, bất quá luôn sẽ xuất hiện nhiều loại tình cảnh, một người trong đó còn chưa có tán gẫu, liền bắt đầu quan tâm tới tình trạng tài chánh nhà cô, trực tiếp hỏi cô về sau có thể được chia bao nhiêu gia sản; một người trực tiếp con mẹ nó nói một câu, tôi thích đàn ông, chúng ta có thể kết hôn, nhưng tôi chỉ có thể cho cô hôn nhân, trải qua mấy lần đả kích liên tiếp, Tôn Đào Phi coi như hiểu, đàn ông thật không thể trông mặt mà bắt

hình dong, sau đó cô vẫn đến các chỗ hẹn xem mắt mà Thái hậu nhà cô an bài, vẫn phí thời giờ an cho tới bây giờ, cô cũng chưa gặp phải một người thích hợp.

Về đến nhà, mẹ cô đã vội vã tiến lên đón, “Như thế nào?”

“Rất tốt!” Tôn Đào Phi dùng hai chữ này trả lời vấn đề, thường thường chính là không biết phải trả lời như thế nào, lại không thể nói không tốt, thật ra thì cá nhân chủ quan của cô cảm thấy không tốt.

Tổng phu nhân nghe lời con gái nói, tâm tình lập tức trở nên rất tốt, ngâm nga bài hát đi gọi điện thoại cho ông chồng nhà mình, bảo ông đi thăm thính tình huống đối phương. Tôn Đào Phi nhìn mẹ cô vừa ngâm nga bài hát vừa lắc lắc eo, không dám tưởng tượng nếu mẹ cô biết từ đầu tới đuôi họ chỉ nói không hơn mười lăm câu sẽ là như thế nào. Hoàn hảo ở dưới chính sách chuyên chế hơn hai mươi năm của mẹ cô, cô đã sớm học xong trên có chính sách, dưới có đối sách. Hơn nữa, cô còn muốn nói với mẹ cô, mẹ, chẳng qua là con gái mẹ nói rất tốt, bên kia còn không có phản ứng mà?

Hai ngày sau, mẹ cô gọi điện thoại, trong điện thoại thanh âm mẹ cô cao vút mạnh mẽ, không cần suy nghĩ, cũng biết tâm tình mẹ cô thật tốt. “Phi Phi, ba con đã hỏi thăm xong tình huống, ấn tượng của Phi Viễn đối với con cũng tốt vô cùng, mẹ đã nói số điện thoại của con cho Phi Viễn rồi, con cũng phải nhớ số điện thoại của Phi Viễn.” Ở thủ đoạn đặc biệt của Tổng phu nhân, Tôn Đào Phi nhớ kỹ số điện thoại di động của Trình Phi Viễn.

Kết thúc điện thoại, Tôn Đào Phi ngồi ở trong tiệm, trầm nghĩ Trình Phi Viễn ấn tượng tốt với cô, đây cũng quá giật gân, từ đầu chí cuối không hơn mười lăm câu, đừng bảo là hấn xấu hổ, đánh chết cô cũng không tin. Không ngờ làm lính cũng am hiểu nói láo như vậy. Còn có mẹ cô mở miệng một tiếng Phi Viễn, Phi Viễn. Người không biết còn tưởng rằng hấn là con trai của bà.

~

[1] “Bát nhất” kiến quân tiết: ngày một tháng tám hàng năm là ngày kỷ niệm của quân giải phóng nhân dân Trung Quốc thành lập, vì vậy cũng gọi là lễ lập quân “Tám một”.

3. Chương 3 : Xin Chào, Hôn Nhân (3)

Ấn tượng của Trình Phi Viễn với cô, Tôn Đào Phi không có tinh lực cũng không có thời giờ an suy nghĩ nhiều. Về phần số điện thoại của hấn cô vẫn nhận, bất quá cô sẽ không liên lạc.

Theo thời gian tự trường càng ngày càng gần, Tôn Đào Phi cũng bận rộn hơn. Bởi vì tiệm bánh kem của cô mở gần một trường đại học, khách hàng chính là học sinh gần đây. Cho nên học sinh đi học, các cô cũng vội vàng bắt đầu làm một vài công việc chuẩn bị.

“Tiểu Đào Đào, có nhớ chị hay không?” Giọng nữ mượt mà dễ nghe, Tôn Đào Phi nghe thấy không cần đoán cũng biết là cô gái Từ Đình đã mất tích hơn hai tháng nay. Nếu như không phải là trường đại học chỗ cô dạy học cần tự trường, người phụ nữ này đâu trở lại sớm như vậy.

Tôn Đào Phi đối chiếu hoá đơn xong, giao công việc còn dư lại cho Tiểu Lý nhân viên được mời tới. Đi về phía Từ Đình đang tự nhiên uống cà phê trên bàn ở khu vực thư giãn bên cạnh, “Sao chịu trở lại?”

Được nghỉ hè thì Từ Đình vốn bảo Tôn Đào Phi cùng cô đi Tây Tạng, Tôn Đào Phi không chút suy nghĩ liền cự tuyệt. Ở trong ấn tượng của cô, Tây Tạng là một địa phương thường phát sinh bạo động, hơn nữa người nơi đó càng có Phản Ứng Cao Nguyên (một chứng suy hô hấp, tiếng Anh là acute high altitude disease), tín niệm trong cuộc đời của cô cho tới bây giờ đều là cách xa tất cả nguy hiểm, dĩ nhiên sẽ không mạo hiểm.

Từ Đình toét miệng, lộ ra một hàm răng vô cùng sáng ngời, “Buông lỏng tâm tình là cần thiết, nhưng tiền vẫn không thể thiếu.” Tôn Đào Phi nhìn màu da bị phơi đến đen của cô, trong lòng thở dài không dứt, mấy năm qua cô gái này đam mê du lịch, mỗi lần xem đều sẽ đi ra ngoài nhiều lần, không giống cô từ nhỏ đến lớn cơ hồ không có ra khỏi thành C. Tôn Đào Phi chọc chọc cổ của cô, “Xem cậu phơi thành như vậy, nhất định là chơi đến vô cùng cao hứng!”

Nói đến cuộc du lịch của cô, Từ Dĩnh thật hưng phấn giống như người điên, thao thao bất tuyệt kể bầu trời Tây Tạng xanh cỡ nào, nước hồ trong suốt cỡ nào, sân cỏ xanh biếc mênh mông bao nhiêu, cung điện Bồ Lạp Đạt[1] hùng tráng bao nhiêu, Lạt Ma (thầy tu ở Tây Tạng) nơi đó thần bí thế nào với Tôn Đào Phi.

Vừa nói còn vừa từ trong túi xách lớn bên cạnh cô lấy ra hình chụp ở Tây Tạng, chỉ cho cô xem từng tấm, kể chuyện xảy ra lúc đó cho cô. Tôn Đào Phi thỉnh thoảng cũng phê bình. “Tiểu Đào Đào, nhìn về phía sau xem, cực phẩm!” Ngón tay mảnh khảnh của Từ Dĩnh dừng lại động tác, mặt xinh đẹp hất tới một phương hướng phía sau cô.

Tôn Đào Phi theo phương hướng của cô nhìn sang, trên mặt nhất thời không biết nên dùng biểu tình gì, hấn làm sao tìm tới nơi này, nhìn lại bộ dạng khí định thần nhàn chờ cô đi chào hỏi của hấn, trong lòng Tôn Đào Phi liền cảm thấy gay gắt.

Theo lẽ phép Tôn Đào Phi vẫn mỉm cười chào hỏi, “Trình tiên sinh, chào anh, sao anh tìm tới nơi này?”

Trình Phi Viễn giật giật khóe miệng, trên gương mặt tuần tú cũng không có nửa điểm nụ cười: “Mẹ cô nói cho tôi biết.”

Bây giờ Tôn Đào Phi không biết nên nói gì với hấn, kêu hấn ngồi xuống, rồi liền xoay người đi pha trà. Tiếng nói chuyện của Từ Dĩnh và Trình Phi Viễn từ phía sau truyền đến, Trình Phi Viễn không chỉ có hỏi liền đáp, còn thỉnh thoảng nói lên một chút giải thích độc đáo của hấn, hoàn toàn khác với vẻ tẻ ngắt lúc gặp mặt cô. Trong đầu Tôn Đào Phi chợt lóe ra một ý tưởng tuyệt diệu, hai vị sau lưng thật hợp, xem bọn họ nói chuyện trời đất thật xứng đôi, cô thật nhìn xa trông rộng. Tôn Đào Phi không nhịn được vỗ tay inh ở trong lòng.

Quay mặt sang, Tôn Đào Phi mặt mày hớn hở, lúc nói chuyện cô càng thêm chen vào nói nhiều hơn, chẳng qua là vào lúc thích hợp nói đến một số ưu điểm của Từ Dĩnh. Đồng thời, cũng tự cho là không lộ dấu vết tiết lộ một chút tình huống về Trình Phi Viễn mà cô biết không nhiều lắm.

“Tôn tiểu thư, Từ tiểu thư, buổi tối tôi mời hai cô ăn cơm.” Trình Phi Viễn chợt dời đi đề tài. Giọng nói khẳng định, không phải là hỏi thăm, ý tứ chính là các cô không thể không đi. Là cô kiến thức quá ít, hay là quân nhân nói chuyện đều bá đạo như vậy?

Từ Dĩnh thừa dịp Trình Phi Viễn đi lấy xe, dùng cặp mắt không có bao nhiêu lực sát thương của cô hung ác nhìn chằm chằm Tôn Đào Phi, “Này, Tiểu Đào Tử cậu làm gì?”

Tôn Đào Phi tinh nghịch chớp chớp cặp mắt đẹp của cô, “Mình đang giúp cậu, giúp cậu sớm ngày tìm được lang quân như ý.”

Trình Phi Viễn vừa đúng lúc lái xe tới, xe BMW to lớn, khiến cho Tôn Đào Phi và Từ Dĩnh không hẹn mà cùng liếc nhau một cái. Tôn Đào Phi nghĩ nguyên lai là con rùa vàng, khó trách mẹ cô khẩn trương như thế.

Mập mờ vỗ vỗ bả vai Từ Dĩnh, “Cậu không phải là thích đẹp trai sao? Người trước mắt vừa đẹp trai lại có tiền. Nhanh chóng bắt lấy, nếu không qua thôn này sẽ không có tiệm này nữa (nôm na là bỏ lỡ cơ hội sẽ không còn).”

Từ Dĩnh cảm khái vụn phần thổ dài, “Đẹp trai tuy tốt, nhưng rốt cuộc không phải củ cải của mình.”

Tôn Đào Phi tự nhiên biết cô nói là ý gì, cô gái ngốc này, bất động thanh sắc trả lời: “Cậu không thử làm sao biết không phải là củ cải của cậu.”

“Không muốn thử lại!” Một mỗi bỏ lại mấy chữ này, Từ Dĩnh lên xe trước.

Trình Phi Viễn vẫn dẫn các cô tới Lai Nhâm Các, Tôn Đào Phi nói thầm, người này thật đúng là chung tình chuyên nhất với nhà hàng này. Ăn cơm đến một nửa thì điện thoại di động trước đó đã được cài giờ báo thức của Tôn Đào Phi vang lên, Tôn Đào Phi lấy cớ trong tiệm có việc gấp phải xử lý, nhân việc lui trước ra ngoài. Từ Dĩnh, Trình Phi Viễn, tôi chế tạo cơ hội cho hai người, cũng đừng khiến tôi thất vọng a!

Sự thật chứng minh, người không thể quá đắc ý. Truy mệnh call của thái hậu nhà cô lại tới. Trong điện thoại thanh âm của Thái hậu ôn nhu khác thường, “Phi Phi, chỗ con và Phi Viễn như thế nào?”

“Chúng con mới vừa ăn cơm chung!” Tôn Đào Phi mặt không đổi sắc cướp sửa phần lớn sự thật. Cô dám khẳng định nếu cô nói một chữ không, một giây kế tiếp mẹ cô sẽ thi triển công phu sư tử rống giết hết khu phố nhà cô vô địch thủ của bà.

“Tốt, tốt, con cần ở chung thật tốt với Phi Viễn, cậu ấy là đứa bé ngoan, hơn nữa còn là người làm lính, có thể tin!” Thanh âm thái hậu phát ra càng ôn nhu. Tôn Đào Phi muốn phản bác, anh ta căn bản là người mặt đen, xã hội đen, làm gì có đáng yêu của nhân dân giải phóng quân. Nhưng cô không dám, không dám phản kháng quyền uy nhà cô, cho nên chỉ có thể luôn miệng nói vâng dạ.

Về đến nhà, Tôn Đào Phi lấy mỳ ăn liền trong thùng ra, chuẩn bị nấu ăn, vừa rồi ở nhà hàng cô thật ăn không được bao nhiêu, hiện tại đã sớm đói bụng. Ăn uống no đủ, Tôn Đào Phi thỏa mãn ợ lên no nê, nằm trên ghế sa lon xem phim truyền hình, giết thời giờ an, sớm như vậy, cô cũng không ngủ được.

Tiếng gõ cửa thùng thùng, thùng thùng trong màn đêm yên tĩnh cực kỳ lớn tiếng. Tôn Đào Phi tiếp tục xem ti vi của cô. Rất sớm trước kia cô đã nói với tất cả người quen biết, nếu như buổi tối có chuyện tìm cô, xin gọi điện thoại báo trước, nếu không thứ cho không tiếp đãi. Cô là một cô gái, tùy tiện mở cửa vào buổi tối là rất nguy hiểm.

Tần số tiếng gõ cửa càng ngày càng dày, đoán chừng người bên ngoài cũng không bình tĩnh. Tôn Đào Phi rón ra rón rén cẩn thận từng chút đi tới sau cửa, nín thở xuyên thấu qua con mắt trên cửa nhìn ra ngoài, đột nhiên hé ra gương mặt hân hoan tuần tuần lặng lẽ đặc biệt.

Lúc này Tôn Đào Phi đặc biệt càng muốn nói một câu với mẹ cô, mẹ, ngài bán đứng con gái của ngài thật triệt để. Cách con mắt, Tôn Đào Phi che tai vui mừng nhìn Trình Phi Viễn vẫn kiên nhẫn gõ cửa làm mặt quỷ, không ra, cũng không mở, tức chết hân đi.

Trong phòng khách truyền đến chuông điện thoại di động, Tôn Đào Phi đoán chừng tám chín phần là Trình Phi Viễn gọi tới. Thật không rõ anh ta tìm đến cô làm gì, giữa họ có cái gì để nói sao? Biểu hiện trên điện thoại di động chính là số xa lạ Tôn Đào Phi không biết.

Đề xuống nút trả lời, Tôn Đào Phi kẹp cổ họng, “Xin chào quý khách, số điện thoại quý khách vừa gọi đã đóng, xin vui lòng gọi lại sau.”

Đây là mảnh Tôn Đào Phi thường chơi, chỉ cần là nhận được số xa lạ, cô cơ hồ đều làm như vậy, làm không ít người muốn chọc cô sưng sốt.

“Mở cửa, tôi biết cô ở nhà!” Giọng nói của Trình Phi Viễn cũng không tốt, Tôn Đào Phi tắt điện thoại như hả giận, mề nheo ước chừng một phút mới đi mở cửa, “Trình tiên sinh, anh có chuyện gì không?”

Trình Phi Viễn không đợi cô mời liền ngẩng đầu mà bước vào cửa ngồi trên ghế sofa giống như nhà mình.

Trình Phi Viễn nhìn Tôn Đào Phi mặt vô tội đứng bên khay trà, hừ một tiếng ở trong lòng, thật đúng là nhiều trò, cho là chút trò vặt vặt của cô có thể lừa gạt hân, người xuất thân lính trình sát sao, thật là chuyện buồn cười.

“Anh có chuyện gì không?” Tôn Đào Phi lại hỏi một lần. Ánh mắt ý nghĩa sâu xa của Trình Phi Viễn nhìn đến toàn thân cô sợ hãi.

“Tôn tiểu thư vẫn luôn có hứng thú làm bà mai như vậy sao?” Trình Phi Viễn vừa mở miệng cũng không chút lưu tình đâm xuyên tâm tư nhỏ của cô tối nay.

Tôn Đào Phi vừa định nói gì, Trình Phi Viễn lại mở miệng, “Cám ơn ý tốt của Tôn tiểu thư. Bất quá, cô nhìn không ra tôi đang đeo đuổi cô sao?” Tôn Đào Phi mạnh mẽ mẽ mẽ như bị sét đánh. Theo đuổi, đây coi là theo đuổi gì, cô thật sự không nhìn ra.

Tôn Đào Phi chống ghế sa lon bên cạnh, ồm ồm thân thể. “Tôi cảm thấy tôi không thích hợp với hân!” Nói rõ ràng vẫn là tốt hơn, đối với người đàn ông trước mắt này cô không muốn tiếp xúc quá nhiều.

Trình Phi Viễn ngẩng đầu theo dõi cô, trong đôi mắt mơ hồ chợt lóe lên ánh tối mà Tôn Đào Phi nhìn không hiểu là có ý gì. “Chúng ta không thích hợp chỗ nào.”

“Nơi nào cũng đều không thích hợp!” Tôn Đào Phi có chút phiền não và đã mở lại sứ, người đàn ông này sao thích gây sự vậy.

“Tôi lại cảm thấy chúng ta rất thích hợp!” Trình Phi Viễn cũng không thèm để ý lời nói của Tôn Đào Phi. Mây trôi nước chảy nói ra quan điểm của mình.

Tôn Đào Phi phiền não cực kỳ đối với bộ dạng cứng mềm không ăn của hắn. Theo đuổi chỗ nào chứ, theo đuổi một người có thể lãnh đạm xem mọi chuyện không liên quan tới mình thế nào. Tôn Đào Phi rất không thích thái độ nói chuyện với người khác này của hắn.

“Trình tiên sinh, chúng ta nói trắng ra, anh không cần lấy lời nói anh có cảm giác tốt với tôi, đã dùng đối phó mẹ tôi, để đối phó tôi! Tôi không tin, tôi không biết anh có mục đích gì, mà tôi cũng tự nhận là không có ưu điểm khiến cho anh thích.” Tôn Đào Phi lật lá bài tẩy, cho dù là mạo hiểm bị mẹ cô sửa chữa.

Trình Phi Viễn hơi cong môi một cái, “Tôn tiểu thư xem thường mình vậy sao.” Tôn Đào Phi cười lạnh hai tiếng, “Trình tiên sinh, một người có tình cảm hay không phải xem ánh mắt của người đó, ở trong ánh mắt của anh trừ lạnh lùng ra tôi nhìn không thấy gì khác.”

“Nếu như vậy, tôi cũng nói thật, Tôn Đào Phi, chúng ta kết hôn như thế nào?” Trình Phi Viễn nhìn Tôn Đào Phi bởi vì khiếp sợ mà hai mắt tròn to, khóe miệng lại nhếch lên. “Tôn tiểu thư, tôi tuyệt đối là thành tâm. Cô hoàn toàn không cần nghi ngờ thành ý của tôi.”

Sau khi hết khiếp sợ Tôn Đào Phi nhanh chóng khôi phục trấn định, “Tôi vì cái gì phải đáp ứng anh, hơn nữa tôi tuyệt không thích anh.”

Trình Phi Viễn vuốt sống mũi thẳng của mình, chậm rãi mở miệng, “Đầu tiên, Tôn tiểu thư và tôi đã đến tuổi kết hôn, hai nhà chúng ta coi như là quen biết cũ. Thứ hai, tôi ở trong hôn nhân có thể cho Tôn tiểu thư tự do tuyệt đối. Thứ ba, ở trong mắt cha mẹ hai bên chúng ta đều là thí sinh tốt nhất.”

Tôn Đào Phi nghe Trình Phi Viễn nói cũng đại khái biết Từ Dĩnh kia đã bán cô gần hết, cẩn thận suy nghĩ một chút đủ loại lý do theo lời Trình Phi Viễn, đối với cô mà nói đúng là rất mê người, bất quá cô vẫn muốn suy nghĩ thật kỹ, dù sao đây là chuyện lớn liên quan đến cả đời cô.

Trình Phi Viễn thấy Tôn Đào Phi vẫn còn do dự, trấn định hạ thêm một liều thuốc mạnh, “Tôn tiểu thư, trước mắt cha mẹ của cô cũng thực vội hôn sự của cô, coi như bây giờ cô không đáp ứng, tôi cũng nắm chắc cô nhất định sẽ kết hôn với tôi.”

Tôn Đào Phi cảm tức nhìn người đàn ông bá đạo này, người khác đều là đánh một cái tát ột trái táo ngọt, anh ta lại ột trái táo ngọt rồi hung hăng tát người ta một cái, cho Tôn Đào Phi cô biết chỗ tốt khi gả cho anh ta, và lý do không thể không gả cho anh ta.

“Cho tôi một ngày suy tính, ngày mai tôi cho anh đáp án.” Tôn Đào Phi nói xong dùng tay làm dấu mời, ý tứ Trình Phi Viễn có thể rời đi.

Sau khi Trình Phi Viễn rời đi, Tôn Đào Phi rất rối rắm, thậm chí là có một chút hốt hoảng, này dù sao cũng là lựa chọn liên quan đến cả đời cô, nếu nắm tay, cô phải đi cả đời, cô không muốn buông tha giữa đường, đây không phải là nguyên tắc Tôn Đào Phi cô xử sự. Hơn nữa cô cũng tin tưởng câu nói kế tiếp của Trình Phi Viễn, nếu như cô không đáp ứng, nói không chừng ba mẹ cô thật sẽ ép cô gả.

Ở trong đủ loại rối rắm lặp đi lặp lại, Tôn Đào Phi quyết định đánh cược một lần, nếu như cô thua, cô cũng nhận. Tôn Đào Phi không có lập tức gọi điện thoại cho Trình Phi Viễn, để cho người đàn ông tự đại đó khẩn trương chút cũng tốt.

Trình Phi Viễn nhận được điện thoại của Tôn Đào Phi vào gần tối ngày hôm sau, trong điện thoại thanh âm của Tôn Đào Phi không có một chút xú phạm phỏng đáp ứng thỉnh cầu hai người kết hôn. Khiến cho Trình Phi Viễn vốn còn hơi có chút tâm tình khẩn trương cũng được buông lỏng.

Tôn Đào Phi và Trình Phi Viễn chính thức xác định quan hệ. Tôn Đào Phi nói thay đổi này cho thái hậu nhà cô trước tiên, khoảnh khắc Tống Thái hậu nghe tin tức đó, cả khuôn mặt trong nháy mắt toả sáng, lập tức giống như trẻ hai mươi tuổi, lần đầu tiên thừa nhận lời của cô trong hai mươi mấy năm qua, “Làm rất khá, không hổ là con gái của Tống Lệ Bình ta.” Phụ thân đại nhân của cô mặc dù không có bất kỳ lời bày

tỏ gò, nhưng suốt cả một tháng khóe miệng của ông quả thật chưa từng hạ xuống. Tôn Đào Phi nghĩ cô làm cái quyết định này là đúng, ít nhất ba mẹ cô rất vui vẻ, về phần cô, không có người trong lòng, gả cho người nào chẳng phải cũng là gả sao?

Trường học gần đây học sinh lục tục đi học, cuộc sống của Tôn Đào Phi cũng bận rộn lên. Cô và Trình Phi Viễn thỉnh thoảng sẽ gửi tin nhắn nói vài chuyện không quan trọng. Đi ra ngoài ăn một bữa cơm, không khí vẫn tẻ ngắt, nhưng so với lần đầu tiên tốt hơn nhiều, Tôn Đào Phi tính toán, lần này họ đã nói hơn hai mươi câu, cũng coi là một bước tiến lớn.

Chiều hôm đó, Trình Phi Viễn không biết rút đầu ra thời gian chạy tới cửa hàng bánh ngọt của cô, vô cùng làm dáng ngồi ở khu thư giãn ưu nhã vịn phần uống cà phê Tôn Đào Phi pha, chọc cho tiểu cô nương tới tới lui lui trong tiệm nhìn đồ mắt.

Tôn Đào Phi nhìn chằm chằm bóng lưng mơ tưởng hảo huyền của người khác, thắm mẩn một câu, táo bạo.

Khách trong tiệm càng ngày càng nhiều, hơn nữa phần lớn đều là con gái muốn kết bạn mà đến, cơ hồ là mỗi nhóm con gái tới cũng sẽ đổ mắt nhìn về chỗ Trình Phi Viễn một cái. Người đầu sỏ gây nên nào đó, không biết là không hề biết, hay là đã sớm thích ứng với loại ánh mắt đó, vẫn ngồi vững như bàn thạch như Phật lớn ở tại chỗ tiếp tục uống cà phê không biết đã thêm đầy bao nhiêu lần của hắn.

[1] Cung điện Bồ Lạp Đạt

4. Chương 4 : Xin Chào, Hôn Nhân (4)

Thừa dịp ít người, Tôn Đào Phi đi về phía Trình Phi Viễn đang xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh lớn nhìn ra phía ngoài đến xuất thần, “Trình Phi Viễn, anh tới đây có chuyện gì không?” Hỏi xong, Tôn Đào Phi nhìn ra cửa, ý bảo nếu như hắn không có chuyện gì có thể rời đi.

“Khi nào em và anh đi gặp cha mẹ anh, ngày nghỉ của anh cũng không nhiều rồi, anh hi vọng chuyện của chúng ta có thể sớm hoàn thành.” Trình Phi Viễn ngược lại trực tiếp mở cửa thấy núi.

“Tuần lễ này rảnh không? Trước khi gặp cha mẹ anh, anh phải gặp cha mẹ em trước!” Tôn Đào Phi cũng không khách khí chút nào đưa ra yêu cầu của cô.

Trình Phi Viễn không chút suy nghĩ liền trực tiếp hỏi: “Tối mai em có rảnh không? Nếu như có, ngày mai anh sẽ đi gặp cha mẹ em!”

Tôn Đào Phi gật đầu một cái, hai người coi như là đạt thành hiệp nghị. Bóng dáng bảnh bao của Trình Phi Viễn rất nhanh biến mất khỏi tiệm của cô.

Buổi tối, gọi điện thoại nói cho Thái hậu nhà cô biết, ngày mai cô và Trình Phi Viễn cùng nhau về nhà. Thanh âm Thái hậu run rẩy liên tiếp hỏi hai tiếng, có thật không? Tôn Đào Phi khẳng định chắc chắn nói cho bà biết, đúng vậy.

Thái hậu lại lao thao ở trong điện thoại nói một chần giờ, đều là bảo cô làm sao ôn nhu chung đụng với Trình Phi Viễn, không được giống như trước đây, đối với chuyện gì đều lười để ý, ba cây gây đánh không ra cái rắm.

Trình Phi Viễn đến, có thể nói là được ba mẹ cô hoan nghênh trước nay chưa từng có. Từ thật xa ở cửa cư xá của cô, liền nhìn đến bóng dáng Thái hậu nhà cô không ngừng nhìn quanh cùng với trên bàn ăn nhà cô bày chén mì kéo thoát nhìn liên miên người mười phần cũng có thể thấy được. Loại đãi ngộ này trừ ông ngoại đã qua đời của cô từng may mắn lấy được năm năm trước, Tôn gia chưa từng có người thứ hai.

“Phi Viễn, Phi Phi nhà chúng ta giao cho con!” Đây là câu nói đầu tiên đồng chí Tôn Ái Quốc nói khi Trình Phi Viễn bước vào nhà cô. Giật giật khóe miệng, Tôn Đào Phi than thở ở trong lòng, ba, ba không cần không thể chờ đợi như thế chứ!

Trình Phi Viễn cười nhìn cô một cái, cũng ôn hòa khiêm tốn, trình trọng gật đầu. Cúi đầu khinh thường bĩu môi, người đàn ông này đối diện công việc thật sự là hạng nhất.

Trong bữa tiệc, người đàn ông đã từng đi lính và người đàn ông đang làm lính nói chuyện rất hợp nhau, phòng khách vang vọng thật lâu đều là lời nói hùng hồn kích tình bắn ra bốn phía của một già một trẻ hai chí thú hợp nhau.

Thái hậu nhà cô càng luôn mỉm cười phục vụ ở một bên, thỉnh thoảng rót chút ít rượu cho hai vị nam sĩ. Đây cũng là chỗ Tôn Đào Phi vẫn bội phục Thái hậu nhà cô. Ở trước mặt người ngoài ba cô tuyệt đối là hoàng đế được nâng thật cao trên trời. m thậm, đó là đây tớ tuyệt tuyệt đối đối, hơn nữa còn vô cùng cam tâm tình nguyện. Chỉ bằng vào điểm này, Thái hậu nhà cô ở trong cảm nhận của cô vẫn chiếm cứ lấy vị trí thần tượng thật sâu không gì phá nổi.

Này không, đằng trước, Trình Phi Viễn vừa rời đi nhà cô, tiếp sau Thái hậu nhà cô liền tựa như lão phật gia tựa vào trên ghế quý phi dành riêng cho bà. Đồng chí Tô Ái Quốc lập tức thức thời đi đấm lưng cho Thái hậu, vừa đấm vừa hỏi một câu buồn nôn làm cho người ta chua rụng rời, “Bà xã, hôm nay cực khổ, như thế nào, thoải mái hay không?”

Cho dù là từ nhỏ đến lớn gặp qua vô số lần ba mẹ cô ba ngày hai bữa trình diễn một màn buồn nôn, Tôn Đào Phi vẫn không ngừng được run bả vai.

Một giây kế tiếp, Thái hậu mở ra đôi mắt đẹp hẹp dài có hồn của bà, sắc bén quét về phía cô.

“Mẹ, mẹ cực khổ!” Tôn Đào Phi lập tức chân chó nịnh nọt nói.

Ánh mắt Thái hậu hơi bình thản chuyển tầm mắt đi, “Mẹ, mẹ nói chủ nhật đến Trình gia con nên tặng quà gì.” Nịnh hót xong, Tôn Đào Phi nói về việc chính lớn nhất đối với cô hiện nay.

“Mang một chén mì kéo ba làm đi, bảo đảm thủ trưởng hài lòng!” Đồng chí Tôn Ái Quốc lập tức vui vẻ tiếp lời.

Thái hậu nhà cô trầm ngâm một hồi lâu, vỗ vỗ mu bàn tay của ông xã, “Tặng nghiên mực lần trước anh mua được trong hội đấu giá đi, không phải anh nói cấp trên của anh thích viết chữ bằng bút lông sao?”

Tôn Đào Phi âm thầm chắc lưỡi hít hà, lần này ba mẹ cô thật đúng là ra giá lớn, không tiếc cống hiến ra một món trong hai món nghe nói là đồ cổ từ Thanh triều đã dùng giá ua được trong một lần duy nhất tham gia đấu giá từ thiện. Thủ trưởng này, rốt cuộc là vị quan thế nào, Tôn Đào Phi không nhìn được suy nghĩ ở trong lòng.

Rất nhanh, đồng chí Tôn Ái Quốc giải thích cho cô. Nghe ba cô thao thao bất tuyệt kể lại rồi, Tôn Đào Phi có chút ngu, không ngờ ba cô lại biết một nhân vật thế, không ngờ Trình Phi Viễn là đích tộc của Trình gia nổi danh vọng tộc ở thành A.

Sáng sớm chủ nhật, Tôn Đào Phi bị Thái hậu nhà cô thay đổi hoàn toàn từ trong ra ngoài. Đợi đến lúc Trình Phi Viễn tới, Tôn Đào Phi cơ hồ là chạy trốn chết lòi kéo Trình Phi Viễn rời đi khỏi nhà.

“Em thật giống như rất sợ mẹ em!” Trình Phi Viễn khó được chủ động mở miệng.

Tôn Đào Phi rất thành thực gật đầu, quay đầu nghiêm trang nói với Trình Phi Viễn, “Về sau, anh sẽ hiểu.” Nói xong, liền rước lấy cái nhìn ý nghĩa sâu xa của Trình Phi Viễn. Tôn Đào Phi không mấy để ý quay đầu, tầm mắt liếc về phía ngoài cửa sổ, hôn sự của họ nếu như hôm nay không có vấn đề gì, cơ hồ là chuyện chắc chắn, cần gì tình cảm.

Xe dừng ở trước một biệt thự lớn ba tầng trong một đại viện quân khu ở thành A. Đứng trong một vườn hoa đủ loại hoa tươi màu sắc rực rỡ nở rộ, Tôn Đào Phi hít một hơi thật sâu, đi bước nhỏ khéo léo theo ở sau lưng Trình Phi Viễn.

“Không cần quá khẩn trương!” Trình Phi Viễn trước mặt chợt nghiêng đầu sang chỗ khác, dường như hòa ái dễ gần an ủi cô một câu, khiến cho Tôn Đào Phi có chút thụ sủng nhược kinh, phải biết đây chính là lần đầu tiên từ khi Trình Phi Viễn và cô quen biết tới nay.

Kéo ra cổng bằng kim loại điêu khắc chạm trổ, đầu tiên rơi vào mắt Tôn Đào Phi chính là thảm Ba Tư màu đỏ thật dài quanh co mà lên theo cầu thang gỗ đỏ rộng rãi.

Nghiêng đầu, đã nhìn thấy trên ghế thấp bằng gỗ đỏ xa hoa đột nhiên có sáu người ưu nhã vô cùng nghiêm chỉnh ngồi đợi.

“Xin chào mọi người!” Bởi vì không biết ai là ai, cho nên Tôn Đào Phi mỉm cười chào hỏi. Nhìn những người xuất hiện trong thời kỳ thiếu niên, thanh niên của cô và hiện tại liên tục xuất hiện trong TV tề tụ một chỗ.

Tôn Đào Phi vẻ mặt tươi cười thầm nghĩ, cái này chẳng lẽ là cái gọi là nhà giàu có, khí thế như cầu vồng. Nhìn khuôn mặt vẫn căng thẳng của sáu vị, Tôn Đào Phi chợt cười khẽ một tiếng.

Nhất thời sáu tầm mắt đồng loạt không hẹn mà cùng quét tới đây lần nữa. Tôn Đào Phi nhìn trời thề với chúa, cô tuyệt đối không có một tia ý tưởng không kính trọng. Đây là một tật xấu quái dị từ nhỏ đến lớn của cô, đó chính là trường hợp càng nghiêm túc càng khấn nguyện, cô lại càng dễ dàng cười. Một lần nghiêm trọng nhất là ở trên đài khi sinh viên đại học đón người mới, Tôn Đào Phi được chọn là sinh viên đại biểu đọc diễn văn. Kết quả, Tôn Đào Phi làm sững sốt vụn vụn thầy trò toàn trường trước mặt, một mình cười mất mười mấy giây ở trên đài. Từ sau đó, giáo sư không còn cho cô tham gia hoạt động tương tự nữa, cho dù thành tích khắp mọi mặt của cô cũng coi là ưu tú.

“Cười cái gì?” Lão nhân ngồi ở vị trí trung tâm thoát nhìn lớn tuổi nhất đáng đáp lại đặc biệt có râu cá trê hai bên mép giống như ông già KFC (Kentucky Fried Chicken), mặt hầm hừ trung khí mui phần hỏi.

“Bởi vì mọi người thật đáng yêu!” Đúng là thật đáng yêu, nhất là vị mở miệng này, nghiêm mặt hoàn toàn không hợp hình tượng của ông mà. Nịnh hót tổng không sai, mặc dù lần này cô chém gió quả thật có chút gượng ép.

“Hừ!” Nặng nề hừ lạnh một tiếng, râu cá trê của ông cũng khả ái run lên. Tôn Đào Phi cảm thấy cô lại muốn cười, vội vàng cố gắng quít cùi đầu.

“Tốt lắm ba, đủ rồi a! Mọi người chớ hù dọa con dâu tôi chạy!” Người phụ nữ đẹp dáng dấp nhỏ nhắn mảnh khảnh ngồi trên ghế phía bên phải phải phải đứng lên, sẵn giọng với râu cá trê. Sau đó ba bước thành hai bước đi đến bên cạnh Tôn Đào Phi. Thân thiết kéo tay của cô.

“Phi Phi, bị dọa sợ rồi! Tới bác gái giới thiệu cho con.” Nói xong, mẹ Trình liền thân thiện giới thiệu, Tôn Đào Phi cũng từ từ hiểu rõ với các vị đang ngồi.

Bên trái chính là bác trai bác gái của Trình Phi Viễn, ở giữa là ông nội và bà nội, ngồi một mình trên ghế bên phải là ba của Trình Phi Viễn.

Mẹ Trình thân thiện giới thiệu, Tôn Đào Phi lại chào từng người.

“Trong tay cháu xách cái gì?” Ông già KFC mở miệng lần nữa. Ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm hộp bánh kem trong tay cô.

Tôn Đào Phi cười cười, giọng nói ôn nhu, “Đây là bánh kem con tự làm, mang tới ọi người nếm thử một chút!”

Đặt cái hộp ở trên khay trà, mở ra, một bánh kem trái cây màu sắc rực rỡ mê người xuất hiện ở trước mắt mọi người.

“Phi Viễn, đi lấy con dao tới đây!” Ông già KFC không thể đợi kéo thanh âm, không khách khí sai bảo Trình Phi Viễn ngồi ở cạnh ba Trình, từ khi đi vào vẫn luôn rất ít nói chuyện. Cái kiểu mài dao xoen xọt hướng về phía bánh kem kia, cùng với động tác xem thường hoặc nhiều hoặc ít không giống nhau của năm vị ngồi bên cạnh, Tôn Đào Phi suy đoán vị này có thể là người thích ăn đồ ngọt.

Trình Phi Viễn rất nhanh cầm dao cắt bánh kem tới, Tôn Đào Phi vừa muốn nhận lấy, lại bị ông già KFC đoạt qua, còn trừng mắt nhìn cô một cái, giống như là cô đoạt bảo bối gì của ông. m thậm chí cảm thấy buồn cười, lão gia này cũng quá không khách khí, dù sao bánh kem này cũng là cô làm mà!

Chia bánh kem thì lão gia càng phân mình một miếng thật to. Nhất là cô và Trình Phi Viễn, kích cỡ chỉ bằng một nửa của ông. Những người khác không dám khiêu chiến quyền uy cúi đầu lặng yên ăn. Chỉ có lão

gia ăn thật rung động, thỉnh thoảng lau râu mép hai bên của ông.

“Cũng không tệ lắm!” Trước khi lên lầu, ông nội coi như là hoà ái nói một câu như vậy. Ba vị đàn ông còn lại cũng lục tục lên lầu.

Trong lúc nhất thời, trong phòng khách to như thế chỉ còn lại Tôn Đào Phi lấy một chọi ba.

“Phi Phi!” Mẹ Trình lôi kéo tay của cô ngồi ở trên ghế, sau đó vẫn vẻ mặt tươi cười nhìn cô chăm chăm. Ánh mắt nhiệt tình như lửa kia khiến Tôn Đào Phi xấu hổ cúi đầu. Lần đầu tiên cô phát hiện thì ra còn được mẹ của nhân vật lớn thích như vậy.

Cái mông ngồi còn chưa nóng, bà nội ở một đầu khác cười khanh khách ngoắc, “Phi Phi, tới đây, để cho bà nội xem một chút!”

Tôn Đào Phi chỉ có thể khéo léo nghe lệnh dời tới, lại bị bà quan sát tỉ mỉ từ trên xuống dưới.

“Ừ, trắng trẻo nõn nà là một đứa bé ngoan!” Nửa ngày, bà nội tổng kết ra một câu nói như vậy. Khoé miệng Tôn Đào Phi run run, trắng trẻo nõn nà, sao cảm giác giống như là đang hình dung anh PIG, thì ra anh PIG là đại biểu của đứa bé ngoan.

Một buổi sáng, ở dưới tình huống ba người phụ nữ nói đông nói tây với Tôn Đào Phi qua đi. Đến lúc ăn cơm trưa, Tôn Đào Phi vừa mới chuẩn bị cáo từ, liền bị bà nội lôi kéo đi đánh bài. Vì vậy kế hoạch trở về nhà của cô bị mắc cạn lần nữa.

Buổi tối dùng cơm thì Tôn Đào Phi cơ hồ là nhìn thấy tất cả con em trong gia tộc họ Trình. Anh họ, chị dâu họ, ba chị họ, anh rể họ, anh trai chị dâu của Trình Phi Viễn, cùng với một tiểu công chúa và ba vương tử.

Trong nhiều người như vậy, Tôn Đào Phi ấn tượng sâu nhất là Chu Du Thanh chị dâu của Trình Phi Viễn, đại tiểu thư của Chu gia vọng tộc trong thành. Tôn Đào Phi khắc sâu ấn tượng với cô là bởi vì cô thật là một người rất ôn nhu, dùng một câu mà nói, chính là mềm như làm từ nước. Nhưng cũng không lộ vẻ nhu nhược, ngược lại cả người tản mát ra phong cách quý phái lễ phép, rất dễ dàng làm cho người ta thích.

Một bữa cơm, theo nguyên tắc ít nói ít sai, Tôn Đào Phi coi như là được mọi người tán thành. Vì vậy, hôn lễ của họ được nâng thành chương trình, sau đó nữa, họ dùng tốc độ như sấm sét, ở cha mẹ hai bên mong đợi mà thành hôn.

5. Chương 5 : Xin Chào, Hôn Nhân (5)

Sáng sớm, trong tiếng chim hót ríu rít, Tôn Đào Phi mở mắt, trần nhà màu trắng khắc hoa, đèn treo thủy tinh hoa lệ sáng rực rỡ, cùng với hơi ẩm thuộc về cô mơ hồ truyền tới từ bên cạnh. Trong óc không phải rất thanh tĩnh của Tôn Đào Phi hậu tri hậu giác hiện lên một câu: “Cô kết hôn”.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Tôn Đào Phi đã nhìn thấy sống lưng rộng lớn thẳng tắp Trình Phi Viễn quay về phía cô. Ngáp một cái, chẳng lẽ cô thoát nhìn giống như người đói bụng ăn quàng. Năm nguyên tắc không quấy rầy người khác, Tôn Đào Phi rón rén xuống giường.

Kéo ra cửa thủy tinh sát đất to lớn ở phòng ngủ, trên bầu trời quả nhiên xanh thẳm trong suốt không có một tia tạp chất, một vòng mặt trời mọc lửa đỏ từ từ dâng lên, đón nắng sớm nhu hòa, Tôn Đào Phi thoải mái vươn người một cái, tay nắm chặt thành quả đấm, “Cố gắng lên, Tôn Đào Phi”.

Trình Phi Viễn ở khoảnh khắc Tôn Đào Phi xoay người, dựa vào cảm giác nhạy cảm nhiều năm qua, cơ hồ cũng trong lúc đó hần cũng mở mắt. Cho đến khi Tôn Đào Phi mở cửa sổ sát đất ở phòng ngủ ra, hần mới lật người. Nhìn cô gái quay tới quay lui bên ngoài, khoé miệng khẽ cong lên, cô gái này mới sáng sớm đã diễn xiếc khi sao?

Trở lại phòng ngủ, Tôn Đào Phi phát hiện Trình Phi Viễn không biết từ lúc nào đã tỉnh lại, ánh mắt chế nhạo nhìn chăm chăm cô. Không thèm để tâm đến ánh mắt đó, Tôn Đào Phi khẽ mỉm cười với Trình Phi Viễn vẫn nằm ở trên giường, “Buổi sáng tốt lành.”

Trình Phi Viễn nhìn cô một cái, giọng nói coi như ôn hòa “Ừ” một tiếng.

“Trình Phi Viễn, chúng ta nói chuyện một chút!” Mặc dù ngày đầu tiên sau khi cưới nói cái đề tài này dường như có chút nặng nề, nhưng vì để tránh cho về sau xuất hiện nhiều vấn đề và trở ngại hơn, có một số việc vẫn nên nói rõ ràng từ sớm thì tốt hơn.

Hắng giọng một cái, Tôn Đào Phi nhất nhất nói ra những lời nghĩ sẵn vô số lần trong lòng, “Em biết hôn nhân của chúng ta sinh ra trên cơ sở hai bên không tình nguyện, em biết người anh thích là cô Bùi Hân ngày trước.”

Dùng ánh mắt ngăn lại Trình Phi Viễn đang muốn mở miệng nói, Tôn Đào Phi lại tiếp tục nói, “Bây giờ chúng ta là vợ chồng, hi vọng có thể chung sống hòa bình, nhà lớn như vậy cũng có thể nhẹ nhõm một chút, đừng xem nhau như kẻ thù. Hai năm sau nếu như anh muốn ly hôn em cũng sẽ đồng ý, nhưng điều kiện trước nhất là ba mẹ em và người nhà anh không tìm em phiền toái. Còn có trong hai năm này xin anh nhớ kỹ: Anh là chồng của Tôn Đào Phi, hi vọng anh cố gắng làm tốt bổn phận của một người chồng, như vậy em nghĩ bất kể là đối với anh hay là đối với Trình gia, đều sẽ có lợi.”

Tôn Đào Phi dứt lời, trong phòng lâm vào một hồi yên tĩnh lâu dài, hồi lâu, giọng nói của Trình Phi Viễn mang chút nhẹ nhõm đáp, “Được, anh đồng ý với em!”

Vì vậy, sáng sớm ngày đầu tiên cưới nhau, một thời gian rất có kỷ niệm ý nghĩa, hai người Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn mới vừa đi vào cung điện hôn nhân, hoàn thành cuộc nói chuyện lần đầu tiên tương đối vui vẻ trong cuộc hôn nhân của bọn họ. Mặc dù ngay lúc đó hai người vẫn chưa đánh răng, thậm chí khoé mắt của Tôn Đào Phi còn có một lớp ghèn dính rất dày.

Đợi đến khi hai người sửa soạn xong trở về Trình gia đã là nửa giờ sau.

Trình gia là đại gia tộc từ thời kỳ dân quốc, dĩ nhiên là vẫn giữ lại vài tập tục đặc biệt. Ví dụ như, Tôn Đào Phi làm cô dâu mới, ngày thứ nhất phải kính trà cho trưởng bối. Dĩ nhiên, có bỏ ra thì sẽ có thu hoạch, cho nên Tôn Đào Phi đương nhiên liền tiếp được nhận những phong bao lì xì thật dày.

Hôm nay con cháu Trình gia dĩ nhiên là tụ họp lại một chỗ. Những tên đàn ông con trai thì lôi kéo nhau thành một bàn chơi mạt chược, chú rể Trình Phi Viễn đương nhiên chạy không thoát.

“Phi Phi, con đi làm quân sư cho Phi Viễn, nó không biết đánh!” Không biết lúc nào thì mẹ chồng tiến tới bên cạnh cô, lôi kéo, mạnh mẽ ấn cô ngồi xuống bên cạnh Trình Phi Viễn.

Cảm nhận được rõ ràng ánh mắt mập mờ như có như không của những người khác, Tôn Đào Phi chỉ cảm thấy da đầu tê dại từng trận, nhận lấy tầm mắt thỉnh thoảng lướt tới của mọi người, sau hai ván, cô thừa dịp mẹ chồng không để ý, nhanh chóng rời đi, bước nhanh về phía chỗ của bọn nhỏ ở ghế sa lon bên kia.

“Thím, thím thật là đẹp!” Mới vừa đi tới ghế sa lon, cô con gái nhỏ Trình Đoá Đoá của anh trai Trình Phi Viễn liền bạch bạch chạy tới, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn tròn phúng phính đỏ như quả táo nhìn chăm chăm Tôn Đào Phi.

Tôn Đào Phi kìm lòng không được nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, mềm mại trơn mịn, cảm giác quả nhiên rất tốt.

“Đóa Đóa xinh đẹp hơn!” Ăn xong đậu hủ non của cháu gái bé nhỏ, Tôn Đào Phi hài lòng, không chút keo kiệt nói ra lời khen ngợi của mình.

Cái miệng nhỏ nhắn của cô gái nhỏ lập tức há thật to, khuôn mặt nhỏ nhắn vắn vẹo uốn éo nhìn về phía Tống Thanh Du, thanh âm non nớt mềm mại nói lần nữa, “Mẹ, mẹ cũng rất đẹp!”

Khoé mắt cong cong, Tôn Đào Phi buồn cười nhìn công chúa nhỏ trước mắt, rõ là một tiểu nha đầu tinh ranh, dù đồ người cũng dù đồ thật dẻo miệng.

Bé lấy cô công chúa này giờ vẫn ngửa đầu nhìn cô, Tôn Đào Phi ngồi xuống bên cạnh Tống Thanh Du, “Chị dâu!”

“Chị có thể gọi em là Phi Phi giống ba mẹ không?” Giọng nói dễ nghe mềm mại, trong trẻo như mặt hồ nước, Tôn Đào Phi chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái.

Tôn Đào Phi gật đầu liên tục, “Dĩ nhiên có thể!” Không chớp mắt nhìn chăm chăm người phụ nữ nhu tình tựa nước trước mắt, nhìn lại anh trai tuần tú nhỏ nhả cách đó không xa một cái, thật là một đôi tài tử giai nhân, tiên đồng ngọc nữ ông trời tác hợp cho.

“Em nhìn chị làm cái gì!” Nhìn Tôn Đào Phi nhìn cô ngây ngốc, Tống Thanh Du buồn cười hỏi, em dâu này thật đúng là người khả ái nha.

“Chị dâu, nhìn chị thật dịu dàng xinh đẹp, bình thường anh ấy nhất định rất yêu chị?” Tôn Đào Phi nhân thể đáp lại, đồng thời hỏi ra vấn đề cô tò mò.

Trên mặt Tống Thanh Du lập tức nổi lên hai đóa mây đỏ, ngọt ngào mật mật cười cười, “Chị em mình như nhau mà!”

Tôn Đào Phi ha ha cười khan hai tiếng, sao cô có thể dùng từ như nhau đây, hai cô rõ ràng là tình cảnh khác nhau.

“Dì biết làm bánh ngọt không ạ?” Đóa Đóa thấy mẹ và dì tán gẫu vui vẻ như thế, cũng không thể chờ đợi hỏi thẳng vào vấn đề bé quan tâm.

Véo nhẹ cái mũi nhỏ nhắn của cô bé, Tôn Đào Phi cười tủm tỉm đáp, “Dĩ nhiên dì biết, hơn nữa biết rất nhiều.”

“Có thật không ạ?” Hai đứa bé trai mới vừa vẫn còn ở một đầu khác ghế sa lon chơi xe tăng đồ chơi, trong nháy mắt lập tức xoay mặt vút bỏ, cũng tới vây quanh hai người, không hẹn mà cùng hỏi.

Nhìn ba cặp mắt to ngây thơ chờ mong đáp án của cô, Tôn Đào Phi nặng nề gật đầu một cái.

“Mợ, mợ có thể làm cho con ăn không?”

“Thím, thím có thể làm không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của ba đứa trẻ sáng lên hưng phấn hỏi cô.

“Có thể, có thể!” Tôn Đào Phi gật đầu liên tục không ngừng.

“Lúc nào ạ?” Cô cháu gái nhỏ này quả nhiên thông minh hơn, biết hỏi ra thời gian cụ thể có thể được ăn bánh ngọt, cái bé muốn cũng không phải là một lời hứa suông, mà là bánh kem xốp hương vị ngọt ngào có thật.

“Ngày mai, có được hay không?” Tôn Đào Phi vội trưng cầu lại như tự hỏi.

“Con muốn dâu tây!”

“Con muốn chocolate!”

“Con muốn sữa tươi!”

Bọn trẻ lập tức rú ra rú rít khí thế ngất trời đưa ra yêu cầu của mình, Tôn Đào Phi mỉm cười gật đầu với từng đứa.

“Bọn nhỏ đều rất thích em, nếu không chúng nó sẽ không thẳng thắn đến đòi em cái gì cả đâu!” Đợi bọn nhỏ đến bên kia chơi trò chơi, Tống Thanh Du mỉm cười giải thích với Tôn Đào Phi.

Tôn Đào Phi có chút xem thường, bọn chúng thích không phải là cô, mà là bánh ngọt!

Lúc này, chị Trương giúp việc hô về phía mọi người đang vui đùa trong phòng khách, “Chuẩn bị ăn cơm nào!”

Vì vậy, giải tán giải tán, nói chuyện phiếm, tiếp tục nói chuyện phiếm, nhưng tất cả mọi người không hẹn mà cùng bước về cùng một chỗ — bàn ăn.

Ăn cơm xong, chị họ và anh trai có chuyện gì bận rộn cũng lục tục rời đi.

“Phi Phi!” Mới vừa tiễn hai người họ, mẹ chồng liền lôi kéo tay cô chạy thẳng tới thư phòng lầu hai.

Vừa vào đến nơi, Tôn Đào Phi liền bị những bộ sách dày cả một mặt tường bên phải hấp dẫn, nơi này hoàn toàn có thể coi là một phòng sách báo nhỏ. Xem ra Trình gia quả nhiên là rất coi trọng giáo dục văn thơ đối ngẫu, cũng khó trách người ta có thể trải qua thử thách mấy đời.

“A ô, a ô!” Theo thanh âm không biết từ cái gì phát ra, Tôn Đào Phi chuyển tầm mắt qua.

Lúc này Tôn Đào Phi mới phát hiện ba chồng đang bị một đứa trẻ thoát nhìn khoảng hai tuổi nước miếng giàn giụa gặm quai hàm.

Nhìn ba chồng mới của mình bị gặm đến nhe răng nhếch miệng, Tôn Đào Phi buồn cười cười khẽ một tiếng.

Đứa bé kia nghe thấy có tiếng động, lập tức bỏ qua quai hàm đang gặm ngon, chậm chạp quay đầu.

A, một tiểu bảo bối thật xinh đẹp, đôi mắt to tròn, con ngươi đen láy, cái miệng nhỏ nhắn trơn bóng khê cong lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn qua phúng phính béo mập, thật là muốn bao nhiêu khả ái thì có bấy nhiêu khả ái, cũng khó trách ba chồng thoát nhìn không dễ thân thiết cũng sẽ dễ dàng tha thứ tên tiểu tử này mặc sức làm loạn trên người ông ấy.

“Mẹ, mẹ!” Thanh âm đọc rõ từng chữ của đứa bé vang vọng cả thư phòng.

Tôn Đào Phi hướng về phía tên nhóc kia cười cười, không để ý quá nhiều, cô biết có vài đứa bé, mới vừa gặp người nào thì bé đều sẽ gọi họ bằng một từ chung.

“Mẹ, mẹ!” Thằng bé lại kiên nhẫn kêu hai tiếng, thân thể nhỏ bé càng thêm quay tới quay lui trong lòng ba chồng cô, quơ múa tay nhỏ bé đuổi về phía cô.

“Phi Phi, tới đây!” ba chồng hạ chỉ thị, Tôn Đào Phi chỉ có thể từng bước một dời về phía vị trí của bọn họ.

“Ôm!” Ba chồng một tay nhét nó vào trong ngực của cô giống như là ném, trong nháy mắt khi nhận lấy, Tôn Đào Phi rõ ràng nghe được ba chồng nín thở phào nhẹ nhõm thật dài.

“Mẹ!” Tiểu tử vừa đến trong ngực Tôn Đào Phi liền vịn cổ của cô thật chắc, lại kêu một tiếng bên tai cô.

Tôn Đào Phi có chút buồn khổ, nếu như đứa nhỏ này có thể nghe hiểu được lời nói, cô muốn nói cho bé biết thật rõ ràng, cô không phải là mẹ nó, hãy nhìn cho rõ ràng đi!

6. Chương 6 : Chào Con, Con Trai

“Nó là con trai của Phi Viễn!” Ba chồng đột nhiên thốt ra một câu giải thích nghi vấn Tôn Đào Phi vừa định hỏi. Đồng thời cũng như một đạo sấm sét uy lực mười phần, Tôn Đào Phi bị sấm sét mạnh mẽ mẽ đánh đến đầu óc chỉ bốc lên ánh trắng, hại cô thiếu chút nữa liền buông lỏng tay ôm đứa nhỏ ra. Nhìn nó đang tự chơi vô cùng vui vẻ trên vai của cô, lại là con riêng của Trình Phi Viễn, ba chồng có ý muốn cho cô làm người mẹ kế.

“Ông nói bừa cái gì đó, nói một lời cũng không giải thích rõ ràng!” Mẹ chồng phẫn nộ nhìn ba chồng đang ngồi trên ghế sau bàn sách nhàn nhã thưởng thức trà.

Quay đầu, Vương Cẩn nhìn sắc mặt Tôn Đào Phi biến hóa, nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay của cô, cũng cắt đứt suy nghĩ không phải mà cô vừa muốn tiếp tục suy nghĩ.

“Con đừng nghe ba con nói càn! Đến trên ghế sa lon mẹ từ từ nói với con!”

Ánh mắt mẹ chồng hiền từ nhìn đứa bé một cái, ngữ điệu ấm áp êm ái chậm rãi nói ra rõ lai lịch của nó.

“Bàn Đình là một tháng trước kia Phi Viễn ôm trở về từ quân đội. Lúc ấy ta và ba con giạt nẩy mình, cho là nó ở bên ngoài làm loạn. Sau đó mới biết là con trai của chiến hữu Phi Viễn, chỉ là trước đây không lâu chiến hữu của nó đã hy sinh trong một cuộc diễn tập. Vợ cũng bởi vì thương tâm quá độ, lúc ra cửa qua đường thất thần bị xe đụng, mất máu quá nhiều, không cấp cứu kịp, đã qua đời ở phòng giải phẫu. Mà Bàn Đình trừ cha mẹ ra không còn người thân nào khác, sau đó Phi Viễn nhận nuôi đứa bé.” Nói xong trong mắt đẹp nhẹ nhàng như nước mùa thu của mẹ chồng đã đầy tràn nước mắt.

Tôn Đào Phi nhất thời cũng nói không thể ra lời an ủi gì, chỉ có thể rút ra một tờ khăn giấy từ trên bàn nhỏ bên cạnh ra đưa cho bà.

“Mẹ, Bàn Đình (bé trai mập) là tên ở nhà của thằng bé đúng không?!” Vì để làm nguôi ngoai cảm xúc của mẹ chồng, Tôn Đào Phi nhanh chóng dời đề tài qua chuyện khác.

“A, đúng vậy, là mẹ đặt, dễ nghe chứ, Phi Phi!”

Nhìn nước mắt trong mắt của mẹ chồng thần kỳ thu thả tự nhiên, vừa rồi còn có chút cảm xúc bi thương trong nháy mắt bị hưng phấn và vui vẻ không chút nào che giấu thay thế, Tôn Đào Phi không thể không bội phục bản lĩnh thần kỳ này của mẹ chồng, bà không có đi làm diễn viên thật là đáng tiếc.

“Dễ nghe, dễ nghe!” Tôn Đào Phi không thể đè nén khóe miệng đang giựt giựt, mẹ chồng của cô, có lúc thật đúng là ngây thơ lãng mạn khả ái.

“Mẹ, có phải mẹ đã từng xem bộ phim hoạt hình “Pokemon” không?” Tôn Đào Phi thử dò xét mở miệng, bởi vì Bàn Đình[1] là một động vật nhỏ mập mập khả ái thuộc tính lửa trong bộ phim hoạt hình, cô cũng rất thích, theo hiểu biết của cô đối với mẹ chồng, rất có thể vị phu nhân khả ái này đã từng xem hơn nữa điên cuồng yêu thích động vật nhỏ Bàn Đình khả ái này, hơn nữa đoán chừng tên ở nhà của em bé cũng từ đó mà ra.

Trên khuôn mặt được chăm sóc rất tốt của mẹ chồng trong nháy mắt cười thành một đóa hoa, tình cảm không tự kiềm chế được vui vẻ vỗ vỗ tay, “Thật là không ai hiểu mẹ bằng Phi Phi!” Kế tiếp, mẹ chồng lôi kéo cô tiếp tục thảo luận một cách hưng phấn về động vật nhỏ bà thích, Tôn Đào Phi thấy mẹ chồng vui vẻ như thế cũng chỉ có thể tươi cười cùng thảo luận với bà.

Khụ, khụ, tiếng ho nhẹ của ba chồng rốt cục khiến ẹ chồng dừng lại cuộc thảo luận.

Tôn Đào Phi cúi đầu phát hiện Bàn Đình mới vừa còn ô ơ bập bẹ một mình không biết lúc nào thì đã ngủ thiếp đi. Cô và mẹ chồng liếc nhau một cái, đồng thời im lặng.

Nhìn thằng bé ngủ say sưa ở trong lòng cô, mẹ chồng cô cười đến rục rở, ánh mắt nhìn cô cũng càng tỏa ra tia hòa ái.

“Bàn Đình nên là con trai của con và Phi Viễn, nhìn nó ngủ trong lòng con thật ngon, đây chính là lần đầu tiên từ hơn một tháng nay.” Mẹ chồng hạ thấp giọng vui mừng vô cùng nói bên tai cô.

Đứa bé trong ngực nắm chặt hai quả đấm nhỏ để ở trước ngực, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng bóng bóng khả ái thỉnh thoảng khê cong lên, Tôn Đào Phi không nhịn được cười một tiếng, thêm một người con trai tốt hơn có nhiều con trai! Mặc dù Tôn Đào Phi cô không phải là người siêu cấp lương thiện, nhưng lòng đồng tình cơ bản nhất của một con người cô vẫn có, đối mặt một đứa bé như vậy, cô không nghĩ ra gì khác cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Chẳng qua cô không ngờ đồng chí Trình Phi Viễn lại có trái tim thế này, xem ra đảng giáo dục đều là những đồng chí tốt.

“Phi Viễn mau tới đây!” Thanh âm trầm thấp của mẹ chồng vang lên lần nữa, tay cũng giơ giơ lên ở bên cạnh cô.

Rất nhanh Trình Phi Viễn liền trên cao nhìn xuống đứng ở trước người họ, mắt nhìn xuống cái miệng nhỏ nhắn mập mập của Bàn Đình đang ngủ trong ngực Tôn Đào Phi.

Ngồi xuống kế bên Tôn Đào Phi, bàn tay của Trình Phi Viễn ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn búp măng của thằng bé, thấp giọng hỏi, “Nó ngủ lúc nào?”

Khê nghiêng đầu, Tôn Đào Phi nhìn thấy khuôn mặt nhu hòa an tĩnh của Trình Phi Viễn, hoàn toàn mất hết cứng rắn sắc bén thường ngày. Tôn Đào Phi lập tức liền ngây ngẩn cả người, bộ dáng ôn nhu của người đàn ông này đẹp trai hơn nhiều so với bộ dáng mặt lạnh của hắn, cô cảm thấy tim mình nhẹ nhàng kích thích một chút.

“Mới vừa ngủ!” Lấy lại tinh thần, Tôn Đào Phi thừa dịp người khác vẫn còn đang nhìn Bàn Đình không đổi sắc mặt, quay đầu, nhẹ giọng trả lời.

“Các con ôm Bàn Đỉnh vào trong phòng đi, mẹ và cha con có chuyện muốn nói!” Mẹ chồng vừa nói vừa quơ múa hai tay đẩy họ ra ngoài, trong nháy mắt cửa đóng lại, Tôn Đào Phi đã nhìn thấy mẹ chồng nháy mắt ra hiệu với cô. Tôn Đào Phi cười cười trong lòng, động cơ của mẹ chồng rõ ràng như thế, sao Trình Phi Viễn lại không nhìn ra.

Cẩn thận rón rén đặt đứa bé ở trên giường, vậy mà Tôn Đào Phi vừa mới buông tay, miệng nó liền méo qua một bên, một bộ dạng muốn khóc, vội vàng ôm nó vào trong ngực lần nữa, nhẹ nhàng dỗ dành, miệng nó lập tức nhếch lên lên, ở trong lòng cô ngủ ngon vô cùng.

“Xem ra đứa bé này rất quán em!” Trình Phi Viễn ở bên cạnh cười khẽ một tiếng.

Tôn Đào Phi liếc người nào đó đang cười thật nhẹ nhõm, không thông cảm khổ cực của cô còn chưa tính, còn ở bên cạnh xem kịch vui.

Ngày thứ ba sau khi kết hôn, Tôn Đào Phi ôm Bàn Đỉnh cùng Trình Phi Viễn đến nhà cô. Vừa bắt đầu mẹ chồng không đồng ý mang Bàn Đỉnh đi, cô cũng đại khái hiểu được sự lo lắng của bà, sợ ba mẹ cô không thích. Cuối cùng, Tôn Đào Phi vỗ ngực bảo đảm không thành vấn đề, mẹ chồng cô mới thả cho đi.

Dọc theo đường đi, cảm xúc của tiểu tử rất cao, nhìn nhà cao tầng ngoài cửa xe, một đường ngồi trên xe đều ô ơ bập bẹ tự nói một mình, thỉnh thoảng hướng về phía Tôn Đào Phi biểu đạt sung sướng vui vẻ của nó, trải qua mấy ngày tiếp xúc, tên nhóc đó càng dính Tôn Đào Phi hơn, ngay cả ăn cơm cũng phải Tôn Đào Phi dứt mới ăn, chọc tất cả mọi người cười cô, bây giờ Bàn Đỉnh có mẹ liền bỏ mọi thứ.

Nhóc kia ở trong lòng cô nhảy tới nhảy lui vui vẻ, Tôn Đào Phi ngứa tay chọc chọc khuôn mặt nhỏ bé của nó, “Bàn Đỉnh, đến nhà bà ngoại, con có vui không?”

“A, a!” Tiểu tử liên tiếp chảy nước miếng hướng về phía mẹ kêu hai tiếng, biểu đạt vui vẻ của nó.

Trình Phi Viễn liếc mắt hai mẹ con một lớn một nhỏ tán gẫu thật vui, không tiếng động cong lên một nụ cười nhạt, như vậy có lẽ cũng rất tốt.

Thật xa, Tôn Đào Phi đã nhìn thấy mẹ cô ở chỗ cũ trên đường phố trước nhà mình.

“Mẹ!” Xuống xe, Tôn Đào Phi ôm thẳng nhóc chạy vội về phía mẹ, khỏi nói, cô thật rất nhớ bà ấy.

“A, a!” Tiểu tử lại nước miếng giàn giụa phát phát quả đấm với bà, coi như là chào hỏi với bà ngoại của mình.

“Đây là...” Mẹ cô chỉ chỉ tên nhóc trong ngực cô, ngây ngốc không nói lời nào.

“Mẹ!” Trình Phi Viễn dừng xe xong, nhẹ nhàng lên tiếng chào hỏi với mẹ vợ.

“Phi Viễn, đây...” Bà chỉ vào Bàn Đỉnh, trực tiếp tìm con rể đòi đáp án, con rể này của bà không phải đã làm chuyện gì có lỗi với con của bà chứ, tuy nói bình thường hay bắt bẻ con gái nhà mình, nhưng đó cũng là bảo bối bà đặt ở trong lòng bàn tay, nếu như nói con rể thật làm cái gì, đừng trách Tống Mỹ Lệ bà trở mặt.

Trình Phi Viễn nhìn sắc mặt kinh ngạc của mẹ vợ, vừa định giải thích, thì có một người nào đó đã lên tiếng trước rồi.

“Mẹ!” Tôn Đào Phi liếc mắt nhìn mẹ cô khẽ biến sắc mặt, vội vàng tiến tới bên tai bà, đơn giản nói rõ thân thế của đứa bé này một lần.

“A, a!” Tiểu tử đại khái là bị mẹ và bà ngoại chen lấn có chút khó chịu, tích cực đưa ra kháng nghị của hần.

“Ai, cháu ngoan của bà!” Mẹ cô vừa nghe xong, lập tức bế lấy Bàn Đỉnh từ trong lòng Tôn Đào Phi, gọi một tiếng thân thiết, vẫn không quên cho người khác cái nhìn tán thưởng. Nhìn mẹ nhẹ nhàng đón nhận Bàn Đỉnh nhà mình, Tôn Đào Phi thở nhẹ ra một hơi trong lòng, thật ra thì lúc đầu cô vẫn có chút lo lắng.

[1] Bàn Đỉnh: là con Jigglypuff a, bé này ai có coi pokemon là biết rùi, bình thường dễ thương cực, giận lên thì sung lắm =]

7. Chương 7 : Xin Chào, Về Nhà Mẹ Đẻ

Bây giờ nhìn thấy mẹ cô thích thằng bé này, trong lòng Tôn Đào Phi thấy thật nhẹ nhõm. Khi ba cô mở cửa, nhìn Bàn Đình đột ngột xuất hiện, vẻ mặt ba cô với lúc mẹ cô gặp Bàn Đình cơ hồ giống nhau như đúc. Tôn Đào Phi nhìn ba cô đang ngây ngốc trầm nghĩ, hai người này không hổ là người làm vợ chồng cả đời.

“Ông à, mau đến xem cháu ngoại nhà chúng ta.” Mẹ cô ôm thằng bé con trong tay vui sướng đi đến bên cạnh ông xã nhà mình, khoe khoang ôm nâng người bạn nhỏ Bàn Đình trước mắt ông ấy.

“Này...” Đồng chí Tôn Ái Quốc trực tiếp đưa ánh mắt về phía con rể nhà mình, hi vọng hắn có thể nói cho ông biết chuyện gì đang xảy ra.

Mẹ cô vỗ nhẹ ông xã mình hai cái, kéo tầm mắt của ông ấy chú ý vào mình, ghé vào tai nói nhỏ mấy câu.

Nghe vợ mình nói xong, Tôn Ái Quốc tán thưởng nhìn con rể một cái, thằng nhóc này này này ông quả nhiên không nhìn lầm, là một nam tử hán trọng tình trọng nghĩa.

“Làm tốt lắm, Phi Viễn!” Giọng nói trầm thấp của đồng chí Tôn Ái Quốc vang dội quanh quần cả phòng khách rộng rãi.

Trình Phi Viễn nhận được ánh mắt khen ngợi thứ hai mà bố vợ dành ình trong ngày hôm nay, hướng về phía bố mẹ vợ đang nhìn mình cười thật hòa ái dễ gần, cũng phát ra một tiếng cười sáng lạn từ nội tâm.

“A, a!” Thằng nhỏ thấy mọi người nói khí thế ngất trời, cũng không cam chịu cô đơn, quơ múa quả đấm nhỏ, không thể chờ đợi gia nhập hàng ngũ của người lớn, thế nhưng bây giờ nó chưa biết nói nhiều lắm, chỉ có thể a a hai tiếng để diễn tả mong muốn được nói của mình.

“Phi Viễn, đứa nhỏ này tên gì!” Tống Mỹ Lệ nhìn cháu ngoại bé bỏng vô cùng khả ái nhà mình, tươi cười hỏi con rể.

“Trình Vũ Phi, mọi người đều gọi nó là Bàn Đình!”

“Bàn Đình, cháu ngoan của bà!” Mẹ cô ôm Bàn Đình vào trong ngực, thỉnh thoảng dùng đỉnh đầu đụng ngực tiểu tử, chọc cho tiểu tử nắc nắc cười không ngừng.

“Bàn Đình, đến chỗ mẹ này!” Tôn Đào Phi nhẹ nhàng vỗ vỗ hai tay với thằng bé, nhìn nó ở trong lòng mẹ cô chơi đến vô cùng vui vẻ, nào còn có thể bảm dính không thể không có cô như ở nhà. Cô thừa nhận cô có một chút bị đả kích.

Vậy mà nó lại liếc mắt nhìn cô đang dang hai tay ra muốn ôm nó, nhanh chóng nghiêng đầu sang chỗ khác, tựa đầu vùi thật sâu vào trong ngực bà ngoại, không để ý tới sự chờ đợi của mẹ mình.

Tôn Đào Phi phần hận nhìn nó một cái, xoay đầu, lại nhìn thấy ánh mắt dương dương đắc ý của mẹ mình, trên mặt rõ ràng viết: “Muốn tranh giành tình cảm của nó với mẹ? Không có cửa đâu”.

Cả ngày, mẹ cô ôm cháu ngoại như bảo bối, càng thêm yêu thương nó hơn, Tôn Đào Phi nghe được da gà rơi thẳng xuống đất.

Đợi đến lúc bọn họ rời đi, mẹ cô lại càng ôm thằng nhóc đã ngủ không nở buông tay.

Nhìn nó tử tử say sưa trong ngực, cái miệng nhỏ nhắn khê cười khiến người khác càng thêm yêu mến. Nhớ tới một loạt hành động phản bội của nó hôm nay, Tôn Đào Phi không nhịn được nhẹ nhàng chọc chọc khuôn mặt nhỏ bé hồng hào của nó.

“Nếu đợi lát nữa nó bị em chọc tỉnh, nhất định sẽ khóc rất to đấy.” Trình Phi Viễn ngồi chỗ tài xế hơi chứa ý cười mở miệng, hiển nhiên cử động vừa rồi của người nào đó đã lọt hết vào trong mắt hắn.

Tôn Đào Phi im lặng, dừng động tác tay lại, ôm thằng bé thật chặt. Dọc theo đường đi vì không quấy rầy giấc ngủ của Bàn Đình, hai người đều lẳng lặng không nói gì, nếu không giống như hắn nói, nó mà tỉnh thì rất khó đỡ. Thật ra thì họ cũng không có gì để nói, cho tới bây giờ, Tôn Đào Phi đều nhận định về quan hệ của hai người là người xa lạ không quá quen thuộc.

Ngoài cửa xe đèn đường thừa thớt phát ra ánh sáng yếu ớt, nhánh cây đầu hạ lạnh lẽo, khiến cho đêm dần dần thâm trầm có vẻ cực kỳ tĩnh mịch.

Bởi vì Trình Phi Viễn không có ý định đi hưởng tuần trăng mật, cho nên mỗi ngày trên căn bản hai người đều là ở nhà. Ngày thứ năm, Tôn Đào Phi liền trở về cửa hàng bánh ngọt của cô. Mẹ chồng cũng không phản đối Tôn Đào Phi chỉ vừa mới kết hôn mà đã bắt đầu đi làm lại, ngược lại còn rất ủng hộ cô, nói là chỉ cần cô vui vẻ là được rồi.

Ngày đầu tiên cô đi làm trở lại, Từ Đình, vị giáo viên luôn làm gương sáng cho người khác này, buổi trưa liền hùng hùng hổ hổ chạy đến.

“Cô gái trẻ giàu có!” Vừa vào cửa, Từ Đình quái lạ kêu một tiếng.

Tôn Đào Phi trừng mắt liếc cô gái miệng không chừng mực đó, “Cậu gọi bậy cái gì thế!”

Hai tay Từ Đình nâng mặt chống trên quầy của Tôn Đào Phi, cười hì hì kẻ sát mặt, trừng mắt nhìn, “Thế nào, chẳng lẽ tên mình gọi không đúng sao, nhưng cậu đúng là gả vào nhà giàu có nha!”

Tôn Đào Phi vỗ nhẹ nhẹ mặt bàn, ý bảo con người kia nên có chừng có mực.

“Như thế nào, có tính phúc (hạnh phúc trong tình dục) với anh chàng quân nhân nhà cậu hay không?”

Tôn Đào Phi nhìn bạn tốt hưng phấn nhiều chuyện trước mắt, im lặng thở dài một tiếng, cô gái này tại sao lại có thể trở thành người bồi dưỡng nhân tài xã hội? Cô cảm thấy thương tiếc cho những đứa trẻ rơi vào trong tay cô ấy.

Xoay người, Tôn Đào Phi không nói một lời đi vào phòng nướng bánh. Vậy mà, cô gái này lại kiên nhẫn đuổi theo như âm hồn, không ngừng hỏi ở bên tai cô tựa như niệm kinh, “Tính phúc hay không? tính phúc hay không?”

Hung hăng chia tất cả bánh bao mới ra lò thành hai phần, Tôn Đào Phi không thể nhịn được nữa quay đầu, cắn răng nghiêng lợi nói, “Tính phúc cái gì, bây giờ mình vẫn còn là xử nữ, xử nữ thứ thiệt, hiểu chưa?”

Từ Đình hung hăng gạt đầu một cái, tiếp tựa như trấn an đồng tình vỗ vỗ Tôn Đào Phi đang tức giận, “Phi Phi, coi như cuộc sống không có tính phúc, cậu cũng không cần nóng giận như thế, như vậy rất không tốt cho sức khỏe bản thân, càng không có lợi cho xã hội hài hòa, lại càng không có lợi cho...” Nhìn dao dài loé ánh trắng chợt xuất hiện ở trước mắt, Từ Đình vô cùng thức thời vội ngậm miệng lại, cô vẫn còn rất yêu mạng nhỏ này của cô.

Hung hăng đập dao lên thớt hai cái, “Cậu lập tức đi ra ình, trong năm giây!” Thừa dịp cô còn chưa làm ra hành động bạo lực không thể bù đắp gì, Tôn Đào Phi cắn răng nói từng chữ từng chữ.

“Phi Phi, giữa vợ chồng không phải là chỉ có nam có thể bá vương cứng rắn cắn câu, nữ cũng có thể...ơ!” Bỏ lại những lời này, Từ Đình thật nhanh nháy mắt mấy cái với Tôn Đào Phi rồi chạy trốn chết ra khỏi phòng nướng nho nhỏ..

Tôn Đào Phi giận dữ “Phi” cười một tiếng, Từ Tiểu Đình, cậu chờ ình, quân tử báo thù mười năm không muộn. Nếu như nói trên cái thế giới này Tôn Đào Phi sợ nhất chính là mẹ cô, thì Từ Đình kia tuyệt đối là người duy nhất có thể khiến cho tâm tình cô mất khống chế.

“Mẹ, mẹ!” Sau lưng truyền tới tiếng gọi của Bàn Đình, khiến cho Tôn Đào Phi nhanh chóng quay đầu, mừng rỡ nhìn hai soái ca một lớn một nhỏ đứng ở cách đó không xa một cái, cô cõng cái bao tay xuống, chạy đến bên cạnh hai cha con.

“Bàn Đình, sao con lại tới đây, nhớ mẹ sao!” Từ trong ngực Trình Phi Viễn nhận lấy con trai, Tôn Đào Phi yêu không nhịn được hôn gương mặt nó một cái.

8. Chương 8 : Chào Anh, Sư Huynh

Tay bế con, Tôn Đào Phi đi ra ngoài, hai người ngồi đối diện nhau trên ghế salon ở khu có cây xanh.

“Sao hai cha con tới đây?” Chơi đùa cùng con, Tôn Đào Phi nhìn người đối diện không chút để ý hỏi.

Trình Phi Viễn nhìn thằng nhóc một cái, “Còn không phải là bởi vì nó sao, không thấy em ở nhà liền nháo lên, ai cũng đỡ không được, chỉ có thể dẫn nó tới tìm em!”

“A, a!” Thằng nhóc thấy mẹ rốt cục đem tầm mắt dừng trên người nó, cho là mẹ đang chơi với mình, vui vẻ quơ múa quả đấm nhỏ a a kêu.

Lúc này Tôn Đào Phi mới phát hiện trên mặt con quả nhiên còn có nước mắt nhàn nhạt.

“Bàn Đỉnh!” Ôm con vào trong ngực thật chặt.

“Mẹ!” Thấy mẹ gọi, nó cũng không thể chờ đợi kêu một tiếng.

Chỉ chỉ Trình Phi Viễn đối diện, Tôn Đào Phi nói với thằng nhóc từng chữ từng chữ, “Ba ba.”

Thông qua quan sát mấy ngày nay Tôn Đào Phi phát hiện Bàn Đỉnh trừ gọi từ “Mẹ” ra, căn bản không biết cái gì khác, sau đó mẹ chồng nói cho cô biết, ngày đó Bàn Đỉnh gọi mẹ cũng là lần đầu tiên sau khi tới Trình gia.

“Bá!” Đại khái cho là mẹ đang dạy cái gì chơi vui, nó rất tích cực phối hợp, cho dù phát âm này đối với nó mà nói có chút khó khăn.

“Ba ba.” Tôn Đào Phi vừa chỉ chỉ Trình Phi Viễn đối diện, để nó ngồi tựa vào lòng cô, đối diện Trình Phi Viễn.

“Bá, bá.” Thằng nhóc càng phát ra sức, cái miệng nhỏ càng phun nước bọt bắn ra ngoài.

Trình Phi Viễn cười nhìn tiểu tử hăng say gọi hần, mặc dù phát âm của thằng bé cũng không chính xác, nó cũng không hiểu ý tứ của ba ba, nhưng nội tâm của hần vẫn từ từ dâng lên một cổ kích động và tự hào dày đặc, con hần mới vừa gọi hần là ba ba đó.

Nhìn hai mẹ con ở đối diện vui vẻ bập bẹ ý ớ, hoàn toàn quên đi một người lớn còn sống sờ sờ như hần, Trình Phi Viễn nhớ tới trước đây không lâu Từ Dĩnh đã nói, cô gái trước mắt này hai mươi bảy năm qua chưa bao giờ thích bất kỳ một người đàn ông nào. Không một biểu hiện gì, liếc nhìn người đối diện hai cái, Trình Phi Viễn uống một hớp cà phê mới vừa đưa lên, nhìn bộ dáng của cô cũng không giống một người lạnh lùng, không biết về sau tuýp đàn ông như thế nào sẽ có thể có được tâm lòng cô gái này. Nghĩ đến một loạt chuyện về sau có thể sẽ xảy ra, trong lòng Trình Phi Viễn hiện ra một cổ cảm giác kỳ quái chưa bao giờ có.

“Mới vừa rồi ở cửa, nhìn thấy Từ Dĩnh chạy gấp đi, không có việc gì chứ!” Vì để ỉnh dừng suy nghĩ lại, Trình Phi Viễn tùy tiện tạo đề tài.

Tôn Đào Phi bĩu môi, giọng nói bình thản trả lời, “Không sao cả, cô ấy cứ luôn như vậy đấy.”

Trình Phi Viễn cầm ly cà phê trên bàn lên, che giấu dấu vết ở khe miệng, xem ra hai người này xảy ra mâu thuẫn, hần chuyển sai đề tài rồi.

“Đào Phi!” Giọng nam thanh nhuận ôn hòa mang theo vui mừng không xác định từ phía sau khe vang lên.

Trình Phi Viễn thuận thế quay đầu, đã nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú nho nhã cả người tản ra phong độ của người trí thức đứng thẳng người, mặt không che dấu mừng rỡ mà không lời nào có thể miêu tả được.

Khe cúi đầu, coi như là chào hỏi giữa hai người đàn ông. Quay đầu lại, Trình Phi Viễn liền trông thấy Tôn Đào Phi ôm Bàn Đỉnh đứng lên, mặt mừng rỡ kêu lên, “Sư huynh!”

Chỉ trong giây lát, người kia đã rảo bước đến chỗ hai người bọn họ, Tôn Đào Phi vội vàng kéo chỗ ngồi bên cạnh ra để cho anh ta ngồi xuống, lại nhìn hai người đàn ông, cười giới thiệu cho bọn họ, “Phi Viễn, đây là sư huynh lúc đại học của em, Cố Kiệt. Sư huynh đây là ông xã của em, Trình Phi Viễn.”

Nói tới chỗ này, Tôn Đào Phi ôm lấy thằng nhóc trong ngực, lại nói thêm một câu, “Đây là con trai của em, Bàn Đỉnh.”

“Chúc mừng!” Giọng nam ướt át ấm áp nhẹ mang theo nụ cười chậm rãi vang lên, chẳng qua là nếu như lắng nghe sẽ phát hiện trong đó tràn ngập vị chua.(Dấm, há há)

Trình Phi Viễn cúi đầu khẽ nhắp một hộp cà phê nóng, lông mi dài nhẹ che cái gì đó loé lên trong mắt sắc, không tiếng động, cong cong khóe miệng, vừa rồi trên mặt người đàn ông đối diện chợt loé lên mắt mát khở sở, nhưng hẳn thấy thật rõ ràng. Xem ra người vợ không tim không phổi này của hắn vẫn được rất nhiều người thích.

Nếu như Tôn Đào Phi có thể đọc được suy nghĩ của người nào đó, nhất định sẽ hung tợn trả lại một câu: “Không bằng người khác”.

“Sư huynh, những năm này anh ở đâu, lúc đi cũng không chào một tiếng, lúc ấy chúng em còn lo lắng thật lâu.”

Tay Cố Kiệt đặt ở dưới bàn nắm thật chặt, cô gái trước mắt vẫn tỏa sáng rực rỡ như nhiều năm trước. Cô gái hắn nâng niu che chở hai năm trong lòng bàn tay, ban đầu hắn rời đi quê hương, chẳng qua là vì muốn có thể tạo dựng một khoảng trời thuộc về hắn, cho cô tất cả những gì một người phụ nữ nên có, sau đó sẽ bày tỏ rõ con tim của mình, bây giờ nhìn lại hắn vẫn chậm một bước.

“Đào Phi, em dường như đang bận, anh còn có một số việc đi trước!” Cố gắng giữ nụ cười sắp không chịu được trên mặt, Cố Kiệt lảo đảo rời khỏi cửa hàng bánh ngọt như chạy trốn.

Tôn Đào Phi nhìn bóng lưng có chút cô đơn thê lương của Cố Kiệt, há miệng, muốn gọi hắn, trao đổi số điện thoại, sau này còn liên lạc với nhau. Nhưng khi nhìn bộ dạng giống như rất đau lòng của hắn, Tôn Đào Phi vẫn không có cách nào mở miệng.

“Quan hệ của hai người có vẻ rất tốt!” Nhíu mày, Trình Phi Viễn nhìn thẳng vào Tôn Đào Phi vẫn còn đôi mắt ở nơi nào đó hỏi.

Quay đầu lại, Tôn Đào Phi gật đầu một cái, như có điều suy nghĩ đáp, “Là tốt vô cùng, sư huynh hơn em và Từ Dĩnh một lớp, sau khi quen nhau ở câu lạc bộ kịch nói, sư huynh vẫn rất quan tâm đến bọn em, cho nên quan hệ của chúng em không tồi.”

Thấy trên mặt Tôn Đào Phi trừu nhân nhạt quan tâm, không có phát hiện về gì khác. Khóe miệng Trình Phi Viễn giương lên một độ cong đẹp mắt. Thật ra thì người đối diện này ở phương diện khác chậm hiểu chút cũng tốt, giống như trước khi kết hôn cô nói hy vọng hôn nhân của họ sẽ không xuất hiện bất kỳ điều gì ngoài ý muốn, hắn cũng nghĩ như thế.

Không ngoài dự đoán của Tôn Đào Phi, buổi trưa hai ngày sau Từ Dĩnh lại dáo dác đi đến tiệm nhỏ của cô.

“Tiểu Đào Đào!” Thanh âm lấy lòng nịnh hót ý nghĩa sâu xa của Từ Dĩnh từ cửa truyền đến.

Tôn Đào Phi nhân nhạt nhìn lướt qua gương mặt thanh tú cười đến vô cùng vui mừng trước mắt, không rảnh mà để ý.

“Sư huynh Cố Kiệt đã trở lại, cậu biết chưa?” Từ Dĩnh nhìn lướt qua xem khuôn mặt lạnh của cô có thành cái mông nóng hay không.

Tôn Đào Phi nhẹ “ừ” một tiếng, cô biết nếu như cô không trả lời, con người này có thể lải nhải nhắc đi nhắc lại cùng một vấn đề ở trước mặt cô, đây cũng là chiêu mà hai mươi mấy năm nay Từ Dĩnh thường dùng với Tôn Đào Phi, hơn nữa còn là trăm lần đều linh. Cuối cùng, thử hỏi ai có thể chịu được có người niệm kinh ở trước mặt mình cả ngày, rất nhiều lần Tôn Đào Phi suy nghĩ muốn trực tiếp tát cô ấy một cái bay đi, nhưng công lực của cô không đủ, cộng thêm cô cũng có chút không nỡ, cho nên người này tuyệt đối là oan gia kiếp trước của cô.

“Vậy hai người gặp nhau chưa?” Trùng mắt liếc gương mặt đến gần một bước nữa, Tôn Đào Phi theo bản năng lui về sau một bước, thuận tiện không quên cho Từ Dĩnh một ánh mắt vô cùng vô cùng xem thường, nếu cô chưa gặp Cố Kiệt có thể biết anh ta trở về sao?

Nhắm mắt theo đuôi theo sát ở sau lưng Tôn Đào Phi, vừa quan sát sắc mặt Tôn Đào Phi, Từ Dĩnh vừa cẩn thận hỏi, “Tiểu Đào, nói năm đó cậu đối với Cố sư huynh có một chút xú...”

Tôn Đào Phi nhanh chóng quay đầu, ý lạnh dày đặc nhìn chằm chằm cô gái nào đó lại bắt đầu nói xằng nói bậy.

Từ Dĩnh cười khan vội vàng khoát khoát tay, “Không nên hiểu lầm, mình chỉ là tùy tiện hỏi một chút!” Cười ha ha hai tiếng, Từ Dĩnh nhìn bạn của mình, chẳng lẽ cô một chút cũng không cảm giác được mối thâm tình của Cố sư huynh đối với cô. Về phần mặt lạnh của cô, cô biết cô cho tới bây giờ đều là tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, bất quá mỗi lần nhìn bộ dạng Tôn Đào Phi giận đến gợn chân, tâm tình của cô sẽ vô cùng khoái trá, đừng bảo cô là người cuồng ngược bạn, cô vẫn rất yêu Tiểu Đào nhé.

Hồi lâu, thấy người bên cạnh không có bất kỳ phản ứng gì, Tôn Đào Phi nghiêng đầu thì nhìn thấy cô gái nào đó đã lâm vào thế giới mơ mộng không thể tự thoát ra được. Trong lòng kì không được thở dài một tiếng, cô gái này cô nhìn thế nào cũng cảm thấy dễ cho làm giáo viên, chính là hoàn toàn gieo họa cho trụ cột xã hội tương lai, đừng xem dáng dấp đáng hình người khéo léo vô cùng của cô ấy, thật ra thì chính là một hủ nữ khó chịu siêu cấp, hơn nữa còn là cô gái bị buồn bực mục nát hoàn toàn.

9. Chương 9 : Xin Chào, Say Rượu

Hung ác không chút lưu tình dí một cái lên trán Từ Dĩnh, một giây kế tiếp, một tiếng than đau kêu trời kêu đất vang lên từ người nào đó đang trong sững sờ, “Đào Tử!! Đau chết mình mà!”

Không nhìn người cái người đang hô to gọi nhỏ, liếc mắt Từ Dĩnh che trán, Tôn Đào Phi cười nhẹ nhàng nói, “Cậu có phải thâm mến Cố sư huynh từ rất lâu rồi hay không, vừa rồi nghĩ đến xuất thần như thế!”

“Chơi kẻ phản gian rất thuận tay nhé, Tiểu Đào Tử, xem ra cậu học không ít từ ông xã của cậu.” Mắt Từ Dĩnh mắt híp lại ý nghĩa sâu xa nhìn Tôn Đào Phi một cái.

Nhìn sang Từ Dĩnh, Tôn Đào Phi không có ý tốt hỏi ngược lại, “Sư huynh vừa trở về, cậu liền chạy tới đây, cậu yên tâm, mình làm tỷ muội tuyệt đối tuyệt đối ủng hộ cậu!” Nói xong, Tôn Đào Phi còn khích lệ vỗ vỗ vai Từ Dĩnh.

Nhìn Tôn Đào Phi rất nhanh xoay người tiếp tục bày hàng, Từ Dĩnh muốn nói lại thôi, cuối cùng cái gì cũng không nói.

“Tiểu Đào Tử, ngày đó thằng nhóc mà ông xã nhà cậu ôm là con cái nhà ai.” Đổi đề tài, Từ Dĩnh nhớ tới bộ dạng tên nhóc trắng trẻo hồng hào kia, nhìn không được muốn chảy nước miếng.

Tôn Đào Phi nhàn nhạt thốt ra, “Con mình!”

“Con trai của cậu?” Môi Từ Dĩnh hé mở, nuốt nước miếng một cái, ngón tay thon dài trắng nõn run rẩy chỉ chỉ Tôn Đào Phi.

Tôn Đào Phi quay đầu cười mị mị nhìn thoáng qua Từ Dĩnh khuôn mặt vì kinh ngạc mà biến sắc, càng thêm khẳng định gặt mạnh đầu một cái.

“Tiểu Đào Tử, mình phát hiện cậu thật là rất vĩ đại!” Về mặt Từ Dĩnh trong nháy mắt từ khiếp sợ vừa rồi chuyển thành bội phục triệt triệt để để.

Không cần nhìn biểu tình Từ Dĩnh, Tôn Đào Phi cũng biết cô gái này khẳng định không biết lại liên tưởng lộn xộn cái gì. Thầm thở dài một hơi, Tôn Đào Phi không thể không giải thích thân thế của đứa bé với người bên cạnh.

“Mình đã nói rồi, sao cậu có thể vĩ đại như vậy, thay ông xã mình nuôi con người phụ nữ khác sinh!” Nghe xong giải thích của Tôn Đào Phi, Từ Dĩnh cảm khái một câu như đương nhiên.

“Thế nào, cậu rất hy vọng mình giúp ông xã nuôi con trai của anh ta với người phụ nữ khác?” Nheo mắt lại, Tôn Đào Phi nguy hiểm tức giận từng bước một bức Từ Dĩnh, rất có dáng điệu nếu cô ấy nói cái gì không nên nói, cũng đừng trách cô không khách khí.

“Làm sao có thể?” Từ Dĩnh vội vàng cười khoát khoát tay, càng có vẻ giấu đầu hở đuôi. Tôn Đào Phi cũng lười so đo với cô ấy, vị bên cạnh này có một bộ óc mà người thường không cách nào hiểu, đánh nhau với cô ấy, hoàn toàn là tự tìm tội chịu.

Lúc này, điện thoại di động trong túi kêu lên, bỏ công việc trong tay xuống, Tôn Đào Phi nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, lại là trong nhà gọi tới. Không phải là Bàn Đình lại đang tìm mẹ chứ, nghĩ như vậy Tôn Đào Phi liền nhanh chóng bấm nút nghe.

“Phi Phi a, bây giờ con có bận rồi hay không?” Thanh âm chất chứa của mẹ chồng từ loa truyền tới.

“Dạ, mẹ, có phải trong nhà có chuyện gì không?”

“Phi Viễn uống say, con có thể trở về được không, một mình mẹ ở nhà không giúp được.” Mẹ chồng nói thật là trôi chảy, ý tứ biểu đạt chính là con mau trở lại đi.

Dừng một chút, tuy có nghi ngờ, Tôn Đào Phi vẫn đáp, “Dạ, mẹ!”

Mẹ chồng ngược lại tốc chiến tốc thắng, ừ một tiếng, không nhiều lời cúp điện thoại ngay.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Tôn Đào Phi phát hiện Từ Dĩnh đã chuyển sang ngồi ở trên ghế sa lon, nhàn nhã uống trà sữa, quả nhiên là tư thế ưu nhã, dạng chó hình người.

“Cậu còn không trở về dạy học đi!” Tôn Đào Phi liếc nhìn đồng hồ treo trên vách tường, hiện tại thời gian đã không còn sớm.

Từ Dĩnh nâng lên cái ly trong tay, cười cười nói, “Mình uống cái này xong, Tiểu Đào Tử nếu như cậu ỉnh thêm phô mai mặn^[1] để phối hợp mình sẽ yêu cậu hơn, người ta còn chưa ăn cơm nữa?” Từ Dĩnh mắt trông mong nhìn Tôn Đào Phi cười đến thật rục rịch, ý đồ dùng nụ cười của cô để động đến lòng trắc ẩn của Tôn Đào Phi.

Im lặng nhìn mắt Từ Dĩnh, Tôn Đào Phi bưng phô mai lên cho cô ấy, kiếp trước cô tạo nghiệt gì mà bây giờ lại gặp được oan gia như vậy.

Từ Dĩnh vừa mới rời đi, Tôn Đào Phi phía sau liền dặn dò chút chuyện, cũng gấp vội vã chạy về nhà.

Gió lạnh gào thét thổi qua mặt, nắm áo khoác trên người thật chặt, ngẩng đầu nhìn khí trời âm trầm. Tôn Đào Phi thầm nghĩ chẳng lẽ Địa Cầu sắp bị diệt mất rồi, lúc này mới giữa tháng chín mà, trời lại lạnh tựa như mùa đông. Nghĩ tới hai ngày nữa Trình Phi Viễn phải trở về bộ đội, Tôn Đào Phi bí mật cầu nguyện hi vọng hai ngày sau tiết trời sẽ đẹp.

Trong nhà quả thật trừ mẹ chồng đang trêu chọc Bàn Đình ở trên ghế salon, không có người nào khác. Tôn Đào Phi âm thầm buồn bực coi như là ông nội bà nội không ở nhà, Trương tẩu nên ở lại đây chứ. Nghĩ là nghĩ như vậy, bất quá Tôn Đào Phi không có hỏi ra lời.

“Mẹ!”

Mẹ chồng nghe thanh âm rất nhanh quay đầu, nụ cười trên mặt lập tức rục rịch, “Phi Phi, sao con về nhanh thế, con mau đi xem Phi Viễn đi.”

Ngắm nhìn mẹ chồng vội vàng vô cùng, Tôn Đào Phi nghi ngờ nặng nề đi lên lầu, không phải là say rượu thôi sao, cô cũng không tin một người đàn ông như Trình Phi Viễn thôi cũng không lo được.

Vương Cẩn nói nhìn con dâu từng bước lên lầu, trong lòng khỏi nói có bao nhiêu sốt ruột, theo khuynh hướng này phát triển tiếp, bà phải đợi bao lâu mới có thể đợi đến cháu của cô.

Một bước tiến vào trong phòng, xộc vào mũi đứng là mùi rượu nhàn nhạt quanh quẩn, nhìn lại Trình Phi Viễn nằm ở trên giường hai gò má đỏ bừng, thở to ngủ. Tôn Đào Phi nhíu đôi mày thanh tú lại, xem ra quả nhiên là say đến bí tử.

Đứng ở bên giường, Tôn Đào Phi cúi người, vỗ nhẹ Trình Phi Viễn, “Này, anh dậy đi”

Trình Phi Viễn ngược lại rất nhanh mở mắt, một phát bắt được tay Tôn Đào Phi còn đặt ở trước ngực hắn, lăm lăm nói, “Tại sao em đánh anh!”

Tròng mắt đen sương mù mông lung dày đặc hơi có chỉ trích như trẻ con, cứ như vậy thẳng tắp không che dấu chút nào nhìn chăm chăm cô, Tôn Đào Phi sững sốt một chút, thì ra người này cũng có một mặt trẻ con như thế.

“Thật thoải mái!” Lấy lại tinh thần, Tôn Đào Phi mới phát hiện tay của cô không biết lúc nào đã bị Trình Phi Viễn đặt ở trên khuôn mặt đỏ sẫm của hắn, hơn nữa hắn còn đang thoải mái cọ xát.

Xúc cảm thô ráp qua bàn tay từng chút truyền đến mỗi góc thân thể, cho dù bình thường bình tĩnh như thế nào đi nữa, lần đầu tiên thân mật chạm vào mặt phải nam như thế, cho dù tự nói với mình không có gì lớn lần nữa, nhưng mặt Tôn Đào Phi vẫn không nhịn được khê đỏ.

Trừng mắt liếc người đàn ông hoàn toàn không biết mình đang làm gì, Tôn Đào Phi nhẹ nhàng đẩy tay Trình Phi Viễn cầm cánh tay cô ra, vậy mà cô mới vừa đẩy ra một ngón tay, cánh tay lại bị cầm thật chặt.

Lúc này, Trình Phi Viễn cũng không biết nơi chốn nỉ non, “Đừng đi!”

Một giây kế tiếp, Tôn Đào Phi hung hăng đâm một cái lên ngực Trình Phi Viễn, cô cũng không muốn nghe hắn nói xằng nói bậy lộn xộn cái gì.

“Em làm gì vậy?” Lần này Trình Phi Viễn bị Tôn Đào Phi đánh đến hoàn toàn thanh tỉnh, ngực truyền tới đau đớn làm cho hắn cực kỳ căm tức, hắn nghĩ là việc của hắn cô gái này làm gì mà lại đánh hắn.

Tôn Đào Phi giật giật cánh tay. Lúc này Trình Phi Viễn mới phát hiện trên mặt truyền tới xúc cảm lạnh như băng thư thích. Nhanh chóng buông tay ra, Trình Phi Viễn ho nhẹ hai tiếng, mắt tự nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, chỗ bị Tôn Đào Phi chạm qua nóng hừng hực, cháy bùng.

Tôn Đào Phi nhìn lỗ tai Trình Phi Viễn dần dần ửng đỏ, nhếch miệng lên, cảm thấy Trình tiên sinh thì ra thuần khiết như vậy, cô còn tưởng rằng hắn thân kinh bách chiến.

“Em đi giúp anh pha ly nước mật ong.” Tôn Đào Phi nhẹ nhàng nói, không biết tại sao nhìn thấy bộ dáng này của Trình Phi Viễn cô liền không khỏi vui vẻ.

“Tôn Đào Phi!” Tôn Đào Phi vừa mới xoay người, liền bị Trình Phi Viễn gọi lại.

“Chuyện gì?”

“Tại sao em nói anh thích Bùi Hân!” Con người đen láy của Trình Phi Viễn yên lặng nhìn chằm chằm Tôn Đào Phi, hắn chính là muốn biết tại sao cô gái này kết luận hắn thích Bùi Hân.

Quay đầu, Tôn Đào Phi cho hắn một ánh mắt vô cùng xem thường “Chỉ bằng ánh mắt nóng bỏng triền miên mà anh nhìn người ta, có ai lại không biết”. Nghiêng đầu sang chỗ khác lần nữa, Tôn Đào Phi bình tĩnh hồi ngược lại, “Chẳng lẽ anh không thích cô ấy?”

Trình Phi Viễn chậm rãi cúi đầu, trầm mặc một lúc lâu, mới thấp giọng nói, “Thích, anh cũng không biết từ lúc nào thì anh thích cô ấy, chờ khi anh phát hiện thì anh đã thích cô ấy rồi, anh cũng biết rõ cô ấy không thích anh, cô ấy đã có vị hôn phu của mình, và chỉ xem anh như một công cụ an ủi lúc cô đơn, nhưng chỉ cần cô ấy đến tìm anh, anh liền sẽ mềm lòng.”

Trình Phi Viễn dừng lại, thống khổ nắm tóc. Tôn Đào Phi nhìn thấy Trình Phi Viễn rõ ràng có chút thống khổ, không phải cô cũng nên làm người chị hiểu lòng một lòng, hướng dẫn đồng chí giải phóng quân mà tình cảm mê man đi trở về đường ngay, xoay người vào trong lồng ngực ấm áp của người mẹ tổ quốc sao.

“Trình Phi Viễn, trong lòng em, em chỉ muốn khuyên anh bốn chữ, phạm tội, hoa ngược (không tự trọng, tìm tai vạ).” Tôn Đào Phi không chút niệm tình nói ra mấy chữ này. Xin lỗi, cô không làm được người chị hiểu lòng, đối mặt tất cả theo lời Trình Phi Viễn, cô- con người ngu ngốc chuyện tình cảm quả chỉ muốn nói ra mấy chữ này.

~~

[1] Phô mai mặn:

10. Chương 10 : Xin Chào, Mâu Thuẫn

Nghe lời nói của Trình Phi Viễn, Tôn Đào Phi tự nhiên cảm thấy Bùi Hân thật đáng hận, cô gái này rõ ràng là trong ngực ôm một, trong tay còn phải kéo một. Đúng vậy, Trình Phi Viễn tự nhiên làm cho người

ta có chút thương cảm, nhưng có người nào không phải nói hấn gieo gió gặt bão, bọn họ không phải là điển hình một người làm một người chịu, trách được ai?

“Có phải em cảm thấy anh rất thất bại hay không!” Cặp mắt Trình Phi Viễn nhìn chăm chăm Tôn Đào Phi, thực sự muốn biết đáp án của cô.

Tôn Đào Phi cười khẽ một tiếng, trước kia có người nói có người sau khi say rượu và lúc thanh tỉnh hoàn toàn là hai dáng vẻ, trước kia cô còn không tin, hôm nay cô hoàn toàn tin. Nếu như Trình Phi Viễn tỉnh táo, hẳn tuyệt đối sẽ không trẻ con như vậy ở trước mặt cô.

“Em cười cái gì, em nói đi, có phải em cảm thấy anh rất thất bại hay không!” Trình Phi Viễn chợt tiến đến trước mặt Tôn Đào Phi, trong tròng mắt sáng quắc vẫn mang theo cố chấp như trẻ con.

Mùi rượu nhàn nhạt tản ra trên mặt cô, Tôn Đào Phi theo bản năng lui về phía sau một bước, vậy mà Trình Phi Viễn lại chồm lên, vươn tay, hung hăng kéo cô ngồi ở trên giường, lăm lăm nói với cô tựa như ăn vạ, “Em nói, có phải hay không, có phải hay không!”

Bất đắc dĩ liếc mắt nhìn người nào đó rõ ràng không biết Đông Nam Tây Bắc, Tôn Đào Phi không thể không khuyên nhủ, “Anh không phải là thất bại, anh chẳng qua là gặp sai người, lại nói có người nào mà cuộc sống không xuất hiện những việc ngoài ý muốn, mấu chốt là anh có hiểu, có chừng mực hay không, nếu như không hiểu được, vậy cũng chỉ có thể nói là thất bại. Lại nói, trừ tình cảm, những phương diện khác anh cũng không tệ lắm.”

“Thật không?” Trình Phi Viễn lộ ra nụ cười trong sáng cởi mở như đứa trẻ, trong mắt sáng trông suốt rực rỡ lóe ra như những ánh sao.

Nhìn Trình Phi Viễn rõ ràng cần có được sự khẳng định của cô, Tôn Đào Phi quả quyết gật đầu một cái, “Thật!”

Lời của Tôn Đào Phi vừa xong, Trình Phi Viễn thẳng tắp nằm ngay đơ ở trên giường, thở to ngủ thật ngon.

Tôn Đào Phi đứng ở bên giường không biết nên khóc hay cười nhìn người nào đó đang ngủ say, lắc đầu một cái, nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Vừa xuống cầu thang, mẹ chồng liền nôn nóng sốt ruột tiến lên đón, “Nó như thế nào rồi?”

Trên mặt Tôn Đào Phi vẫn treo nụ cười thản nhiên, nhẹ nói: “Anh ấy ngủ rồi ạ”.

Vương Cẩm ý nghĩa sâu xa liếc con dâu của mình một cái, nụ cười trên mặt dần dần mở rộng, xem ra mới vừa rồi nhất định xảy ra chuyện gì tốt.

“Mẹ.” Tên nhóc Bàn Đình phát hiện mẹ từ khi về nhà đến bây giờ đều không để ý đến mình, nó quyết định tự mình gọi mẹ, nhào vào lòng mẹ.

Tôn Đào Phi đón lấy con, cười híp mắt cọ cọ vào gương mặt nó “Bàn Đình, hôm nay có nghe lời bà hay không?”

“A, a!” Thằng nhóc hưng phấn quơ múa quả đấm nhỏ, tỏ ý rằng nó rất nghe lời.

“Mẹ, ông nội bà nội đi đâu rồi ạ?” Bình thường lúc hai người họ ở nhà luôn là cãi nhau, bây giờ lại không có âm thanh nào, Tôn Đào Phi nhất thời thật còn có chút không quen.

“Chị họ lớn của con, hai ngày trước đi kiểm tra thấy đã mang thai, ông nội bà nội đến nhà của bác con rồi.”

Nhìn ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm bụng mình của mẹ chồng, Tôn Đào Phi chỉ có thể giả bộ không biết cười hai tiếng ha ha.

Vương Cẩm nhìn con dâu giả vờ ngây ngốc, bất đắc dĩ thở dài, nhớ tới con trai nhà mình thì trong lòng có oán giận không nói ra được, con dâu tốt như vậy sao nó lại không nhìn ra cơ chứ.

Sáng sớm, trong tiếng chim hót thanh thúy dễ nghe, Trình Phi Viễn mở mắt, đầu đau đớn như tê liệt, không nhận được đưa tay dùng sức xoa xoa, sớm biết khó chịu như vậy, ngày hôm qua hẳn đã không để những tên kia giựt giẩy uống nhiều rượu như vậy.

Lúc này, cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra, Trình Phi Viễn liếc xem, liền nhìn thấy Tôn Đào Phi bưng cái ly không biết đựng cái gì đi vào, trong đầu lục tục hiện ra hình ảnh thừa thốt tối hôm qua, Trình Phi Viễn nhất thời không biết nên đối mặt Tôn Đào Phi như thế nào, định đưa tay khoác lên mắt, làm bộ như không nhìn thấy người nào đó.

Tôn Đào Phi buồn cười nhìn thoáng qua Trình Phi Viễn rõ ràng giấu đầu hở đuôi, “Nếu anh tỉnh rồi thì uống cái này đi.”

Trình Phi Viễn chần chờ một hồi lâu, mới chậm rãi ngồi dậy, ho hai tiếng để che giấu, nhận lấy cái ly trong tay Tôn Đào Phi, oang oang hỏi, “Đây là cái gì?”

“Nước mật ong, uống vào có thể khiến cho anh dễ chịu hơn chút.” Tôn Đào Phi tốt bụng giải thích.

Trình Phi Viễn cầm cái ly hộp vài hộp liền uống hết nước trong đó đến chỗng ngược đáy lên trời.

Vuốt vuốt mái tóc, giọng nói Trình Phi Viễn hơi có chút khản trương hỏi, “Ngày hôm qua, anh không nói gì chứ?”

Cúi đầu, Tôn Đào Phi nhếch môi, người này có được xem như là làm trộm lén lút không? Ngắc đầu lên, sắc mặt Tôn Đào Phi bình tĩnh, như không có việc gì đáp, “Không có!”

Nhìn chân mày Trình Phi Viễn lập tức giãn ra, Tôn Đào Phi giật nhẹ khóe miệng, cái người trước mắt này thật ra thì ở một vài phương diện thật đúng là rất đơn thuần.

“Đứng lên đi, tất cả mọi người đang đợi anh xuống ăn điểm tâm đó.” Nhìn về người nào đó vẫn còn ngồi dựa trên giường xuất thần, Tôn Đào Phi không thể không làm hết phận sự, nhắc nhở.

Nghe lời nói của Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn không vui nhìn chòng chọc cô một cái, không nói một lời bỏ dậy.

Bởi vì ông nội bà nội không có ở đây, cả bữa cơm tất cả mọi người ăn rất an tĩnh.

“Phi Viễn, cùng ba đến thư phòng.” Mới vừa bỏ xuống bát đĩa, ba chồng liền kêu Trình Phi Viễn tinh thần vẫn có chút uể oải.

Nửa giờ sau, Trình Phi Viễn liền trầm mặt trực tiếp vọt ra ngoài cửa.

Tiếp thu được ánh mắt mẹ chồng hướng tới, Tôn Đào Phi chỉ đành phải ôm Bàn Đình nhắm mắt đi theo sau lưng Trình Phi Viễn.

Bước chân Trình Phi Viễn bước rất lớn, Tôn Đào Phi cơ hồ là chạy chậm mới có thể đuổi theo hần.

“Này, anh dừng lại, em theo không kịp!” Thật vất vả thấy một băng ghế dài, Tôn Đào Phi ôm Bàn Đình đặt mông ngồi xuống, vội vàng kêu lên với Trình Phi Viễn vẫn còn đang tiếp tục đi nhanh.

Nhìn Trình Phi Viễn vẫn đưa lưng về phía cô, Tôn Đào Phi trừng mắt, không biết người này lại đang trúng gió gì, quay đầu lại chịu khổ luôn là cô.

“Em nói xem, anh muốn dựa vào thực lực của chính mình là có lỗi sao?” Trình Phi Viễn chợt quay đầu, mặt đầy tức giận trầm giọng hỏi.

Tôn Đào Phi theo bản năng lắc đầu một cái, giống như quả thật không có sai.

“Vậy tại sao ông ấy còn bảo anh về thành phố A!” Thanh âm của Trình Phi Viễn bộc phát tức giận, tầm mắt nhìn chằm chằm Tôn Đào Phi cũng bộc phát hung ác.

Trong nháy mắt Tôn Đào Phi hiểu được, hóa ra là ba chồng bảo Trình Phi Viễn trở về thành phố A, mà hần không muốn, hai cha con xảy ra mâu thuẫn.

Đối mặt áp bách cao cường của người khác, Tôn Đào Phi vẫn lấy hết dũng khí nhỏ giọng nói, “Trở về thành phố A cũng không có gì không tốt.” Theo ý cô điều này không có gì là không được, chẳng qua là người khác đã động tới ngưỡng trong lòng hần thôi.

“Em nói cái gì?” Tầm mắt hung ác bén nhọn của người khác lập tức quét tới.

Tôn Đào Phi nhìn sắc mặt đen như đất nồi của người kia, không tự kìm hãm được co rúm lại run lên, không sợ chết nói lần nữa, “Chẳng lẽ không đúng sao, hai điều này căn bản cũng không có gì không tốt, anh sợ trở về thành phố A thì tất cả mọi người sẽ cảm thấy anh là con trai của Trình tổng tư lệnh, không cần cố gắng lại có thể không làm mà hưởng ưu tiên sao? Nhưng anh nghĩ không có chuyện như vậy? Lúc này lại càng là lúc có thể chứng minh chính anh, anh phải cho những người xem thường anh hiểu được cái gì gọi là hổ phụ không khuyển tử (ý chỉ cha tài thì con sẽ ko bắt tài) mà không phải một phản kháng tiêu cực.”

Tôn Đào Phi nắm chặt quả đấm nhỏ, hướng về phía Trình Phi Viễn làm một thế tay cổ lên, ngừng một chút lại nói, “Lại nói có chỗ dựa có cái gì không tốt, tận dụng tốt có thể trở thành trợ lực rất lớn, đây cũng là xã hội.”

Lời nói của Tôn Đào Phi vừa nói ra, không chút ngoài ý muốn nhận được cái nhìn căm tức của Trình Phi Viễn.

Nhìn Tôn Đào Phi cười khúc khích, Trình Phi Viễn chỉ cảm thấy mây đen nặng nề nồng đậm vừa rồi còn đè ở trong lòng đã bị thổi tan đi, không ngờ cô gái này lại rất biết an ủi người khác.

“A, a.” Tiểu Bàn a a kêu lên với con chim vừa bay qua, muốn có được sự chú ý của hai người lớn.

Trình Phi Viễn từ trong ngực Tôn Đào Phi bế lấy Bàn Đình a a kêu to chỉ vào nơi con chim vừa biến mất, ngồi xuống ở bên cạnh cô, cười như không cười liếc cô một cái, “Em thật ra rất biết an ủi người khác.”

“A, a!” Tiểu tử giãy dụa thân thể nhỏ bé ở trong ngực Trình Phi Viễn nhảy nhót lên, giống như trả lời thay mẹ, dĩ nhiên dĩ nhiên.

Tôn Đào Phi khẽ mỉm cười, nếu không phải là mẹ chồng giục cô, cô mới lười trông nom đó.

Trong nháy mắt, gió nhẹ mơn trớn, trong không khí tràn ngập mùi hoa nhàn nhạt thấm vào tâm can. Trình Phi Viễn liếc mắt Tôn Đào Phi say mê trong đó thật sâu, cô mặc quần dài màu hồng nhạt cùng với áo trắng mỏng ngấn, khiến cho khuôn mặt béo mập trắng nõn của cô dưới ánh mặt trời, giống như được dát thêm một tầng ánh sáng nhạt màu vàng kim.

Trình Phi Viễn chỉ cảm thấy tim của mình bị một thứ gì đó hung hăng đập một cái, khiến cho đầu óc hần trống rỗng.

“A, a!” Tiếng kêu của thằng nhóc, khiến cho Tôn Đào Phi chậm rãi mở mắt.

“Trình Phi Viễn, anh trở lại lâu như vậy mà sao không thấy anh mặc quân trang.” Đây là vấn đề Tôn Đào Phi vẫn rất tò mò. Lại nói, lúc đại học ban các cô cũng có bạn học đi làm lính, gần tới tốt nghiệp thì bạn học kia trở lại, người ta chính là quân trang cũng không rời khỏi người, vậy mà người bên cạnh lại một lần cũng chưa từng mặc.

“Thế nào, em muốn xem?” Người khác hơi có chút dương dương đắc ý nói.

Liếc bên cạnh một cái, Tôn Đào Phi nhàn nhạt phun ra hai chữ, “Không muốn.”

Mặt người kia mới vừa còn như mặt trời rực rỡ nhất thời tối sầm lại.

Bong bóng nhỏ vui vẻ trong lòng Tôn Đào Phi càng lúc càng tăng, người đàn ông ở trước mắt đã hung ác trước mặt cô, đã như vậy cũng đừng trách cô ăn miếng trả miếng.

“Tôn Đào Phi, chúng ta sống thật tốt, có được hay không?” Trình Phi Viễn chợt hỏi một câu nói khiến cho tim Tôn Đào Phi hung hăng nhảy lên một cái, cô phát hiện hôm nay Trình Phi Viễn thật sự rất không bình thường, không, nên nói là từ ngày hôm qua con người này đã có chút không bình thường.

Nghiêng đầu, liếc nhìn Trình Phi Viễn thần sắc có chút hoảng hốt, Tôn Đào Phi trầm mặc không nói, đối diện với người đàn ông hiện giờ chỉ có duy nhất cô trong lòng, cô không biết nên trả lời cái vấn đề này như thế nào.

11. Chương 11 : Xin Chào, Tình Bạn

Nhất thời, không khí giữa hai người giống như ngưng kết lại, từng tạt gió thu mát mẻ mơn trớn hai khuôn mặt.

“A, a!” Thằng nhóc thấy ba mẹ đều không nói chuyện, gấp gấp kêu to lên tiếng, muốn lôi kéo sự chú ý của hai người.

“Về nhà thôi nào! Mẹ vẫn còn ở nhà chờ đó!” Dứt lời, Tôn Đào Phi liền đứng lên đi về hướng nhà mình.

Trình Phi Viễn ôm Bàn Đình theo sát phía sau, thấy bóng lưng Tôn Đào Phi, hơi có chút áo nã, mới vừa rồi hẳn đúng là vô cùng đường đột, nhưng, trong nháy mắt đó hẳn không không chế được mình bật thốt lên những lời đó.

Ngày Trình Phi Viễn về đơn vị, bầu trời sáng sủa xanh thẳm trời cao không mây, sạch sẽ tựa như tờ lụa màu lam không nhiễm một tia tạp chất.

Tôn Đào Phi cũng là lần đầu tiên thấy Trình Phi Viễn mặc quân trang, một thân quân trang màu xanh lá cây khiến hắn càng thêm hiên ngang mạnh mẽ, cả người càng tỏa ra chất chính nghĩa mạnh mẽ hơn. Khi nhìn đến hai gạch ba sao trên vai hắn, Tôn Đào Phi giật mình nho nhỏ một cái, người này chỉ mới ngoài ba mươi thôi cũng đã làm lên tới thượng tá.

Nhanh chóng ăn xong bữa sáng đơn giản, mẹ chồng liền nhỏ nhẹ ám áp sắp xếp, “Phi Phi, con đi tiễn Phi Viễn, lão Vương đã chờ các con bên ngoài rồi, nhanh đi đi, đừng để lỡ chuyến bay.”

Vì vậy, Tôn Đào Phi liền bất đắc dĩ bị mẹ chồng ép buộc lên xe.

Xe vừa khởi động, lão Vương liền nhanh chóng mở tấm bản che lên, để lại cho Trình Phi Viễn và Tôn Đào Phi một không gian tuyệt đối bí mật. Tôn Đào Phi không tự chủ được đưa tầm mắt ra ngoài cửa sổ. Nhất thời, trong không gian nhỏ chỉ có trầm mặc và trầm mặc.

“Đây là thẻ lương của anh, về sau giao cho em giữ, mỗi tháng anh đều gửi tiền lương vào đây.” Kèm theo thanh âm của Trình Phi Viễn, một cái thẻ ngân hàng xuất hiện trước mắt Tôn Đào Phi.

Tôn Đào Phi kinh ngạc nhìn Trình Phi Viễn một cái, trong lòng cũng có chút không muốn nhận cái thẻ có chút nặng nề này.

Trình Phi Viễn nhìn ra Tôn Đào Phi không tình nguyện, sắc mặt khê biến thành tức giận, cường ngạnh nhét thẻ vào trong tay Tôn Đào Phi, hung ác nói, “Bảo em lấy em cứ lấy, bình thường em và Bàn Đình có chỗ nào cần dùng tiền cũng thoải mái hơn.”

Kinh ngạc nhìn Trình Phi Viễn một cái, Tôn Đào Phi nắm cái thẻ phía trên vẫn còn lưu lại chút nhiệt độ của hắn, không ngờ người này cũng đã suy nghĩ rất chu đáo. Lặng lẽ đem cất tấm thẻ vào túi xong, Tôn Đào Phi cũng âm thầm quyết định ở trong lòng.

“Bình thường anh làm gì trong bộ đội?” Thấy sắc mặt Trình Phi Viễn bên cạnh có chút khó coi, Tôn Đào Phi chủ động mở đề tài.

“Huấn luyện!” Trình Phi Viễn trả lời thật ngắn gọn mau lẹ.

Khoé miệng Tôn Đào Phi co giật một cái, lập tức không biết nói cái gì nữa.

Cũng may lúc này đã đến phi trường, Tôn Đào Phi nhanh chóng đẩy cửa xe ra, đứng ở trước vòng dây xanh trong phi trường trống trải, Tôn Đào Phi hít không khí mới mẻ một hơi thật sâu, hai người im lặng ở cùng nhau quả nhiên rất khó hoà hợp.

Trình Phi Viễn nhìn Tôn Đào Phi đối với lòng tốt của hắn, không cảm kích chút nào, trong lòng phiền muộn một hồi, thật là một cô gái không biết phân biệt.

“Ở nhà nhớ chăm sóc Bàn Đình thật tốt!” Cứng rắn phát ra một câu nói, Trình Phi Viễn nhanh chóng đi đến lối kiểm tra.

Tôn Đào Phi hung hăng nhìn chằm chằm bóng lưng đi xa của người nào đó: “Giả bộ lạnh lùng cái gì.”

Sau khi Trình Phi Viễn rời đi, cuộc sống của Tôn Đào Phi lại khôi phục về nhàn nhã sung sướng như trước kia, mỗi ngày vẫn là một đường đến hai chỗ, chẳng qua hai chỗ trước kia là phòng trọ nhỏ và cửa hàng bánh ngọt đã chuyển biến thành Trình gia và cửa hàng bánh ngọt.

Trưa hôm nay, trong cửa hàng bánh ngọt cũng không có khách nào như thường ngày, Tôn Đào Phi cũng như thường ngày, bộ dáng buồn ngủ ngồi trên sofa.

“Ông xã, em muốn ăn Tiramisu[1] , bánh bao nhân dừa (polo buns)[2] , bánh cookie!”

Tôn Đào Phi mới vừa nhắm mắt lại, một giọng nói uyển chuyển dễ nghe kiều mỵ từ phía sau lưng truyền đến. Hơi cong môi một cái, xem ra là một người phụ nữ trẻ được ông xã nhất mực cưng chiều

“Em qua bên kia ngồi xuống trước đi.” Thanh âm của người đàn ông mặc dù vắng ngắt, nhưng vẫn mang theo nét dịu dàng không che giấu được.

Tôn Đào Phi không nhịn được đánh giá ở trong lòng, xem ra là người đàn ông tốt, không thể trách cô nhiều chuyện, ai bảo bọn họ quá rầy cô nghỉ ngơi chứ?

Khi cảm giác được ánh mắt mạnh mẽ không biết là lần thứ mấy bắn quét đến thì Tôn Đào Phi không thể không mở ra cặp mắt mệt mỏi, cô tự nhận là cô không có mị lực có thể hấp dẫn người khác quay đầu lại nhìn trăm ngàn lần.

Khẽ mỉm cười với người phụ nữ vẫn nhìn chăm chú vào cô từ cái bàn gần đó, Tôn Đào Phi ngồi thẳng người lên, cô gái đối diện có gương mặt trẻ con khả ái, cô biết cô ấy, bởi vì cô nhớ tháng tám đến giữa tháng chín năm ngoái, cô ấy cơ hồ là mỗi buổi trưa đều sẽ đến cửa hàng bánh ngọt của cô, cộng thêm buổi trưa khách đặc biệt ít, cho nên ấn tượng của Tôn Đào Phi với cô ấy cũng đặc biệt sâu sắc, hôm nay xem ra người ta đã là một người mẹ ngọt ngào hạnh phúc.

Người phụ nữ cũng cười lại với cô, nhưng trong tròng mắt đen long lanh thật to vẫn mang theo tò mò không che dấu được.

Tôn Đào Phi bất động thanh sắc dùng ánh mắt quan sát mình từ trên xuống dưới một lượt, áo trắng thêu hoa nhỏ cộng thêm áo khoác lông cừu màu xanh da trời, phối hợp một cái quần jean, ăn mặc rất bình thường, không có gì kỳ quái.

Lúc này, điện thoại đặt ở trong túi quần rung đến nỗi bóp đùi cô tê dại thành từng đợt, bỗng nhiên Tôn Đào Phi hồi hận vạn phần, tại sao cô lại lười không mang theo túi mà lại để luôn điện thoại di động vào trong túi quần cơ chứ?

Vừa đứng lên đi ra ngoài, cô vừa không ngừng móc điện thoại di động vào để ra khó. Ngắc đầu, Tôn Đào Phi liền nhìn thấy một người đẹp trai ngũ quan tuấn lãng cả người tản ra trận trận khí lạnh đi về phía cô. Người đàn ông này, nhờ Từ Đình chỉ bảo, Tôn Đào Phi dĩ nhiên biết —— Tổng giám đốc Lâm Gia Vũ của tập đoàn Hằng Duệ, hơn nữa anh ta cũng đã tới cửa hàng bánh ngọt của cô không ít lần, bây giờ nhìn lại Lâm tiên sinh thật đúng là một người đàn ông yêu thương bà xã mà. Nghiêng đầu, Tôn Đào Phi nhìn người phụ nữ còn đang ngồi kia, thì ra là cô ấy chính là vợ của Lâm tổng, lại là một người phụ nữ hạnh phúc khiến cho bất luận kẻ nào cũng phải ghen tỵ.

Thật vất vả lấy điện thoại di động ra, thấy hiển thị trên màn hình chính là dãy số mình hoàn toàn chưa từng thấy thì Tôn Đào Phi lại bộc phát ngọn lửa nhỏ của trò đùa dai, kẹp cổ họng, cô cô dùng hết sức để nói ra giọng điệu ngọt ngào tiêu chuẩn, “Ngài khỏe chứ, số điện thoại ngài gọi đã tắt máy...”

“Em trái lại rất thích chơi cái này đấy nhỉ?” Thanh âm trầm thấp thuần hậu từ một đầu khác truyền đến, cũng cắt đứt lời còn chưa nói hết của Tôn Đào Phi.

“Em bình thường không nhận số lạ!” Tôn Đào Phi không có chút lúng túng yên tâm thoải mái giải thích.

Đầu kia làm như khẽ cười hai tiếng, “Vậy sao anh gọi hai lần em đều nhận!” Lời nói của Trình Phi Viễn mang theo đặc ý mơ hồ.

Tôn Đào Phi trầm mặc không nói, không phải là cô muốn nhận, là bởi vì tinh thần kiên nhẫn của hần không để cho cô không nhận.

“Anh gọi có chuyện gì không?” Đổi đề tài. Tôn Đào Phi nhớ người khác đã trở về bộ đội được nửa tháng, vền vền chỉ gửi ba cái tin nhắn cho cô. Trong khoảng khắc nghe được giọng nói của hắn, cô còn cho là nghe nhầm.

“Không có việc gì thì không thể gọi điện thoại cho em sao?!” Trình Phi Viễn thoải mái cười trêu nói.

Tôn Đào Phi im lặng trầm mặc, trực tiếp không để mắt đến lời nói của người nào đó đang muốn trêu chọc mình.

Hướng về phía một đầu khác đang trầm mặc, Trình Phi Viễn phần nộ sờ sờ lỗ mũi, nghe khẩu khí này, chứng tỏ cô đang không muốn nói chuyện với hắn.

“Là như vậy, ngày 1 tháng 10 em tới chỗ anh một chuyến đi, mọi người nháo nhào làm loạn muốn gặp chị dâu.” Trình Phi Viễn khôi phục giọng điệu nghiêm chỉnh, chẳng qua là hai chữ “Chị dâu” kia hắn nghiêng chặt răng, gần như là gần giọng để nói.

“Em biết rồi.” Không thêm tìm hiểu hàm ý trong lời nói của Trình Phi Viễn, Tôn Đào Phi dứt khoát đồng ý.

“Vậy đến lúc đó em báo chuyến bay cho anh biết, anh bảo người đi đón em.”

“Vâng! Không có việc gì nữa em cúp máy nhé.”

“Ừ!” Nghe âm thanh “Tít...Tít...” trong ống nghe truyền tới, nhớ tới bộ dạng không thể chờ đợi cúp điện thoại của Tôn Đào Phi, trong lòng Trình Phi Viễn có phiền muộn không nói ra được.

“Báo cáo đoàn trưởng, nhị liên sáu cây số việt dã đã xong!” Đại đội trưởng nhị liên đầu đầy mồ hôi đứng ở cửa thanh âm vẫn cao vút trung khí mười phần.

Gật đầu một cái, Trình Phi Viễn không nói một lời chạy thẳng tới bãi tập. Hải lòng nhìn những gương mặt trải qua sáu cây số chạy việt dã mà tinh thần vẫn phấn chấn, máu càng nóng lên. Trình Phi Viễn tự hào kêu lên một tiếng ở trong lòng, không hổ là lính của Trình Phi Viễn hắn, không khiến hắn mất thể diện.

Qua cửa thủy tinh trong suốt, Tôn Đào Phi phát hiện cô gái kia đã ngồi ở bàn số 2 từng miếng một ăn một cái {bánh bao nhân thơm}, về phần vị Lâm tổng kia, vừa rồi hình như cô nhìn thấy anh ta đã rời đi.

Trở lại quầy, Tôn Đào Phi rót một cốc sữa tươi đặt ở trước mặt người phụ nữ đang vui mừng, “Cô uống chút sữa đi, sẽ không bị khô cổ.”

Cô gái khẽ mỉm cười với Tôn Đào Phi, giọng ngọt ngào nói, “Cảm ơn!”

Tôn Đào Phi chợt hơi hiểu tại sao Lâm tổng có thể cưng chiều vợ mình như vậy, bỏ ra những thứ khác không nói, cô phát hiện người phụ nữ này có một đôi mắt trong sáng thuần khiết, khi cười lên, càng làm cho toàn thân cô ấy giống như tỏa ra một quang ánh sáng chói lọi.

Người phụ nữ nhấp một hớp sữa tươi, khẽ mỉm cười, “Tôi tên là Tô Nhiễm, hôn lễ của bạn, tôi và Gia Vũ từng đến tham gia, ngày đó bạn xinh đẹp tựa như tiên nữ.”

Lời nói vừa rồi của người phụ nữ khiến cho Tôn Đào Phi cũng mơ hồ hiểu tại sao cô ấy lại có điểm tò mò về cô.

“Cảm ơn, tôi tên là Tôn Đào Phi!” Khẽ mỉm cười, đối với sự thân thiện của người khác, Tôn Đào Phi luôn luôn vui lòng đáp lại.

Rồi hai người ngồi tán gẫu với nhau, dần dần Tôn Đào Phi mới phát hiện, Tô Nhiễm trước mắt có nhiều điểm giống cô đến kỳ lạ. Trong hai mươi bảy năm của Tô Nhiễm chỉ từng yêu mình chồng cô ấy, mà cô thì một người trong lòng cũng không có; nhà Tô Nhiễm có một em trai nhỏ năm tuổi của chồng cô ấy, cô có một Tiểu Bàn Đình; bà nội của ông xã nhà Tô Nhiễm rất thích cô ấy, ba chồng mẹ chồng đối với cô cũng rất không tệ.

Đợi đến lúc Lâm Gia vũ tới, hai người bọn họ đã đến mức độ chỉ hận không sớm nảy sinh tình bạn sâu sắc. Tình bạn của phụ nữ có lúc tới kỳ quái như thế, mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng lại cũng rất sâu. Nhìn bóng dáng Tô Nhiễm được chồng cô ấy cẩn thận che chở đi xa, lần đầu tiên Tôn Đào Phi có chút hâm mộ nho nhỏ.

~~~
[1] Tiramisu:

[2] Bánh bao nhân thơm

12. Chương 12 : Xin Chào, Bộ Đội

Ánh mặt trời diễm tĩnh nhu hòa xuyên qua cửa kính xe từng chút trút xuống trên quân trang màu xanh lá cây, giống như dát lên một tầng rực rỡ trên những gương mặt non nớt hăng hái trước mặt. Tôn Đào Phi ngồi ở phía sau lập tức nhìn đến không dời mắt được, nội tâm vốn bình tĩnh không một gợn sóng cũng bị cảm tình dâng trào thay thế.

“Chị dâu, đã đến rồi ă!” Giật giật thân thể có chút cứng ngắc, Tôn Đào Phi đi theo sau lưng viên cảnh vệ Mạc Tiểu Kỳ xuống xe.

Nhìn tòa văn phòng thật cao đứng sừng sững trang nghiêm trước mắt, nghĩ đến sẽ phải gặp người nào đó, Tôn Đào Phi dừng bước một chút, trong lòng cô càng thêm thấy có điểm quái lạ không nói ra được.

Hít một hơi thật sâu, Tôn Đào Phi tự nói không cần nghĩ quá nhiều, phải trấn tĩnh lại. Khi thấy phòng làm việc của Trình Phi Viễn không có một bóng người thì tâm tình của cô vẫn không tự chủ được mà âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Chị dâu, chị đợi chút, đoàn trưởng sẽ về ngay thôi.” Mạc Tiểu Kỳ vuốt cái đầu cắt cực ngắn của mình thật thà cười nói với Tôn Đào Phi.

Khẽ mỉm cười, Tôn Đào Phi nói với Mạc Tiểu Kỳ vẫn đứng ở phòng làm việc, “Cậu cứ đi làm việc đi, không cần phải để ý đến tôi đâu.”

“Dạ, chị dâu!” Hướng về phía Tôn Đào Phi chào theo đúng tiêu chuẩn của bộ đội, Mạc Tiểu Kỳ nhanh chóng đi ra khỏi phòng làm việc.

Tôn Đào Phi đưa mắt xem xét văn phòng một vòng: bàn làm việc rộng rãi, phía trên để một cái laptop cùng một ít văn kiện còn chưa xử lý xong, góc tường sau ghế xoay để một chậu hoa xanh biếc, đây chính là tất cả đồ vật trong phòng làm việc của Trình Phi Viễn, thật đúng là đơn giản sạch sẽ ghê gớm.

“Đoàn kết chính là sức mạnh...” Một hồi tiếng hát chính tề từ bên ngoài bay tới, Tôn Đào Phi nghe tiếng, đứng bên cửa sổ, nhìn thấy cách đó không xa, một đám người đứng nghiêm hăng giọng rống. Lại nhìn ra nơi xa, cũng có Trình Phi Viễn đang tiến hành huấn luyện, Tôn Đào Phi xem đến không chớp mắt cảnh tượng mới lạ này, kích động vô cùng.

Trình Phi Viễn đứng ở trước cửa phòng làm việc, hướng về phía tay cầm cửa, cầm rồi buông ra, buông ra lại cầm, lặp lại nhiều lần, mãi cũng không mở cánh cửa đang đóng chặt ra.

Vừa rồi khi Mạc Tiểu Kỳ nói cho hắn biết Tôn Đào Phi đã đến thì hắn cơ hồ là chạy vội vọt trở lại, nhưng bây giờ hắn lại hơi có chút hồi hộp, nhịp tim cũng nhanh hơn.

“Hắc hắc, đoàn trưởng, sao anh còn chưa đi vào!” Mạc Tiểu Kỳ theo tới sau lưng cười ngoác miệng, hiển nhiên động tác của Trình Phi Viễn lúc này đã bị hắn thấy hết không còn một tẹo

Trình Phi Viễn nghiêm mặt, nghiêng đầu, hung hăng nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Kỳ còn đang ở cầu thang xem kịch vui, sao tên này vẫn còn ở đây, “Đến sân huấn luyện chạy hai mươi vòng!” Trình Phi Viễn mặt lạnh nghiêm túc ra lệnh.

Mạc Tiểu Kỳ cẩn thận mỗi bước đi, nhìn lại Trình Phi Viễn vô số lần, đoàn trưởng, không nên lấy việc công báo thù riêng chứ. Nhưng bất luận hắn quay đầu bao nhiêu lần, cũng không thể khiến cho Trình Phi Viễn thu hồi mệnh lệnh. Vì vậy, Mạc Tiểu Kỳ buồn rầu chỉ có thể ngoan ngoãn đi chạy bộ.

Bị Mạc Tiểu Kỳ khích tướng, Trình Phi Viễn ngược lại dứt khoát đẩy cửa ra. Khoảnh khắc cửa mở ra, lọt vào mắt Trình Phi Viễn chính là bóng dáng tươi đẹp của Tôn Đào Phi đang đứng cạnh cửa sổ, một cổ hơi

thở nhu hòa điền tĩnh bao quanh thân thể cô, khiến cho tâm tình vốn có chút hồi hộp của Trình Phi Viễn cũng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Theo bản năng bước đi nhẹ nhàng, Trình Phi Viễn rón rén đi tới sau lưng Tôn Đào Phi, hẳn cũng muốn xem thứ gì có thể khiến cho Tôn Đào Phi nhìn đến xuất thần như thế, ngay cả hẳn xuất hiện, cô cũng không phát hiện ra.

“Đang nhìn cái gì vậy?”

Nghe thấy có tiếng nói, tim Tôn Đào Phi nhảy lên một cái, nghiêng đầu, liền đụng phải một lồng ngực nóng bỏng.

Mặt Tôn Đào Phi, lập tức không khỏi có chút đỏ, chỉ chỉ cách đó không xa, “Em đang xem bọn họ đấu vật.”

Trình Phi Viễn nhìn theo hướng ngón tay của Tôn Đào Phi, cô đang xem lại là binh đoàn mà hẳn mới dẫn dắt. Trình Phi Viễn kích động, tự hào trong lòng không khỏi có hơn mấy phần, vội vàng hướng về phía Tôn Đào Phi chuyên tâm giải thích, “Đó là lính anh tự mình dẫn dắt.”

Gật đầu một cái, tim của Tôn Đào Phi nhảy lên, có chút thất thần, sao người này đứng gần cô như vậy, gần đến nỗi cô có thể cảm nhận rõ ràng được hơi thở nóng bỏng của hẳn.

Mạnh mẽ quay đầu, Tôn Đào Phi liền nhận được ánh mắt hàm chứa nụ cười nhàn nhạt của Trình Phi Viễn, trong lúc nhất thời, hai người đều ngơ ngẩn, một cổ hơi thở bất thường không ngừng lưu chuyển giữa hai người.

Hồi lâu, Trình Phi Viễn hơi lui người ra, ho nhẹ một tiếng, trên mặt ngăm đen hiện lên một tầng đỏ sẫm, “Em ăn cơm chưa?”

Tôn Đào Phi không tự chủ được sờ sờ tóc, tay đặt ở bên người cũng nắm vạt áo trong tay thật chặt, “Ồ trên máy bay đã ăn một chút.” Nhanh chóng dời đi tầm mắt đang ở trên người Trình Phi Viễn, Tôn Đào Phi chăm chú nhìn chăm chăm chậu cây xanh trong góc kia.

“Chờ anh một chút!” Bỏ lại câu này, Trình Phi Viễn bước đi thật nhanh như trốn ra khỏi phòng làm việc. Đóng chặt cửa lại, Trình Phi Viễn hưng hăng đầm lồng ngực của mình một cái, bình tĩnh lại cho ta, Trình Phi Viễn. (#Ami: Dễ thương quá)

Tôn Đào Phi bên trong phòng, cũng âm thầm ảo não dậm chân một cái, Tôn Đào Phi, người mới vừa rồi là bị mê hoặc sao, nhịp tim nhanh như vậy làm gì.

Ước chừng lại qua 20 , cửa được mở ra lần nữa, Trình Phi Viễn bưng một hộp cơm bằng nhôm đi vào, đặt ở trên bàn, vẫy vẫy tay với Tôn Đào Phi đang ngồi ở trong góc, “Tới đây ăn đi.”

Một đĩa cơm với ớt xanh xào đậu phụ phơi khô[1] đơn giản, vì không muốn phụ tấm lòng của người nào đó, cho dù là không đói lắm, Tôn Đào Phi vẫn ăn không ít.

Cân nhắc hộp cơm đã nhẹ không ít trong tay, Tôn Đào Phi ngẩng nhìn Trình Phi Viễn đang cúi đầu làm việc, “Hộp cơm này là của ai vậy?” Mặc dù đã sắp ăn xong rồi mới hỏi vấn đề này thì hơi muộn, nhưng không thể trách cô, ai bảo bây giờ cô mới nhớ tới cơ chứ.

“Anh.”

Tay bưng hộp cơm của Tôn Đào Phi, nhất thời run rẩy, sắc mặt cũng cứng lại, như vậy họ có tính là hôn gián tiếp hay không.

Trình Phi Viễn dĩ nhiên là thu hết vẻ mặt của Tôn Đào Phi vào mắt, khóe miệng vẽ ra một độ cong đẹp mắt, lòng hẳn cũng không khỏi vui vẻ lên.

Ăn cơm xong, Trình Phi Viễn liền dẫn Tôn Đào Phi tới phòng của hẳn, nói để cho cô nghỉ ngơi trước, còn mình thì rời đi.

Nhìn cái giường không được coi là lớn trước mắt, Tôn Đào Phi không khỏi khổ não, như vậy, hai người bọn họ không phải là phải dựa vào nhau rất gần sao. Mặc dù lúc trước, bọn họ cũng là cùng giường chung gối, nhưng bởi vì giường rất lớn, hai người trên cân bản đều là trời nam đất bắc.

Bỏ ra những vấn đề phiền lòng còn chưa xảy ra kia, Tôn Đào Phi sắp xếp ngăn nắp hành lý mang đến.

“Em có muốn đi tham quan với anh không?” Giọng của Trình Phi Viễn đột nhiên từ sau lưng truyền đến, Tôn Đào Phi chưa tỉnh hồn vội vỗ vỗ ngực.

Quay đầu, cô không khách khí cảm tức nhìn Trình Phi Viễn một cái, người này đi sao lại không có tiếng động chứ, không biết dọa cũng có thể hù chết người ta à.

“Không phải anh đã đi ra ngoài rồi sao?” Tôn Đào Phi tức giận hỏi.

“Em đi hay không?” Trình Phi Viễn cố chấp hỏi lần nữa, về phần vấn đề của Tôn Đào Phi trực tiếp bị hấn coi thường, đây chính là chuyện liên quan đến mặt mũi của một người đàn ông, hấn làm sao có thể nói cho cô biết.

Nhìn biểu tình cô không thể không đi của Trình Phi Viễn, Tôn Đào Phi chỉ có thể gật đầu một cái, “Được rồi!” Thật ra thì cô cũng rất muốn đi.

Dọc theo đường đi, Trình Phi Viễn giải thích rất cặn kẽ, Tôn Đào Phi nghe được cũng rất hứng thú.

Chợt, Tôn Đào Phi chỉ về một hướng hỏi, “Lính kia tuyển lúc nào.”

Nhìn ra bộ dạng Tôn Đào Phi hình như rất hứng thú, Trình Phi Viễn giải thích lại càng cặn kẽ hơn nữa, “Tháng sáu năm nay. Thế nào? Không tệ chứ, tất cả đều là sinh viên đại học, đây chính là nhóm nhân tài thứ hai ở trường cao đẳng mà bọn anh nhận.” Trong giọng nói bình thản của Trình Phi Viễn toát ra vẻ hưng phấn tự hào.

“Người dẫn đầu tên là gì?” Tôn Đào Phi nhìn chằm chằm về một hướng khác tiếp tục hỏi.

Trình Phi Viễn tán thưởng nhìn Tôn Đào Phi một cái, xem ra ánh mắt nhìn người của hai người cũng rất giống nhau, “Anh ta tên là Tôn Hải Dương, là người biểu hiện tốt nhất trong nhóm này.” Cũng là người anh thích nhất, Trình Phi Viễn lại yên lặng tăng thêm một câu trong lòng.

“Anh biết người kia là ai không?” Mắt đẹp của Tôn Đào Phi híp lại, hỏi giống như là lằm bằm lằm bằm.

Trình Phi Viễn cảnh giác nhìn Tôn Đào Phi khóe miệng mím chặt, vẻ mặt cũng thay đổi đến cứng ngắt, nhẹ giọng hỏi, “Người nào?”

Tôn Đào Phi quay đầu, ý vị sâu xa ôn nhu cười một tiếng với Trình Phi Viễn, “Là em trai em, đã bốn tháng nay em không nhìn thấy nó rồi.” Khẩu khí hơi hợm, nhưng từ lửa lớn hùng lực phát ra trong mắt Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn vẫn cảm nhận được cô đang cầm giận ngút trời.

Trình Phi Viễn nhìn về phía xa một cái, thấy Tôn Hải Dương đang bước đi nghiêm trang đến hăng say, chỉ cảm thấy không biết nên khóc hay cười, cõi đời này thật con mẹ nó có quá nhiều trùng hợp, hấn tuyển binh sao lại thật đúng lúc tuyển đến em vợ nhà mình.

“Có muốn anh bảo cậu ta tới đây không?” Liếc nhìn Tôn Đào Phi trên mặt vẫn còn đang hùng lực lửa giận, Trình Phi Viễn chần chờ hỏi.

Khoát tay, Tôn Đào Phi cười đến vô cùng rực rỡ, “Không cần, đợi đến lúc nghỉ ngơi buổi tối hãy gặp, không nên quấy rầy bọn họ tập luyện.”

Trình Phi Viễn thấy Tôn Đào Phi cười, cho là tức giận của cô cũng tiêu mất, dĩ nhiên là rất phối hợp gật đầu, thấp giọng nói, “Cũng tốt!”

Thật ra thì Trình Phi Viễn không biết, đây hoàn toàn là một loại biểu hiện giận dữ khác của Tôn Đào Phi, cô chính là loại người có lúc càng tức giận ngược lại lại cười càng vui vẻ.

Hai người đứng thêm một lát thì Trình Phi Viễn dẫn Tôn Đào Phi đi qua bên kia. Trước khi xoay người, Tôn Đào Phi hung hăng quăng một ánh mắt như phi đao về phía một bóng người: “Tôn Hải Dương, nợ của chúng ta lát nữa từ từ tính.”

Tôn Hải Dương đứng trong hàng, thật ra thì từ khoảnh khắc chị hai nhà mình xuất hiện ở trong bãi tập, hấn đã phát hiện trước tiên, mặc dù hấn rất muốn che giấu mình khỏi tầm mắt người kia, nhưng hấn lại đang huấn luyện, không có chỗ nào có thể ẩn nấp, cho nên thật bất hạnh hấn đã bị chị hai nhà mình phát

hiện. Nhìn đôi mắt quét đủ loại thần thái của chị hai, trái tim nhỏ của hắn run rẩy một cách mạnh mẽ, hắn biết cuộc sống sau này của mình sẽ phải trải qua nhiều khó khăn hơn.

[1] Ớt xanh xào đậu hũ phơi khô: Đậu hũ chúng ta từng thấy là loại khối mềm, khi xào lên sẽ bị bể ra ngay, đậu hũ phơi khô là loại đậu hũ được tráng ra làm miếng mỏng, sau đó phơi cho khô lại, rồi người ta mua cả miếng về cắt nhỏ ra làm, khi xào mới ko bị bể.

13. Chương 13 : Xin Chào, Rửa Chân

Bầu trời xanh biếc trong sáng từ từ xuất hiện một quang sáng vàng óng ánh nhàn nhạt thì Tôn Đào Phi cuối cùng cũng đã kết thúc cuộc hành trình thăm trại lính của cô.

Cơ hồ vừa về đến chỗ ở của Trình Phi Viễn, Tôn Đào Phi liền chạy nhanh về phía cái giường đặt mông xuống, không ngừng dấm dấm hai chân đau nhức. Lần đầu tiên Tôn Đào Phi phát hiện thì ra cô thật sự là một người rất có tinh thần cống hiến.

Dọc theo đường đi nhìn thấy Trình Phi Viễn nói đến kích tình bắn ra bốn phía, cô sưng sốt, từ đầu tới đuôi không nói ra một câu một mồi. Cô nghiêm trọng hoài nghi Trình Phi Viễn là cố ý, một buổi chiều chèn ép kéo cô đi hơn phân nửa trại lính. Cô dám khẳng định xế chiều hôm nay đường cô đi, tuyệt đối còn nhiều hơn đường cô đi trong một năm qua.

Nằm ngửa ở trên giường, ánh mắt Tôn Đào Phi thẳng tắp nhìn chăm chăm trần nhà trên đầu, cô có dự cảm ngày mai chân của cô có thể không thể đặt xuống mà đi được.

Khi Trình Phi Viễn bưng một chậu nước nóng đẩy cửa vào thì thấy chính là Tôn Đào Phi nằm ngửa giang tay giang chân ở trên giường, nhủ chân mày lại, tư thế ngủ không có chút hình tượng nào.

Nhẹ nhàng đặt chậu nước xuống, Trình Phi Viễn rất có nhân tình nhã trí tỉ mỉ đánh giá vợ của hắn. Lòng mày dài mảnh, mũi thẳng mượt mà, môi trái tim hơi nhếch lên, khiến cho cả khuôn mặt cô thoát nhìn luôn mang theo nụ cười ngọt ngào. Cặp mắt nhắm chặt kia, khi mở ra nhìn như bình tĩnh không gợn sóng, nhưng thỉnh thoảng vui mừng chợt lóe lên linh động, giảo hoạt, còn hiện lên rằng cô rất biết điều. Nhẹ nhàng vuốt lên nếp gấp chân mày của Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn biết chân của cô nhất định là rất đau, hắn thừa nhận xế chiều hôm nay là hắn cố ý, hắn muốn xem nếu như hắn không nói, cô rốt cuộc có thể đi cùng hắn bao lâu, bây giờ nhìn cô ngay cả ngủ cũng không yên ổn thế này, hắn lại thấy đau lòng không nói nên lời được

Hiện tại hắn đem tới một chậu nước nóng, cũng là để đền bù áy náy nho nhỏ trong nội tâm mình.

Vỗ nhẹ cánh tay Tôn Đào Phi, cặp mắt nhắm chặt của người nào đó mơ hồ mở ra, nhìn ra là vẫn còn buồn ngủ, miễn cưỡng hỏi, “Sao thế?”

Trình Phi Viễn chỉ cảm thấy tim của mình đột nhiên căng thẳng, lặng lẽ dời tầm mắt khỏi khuôn mặt Tôn Đào Phi, thấp giọng nói, “Ngâm chân đi, có thể ngủ cho thoải mái một chút.”

Nói đến chân, Tôn Đào Phi liền rõ ràng cảm nhận được từ chân truyền đến từng tia đau nhức. Nhìn đầu sỏ trước mắt, trong lòng của cô liền bốc từng trận lửa, hung ác trừng mắt liếc Trình Phi Viễn ngồi ở một bên, Tôn Đào Phi không khách khí chút nào bật thốt lên, “Anh rửa cho em.”

Đuôi lông mày của Trình Phi Viễn lập tức nhướng thật cao, tròn mắt đen thâm thúy ý vị sâu xa híp mắt nhìn Tôn Đào Phi, “Em nói cái gì?”

“Bảo anh rửa chân cho em!” Tôn Đào Phi trừng trừng mắt lặp lại rõ ràng lời nói vừa rồi một lần nữa với Trình Phi Viễn nét, mặt sâu xa.

Trình Phi Viễn hai tay ôm ngực, tròn mắt tinh mịch nhất thời trở nên âm u không rõ, liếc Tôn Đào Phi một cái, lá gan không nhỏ, đây là lần đầu tiên Trình Phi Viễn hắn nghe được lời nói như thế trong ba mươi năm qua.

“Thế nào, anh không nên sao? Nếu không phải anh, chân của em làm sao đau, cho nên anh phải rửa giúp em.” Tôn Đào Phi không sợ hãi chút nào nhìn thẳng vào mắt Trình Phi Viễn, cho là cô sẽ sợ ánh mắt lạnh lùng của hắn ư. Ở trong mắt cô, con người người khác cũng chỉ là một đôi cầu thủy tinh màu đen mà thôi.

Trình Phi Viễn chợt không khỏi cười khê một tiếng, nhìn Tôn Đào Phi vẫn trợn mắt nhìn, giống như con sư tử nhỏ tức giận, tâm tình của hắn liền tự dưng vui vẻ.

Hồi lâu, môi mỏng tiếc chữ như vàng của Trình Phi Viễn khê mở, “Chân!”

Lần này, Tôn Đào Phi lập tức giật mình, ngẩng nhìn sắc mặt Trình Phi Viễn chuyển cười thành hờn. Nhanh chóng xoay đầu qua một bên, Tôn Đào Phi toét miệng ra thật to, sau đó lập tức khép lại, quay đầu, đem chân tự nhận là ưu nhã vô cùng, trên thực tế không có bao nhiêu mỹ cảm đưa đến trên đùi Trình Phi Viễn, vẫn không quên đáp một tiếng, “Đây!”

Trình Phi Viễn tối tăm nghiêm mặt, bưng nước đến trước giường, ngồi xổm người xuống, không chút nào ôn nhu kéo chân Tôn Đào Phi qua ngâm ở trong chậu, mới vừa rồi nhìn nhau, hắn nhất định là bị cáo đối hờn, mới chịu đáp ứng yêu cầu hoang đường của người này như thế.

“Ông xã!” Tôn Đào Phi duỗi hai chân cho vào trong chậu chơi vui vẻ chợt vui sướng nhẹ giọng gọi.

Trình Phi Viễn ngơ ngẩn, trong lòng trào dâng từng luồng cảm xúc kỳ quái chưa bao giờ có, có chút khó chịu lại có chút kích động ảm áp.

“Làm sao?” Trình Phi Viễn hơi cúi đầu, oang oang găt gỏng đáp.

“Bây giờ anh rửa chân cho em, đến ngày nào đó anh mệt mỏi, em cũng có thể giúp anh.” Tôn Đào Phi vui vẻ nói. Người khác đối tốt với cô, Tôn Đào Phi cô rất vui lòng ném mận cho đào. (Kiểu như có qua có lại)

Trình Phi Viễn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đang nhìn hắn đúng là ánh mắt tràn ngập nụ cười thành khẩn của Tôn Đào Phi.

Nghe vậy, sắc mặt Trình Phi Viễn hơi bớt giận, khê mỉm cười, hơi kéo dài giọng, “Em nói rồi đấy, đến lúc đó đừng quên!” Câu nói phía sau người nào đó gần đặc biệt nặng.

Tôn Đào Phi thật giống như bạn tốt vỗ vỗ vai Trình Phi Viễn, “Hoàn toàn có thể yên tâm, chuyện em đồng ý, quyết không quịt nợ.”

Cúi đầu liếc mắt nhìn, đã ngâm đến da hơi nhẵn, Tôn Đào Phi không thể chờ đợi đem rút chân từ trong chậu nước lên, cố ý đem những giọt nước trong suốt còn trên chân vẩy vào người Trình Phi Viễn đang đứng bên cạnh.

Trình Phi Viễn hung hăng vứt bỏ khăn lông trong tay, chợt đứng dậy, cất bước lớn đứng ở trước giường, bóng dáng cao lớn thật sâu bao phủ Tôn Đào Phi hơi có vẻ nhỏ nhắn.

Tôn Đào Phi co rúm lại một chút, nhìn mặt người nào đó đã biến thành đen, ha ha cười khan hai tiếng, “Em chỉ đùa với anh thôi mà, anh không cần hung dữ thế chứ!” Một câu nói phía sau Tôn Đào Phi cơ hồ là vô ý nói ra.

Trình Phi Viễn vừa tức giận vừa buồn cười, nhìn Tôn Đào Phi trước mắt rõ ràng có chút sợ, nhưng vẫn là khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng, chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng dịu đi không ít, không có cách nào bộc phát ra với cô vợ này cả.

Đem khăn lông ném ở một bên, chính xác, không đến nỗi lằm lẩn mà ném vào mặt Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn bưng chậu lên cứng ngắc rời đi gian phòng.

Vui vẻ lẩn lộn ở trên giường ba vòng, nghĩ tới bóng dáng ảm nhẵn nỗ tung của Trình Phi Viễn vừa rồi, khoe miệng Tôn Đào Phi cong lên, tâm tình vui vẻ càng bay càng tăng. Bất quá, không thể không nói Trình Thượng tá cũng coi như là người đàn ông không tệ.

Hưng phấn rồi, chờ đón chính là chính là mệt mỏi nồng đậm, kèm theo loại mệt mỏi này, Tôn Đào Phi rất nhanh ngủ say lẩn nữa.

Không biết qua bao lâu, Tôn Đào Phi chỉ cảm thấy mình giống như đã có một giấc mộng thật dài lại không rõ, mở mắt ra, trời bên ngoài màn đã bật kín một tầng đen nhàn nhạt.

Chân đã thoải mái không ít, vươn vai, Tôn Đào Phi kéo lê giày xăng đan của mình, nghĩ tới bộ dạng lúc người nào đó rời đi, nhìn lại căn phòng mặc dù không lớn, nhưng vẫn hơi vắng vẻ, Tôn Đào Phi hơi có chút áo nã, không biết lúc nào thì người kia mới trở về đây?

Mở đèn trong phòng lên, ở trong sự bừng sáng, tâm tình vốn có chút khó chịu của Tôn Đào Phi cũng tốt không ít, thật ra thì cô cực kỳ không thích đêm tối, không có lý do gì nhưng cứ không thích, ban đêm khi cô không phải là nhắm hai mắt, thì phòng của cô đèn đều phải sáng rõ.

Khi Tôn Đào Phi còn đang ngây ngốc, cửa đã bị đẩy ra, hai người đi tới, Trình Phi Viễn đi đầu, Tôn Hải Dương, em trai của cô hơi có chút co đầu rút cổ theo sát ở sau lưng Trình Phi Viễn.

“Em dậy rồi à?” Sắc mặt Trình Phi Viễn bình tĩnh nói, thấy bộ dạng hẩn, Tôn Đào Phi đoán chừng cơn tức của hẩn đã tiêu mất.

Tôn Đào Phi khẽ mỉm cười, coi như là đáp lại Trình Phi Viễn, ánh mắt lại xuyên qua hẩn, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt bị phơi đến ngăm đen của Tôn Hải Dương.

“Chị!” Nhận được ánh mắt của chị mình, Tôn Hải Dương lập tức lấy lòng làm nũng ngon ngọt gọi một tiếng.

Phải nói người đời này Tôn Hải Dương sợ nhất, trừ mẹ hẩn ra chính là chị, mẹ hẩn thì không cần phải nói, nhà bọn họ đều công nhận là Thái hậu. Nhưng chị hẩn, thời điểm bình thường thật là dễ nói chuyện, cũng rất dịu dàng. Nhưng một khi đã tức giận thì tuyệt đối không thua gì ma quỷ tái sinh, sau khi chịu không ít buồn bực thua thiệt từ nhỏ đến lớn, Tôn Đào Phi đương nhiên trở thành người thứ hai hẩn sợ trong cuộc đời.

“Hai người cứ nói chuyện đi nhé!” Nói xong, Trình Phi Viễn liền vô cùng hiệu đạo lý, đem không gian để lại cho hai chị em Tôn Đào Phi.

Theo bản năng sờ sờ lỗ tai, Tôn Hải Dương lọt vào trong bí thống vô hạn, lỗ tai của hẩn, lỗ tai mềm mại sẽ bị chủ nhân vô lương như hẩn dăng hiến đi ra ngoài.

“Chị, xin chị bớt giận!!!!” Tôn Hải Dương ngoan ngoãn đem lỗ tai đã xoa đỏ bừng của mình đến bên tay Tôn Đào Phi.

Tôn Đào Phi buồn cười nhìn một loạt cử động của em trai mình, đây là chuyện họ thường làm từ nhỏ đến lớn, mỗi lần chỉ cần cô tức giận, nó sẽ chủ động dâng lên lỗ tai của mình, để cho cô tận tình giày xéo. Đưa ra ngón tay thon dài trắng nõn, Tôn Đào Phi hướng về phía lỗ tai đã bị chủ nhân xoa hồng hồng không khách khí làm ba trăm sáu mươi độ thay đổi, nhìn thấy nó phối hợp như thế, cô sẽ không bỏ đá xuống giếng ở trước mặt thái hậu.

Ba phút sau, Tôn Đào Phi rút cục lòng từ bi thu hồi tay của cô.

“Từ khi nào thì em lại có ý nghĩ làm lính thế?”

“Từ nhỏ!” Tôn Hải Dương bật thốt ra không do dự.

Tôn Đào Phi ha ha cười một tiếng, đảo mắt khắp nơi hỏi, “Từ nhỏ, vậy sao lúc này, em lại học xong cả nghiên cứu sinh!”

“Chị, chị không phải đã biết Thái hậu của chúng ta đều chia vào con trai là em phải trở về thừa kế gia nghiệp, cho nên lý tưởng của em mãi cho đến hôm nay mới có thể đến báo ba.” Khuôn mặt của Tôn Hải Dương nhăn nhó, bày ra bộ đáng thương trước mặt chị, ý đồ khi Tôn Đào Phi gặp Thái hậu có thể giúp hẩn nói giúp một vài lời.

Tôn Đào Phi gật đầu một cái, Thái hậu nhà cô cực kỳ đau lòng cho ông xã mình, vì có thể để cho ông xã sớm ngày bớt đi gánh nặng, Tôn Hải Dương là con trai duy nhất của họ, từ lúc lên cấp 3 liền bị mẹ cô gửi lấy hy vọng thật sâu. Vốn là Tôn Hải Dương tốt nghiệp trung học thì Thái hậu nhà cô đã nói đừng đi học, ở nhà giúp ba Tôn, dù sao dựa vào gia nghiệp nhà họ bây giờ tuyệt đối không đến nỗi để cho hẩn đói chết. Nhưng ai ngờ Tôn Hải Dương không có một chút hứng thú đối với sự nghiệp nhà mình, thông qua vô số lý

do học nhiều chút mới có thể làm cho tiệm bán mì kéo của gai đình tốt hơn, Tôn Hải Dương của chúng ta thành công tranh thủ quyền lợi khi học đại học, học xong đại học lại lấy vô số lý do xin được cơ hội học nghiên cứu sinh.

Cho tới bây giờ, người sắp học xong nghiên cứu sinh, nhà không về, lại mò đến trại lính.

14. Chương 14 : Xin Chào, Cùng Giường

“Vậy ba có giúp em không?” Tôn Đào Phi cười híp mắt dẫn dụ em trai mình từng bước vào bẫy.

Tôn Hải Dương trầm mặc một lúc lâu, rồi sau đó, nặng nề gật gật đầu.

Tôn Đào Phi hài lòng cười cười với em trai mình, âm thầm để tin tức mới nhận được ở trong lòng, những thứ này đều sẽ trở thành chứng cứ có lợi mà về sau cô có thể uy hiếp Tôn tiên sinh làm chút chuyện có lợi.

Cô đã nói, chỉ bằng thị giác cùng thính giác giỏi về phát hiện của Thái hậu nhà cô, Tôn Hải Dương bốn tháng không có ở nhà, ngay cả cô đại khái đều có chỗ hoài nghi, Thái hậu nhà cô lại như không có chuyện gì xảy ra, Tôn tiên sinh nhà cô càng thêm nhẹ nhõm rất nhiều. Giải thích duy nhất cũng chỉ có thể là Tôn tiên sinh là đồng loã trong việc này.

“Em trai, tới đây, để cho chị nhìn em thật kỹ!” Tươi cười rạng rỡ vậy vậy em trai mình, biểu tình của Tôn Đào Phi hoàn toàn giống như là thỏ trắng nhỏ hấp dẫn sói lớn.

Tôn Hải Dương theo bản năng lui về sau hai bước, nhìn chị gái cười đến dị thường hòa ái dễ gần, vẫn nhắm mắt chậm rãi đi tới trước mặt Tôn Đào Phi.

Móng vuốt của Tôn Đào Phi không khách khí chút nào leo lên gương mặt tuần tú ngăm đen của Tôn Hải Dương, vân vân xoa bóp một trận, “Em trai, em xem bây giờ em vừa đen vừa gầy, sờ lên đều là xương, hoàn toàn không có cảm giác.” Giày xéo xong, Tôn Đào Phi phần nộ thu tay lại, không hài lòng lắm đánh giá. Cô vẫn tương đối thích bộ dạng trắng trắng mềm mềm của em trai cô.

Tôn Hải Dương rơi lệ trong lòng, hẳn thật muốn lớn tiếng phản bác một câu, sờ không tốt, chị đừng sờ, em cũng không cầu xin chị. Nhưng hẳn không dám.

“Chị, không có việc gì thì em đi nhé!” Tôn Hải Dương một mực cung kính nói, hy vọng có thể lấy được ân chuẩn của chị hai mình.

“Đợi đã!” Tôn Đào Phi kéo dài ngữ điệu, thông thả ung dung bật thốt ra hai chữ, phi đao nhỏ trong mắt càng thêm rắc rắc vù vù bắn về phía đồng chí Tôn Hải Dương, muốn chạy, NO WAY, nợ của cô còn chưa đòi đủ đâu?

“Hải Dương, hai ngày trước chị nhìn trúng một túi xách Louis Vuitton, em cũng biết anh rể em làm lính không có nhiều tiền, nhưng, bây giờ chị thích, em nói làm sao bây giờ đây?” Ánh mắt Tôn Đào Phi lấp lánh nhìn chăm chăm em trai mình, mặt tràn đầy mong đợi chờ đợi đáp án của nó.

Cái trán ở dưới tóc ngắn của Tôn Hải Dương, mạnh mẽ giựt hai cái, kìm nén lòng đang muốn muốn học máu, ông xã nhà chị chứ à không có tiền, vậy một lính quèn như hẳn thì có tiền sao?

“Em mua cho chị!” Cắn răng cứng rắn nói ra mấy chữ, trên mặt Tôn Hải Dương vẫn treo nụ cười sắp không kiên trì nổi.

Nghe vậy, Tôn Đào Phi đặc biệt ôn tình sờ sờ đầu cua của em trai mình, nhỏ giọng nói, “Tốt lắm, trở về ngủ sớm một chút đi!”

Nghe vậy, Tôn Hải Dương cơ hồ là chạy như điên ra ngoài cửa, đứng ở trường tập, hẳn nhìn trời khóc không ra nước mắt, trên thế giới này còn có người bị thương hơn hẳn sao, khi làm lính đến dưới trưởng anh rể mình không nói, còn bị chị mình tiến hành nghiền ép vô nhân đạo như vậy, bà chủ của hẳn a.

Trình Phi Viễn lấy cơm giúp Tôn Đào Phi về, dọc qua bãi tập xa xa liền trông thấy em vợ nhà mình, đắm chìm trong một mảnh bi thương, ngửa mặt lên trời nhìn trăng cô đơn treo thật cao trong bầu trời.

“Tôn Hải Dương, tối vậy còn không đi về nghỉ, tổ chức cho cậu thời gian không phải là để cho cậu lãng phí như vậy!” Đi tới bên cạnh Tôn Hải Dương, vỗ vỗ bờ vai của hắn, Trình Phi Viễn hạ thấp giọng chính nghĩa nghiêm trang nói.

“Dạ, đoàn trưởng!” Chào một cái, Tôn Hải Dương vẻ mặt như đưa đám đi về phía túc xá.

“Cha vợ mẹ vợ, bọn họ đều rất tốt.” Trình Phi Viễn cho là em vợ mình tưởng nhớ cha mẹ, vô cùng nhân nghĩa nói với bóng lưng hắn.

“Cám ơn anh rồi!” Thanh âm khó chịu ngọt ngào của Tôn Hải Dương từ phía trước truyền đến, hiển nhiên lời của Trình Phi Viễn cũng không khiến cho hắn dễ chịu hơn bao nhiêu.

Khi nhìn thấy Tôn Đào Phi vô cùng vui vẻ sung sướng thì Trình Phi Viễn buồn bực, hai chị em này tương phản cũng quá lớn.

Từ quan tâm đối với em vợ, Trình Phi Viễn hơi có chút lo lắng hỏi, “Em vừa nói gì với Hải Dương thế, trông nó hình như rất khổ sở.”

Tôn Đào Phi nhú mồm, nhai kỹ nuốt chậm thức ăn trong miệng xong, ha ha cười một tiếng, mê sảng thuận miệng nói ra, “Em có thể nói gì với nó, tính nó là thích thương xuân buồn thu (dễ xúc động).”

Ngón tay của Trình Phi Viễn nhẹ gõ mặt bàn, phát ra những tiếng vang trầm thấp, kinh ngạc giật giật khoe miệng, thật không nhìn ra, Tôn Hải Dương còn có một mặt không đàn ông như vậy.

Vì vậy, Trình Phi Viễn làm anh vợ âm thầm quyết định ở trong lòng.

Đưa đến kết quả trực tiếp chính là, mỗi lần huấn luyện sau đó, Tôn Hải Dương đều sẽ bị đoàn trưởng Trình đối đãi đặc biệt, mỗi lần cũng làm cho hắn khổ không thể tả, ngăn cản không được. Trực tiếp để cho Tôn Hải Dương lại chịu đả kích nặng nề lần nữa, không hiểu tại sao anh vợ đoàn trưởng, có một chút chiếu cố ngoài sáng và trong tối đối với hắn coi như xong, tại sao còn phải hành hạ hắn thậm tệ hơn.

Chẳng qua là, lúc đó Tôn Hải Dương của chúng ta cũng không biết, hắn sẽ có đãi ngộ như vậy, hoàn toàn là bởi vì chị hắn thuận miệng nói xằng nói bậy. Đợi đến hắn biết thì, hắn đã trở thành một binh lính ưu tú nổi danh vang dội trong sư đoàn. Hắn muốn báo thù, nhưng, Tôn Đào Phi lại nói khoác mà không biết ngượng phần bác, nếu không phải là chị, em có thể có hôm nay không. Câu nói đầu tiên đã khiến cho đồng chí Tôn Hải Dương thật vất vả bắt được cơ hội bại trận mà chấm dứt.

Tôn Đào Phi ăn uống no đủ, hài lòng sờ sờ cái bụng phồng lên, duỗi lưng mỗi thoải mái, chuyện vui lớn nhất cuộc sống chính là như vậy.

Lại nói, tay nghề của đầu bếp trại lính này thật đúng là không tệ. Lòng hiếu kỳ thôi thúc, Tôn Đào Phi vui vẻ hỏi, “Đầu bếp của các anh là ai?”

Trình Phi Viễn liếc Tôn Đào Phi một cái, “A Thị, sao nào?”

Chép miệng, Tôn Đào Phi vẫn chưa hết vui sướng nói, “Không có gì, chẳng qua là cảm thấy tay nghề của anh ta rất tốt.”

Trình Phi Viễn cười như không cười nhìn Tôn Đào Phi một cái, dĩ nhiên không tệ, tiêu chuẩn ăn hắn đề xuất có thể kém sao, bất quá, hắn vĩnh viễn sẽ không nói ột người biết, tránh cho cô được voi đòi tiên.

“Ai, Trình Phi Viễn, anh bảo em tới đây rồi cuộc để làm gì?” Tôn Đào Phi kéo về chủ đề chính, nói mới nhớ, cô tới nơi này cũng đã lâu, nhưng còn chưa biết mục đích của chuyến đi này là gì.

“Ngày mười một, tất cả các sư đoàn đều có hội liên hoan, chúng ta không phải là mới kết hôn sao? Những tên nhóc kia đều nói muốn gặp em!” Hăng giọng một cái, Trình Phi Viễn nói xong một cách nghiêm trang.

Về mặt Tôn Đào Phi tràn đầy vẻ: “Thì ra là như vậy” nhìn Trình Phi Viễn, rồi sau đó, gật đầu biểu thị ý đã hiểu.

“Phòng tắm ở chỗ nào?” Nghe vậy, tay Trình Phi Viễn chỉ chỉ hướng có màn màu quân phục xanh lá cây che kín bên phải.

Tôn Đào Phi theo phương hướng đi tới, kéo màn lên, thò đầu nhìn, bên trong quả nhiên là một gian phòng tắm nho nhỏ, chẳng qua là tại sao không có cửa.

Thò đầu ra, sắc mặt Tôn Đào Phi lúng túng nói quanh co, “Còn có chỗ khác không?”

“Không có!” Trình Phi Viễn nghiêm mặt, lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn về phía Tôn Đào Phi cũng là lạnh như nước, cô gái này nghĩ cái gì, nhìn lên cuồn.

“Muốn tắm thì mau đi đi!” Hung ác bỏ lại mấy chữ, Trình Phi Viễn mạnh mẽ mở cửa phòng biến mất.

Tôn Đào Phi hướng về phía cánh cửa vừa bị đóng, làm cái mặt quý, cô đây là phòng hộ, có cái gì không đúng.

Trình Phi Viễn xuất hiện lần nữa thì đã là nửa giờ sau. Trước khi vào cửa, càn thành thích dùng lực gõ mạnh vài cái vào cửa, giọng điệu lạnh như băng ở cửa hỏi, “Đã xong chưa?”

Nghe vậy, Tôn Đào Phi lập tức cười khanh khách đi mở cửa, khuôn mặt toả sáng đón Trình Phi Viễn sắc mặt rất không tốt vào phòng.

“Anh đi tắm đi, vì để cho công bằng, em ra bên ngoài chờ nửa giờ.”

Trình Phi Viễn quét mắt nhìn từ trên xuống dưới Tôn Đào Phi chỉ đang chỉ mặc áo ngủ, khinh thường lạnh giọng nói, “Không cần!” Hắn mới không đa nghi chuyện bé xé ra to giống người khác.

Tất nhiên Trình Phi Viễn lên tiếng, Tôn Đào Phi dĩ nhiên là rất thích ý ở trong phòng, dù sao có máy điều hoà không xài, tại sao cô lại phải đi ra ngoài uối đốt.

“Vậy anh đi tắm nhanh đi!” Về mặt tươi cười đưa áo ngủ của Trình Phi Viễn tới trong tay hắn, Tôn Đào Phi nhẹ nói như dụ dỗ chó con.

Trình Phi Viễn không chút nào lĩnh tình đoạt lấy áo ngủ, không nói một lời vào phòng tắm.

Không bao lâu, từng trận thanh âm nước chảy ào ào, tỉ mỉ rõ ràng truyền vào trong tai Tôn Đào Phi. Vấn đề ban nãy bị cô gác lại, lại xuất hiện trong đầu lần nữa, ánh mắt không tự chủ được rơi vào trên giường nhỏ sau lưng.

Nghĩ đến đủ loại tình trạng có thể xảy ra, trong lòng Tôn Đào Phi có hồi hộp không nói ra được, dù sao đây là lần đầu tiên cô đến gần phái nam như thế.

Gãi gãi tóc ướt nhẹ, đầu óc Tôn Đào Phi hỗn loạn không chịu nổi. Vứt bỏ khăn lông trong tay, Tôn Đào Phi dứt khoát vén tóc lăn lông lốc bò lên giường, dùng chăn bao bọc cả người cô đến gió thổi không lọt. Cô thấy rằng đến lúc Trình Phi Viễn lên giường, vẫn không thể không lúng túng đến chết, cho nên vẫn là ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Cho nên, khi Trình Phi Viễn đi ra, nhìn thấy chính là như đêm mới cưới, một đồng tròn tròn nổi lên cao cao. Buồn cười không nhịn được, nhẹ nhàng cười một tiếng, Trình Phi Viễn dĩ nhiên là biết người nào đó ngượng ngùng, thật ra thì hắn cũng có chút khấn trương, như vậy cũng tốt, hai người có thể thả lỏng chút.

Trình Phi Viễn yên lặng lau tóc mình xong, lặng lẽ bò lên giường, lặng lẽ tắt đèn, sau đó gian phòng nhỏ hẹp lâm vào một bóng tối.

Nhiệt độ nóng rực trên người người nào đó, xuyên thấu qua da từng chút trực tiếp truyền tới da mình, Tôn Đào Phi chỉ cảm thấy nhịp tim của mình càng lúc càng nhanh, như đánh trống, cô thậm chí hoài nghi Trình Phi Viễn nhất định là nghe được rõ ràng.

Khi cảm thấy vô cùng hồi hộp, Tôn Đào Phi rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Thật ra thì cô chính là một người như vậy, càng hồi hộp, lại càng dễ dàng mệt mỏi, mà phương pháp giải toả của cô chính là tiến vào trong giấc ngủ, sau đó, cái gì cũng không có nữa.

Nghe bên cạnh truyền tới tiếng hít thở đều đều, trong lòng Trình Phi Viễn lại bắt đầu hơi buồn bực, chẳng lẽ một chút lực ảnh hưởng của hắn với cô gái này cũng không có, ngủ ở bên cạnh hắn cô một chút cảm giác cũng không có.

Nhưng Trình Phi Viễn lại làm thế nào cũng ngủ không được, trong không khí đều là hương thơm nhàn nhạt tỏa ra từ người đang nằm cạnh, làm cho tâm tình hắn hỗn loạn, sốt nóng ức chế không được càng thêm thật lâu không tản ra.

Vì vậy, đêm đầu tiên Trình Phi Viễn và Tôn Đào Phi nhẹ sát gần nhau, Trình Phi Viễn là cả đêm mở mắt đến trời sáng, còn Tôn Đào Phi lại là ngủ thẳng đến trời sáng, kết quả như thế mà chấm dứt.

15. Chương 15 : Xin Chào, Hôn

Trời bên ngoài vẫn còn mịt mờ tối, Tôn Đào Phi đã mở mắt. Cảm giác đầu tiên là ngang hông rõ ràng có một vật không thuộc về cô. Nhờ ánh trăng mờ hồ chiếu vào, cúi đầu, quét mắt về phía cánh tay vững vàng đang vắt ngang eo cô của Trình Phi Viễn, ấm áp nhàn nhạt, từng chút rõ ràng truyền vào da cô.

Tôn Đào Phi chỉ cảm thấy mình giống như bị người điểm huyết, toàn thân cứng ngắc vô cùng, nằm ở trên giường một cử động cũng không. Mà nhiệt độ từ eo truyền tới, giống như là đang tự lan rộng ra, dâng lên từng chút đến gương mặt lỗ tai của cô.

Cũng may, rất nhanh, Trình Phi Viễn lật người, tay cũng theo đó lấy ra. Tôn Đào Phi lập tức thở hắt ra, lấy ra tay phải đang trong chăn, vô nhẹ nhẹ gương mặt đã nóng.

Vậy mà, thời gian nhẹ nhõm của Tôn Đào Phi còn chưa qua một phút, Trình Phi Viễn lại lật người một lần nữa, đầu càng thêm vùi sâu vào cổ cô, cánh tay cũng giống như sắt ôm chặt hông của cô.

Trong nháy mắt Tôn Đào Phi chỉ cảm thấy cả người đều giống như bị đặt ở lò lửa lớn để nướng, khiến cho cô nóng đến hít thở không thông. Cổ lại bị Trình Phi Viễn phun ra hơi thở nóng nóng, từng lần ổn định tỏa ra trên da cô.

Khổ não nhứt mảy, Tôn Đào Phi cúi đầu nhìn đỉnh đầu Trình Phi Viễn, trước kia sao không có phát hiện người này ngủ không thành thật như thế đây?

Trình Phi Viễn vùi ở trong cổ Tôn Đào Phi, ở góc cô không nhìn thấy, khóe miệng cong lên một đường đắc ý. Trong đầu càng thêm cực kỳ ngây thơ thâm nghĩ, để ỉnh em ngủ thật ngon. Hiện tại cũng cho em nếm thử tư vị không cách nào ngủ. Bất quá, mùi vị trên người cô gái này thật đúng là không tệ, khiến cho sốt nóng thật vất vả chìm xuống của hắn, có thể rục rịch chọn rợn lại.

“Này, Trình Phi Viễn!” Không biết qua bao lâu, Tôn Đào Phi chỉ cảm thấy bả vai của mình bị đầu người khác ép tới đau nhức, cô rốt cục không nhịn được khẽ gọi một tiếng.

Trình Phi Viễn nghe tiếng, giả bộ không có nghe thấy, ngủ thật trầm, tay càng thêm cố ý ôm chặt eo Tôn Đào Phi hơn.

Thấy đầu Trình Phi Viễn vẫn không nhúc nhích, Tôn Đào Phi vốn hơi nhíu chân mày, lần này càng nhăn sâu. Thấy thế, Tôn Đào Phi vì bả vai của cô, dứt khoát: tay phải đưa vào trong chăn, dựa theo eo thịt của Trình Phi Viễn cấu mạnh một cái.

“Em làm gì thế?” Tiếng kêu đau hơi giận của Trình Phi Viễn lập tức vang lên, đầu cũng một cách tự nhiên rời đi bả vai Tôn Đào Phi.

Sờ sờ chỗ đau bị Tôn Đào Phi cấu, Trình Phi Viễn hung tợn trừng mắt nhìn Tôn Đào Phi một cái, cô gái độc ác không nhẹ không nặng này.

“Anh dè em bị thương rồi!” Đối mặt Trình Phi Viễn cho dù ở trong bóng tối không thấy rõ vẻ mặt, nhưng thanh âm rõ ràng tức giận, Tôn Đào Phi vẫn như không có việc gì nhàn nhạt giải thích.

“Vậy sao em không gọi anh?” Trình Phi Viễn lập tức oán trách đúng lý hợp tình, hoàn toàn quên mất chính hắn là giả bộ ngủ để mình bị cấu.

Tôn Đào Phi liếc mắt về phía không khí, người đàn ông này lại bắt đầu ăn vạ ư, vậy trực tiếp bỏ qua vấn đề của hắn đi, cô biết lúc này càng để ý đến hắn, hắn lại càng hăng hái, thật là ngây thơ ghê gớm. Hãy nói hiện tại trong lòng của cô cũng là ngổn ngang không có chút chữ nào, cho nên cô cần bình tĩnh.

Thấy Tôn Đào Phi trầm mặc không nói, Trình Phi Viễn không cam lòng kêu, “Tôn Đào Phi, em đã ngủ chưa?”

..., trả lời hần vẫn là Tôn Đào Phi trầm mặc.

“Tôn Đào Phi, anh biết em vẫn chưa ngủ!” Người nào đó chưa từ bỏ ý định không ngừng cố gắng.

...

“Tôn Đào Phi, tại sao em không nói lời nào?”

...

“Có phải em không thoải mái hay không?” Nói xong, tay Trình Phi Viễn tự động sờ lên cái trán của Tôn Đào Phi. Chỉ là vừa mới đặt tay lên, liền bị Tôn Đào Phi không khách khí chút nào gạt xuống.

“Trình Phi Viễn, anh có biết hay không, anh thật nóng nảy.” Tôn Đào Phi bị quấy rầy nghiêm trọng, hiển nhiên vô cùng không HAPPY, giọng nói cũng mang theo tức giận không thể đè nén lại.

“Là em đánh thức anh, em phải chịu trách nhiệm!” Lời nói ngây thơ lại như chuyện đương nhiên của Trình Phi Viễn oang oang bật thốt lên.

Tôn Đào Phi vô lực nháy mắt mấy cái, ai có thể nói cho cô biết đây là lời một người đàn ông ba mươi tuổi nên nói sao? Cô thật hoài nghi bình thường người này đối diện với những người khác, làm một đoàn trưởng thì thị uy như thế nào.

“Trình Phi Viễn, xin hỏi, lúc huấn luyện bình thường anh cũng là đáng vẻ như vậy?”

Lần này, Trình Phi Viễn mới vừa rồi còn nhảy nhót vui vẻ, trong nháy mắt trầm mặc.

Tôn Đào Phi vui vẻ, tiếng cười hơi khàn khàn nhẹ nhàng vang vọng ở cả căn phòng.

“Em cười cái gì?”

Tôn Đào Phi vui vẻ ung dung đáp, “Buồn cười cái gì, dĩ nhiên là cười cái bộ dáng của anh chứ cười cái gì.”

Tay đặt ở trong chăn của Trình Phi Viễn, nắm lên thật chặt, hần là Trình Phi Viễn được gọi là “Đoàn trưởng ma quỷ”, tại sao có thể là cái bộ dáng này. Chẳng qua là hần không muốn thấy bộ dáng Tôn Đào Phi không để ý tới hần, hần cũng biết mình thật ngây thơ, nhưng hần chính là không khổng chế được mình, đáng chết, không khổng chế được.

Bên ngoài, tiếng sấm rầm rầm đúng lúc đúng giờ truyền vào gian phòng.

“Mau dậy đi, sắp tới trễ rồi!” Tôn Đào Phi vô cùng hiền thê lương mẫu nhẹ giọng nhắc nhở người nào đó trầm mặc bên cạnh.

Trình Phi Viễn cố ý làm động tác ngồi dậy rất lớn, vẫn không quên cho Tôn Đào Phi một đôi mắt ti hí sắc lẹm như dao. Bởi vì người nào đó phải rời đi, cho nên đối với cử động ngây thơ của hần, Tôn Đào Phi rất đại độ coi thường không nhớ.

Khi bóng dáng Trình Phi Viễn bị cánh cửa thật dày che khuất, Tôn Đào Phi thở ra một hơi thật dài, tay trong chăn nắm cái mền đến nếp nhăn bốn phía. Cô giống như càng ngày càng không khổng chế được ý tưởng cảm thấy Trình Phi Viễn là một người đàn ông tốt, hơn nữa đối với việc hần đến gần, cô sẽ vô cùng hồi hộp. “Điều này từ lúc nào...” Che kín đầu, Tôn Đào Phi không dám, cũng không muốn nghĩ tiếp.

Nguyên nhân đại khái là buổi tối phải cử hành hội liên hoan nên Tôn Đào Phi cảm giác, tiếng la bên ngoài truyền tới cực kỳ vang dội.

Gần tối, bầu trời bao la màu lam nhạt bị mực nhuộm thành một mảnh xanh đậm. Mạc Tiểu Kỳ xuất hiện ở cửa.

“Chị dâu, chị chuẩn bị xong chưa, đoàn trưởng bảo em tới đón chị.” Tiểu tử vẫn thật thà như lần đầu gặp mặt.

Tôn Đào Phi từ trên xuống dưới tỉ mỉ nhìn lại mình một phen, áo sơ mi màu xám nhạt đi cùng với quần dài màu lam, coi như đơn giản hào phóng, chỉ là hơi trẻ một chút, nhưng bây giờ không phải lưu hành một giả bộ nai tơ sao.

Gật đầu một cái, Tôn Đào Phi quần áo bay bay đi ra ngoài cửa.

Mạc Tiểu Kỳ hy vọng ngời ngời bước chân nhẹ nhàng đi trước Tôn Đào Phi, mắt tự nhiên khẽ nghiêng đầu, hai vợ chồng đoàn trưởng này thật đúng là trai tài gái sắc, khiến cho người như hắn cũng không tiện nhìn.

Khi tới chỗ cử hành hội liên hoan thì khắc sâu vào mắt đúng là đầu cua đồng loạt, cúi đầu, khoé miệng Tôn Đào Phi vểnh lên, tình cảnh này thật đúng là trắng lẹ. Đồng thời, Tôn Đào Phi đến cũng đưa tới không ít người ghé mắt. Ngẩng đầu lên, trên mặt Tôn Đào Phi mang cười, đúng mức rộng rãi đi tới vị trí thuộc về cô.

Rất nhanh, Tôn Đào Phi liền phát hiện thì ra nói chị dâu cũng không phải chỉ một mình cô, nhìn những người phụ nữ tuổi cỡ cô ngồi gần quanh, đáp án liền tự nhiên không cần nói cũng biết.

Người chủ trì mặc một bộ quân trang màu xanh biếc, thẳng tắp xuất hiện trong võ đài, thanh âm trầm bổng du dương từ từ vang lên, buổi liên hoan chính thức bắt đầu.

Tất cả tiết mục tập trong đơn vị theo thứ tự trình diễn, Tôn Đào Phi ngồi ở dưới đài xem cười ha ha, nhiệt huyết sôi trào.

Hơn nữa cực kỳ thần kỳ chính là, xem được tiểu phẩm Trình Phi Viễn diễn, vai diễn của hắn trong đó là trưởng ban nấu ăn. Xem tiết mục này thì Tôn Đào Phi cười đến nghiêng ngả, lúc kết thúc vỗ tay càng hăng hái, tiết mục của ông xã mình, cô vẫn phải làm việc nghĩa không lùi bước ủng hộ.

Cơ hồ là vừa chào cảm ơn xong, Trình Phi Viễn liền bỏ chạy đến ngồi ở bên cạnh Tôn Đào Phi, vui rạo rực hỏi, “Thế nào, anh diễn không tệ chứ?” Vừa rồi khi hắn ở trên đài nhìn thấy cô cười rất vui vẻ.

Nhìn người nào đó đắc ý đầy cõi lòng, Tôn Đào Phi cố ý kéo dài thanh âm, chậm chạp nói, “Tốt lắm... Không... tệ!”

Nghe vậy, khoé miệng Trình Phi Viễn càng thêm toét ra thật to, lộ ra một hàm răng trắng loá.

Lúc này cũng đã gần đến tiết mục cuối cùng rồi, thanh âm nâng cao của người chủ trì từ trên đài truyền đến, ý là để ấy đôi tân nhân lên đài. Tôn Đào Phi không hiểu rõ lắm nhìn Trình Phi Viễn một cái, kỳ vọng có thể từ chỗ của hắn lấy được đáp án, vậy mà Trình Phi Viễn lại cảm tay cô đi thẳng lên đài.

Tôn Đào Phi chỉ có thể hồ đồ lơ mờ lên đài, nghe người chủ trì nói nói một loạt, cô mới hiểu được thì ra mấy đôi ngồi gần quanh cô đều là người mới kết hôn, bảo họ lên đài, là có chút quà nhỏ muốn chúc phúc cho bọn họ.

Không biết người nào dẫn đầu ở dưới kêu một tiếng, “KISS”, sau đó chính là tiếng la liên tiếp như sấm rền, hơn nữa đồng loạt đều là một từ, “KISS”

Thanh âm có lực của người chủ trì càng thêm vang lên ở một bên, hô to, “KISS.”

Mấy đôi khác cũng lục tục nụ hôn nóng bỏng, chỉ có Tôn Đào Phi và Trình Phi Viễn vẫn còn trạng thái hai mặt nhìn nhau.

Khẩn trương kéo kéo vạt áo, Tôn Đào Phi hoàn toàn luống cuống, nhìn đám đàn ông như sói như hổ phía dưới một cái, cô biết đại khái là trốn không thoát đâu.

Trình Phi Viễn nhìn thấy hết được sự khẩn trương hồi hộp của Tôn Đào Phi, đối với việc có thể hôn cô, hắn có chút kích động thậm chí mong đợi, chẳng qua là hiển nhiên người nào đó còn chưa chuẩn bị xong.

“Đoàn trưởng, tất cả mọi người đều đã...rồi, hai vị như thế thật là không được.” Người chủ trì ở một bên hung hăng tặng thêm một cây đuốc, rước lấy một mảnh sói tru bắt mắt phía dưới.

Mặt Tôn Đào Phi lập tức đỏ bừng, ánh mắt cũng bắt đầu mơ hồ, chính là không dám nhìn thẳng vào mặt Trình Phi Viễn.

Trình Phi Viễn nhìn gương mặt ửng đỏ của Tôn Đào Phi, trong cổ họng khô khốc, tim cũng giống như là bị người ta túm được, nhộn nhào.

Nâng khuôn mặt Tôn Đào Phi lên, Trình Phi Viễn làm theo con tim mách bảo, liều mạng đặt môi vào đôi môi anh đào kia, nhất thời phía dưới vang lên từng trận âm ỉ hoan hô la ó.

16. Chương 16 : Xin Chào, Bà Mai

Khoảnh khắc môi Trình Phi Viễn đặt lên, đầu Tôn Đào Phi trong nháy mắt trống không trong một giây.

Môi mím chặt bị Trình Phi Viễn cưỡng ngạnh tiến nhanh thẳng nhanh. Tôn Đào Phi không thể không kéo về suy nghĩ trống không, có đau một chút, người nào đó rất dùng sức mút, cũng rất đầu nhập, càng không ngừng tự nói với mình phải chịu đựng.

Tiếng hô, tiếng huyết sáo dưới đài nổi lên không dứt, Tôn Đào Phi cuối cùng không nhịn được cắn nhẹ đầu lưỡi của Trình Phi Viễn. Hắn quả nhiên rất nhanh lui binh thua chạy.

Trình Phi Viễn liếm liếm đầu lưỡi bị cắn không phải nhẹ, nhìn trên mặt Tôn Đào Phi rõ ràng còn ửng đỏ chưa thối lui, hung hăng trừng, vừa rồi hắn cũng biết cô không chuyên tâm và kháng cự. Thật là đả kích lớn, đoàn trưởng Trình buồn bực trong lòng, lần đầu tiên trong đời cảm thấy hoài nghi với mị lực nam tính của mình, chẳng lẽ hắn là một người không được người ta yêu thích như thế?

Tôn Đào Phi nhìn mặt Trình Phi Viễn như đưa đám, lửa giận trong lòng gia tăng từng chút, tiện nghi cũng cho hắn chiếm, hắn còn có cái gì không hài lòng?

Thật ra, Trình Phi Viễn không biết rằng Tôn Đào Phi để cho hắn hôn cô, đã là vô cùng nể mặt hắn rồi.

Nhớ lại, năm Tôn Đào Phi lên lớp 9, bị một tên côn đồ nhỏ ở bên cạnh trường học quần lầy, tuyên bố muốn theo đuổi cô đến cùng. Vì vậy, một ngày, trên đường vào giờ tan học buổi chiều, tên côn đồ chặn đường Tôn Đào Phi, cưỡng chế muốn hôn Tôn Đào Phi một cái. Sau đó, cái miệng mập nhợt đó cứ luẩn quẩn trong đầu Tôn Đào Phi suốt cả một năm, cũng làm cho Tôn Đào Phi từ đó về sau vô cùng chán ghét cùng bài xích các loại hình hôn. Sau đó, tên côn đồ kia đương nhiên bị Tôn Đào Phi trả thù vô vùng thâm, nhưng không đáng nói ở đây.

Lẩn quẩn bên tai là lời kết thúc lưu loát phong phú của người MC. Ngay sao đó, tất cả mọi người cầm ghế ngồi của mình, rời sân một cách trật tự.

Tôn Đào Phi và Trình Phi Viễn đi sau cùng của đội ngũ, mặc kệ tiếng người ồn ào trước mặt, bọn họ vẫn là nhìn nhau không nói gì.

“Trình Phi Viễn!” Nghe tiếng, Trình Phi Viễn thu hồi nho nhỏ buồn bực của hắn, quay đầu, liền nhìn thấy Chu Thành Phi ở chỗ xa ngoắc hắn.

“Em chờ anh chút!” Vội vã dặn dò Tôn Đào Phi một câu, Trình Phi Viễn liền chạy đi.

Tôn Đào Phi nhìn lại theo phương hướng Trình Phi Viễn chạy đi, đã nhìn thấy một người đàn ông mặc dù cũng cắt tóc rất ngắn giống Trình Phi Viễn, nhưng vẫn không mất đi vẻ nho nhã tuấn tú. Người đàn ông kia giống như là cảm nhận được ánh mắt của cô, lễ phép gật đầu một cái với cô.

Tôn Đào Phi cười lại một cái, ngắm nhìn Trình Phi Viễn đã đứng đối diện người đàn ông, không ngừng âm thầm sợ hãi than ở trong lòng, một bức tranh mỹ nam thật đẹp. Một cương nghị, một ướt át, thật đúng là hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, phối hợp hoàn mỹ.

Tôn Đào Phi còn chưa thưởng thức đủ tranh mỹ nam, người đàn ông kia đã rời đi, Trình Phi Viễn cũng chậm rãi quay lại.

“Ai thế?” Trình Phi Viễn vừa đứng yên, Tôn Đào Phi liền gấp không thể chờ luôn miệng hỏi.

Trình Phi Viễn liếc Tôn Đào Phi, trên mặt rõ ràng viết mấy chữ, “Em rất muốn biết, mau nói cho em biết”, trong lòng lại buồn bực, sao không thấy cô cảm thấy hứng thú như vậy đối với hắn – ông xã của cô?

“Đoàn trưởng đoàn bốn!” Trình Phi Viễn trả lời thật hung dữ, muốn bao nhiêu đơn giản thì có bấy nhiêu đơn giản.

“Có bạn gái chưa?” Nghe vậy, vẻ mặt Tôn Đào Phi lập tức tươi cười, hỏi thật ôn nhu.

Trình Phi Viễn cảnh cáo nhìn Tôn Đào Phi rõ ràng đang ở trong hưng phấn, “Em muốn làm gì? Đừng quên em đã kết hôn rồi đấy.”

Tôn Đào Phi im lặng liếc người bên cạnh một cái, người này thật đúng là biết liên tưởng.

“Em chỉ là muốn hỏi một chút, nếu như anh ta chưa có bạn gái, em muốn giới thiệu cho Từ Đình.” Vì tránh cho người nào đó hỏi tiếp, Tôn Đào Phi không thể không lãng phí nước miếng mà giải thích.

“Không có!” Lần này, đoàn trưởng Trình đáp thật gọn gàng, hơn nữa ngữ điệu dường như rất vui vẻ.

“Nhưng mà, em thật đúng là nhiệt tình làm bà mai nhá!” Giọng nói của Trình Phi Viễn lại trở nên quái gở. Nhớ ngày đó, cô gái này còn muốn tác hợp hần và Từ Đình, cô thật đúng là rất quan tâm đến bạn bè.

Ho hai tiếng, Trình Phi Viễn cương chế mình không thể tiếp tục nghĩ, hần thật không hiểu tại sao hần càng ngày càng không bình thường, càng ngày càng như bà mẹ.

“4h chiều mai em bay.”

Trình Phi Viễn bỗng dưng nghiêng đầu sang bên cạnh, có chút không dám tin “Sao nhanh như vậy?”

Tôn Đào Phi ngẩng đầu nhìn bầu trời tối tăm cười cười, “Em đã ở đây ba ngày rồi đấy.” Đúng thế, cộng thêm ngày mai, cô đã rời khỏi thành phố A bốn ngày rồi, đây là lần đầu tiên trong hai mươi bảy năm qua đi khỏi thành phố A thời gian lâu như vậy, hơn nữa quan trọng nhất chính là cô nhớ Bàn Đình — con trai cô. Cũng không biết sau khi trở về tên nhóc kia còn nhận ra cô hay không nữa, nghĩ tới đây lòng Tôn Đào Phi không nhịn được lại cảm thấy ảm lạnh.

Tắm xong, hai người đều lẳng lặng nằm ở trên giường, trong phòng một mảnh trầm mặc được đè nén đến cực điểm.

Nghe bên cạnh truyền đến từng tiếng hít thở trầm ổn, Trình Phi Viễn mở mắt nhìn trần nhà bị ánh trăng vẩy lên một chút xíu ánh bạc, lại mắt ngủ lần nữa. Nghĩ tới người bên cạnh, ngày mai sẽ phải rời đi, từ ngày mai, nơi đây lại là chỉ có một mình hần, hần nên nói như thế nào đây, có chút khó chịu, có chút không nỡ.

Hần biết, hần đối với người phụ nữ bên cạnh, vợ của hần, là có tình cảm, bằng không hần sẽ không có nhiều tâm tình khi đối diện với cô, thậm chí là có những cảm xúc chưa từng có với Bùi Hân. Hần cũng biết thứ tình cảm này tới quá nhanh, nhưng hần muốn giả vờ nói một câu, chuyện tình cảm có lúc chính là như vậy, nói đến là đến, không thể tùy hần tự khống chế.

Sáng ngày hôm sau, Trình Phi Viễn vừa rời đi, Tôn Đào Phi liền nổi gót rời giường. Thu thập xong đồ đạc của mình, Tôn Đào Phi liền không thể chờ đợi ra cửa. Mất rất nhiều, Tôn Đào Phi mới tìm được phòng làm việc của đoàn trưởng đoàn bốn.

Đẩy cửa phòng làm việc ra, Tôn Đào Phi đã nhìn thấy anh ta đang vui đầu làm việc. Đoàn trưởng đoàn bốn nghe tiếng ngẩng đầu lên.

“Chào anh.” Tôn Đào Phi cười lên tiếng chào hỏi.

“Chị dâu!” Anh ta đứng lên rất nhanh, lập tức nhiệt tình lên tiếng chào hỏi.

Ngượng ngùng vén vén tóc, Tôn Đào Phi ha ha cười một tiếng, “Là như vậy, những lời sau đây của tôi có thể làm anh cảm thấy đường đột, nhưng tôi vẫn muốn hỏi cậu một chút, được chứ?”

Rót ly trà cho Tôn Đào Phi, Chu Thành Phi cười nói, “Chị dâu, em tên là Chu Thành Phi, có chuyện gì, chị cứ nói.”

Tôn Đào Phi cầm ly trà, khẽ nhấp một hớp, hơi có chút khẩn trương hỏi, “Chu đoàn trưởng, anh không có bạn gái chứ?”

Nhiều mây, Chu Thành Phi gạt đầu một cái, cảm thấy bà xã của Trình Phi Viễn là tối làm bà mai, bắt quá vì nể mặt của Trình Phi Viễn, hấn cũng không thể từ chối thẳng thừng được.

Lại uống một hớp trà, Tôn Đào Phi vừng vàng tâm thần, trấn định mở miệng, “Là thế này, tôi có một cô bạn tốt, bây giờ đang làm giáo sư ở đại học W, tôi muốn hỏi xem cậu có thể xem hình cô ấy một chút không.”

Vừa nói, Tôn Đào Phi vừa móc một tấm hình từ trong túi ra đưa cho Chu Thành Phi.

Nhận lấy tấm hình, chỉ liếc mắt một cái, khuôn mặt vừa rồi còn đầy nụ cười của Chu Thành Phi, trong nháy mắt thu lại, đôi mắt hẹp dài đào hoa khẽ nheo lại, nhìn cô gái cười có lúm đồng tiền như hoa trong ảnh.

Tay nắm tấm hình của Chu Thành Phi hơi chặt hai phần, đây có phải là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng phí công.

“Chị dâu, cô dạy hệ nào ở đại học W, có thể nói số điện thoại của cô ấy cho tôi biết không?” Ngắc đầu lên, Chu Thành Phi lại khôi phục nụ cười utor át như ngọc.

Nghe lời nói của Chu Thành Phi, trong lòng Tôn Đào Phi thở phào nhẹ nhõm thật lớn, Từ Tiểu Dĩnh, vì cậu, mình cả thể diện cũng không cần. Nhớ ngày đó cô nói với cô, cô phải gả ột người làm lính, ha ha, bây giờ cô cũng giới thiệu một người cho cô ấy, làm bạn, cô vô cùng thành công đạt đến một trình độ chơi khăm nào đó.

Lấy lại tinh thần, Tôn Đào Phi nhanh chóng đưa cho anh ta số điện thoại và một chút tài liệu của Từ Dĩnh.

Mục đích đã đạt được, hai người lại nói mấy câu, đều là Chu Thành Phi hỏi một chút về tình hình của Từ Dĩnh, Tôn Đào Phi càng cảm thấy thỏa mãn ở trong lòng, xem ra vị Chu đoàn trưởng này rất hài lòng về Từ Dĩnh.

Một đường ngâm nga Ta là người làm lính, Tôn Đào Phi tâm tình vui vẻ trở về phòng.

Đẩy cửa phòng ra, Tôn Đào Phi liền nhìn thấy Trình Phi Viễn đang cầm một ly nước lọc uống ừng ực.

17. Chương 17 : Xin Chào, Ở Chung

“Sao anh trở về sớm như vậy?” Tôn Đào Phi cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, chỉ mới hơn mười một giờ rưỡi.

“Xin nghỉ nửa ngày!” Tôn Đào Phi gạt đầu một cái, ý là đã hiểu câu nói ngắn gọn của Trình Phi Viễn: Lý do cô mà hấn mới nghỉ.

Nhìn Tôn Đào Phi nở nụ cười, rõ ràng tâm tình không tệ, Trình Phi Viễn cuối cùng không nhịn được mở miệng, “Em vừa đi đâu về thế?”

Tôn Đào Phi cười một tiếng ha ha, tay chỉ chỉ về hướng nào đó sau lưng, “Ra ngoài đi lòng vòng.”

Trình Phi Viễn lại uống một ngụm nước lớn, giống như là ra quyết định trọng đại gì đó, sắc mặt ngưng trọng hỏi, “Em muốn đi ra ngoài dạo không?”

“Cũng được, vừa lúc cũng cần mua ít đồ mang về cho ba mẹ.” Tôn Đào Phi đáp ứng rất là sảng khoái, đối với đề nghị không mutu mà hợp (không nghĩ mà cũng hợp ý nhau) của Trình Phi Viễn và cô, cô rất thích.

Vì vậy, hai tiếng sau. Ở khu buôn bán phồn hoa của thành phố W, Trình Phi Viễn cúi đầu ngắm nhìn vô số cái hộp đang xách đầy hai tay, lại ngắm Tôn Đào Phi đang đi vòng vòng chọn đồ vô cùng vui vẻ trước mắt, hấn thật là hối hận tại sao lại đưa ra lời đề nghị chết tiệt kia.

“Chúng ta đi nơi nào uống chút nước đi.” Tôn Đào Phi trước mặt chợt quay đầu, vui vẻ chỉ vào quán cà phê phía trước bên phải, ngọt ngào nói.

Đợi đến khi hai người ngồi vào rồi, Trình Phi Viễn lập tức buông xuống tất cả hộp lớn nhỏ trong tay.

“Những thứ đồ này, đến nơi em có thể mang xuống sao?” Nhìn đồng đồ xếp thành núi nhỏ trước mắt, Trình Phi Viễn không khỏi lo lắng hỏi.

Tôn lịch Đào Phi uống một hớp ca cao nóng mới vừa đưa lên không lâu, đắc ý khẽ mỉm cười với Trình Phi Viễn ở đối diện, “Yên tâm đi, sơn nhân tự có diệu kế[1].”

Cho đến khi về phòng, Tôn Đào Phi liền động tác nhanh nhẹn, lập tức lấy ra toàn bộ vật phẩm rồi ném hộp sang một bên, Trình Phi Viễn lập tức hiểu diệu kế của cô là cái gì, nhìn mấy cái hộp chất đống, hẳn thừa nhận việc này cũng quả thật coi như là một diệu kế.

Cuối cùng, va ly bị nhét đến phình ra, chỉ chỉ mấy cái hộp chồng chất tại một bên, Tôn Đào Phi dương đắc ý chau chau mày, “Mấy cái hộp giấy này còn có thể bán lấy tiền, em đây cũng coi là vật gì cũng có chỗ dùng.”

Trình Phi Viễn gật đầu một cái, nhìn lại mấy cái hộp bị Tôn Đào Phi quăng bừa trong góc bên cạnh, lộn xộn hỏng hết, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, chân chính là vật gì cũng có chỗ dùng.

Khi rời đi trái lỉnh thì thấy có người ngăn ở cửa tiền cô khiến Tôn Đào Phi thật thụ sủng nhược kinh không nói ra được, không ngờ, cô còn được hoan nghênh như vậy.

Dọc theo đường đi, Tôn Đào Phi đều nghĩ tới việc làm mai, nhưng vừa nghĩ tới những lời của Chu Thành Phi, cái gì mà bảo cô trước đừng nói cho Từ Dĩnh biết, hẳn muốn cho cô ấy một kinh hỉ. Lời này hiện tại nhớ tới, sao lại làm cho người ta cảm thấy kỳ quái làm sao ấy.

Vì lý do an toàn mai sau, Tôn Đào Phi vẫn quyết định xuống tay với người nào đó bên cạnh, “Trình Phi Viễn, anh và Chu Thành Phi có thân với nhau không?”

“Từ nhỏ lớn lên cùng nhau, vừa rồi em đã nói với hắn cái gì phải không?” Nghĩ tới đáng vẻ nói liên miên vừa rồi của Tôn Đào Phi và Chu Thành Phi ở một bên, Trình Phi Viễn biết đại khái hiểu cô nói đi ra ngoài dạo là đến chỗ nào.

“Cũng không có gì, nhưng trước đây các anh có gặp Từ Dĩnh chưa, hoặc là hắn có đề cập với anh về Từ Dĩnh hay không?”

“Chưa từng, anh khẳng định.”

Giọng nói kết luận không thể nghi ngờ của Trình Phi Viễn, khiến cho lòng Tôn Đào Phi vốn là hoài nghi, từ từ thả lỏng. Cô cũng không muốn làm chuyện tốt giúp bạn ngược lại lại làm chuyện xấu, lần này cô có thể yên tâm được rồi.

Chẳng mấy chốc đã đến sân bay rồi.

Dừng xe xong, Trình Phi Viễn lấy va ly của Tôn Đào Phi từ phía sau ra.

“Máy bay hạ cánh, gọi điện thoại để cho trong nhà tới đón em, đừng về nhà một mình, nhớ chưa?” Ước lượng trọng lượng của va ly trong tay, Trình Phi Viễn không yên tâm, dặn dò.

“Ừ, em biết rồi.” Tôn Đào Phi gật đầu một cái, xoay người vào đại sảnh, người đàn ông này có thể không tốt với cô như vậy không.

“Tôn Đào Phi, hai chúng ta có thể ở chung hay không?” Nhìn người tới người lui, ở trong một mảnh huyên náo, Trình Phi Viễn cuối cùng nói ra để dẫn xuống ý tưởng như thật đang chọn rộn ở đáy lòng.

Tôn Đào Phi lập tức giật mình, lời nói của Trình Phi Viễn quá đột ngột, cũng quá khiến cho cô khiếp sợ. Nhưng khiến cho cô cảm thấy ngạc nhiên hơn là, cô lại không có cảm thấy ghê tởm. Bởi vì trong nhiều năm nay không phải không có những chàng trai tỏ tình với cô. Nhưng, kể từ sau khi việc kia xảy ra, mỗi khi có người tỏ tình với cô hoặc có ám hiệu tương tự, đáy lòng của cô sẽ bay lên một cỗ ghê tởm không cách nào kiềm chế được.

Mới vừa Trình Phi Viễn nói với cô những lời đó thì cô lại không có bất kỳ cảm giác khó chịu. Cho dù không muốn suy nghĩ nhiều, Tôn Đào Phi cũng ít nhiều mơ hồ có chút hiểu, hẳn đối với cô mà nói có chút khác.

Cho dù biết là vậy, nhưng cô cũng không muốn đi làm vật hy sinh vô cớ, có mấy vấn đề, mặc dù không phải lúc thích hợp, nhưng cô vẫn muốn biết rõ. “Anh xác định anh đã hoàn toàn quên Bùi Hân rồi, hơn nữa anh xác định anh yêu em, không phải chỉ là cảm xúc nhất thời?”

Trình Phi Viễn trầm mặc, đôi mắt tĩnh mịch đưa về phía bầu trời bao la xanh biếc trong sáng bên ngoài. Đúng vậy, hẳn cũng không thể xác định hẳn đã hoàn toàn quên Bùi Hân chưa, chỉ biết người con gái trước mắt — vợ của hẳn, hẳn không muốn bỏ qua, cũng không thể bỏ qua.

Lúc này, trong đại sảnh vang lên tiếng loa uyển chuyển, nhắc nhở hành khách đã đến lúc lên máy bay.

Tôn Đào Phi vừa muốn đưa tay kéo hành lý, tay lại bị một bàn tay bên cạnh đưa ra giữ chặt. Dùng sức kéo ra, thân thể cô vốn đã nghiêng, lập tức lao vào trong lồng ngực cứng rắn của Trình Phi Viễn. Rồi sau đó, môi ẩm áp ướt át, hơi thở nóng rực của người nào đó liền trực tiếp hạ xuống, trần trọc bú tẩm từng chút, mang theo êm ái không thể tin, dần dần Tôn Đào Phi cũng có chút say mê rồi, bắt đầu đáp lại từng chút dù còn trức trặc.

Vì vậy, hai người bọn họ đang ở đại sảnh phi trường, không coi ai ra gì trình diễn một màn hôn nhau.

“Bất kể như thế nào, Tôn Đào Phi lời của anh nói đều là thật tâm thật ý, tuyệt đối không phải gạt em.” Tách ra thì Trình Phi Viễn dán chặt ở bên tai Tôn Đào Phi ôn nhu kiên định thấp giọng nỉ non.

Tôn Đào Phi nâng gương mặt đã đỏ đến rỉ máu lên, ngẩng nhìn gương mặt tuấn tú thành khẩn hơi vội vàng của Trình Phi Viễn, trong lúc nhất thời, cô chỉ cảm thấy tâm loạn như ma.

Trong lúc bối rối, Tôn Đào Phi thuận miệng nói câu, “Anh cho em chút thời gian.”

Nghe vậy, Trình Phi Viễn cười đến xán lạn một tiếng, kim lòng không được sờ sờ tóc ngắn của Tôn Đào Phi.

Nhìn Tôn Đào Phi rõ ràng có chút bối rối, khoe miệng Trình Phi Viễn gợi lên một đường cong nhu hòa tốt đẹp, “Vậy anh chờ đáp án của em.” Thật là khó thấy được dáng vẻ hốt hoảng của cô.

Vui vẻ dặt tay Tôn Đào Phi đang sững sờ ở một bên, Trình Phi Viễn không yên tâm chuẩn bị tự mình hộ tống người bên cạnh đến một trạm sau cùng.

Cho đến một khắc máy bay cất cánh, Tôn Đào Phi mới từ trong hỗn loạn tỉnh táo lại, vỗ nhẹ hai cái vào gương mặt vẫn còn nóng bừng.

Nghĩ đến mới vừa rồi cô hình như là đáp lại nụ hôn của Trình Phi Viễn, hơn nữa khi đó cảm giác của cô giống như không tệ, áo nã che cặp mắt, tại sao tất cả những tình huống vốn nên xuất hiện, ở trước mặt người đàn ông này liền mất hiệu lực đây?

Ngửa đầu dựa vào chỗ ngồi, Tôn Đào Phi không ngừng âm thầm tự cảnh báo mình: “Tôn Đào Phi phải tỉnh lại, phải tỉnh lại, người không thể mất lập trường như vậy được, đừng quên hẳn là một người đàn ông trong lòng có người khác, không cần tự chúc khổ vào thân.”

Máy bay hạ cánh, mới ra lối đi, Tôn Đào Phi liền nhìn thấy mẹ chồng không ngừng vẫy tay với cô ở trong đám người.

Bước nhanhra chỗ bà, Tôn Đào Phi tự nhiên biết đây là chuyện người nào làm.

“Mẹ, mọi người ở nhà có khỏe không?”

“Khỏe, chúng ta đều khỏe, các con thì sao?” Vương Cẩm Ngôn nhìn mặt hồng bóng của con dâu mình, một câu hai nghĩa ý vị sâu xa cười một tiếng.

Tôn Đào Phi cười ha ha, đối với ánh mắt rõ ràng thâm ý như thế của mẹ chồng, cô làm sao không hiểu bà có ý gì.

Nghĩ tới một màn ở phi trường, sắc mặt của Tôn Đào Phi càng đỏ, ngần ngại đáp, “Mẹ, bọn con cũng rất tốt.”

Vương Cẩm Ngôn khẽ mỉm cười, thu hết thần sắc của con dâu vào trong mắt, liền tưởng đến trước đây không lâu con trai gọi điện thoại về đây, xem ra giữa đôi vợ chồng mới này nhất định là xảy ra chuyện gì.

Thân thiết kéo tay Tôn Đào Phi, Vương Cẩm Ngôn càng nhìn càng thấy hài lòng về con dâu mình, “Phi Phi, mấy ngày nay chắc con mệt lắm rồi, mẹ nấu canh ngân nhĩ hạt sen, đợi lát nữa về nhà, bồi bổ cho con thật tốt.”

Xe dừng lại ở cửa nhà, Tôn Đào Phi liền không thể chờ đợi xuống xe.

Vội vàng đẩy cửa nhà ra, nhìn, Tôn Đào Phi đã nhìn thấy Bàn Đình đang ngồi ở trên ghế sa lon giành món đồ chơi với bà nội.

“Phi Phi, con đã về rồi.” Bà nội rất nhanh phát hiện Tôn Đào Phi, cười híp mắt chào hỏi cô.

“Dạ, bà nội, mọi người ở nhà có khỏe không?” Tôn Đào Phi vừa nói vừa đưa mắt chăm chú nhìn thẳng nhóc bên cạnh bà nội.

Nhưng tiểu tử chẳng qua là liếc Tôn Đào Phi một cái, sau đó lại cúi đầu tự chơi đùa món đồ chơi trên tay nó.

Mặt của Tôn Đào Phi, nhất thời khổ sở vô cùng, xong rồi, con trai của cô không thèm nhận cô nữa rồi.

“Mọi người rất khỏe, Bàn Đình, mẹ con về rồi kìa.” Bà nội đại khái là nhìn ra thương tâm của Tôn Đào Phi, vỗ nhẹ thẳng nhóc, chỉ vào Tôn Đào Phi, cười híp mắt nói.

Vậy mà, nó vẫn chỉ nhìn Tôn Đào Phi một cái, lại nhanh chóng cúi đầu.

Trong lòng Tôn Đào Phi cảm thấy vô cùng muốn bức cùng hối hận, sớm biết như vậy, có nói gì cô cũng sẽ không bỏ con ở nhà một mình.

Đi tới bên cạnh nó, Tôn Đào Phi ngồi xổm người xuống, vỗ vỗ tay, làm tư thế ôm, “Bàn Đình, mẹ đây?”

“Mẹ, hư!” Tiểu tử dùng sức bật thốt ra hai chữ, sau đó quya ngoát đầu ra chỗ khác.

,

[1] Sơn nhân tự có diệu kế: là 1 câu nói Gia Cát Lượng thời tam quốc thích nói, sơn nhân là chỉ người sơn dã, bởi vì hần tự mình trồng trọt trong trời đất, không cầu hiển đạt nổi tiếng giữa chư hầu, tự xưng ẩn sĩ. Toàn bộ câu có ý tứ là, người sơn dã ta tự có biện pháp tốt.

18. Chương 18 : Xin Chào, Vòng Tay

Vương Cẩn Ngôn thấy thẳng nhóc rõ ràng đang cấu kính, có chút buồn cười, nhỏ như vậy đã biết tức giận rồi, “Bàn Đình, không phải là mỗi đêm trời tối đều tìm mẹ sao? Sao bây giờ mẹ về, Bàn Đình lại không muốn mẹ, ôm mẹ đi nào.”

Dứt lời, Vương Cẩn Ngôn làm bộ muốn kéo con dâu đang ngồi xổm trên mặt đất đi chỗ khác.

Thẳng nhóc lập tức quay đầu, thân thể nho nhỏ nhào vào trong ngực Tôn Đào Phi, tay nhỏ bé ôm cổ của cô thật chặt, trong mắt to long lanh chứa đầy nước mắt, ủy khuất nhìn bà nội mình một cái. Nó vô cùng bất mãn nói, “Bà, hư.”

Giờ giờ lên quả đấm nhỏ, tiểu tử liền nhào vào trên vai Tôn Đào Phi gào khóc lên, vừa khóc vừa nhấn rõ từng chữ không rõ đứt quãng nói, “Mẹ, hư.”

Tôn Đào Phi càng không ngừng vuốt ve đầu nó, trong lòng khó chịu vô cùng, thiếu chút nữa cô cũng khóc theo, âm thầm thề ở trong lòng lần sau không bao giờ để nó ở nhà một mình nữa.

Dễ dàng hôn hít liên tục, càng không ngừng an ủi nửa giờ, tiểu tử mới dần dần lắng lại tiếng khóc tê tâm liệt phế.

Dư âm trời chiều xuyên qua cửa sổ sát đất rộng rãi, bao phủ toàn bộ phòng khách trong một mảnh vàng óng ánh. Mùi hoa nhàn nhạt ở gió nhẹ thổi lất phất, một chút xiu lưu vào, thấm vào ruột gan, làm cho người ta say mê.

Trên ghế sa lon phía bên phải, bà nội mang kính lão dành riêng cho bà, hiền hòa yên lặng tỉ mỉ đọc báo chiều hôm nay. Mẹ chồng đang bưng một chén canh ngân nhĩ hạt sen, cười nhẹ nhàng bước đến. Trong ngực, là Bàn Đình đã ngừng khóc, đang ngủ say sưa.

Trong lúc gần tối phong trần mệt mỏi trở về như vậy, Tôn Đào Phi không cảm thấy một chút mệt mỏi, có chăng qua là thấy vô cùng ấm áp, an tâm. Nếu như cuộc sống có thể vẫn tiếp tục như vậy, tựa hồ là một chuyện rất tốt đẹp, rất hưởng thụ.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ tiểu tử trong ngực, ngẩng đầu lên, Tôn Đào Phi liền nhìn thấy ông nội sắc mặt lo lắng xuất hiện ở cầu thang. Khi vừa trông thấy cô thì trong ánh mắt của ông rõ ràng xẹt qua một tia sáng vui mừng.

“Tiểu Phi tử!” cụ ông hạ thấp giọng, đứng ở cầu thang hơi có vẻ ôn hòa ngoắc Tôn Đào Phi, ra hiệu cô đi qua đó.

Tôn Đào Phi trong một ngày, xuất hiện cảm giác thụ sủng nhược kinh lần thứ hai, sao hôm nay cô lại được mọi người hoan nghênh như vậy? Phải biết biểu tình bình thường khi cụ ông nhìn thấy cô: Đầu tiên là run lấy bầy râu cá trê, sau đó trả lời cô một tiếng không mặn không nhạt, sau đó chấp tay ra sau, thẳng lưng sải bước rời đi.

Lúc bắt đầu, Tôn Đào Phi cho là cụ ông không hài lòng với cháu dâu như cô. Sau đó cô dần dần phát hiện, ông đối với mọi người đều là như thế, dần dần cô cũng quen.

“Bàn Đĩnh, tới bà ôm!” Vương Cẩn Ngôn muốn nhận lấy Bàn Đĩnh trong ngực Tôn Đào Phi.

Vậy mà, Tôn Đào Phi vừa muốn đưa nó ra, nó lại nắm chặt vạt áo cô, nghe thấy có tiếng động, lập tức tỉnh lại, cái miệng nhỏ nhắn rũ xuống, rầm rì muốn khóc.

Tôn Đào Phi liền tiếp vỗ vỗ lưng nó,, trong chốc lát, lại nhắm hai mắt lại lần nữa.

Lần này, Tôn Đào Phi cũng không dám đưa nó ẹ chồng nữa, mà ôm nó cùng lên cầu thang.

Trong thư phòng, khuôn mặt nghiêm túc của cụ ông hơi có chút khổ não ngồi ở trước máy vi tính. Thấy Tôn Đào Phi tới, lập tức vội vã ngoắc nói, “Tiểu Phi tử, mau tới giúp ông xem một chút.”

Khóe miệng Tôn Đào Phi không cầm được kéo ra. Đối với cụ ông cho riêng cô một ngọn cờ gọi, cô đến nay cũng còn chưa thể tiếp nhận. Tại sao ông không thể gọi cô “Phi Phi” như người khác, cứ phải kêu cô giống như gã thái giám. Giống như gã thái giám còn chưa tỉnh, tại sao mỗi lần đọc chữ “Phi”, ông cũng cần thành “Không phải”, còn cố ý kéo dài âm điệu. Làm ối lần ông ấy gọi cô thì cô liền cảm thấy mình giống như tên cướp nhỏ bị thẩm vấn.

“Tiểu Phi tử, con mau tới đây.” Thấy rõ ràng cháu dâu như đi vào cõi thần tiên, cụ ông lên tiếng lần nữa, ông gọi cô đến cũng không phải là tới ngăn người.

Gật đầu một cái, Tôn Đào Phi bước thong thả đến bên cạnh cụ ông.

“Con giúp ông xem vì sao ông nhập mật mã mấy lần, sao đều là lỗi?” cụ ông đưa tay giăng đầy nếp nhăn ra, chỉ chỉ màn ảnh máy vi tính.

Trên mặt máy vi tính hiện ra khung đối thoại QQ, số QQ đã sớm đưa vào, chẳng qua là hàng mật mã phía dưới vẫn trống không.

Khóe mắt Tôn Đào Phi quét nhẹ cụ ông một cái, không ngờ ông ấy cũng rất tân tiến.

Chỉ liếc mắt một cái, Tôn Đào Phi liền đại khái hiểu là chuyện gì xảy ra.

“Ông, mật mã của ông là chữ hoa hay thường.”

Lão nhân gia nghi ngờ không hiểu nhìn cháu dâu nhà mình một cái, vội vàng nói, “Vậy cháu mau giúp ông đi.”

Tắt Caps Lock, Tôn Đào Phi lại để cho cụ ông thử một lần. Quả nhiên rất nhanh nhảy lên.

Tiếp, ông liền thuận thực mở ra trò chơi QQ, qua sông rút cầu chẳng thèm quan tâm Tôn Đào Phi.

Tôn Đào Phi cũng không lập tức rời đi, mà là lẳng lặng đứng ở một bên, tò mò nhìn chăm chăm màn hình, muốn xem ông nội rốt cuộc chơi thứ trò chơi gì.

Khi thấy cụ ông mở cờ tướng ra thì Tôn Đào Phi âm thầm cười một tiếng, xem ra ông quả nhiên là yêu cờ như mạng, bình thường chỉ cần ba chồng về nhà một lần, liền lôi kéo ba chồng chơi thì không nói, bây giờ lại còn phát triển đến trên mạng.

Người đại lý, đối thủ đánh cờ với ông là một nick name gọi, “Ailann Lan”. Vừa nhìn đã biết, rõ ràng là phụ nữ.

Tôn Đào Phi nhìn chằm chằm màn hình, giảo hoạt cười một tiếng, “Ông nội, không biết bà nội có biết ông đang đánh cờ với người phụ nữ khác, mà không ở chung với bà hay không.”

Nghe tiếng, cụ ông nhanh chóng quay đầu, râu cá trê run lên, “Sao cháu còn chưa đi.”

Tôn Đào Phi vô tội nháy mắt mấy cái, “Cháu đi bây giờ đây.”

Tôn Đào Phi làm bộ xoay muốn đi, mới vừa bước hai bước, chợt vẻ mặt tươi cười xoay người, “A, đúng rồi, vừa rồi bà nội còn hỏi ông đang làm gì, bây giờ cháu sẽ xuống nói với bà một chút.”

Một ánh mắt bén nhọn của cụ ông vù vù bay tới, “Cháu cứ nói, ta không làm việc gì trái với lương tâm, chẳng qua là chơi cờ, hai vợ chồng cũng cần một chút không gian.”

Lời tuy như thế, nhưng trong ánh mắt uy hiếp mười phần của cụ ông kia, rất rõ ràng viết: “Nếu cháu dám nói, phải dám gánh chịu hậu quả.”

Tôn Đào Phi nhìn ánh mắt uy hiếp mười phần của cụ ông, chỉ cảm thấy bụng kìm nén đến sắp co rút. Trải qua sự quan sát siêng năng của cô, cô phát hiện, đừng xem cụ ông và ba chồng ở trước mặt người khác đều là lạnh lùng, một bộ dáng không dễ tiếp cận. Nhưng một khi đối mặt vợ mình, hoàn toàn có thể nói là tấm thép hóa thành ngón tay mềm.

Một khi bà nội có một chút không vui, ông nội nhất định sẽ lôi kéo bà đi ra ngoài dạo một vòng. Sau khi trở về, bà nội bảo đảm đều là cười híp mắt. Cho dù là ba chồng nhà cô, thì càng thêm trò giỏi hơn thầy.

Tôn Đào Phi nhớ, đó là trước khi Trình Phi Viễn trở về trại lính một ngày. Buổi sáng hôm đó, cô đặc biệt dậy sớm, chuẩn bị đến phòng bếp giúp một tay. Ai ngờ, cô mới vừa đi tới cửa phòng bếp, bên trong liền truyền đến thanh âm làm nũng của ba chồng, “Vợ à, em đã hai mươi giờ lễ năm phút không nói chuyện với anh, anh sai lắm rồi, em đừng giận anh có được hay không.”

Tôn Đào Phi thừa dịp hai vợ chồng liếc mắt đưa tình chưa phát hiện ra cô, nhanh chóng rút lui hiện trường. Trở về phòng, cô liền không ngừng được cất tiếng cười to, làm cho Trình Phi Viễn lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

“Ông nội, cháu đi đây, ông yên tâm, cháu sẽ không nói.” Tôn Đào Phi lộ ra một nụ cười ông biết cháu biết với cụ ông, ôm Bàn Đình liền đi ra ngoài.

“Tiểu Phi tử.”

Tôn Đào Phi còn chưa đi tới cửa, cụ ông lại lên tiếng gọi cô.

Quay đầu, Tôn Đào Phi đã nhìn thấy cụ ông lại đang vẫy tay với cô. Cô tò mò đi tới, chẳng lẽ cụ ông lại gặp vấn đề gì.

“Cầm đi, không cho phép trả về, tất cả mọi người có.” Cụ ông không biết từ đâu lấy ra cái hộp nhưng tờ màu đỏ đưa cho cô.

Tôn Đào Phi gật đầu một cái, tò mò đưa tay, cẩn thận nhận lấy cái hộp.

Trở về phòng, đặt tiểu tử ở trên giường, Tôn Đào Phi liền không thể chờ đợi mở cái hộp ra.

Một cái vòng ngọc phỉ thúy màu sắc xanh biếc, trong suốt sáng ngời, không có chút tạp chất nào lảng lảng nằm ở trong tờ lụa màu trắng.

Hồi lâu, Tôn Đào Phi cẩn thận nhẹ nhàng đặt vòng ngọc ở trên giường. tại sao cụ ông muốn cho cô cái vòng tay vừa nhìn là biết giá trị không rẻ này. Đây có coi như là cụ ông thu mua cô hay không, nếu như là thu mua, giá này cũng quá cao.

Nghĩ tới lời nói vừa rồi của cụ ông, Tôn Đào Phi cẩn thận cất vòng ngọc.

“Phi Phi, đi xuống ăn cơm đi!” Tiếng gõ cửa kèm theo tiếng gọi cùng nhau vang lên.

“Vâng ạ.” Đáp một tiếng, cất xong vòng tay, Tôn Đào Phi ôm con xuống lầu.

19. Chương 19 : Xin Chào, Tiểu Bàn Đình

Đợi đến ăn cơm tối xong, thằng nhóc Bàn Đình đại khái cũng ngủ đủ rồi. Khi ti vi đang chiếu quảng cáo, nó thần thái sáng láng quét mắt mọi người một vòng, sau đó một mình tự nắc nắc cười.

“Bảo bối, tới chỗ bà nội này.” Vương Cẩm Ngôn vỗ tay với nó, cười híp mắt, làm bộ muốn ôm nó.

Vậy mà nó lại nắc nắc cười một tiếng, liền quay khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào trong ngực Tôn Đào Phi, không để ý tới bà nội đang muốn ôm mình.

Vương Cẩm Ngôn đến ngồi bên cạnh Tôn Đào Phi, dí đầu nhỏ vẫn chôn ở trong ngực Tôn Đào Phi của nó một cái, vừa tức giận vừa buồn cười sảng giọng, “Thằng nhóc này...”

“Mẹ, tối nay Bàn Đình ngủ với con nhé!” Tôn Đào Phi mập mờ nháy mắt mấy cái với mẹ chồng mình, ý bảo bà và ba chồng hãy có thể giới riêng của hai người. Nhiều ngày như vậy, Bàn Đình vẫn là do bà chăm sóc, nói vậy bà và ba chồng nhất định không có bao nhiêu không gian riêng.

Tôn Đào Phi sờ sờ đầu nhỏ vẫn núp ở trong ngực cô của cô, vui vẻ nói, “Bàn Đình, tạm biệt bà nội và bà cố đi.”

Nó nghe vậy, lập tức lộ ra đầu nhỏ, hướng về phía bà nội, bà cố bên cạnh phất tay một cái, làm ra thế bái bai.

“Thằng nhóc thú vị, chịu lớn mặt ra rồi đấy.” Hung hăng véo chóp mũi tiểu tử một cái, Vương Cẩm Ngôn âm thầm tức giận, xem ra trong lòng cháu trai, bà cuối cùng không sánh bằng con dâu mình.

Đem con đặt ở trên cái mền thật dày, Tôn Đào Phi thuận thực cởi hết trơn toàn thân trên dưới của nó.

Nó lại cho là Tôn Đào Phi là đang chơi trò gì với mình, vui mừng vỗ tay nhỏ bé, thanh âm non nớt cười lớn kêu to, “Mẹ, mẹ.”

Buồn cười nhìn nó, quay tới quay lui, hươu tay múa chân trong ngực cô. Nhẹ nhàng vỗ vỗ cái mông nhỏ đang vui mừng uốn éo của nó, Tôn Đào Phi hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn trơn mềm non của tiểu tử, “Đi tắm nào.”

Thằng nhóc này làm như biết mẹ muốn dẫn đi nghịch nước mà nó thích nhất, nghe vậy, càng uốn éo kinh hơn ở trong ngực Tôn Đào Phi.

Đến phòng tắm, vừa thấy được nước trong bồn tắm, liền quay thân thể nhỏ muốn tránh ngực Tôn Đào Phi ra, bổ nhào vào trong nước.

Xem ra trẻ con quả nhiên đều rất thích nước, giúp Bàn Đình mang vào phao nhỏ bơi lội của nó, Tôn Đào Phi liền ném nó vào trong nước.

Tôn Đào Phi đứng ở một bên, thằng bé cởi bỏ quần áo, giống như con vịt nhỏ trong bồn tắm, đạp hai chân ngắn nhỏ, bơi tới tới lui lui không biết mệt mỏi.

Tôn Đào Phi không nhịn được cười to lên tiếng, con trai cô thật sự rất đáng yêu. Thằng nhóc thấy Tôn Đào Phi cười, biết mẹ vui vẻ, vì vậy hai tay nhỏ bé, bập chân, quậy ra đường kính lớn hơn trong nước. Thỉnh thoảng phát ra thanh âm cạc cạc cạc.

Đợi đến khi hai mẹ con rời khỏi phòng tắm thì đã là hai tiếng sau. Lúc ban đầu nó làm sao cũng không chịu rời đi, cho đến Tôn Đào Phi tháo sạch nước trong bồn tắm, nó mới để ẹ ôm ra khỏi phòng tắm.

Đặt con trai đã tắm thật thơm ở trên giường, cũng đặt đồ chơi của nó ở chung quanh, hôn nhẹ mặt trái xoan của nó, Tôn Đào Phi nhẹ nói, “Bàn Đình, tự mình chơi một lát, mẹ sấy tóc chút.”

Tiểu tử, “A, a” hai tiếng, thấy mẹ vẫn còn ở trước mắt, liền cúi đầu đi chơi một mình.

“Chủ nhân có tin nhắn mới.”

Nghe tiếng, Tôn Đào Phi thả máy sấy trong tay ra, chuẩn bị đi lấy điện thoại đặt ở đầu giường.

Hiển nhiên, tên nhóc nghịch ngợm kia cũng bị chuông điện thoại di động hấp dẫn, vênh cái mông nhỏ bò về phía điện thoại di động.

Thấy nó bò hăng thế, Tôn Đào Phi quyết định không đi lấy điện thoại di động nữa, lẳng lặng ngồi ở đầu giường, cô quả thật muốn xem nó sẽ làm thế nào.

Khi còn cách đầu giường hai bước, “Hai con cọp, hai con cọp...” tiếng chuông điện thoại di động ngân thơ chuyên thuộc về cô vang lên.

Tôn Đào Phi đứng dậy đi về phía điện thoại di động ở đầu giường, vậy mà nó làm như phát hiện mẹ muốn giành đồ chơi mình nhìn trúng. Vì vậy nó bỏ nhào, trực tiếp ôm điện thoại di động vào trong lòng, còn dắc ý gờ gờ lên về phía mẹ.

Tôn Đào Phi buồn cười gõ đầu nó một cái, đưa tay, cố ý nghiêm mặt, “Cho mẹ!”

Nó lập tức quay đầu, đôi mắt nhỏ còn dắc ý liếc Tôn Đào Phi một cái, ôm điện thoại di động vẫn vang không ngừng trong ngực, liên a ô, a ô gặm ngon lành.

Tôn Đào Phi một tay ôm nó vào trong ngực, kéo kéo điện thoại nó đang gặm thật vui vẻ, tay nựng khuôn mặt nhỏ bé của nó, “Bảo bối, đây không phải là đồ ăn.”

Mà số hiện trên màn hình, giống như đúc với phỏng đoán của Tôn Đào Phi —— số điện thoại của Trình Phi Viễn.

Mặt không tự chủ được lập tức đỏ. Tôn Đào Phi chợt cũng không muốn nhận cú điện thoại này, bởi vì nhất thời cô thật sự không biết nên nói gì với hắn.

Điện thoại di động bị Bàn Đình ôm vào trong ngực thật chặt, không chịu buông tay, Tôn Đào Phi quyết định để cho nó ôm gặm.

Ai ngờ, trong nháy mắt khi Tôn Đào Phi thất thần, tiểu tử không biết làm sao lại mở nắp điện thoại di động ra.

Thanh âm của Trình Phi Viễn xuyên qua điện thoại truyền tới rõ ràng. “Em đang ở đâu?”

Tôn Đào Phi lập tức giật mình. Mà thằng nhóc kia có thể là đã rất quen thuộc thanh âm của ba, ôm điện thoại, nắc nắc cười, “Ba, ba.” Nó gọi, giọng nói vô cùng vui vẻ.

Tôn Đào Phi lập tức liền cười khẽ một tiếng. Nó nhìn cô một cái, lại cúi đầu hướng về phía điện thoại vui vẻ một mình.

“Alo, alo...” Thanh âm của Trình Phi Viễn từ trong điện thoại vọng vàng truyền tới.

Tôn Đào Phi nhẹ nhàng kéo điện thoại di động từ trong ngực con trai ra một chút, dứt khoát bật loa ngoài lên. Thế này, cô cũng không cách nào không nhận điện thoại.

Thanh âm của Trình Phi Viễn nhất thời vang quanh quần trong cả căn phòng.

Bàn Đình lập tức vui vẻ vỗ tay một cái, cười lớn kêu lên, “Ba, ba.”

“Trình Phi Viễn, con trai của anh đang nói chuyện với anh đó?” Tôn Đào Phi nhẹ nhàng xoa đầu nó, vui vẻ cười khẽ một tiếng.

Trình Phi Viễn nhìn chằm chằm điện thoại, thanh âm của Tôn Đào Phi xen lẫn tiếng ô a của lần Bàn Đình. Trình Phi Viễn chỉ cảm thấy cảm xúc mềm mại, một luồng sóng như nước suối trong, từng chút chảy vào trong lòng hắn.

“Bàn Đình!” Trình Phi Viễn kim lòng không được mềm mại kêu nhỏ lên tiếng.

Thằng nhóc hình như là nghe được Trình Phi Viễn đang gọi nó, nước miếng chảy xuống hoan hô hô to, “Ba, ba.”

Tôn Đào Phi gác chân, có chút hăng hái ngắm nhìn, muốn xem xem một đôi thiên binh phụ tử này sẽ tiến hành cuộc nói chuyện của bọn họ như thế nào.

Trả lời Trình Phi Viễn chỉ có từ đơn âm trẻ con của Bàn Đình, hoàn toàn không nghe thấy tiếng người nào nữa.

Trình Phi Viễn nghe thanh âm a a ô ô của Bàn Đình, vừa tức giận vừa buồn cười, cô gái này khẳng định lại ngồi ở một bên xem kịch vui có chút hả hê. Nghĩ tới đó, Trình Phi Viễn gia tăng thanh âm kêu lên với điện thoại, “Tôn Đào Phi, anh biết em đang ở đó, mau ra đây nói chuyện.”

Tôn Đào Phi nghe thanh âm rõ ràng không ngừng tăng lên của người nào đó, cười nhạt, trấn định tự nhiên nói, “Ngày mai anh gọi đến đi, điện thoại di động bị Bàn Đình ôm rồi.” Nói xong, Tôn Đào Phi gọn gàng cúp máy, không cho Trình Phi Viễn bất kỳ cơ hội nói chuyện.

Nhìn điện thoại chỉ còn lại thanh âm “tút...tút”, Trình Phi Viễn cười khổ lắc đầu một cái, cúp điện thoại.

Mà tên nhóc nhìn thấy vật trong tay, chợt không có thanh âm, hai tay nhỏ bé nâng điện thoại di động giờ lên cao đến trước mặt Tôn Đào Phi, nghi ngờ không hiểu nháy mắt nhìn mẹ mình, giống như đang nói..., ba ba đâu rồi, tại sao không thấy ba ba.

Gõ nhẹ đầu nhỏ nghi ngờ không hiểu của nó một cái, Tôn Đào Phi ôm nó vào lòng, vỗ vỗ cái mông nhỏ, “Bàn Đình, đi ngủ.”

Nó đảo đôi mắt đen láy, yên lặng nhìn mẹ mình, “Mẹ, ba.”

“Ba ba, bay.” Tôn Đào Phi chỉ vào trăng sáng chói lóa ngoài cửa sổ, làm động tác bay bay.

Bàn Đình ở trong ngực Tôn Đào Phi giãy dụa thân thể nhỏ, chỉ chỉ trăng sáng, nắc nắc cười nói, “Bay, cha.”

“Ừ, ừ, ngủ đi, Bàn Đình, mẹ mệt rồi.” Nói, Tôn Đào Phi vỗ vỗ sau lưng của nó, mỗi một nháy hai mắt lại.

Nhóc mở mắt to, thấy mẹ mình nhắm hai mắt lại, dùng tay nhỏ bé vỗ vỗ bụng mẹ, thấy mẹ không tỉnh, nó dứt khoát tự mình ở trong ngực Tôn Đào Phi chơi vô cùng vui vẻ, không quấy rầy thời gian ngủ của mẹ.

Sáng sớm, Tôn Đào Phi ở trong một hồi “Hai con cọp, hai con cọp, chạy trốn mau...” rốt cục cũng mở mắt.

Liếc nhìn con trai còn đang ngủ say trong ngực, Tôn Đào Phi rón rén bỏ nó ra, cầm điện thoại di động đang không ngừng rung, phía trên còn dính chút nước miếng của con, nhanh chóng ra khỏi phòng ngủ.

“Chào buổi sáng.” Vừa đưa điện thoại lên tai, ngữ điệu trầm thấp thoải mái của Trình Phi Viễn liền từ từ vang lên.

Liếc mắt, Tôn Đào Phi không tình nguyện “Ừ” một tiếng, sáng sớm lại tha cho người ta còn ngủ.

Trình Phi Viễn cười khê một tiếng, hồi lâu, hơi có chút khấn trương hỏi, “Chuyện kia em suy nghĩ kỹ chưa.”

Tôn Đào Phi trong nháy mắt hoàn toàn thanh tỉnh, lỗ tai lập tức cũng nóng lên, bình ổn lại nhịp tim đang tăng nhanh, “Chưa.” Làm gì nhanh như vậy, nói thế nào đây cũng là một chuyện lớn, có được không.

“Vậy còn bao lâu nữa mới nghĩ xong?” Trình Phi Viễn lập tức từng bước ép hỏi.

Tôn Đào Phi tức giận đáp, “Ba ngày.”

Nghe tiếng, Trình Phi Viễn buông tay phải đã bị nắm thấm ướt mồ hôi ra, “Ừ, vậy anh chờ em.”

“A, đúng rồi, ngày hôm qua ông nội cho em một vòng tay phỉ thúy.” Tôn Đào Phi cảm thấy chuyện này vẫn cần thông báo với Trình Phi Viễn.

“Vậy sao? vậy nói rõ ông nội đã hiểu em, hơn nữa ông nhất định là rất thích em.”

“Thật chứ?” Tôn Đào Phi rõ ràng hoài nghi hỏi.

Trình Phi Viễn khê cười hai tiếng, “Đúng vậy, những vòng tay này là đời đời Trình gia chúng ta lưu lại, truyền cho con cháu. Em là cháu dâu lấy được vòng tay từ trong tay ông nội nhanh nhất. Trước em, chị dâu coi như là nhanh nhất, cũng dùng thời gian ba tháng, cho nên em cứ nhận đi.”

“Vâng.” Tôn Đào Phi âm thầm đắc ý khẽ mỉm cười. Không ngờ, ông nội thật đúng là người đáng yêu. Nếu lão nhân gia ông ta “mua” (mua chuộc vụ chơi cờ với người ta á) cô như vậy, về sau cô nhất định sẽ hiếu kính lão nhân gia ông ta nhiều hơn.

20. Chương 20 : Xin Chào, Công Việc

Tôn Đào Phi rón rén đẩy cửa phòng ngủ ra, liền nhìn thấy thằng nhóc vốn là nhắm chặt mắt, đang giương mắt to long lanh không ngừng nhìn chung quanh, một bộ vẻ mặt ủy khuất muốn khóc. Nhìn thấy cô, nó lập tức lật người, nhúu khuôn mặt nhỏ nhắn, lão đảo nghiêng ngả nhào về phía cô, “Mẹ.”

Vội vàng ôm con vào trong ngực, Tôn Đào Phi vỗ nhẹ phía sau lưng nó, “Bàn Đình, mẹ đây rồi.”

“Mẹ, hư.” Nó ôm chặt cổ Tôn Đào Phi, thanh âm non nớt mang theo ngữ điệu hơi cáu.

“Uh, mẹ hư.” Buồn cười hôn nhẹ khuôn mặt rõ ràng đang cáu kỉnh của con, Tôn Đào Phi học nó, tích cực phụ họa.

Nó không tiếng động tựa đầu vào trên bả vai Tôn Đào Phi, lẳng lặng nằm. Vươn tay, cô nhẹ nhàng gỡ gỡ nó.

Rất nhanh, thằng nhóc trong ngực Tôn Đào Phi, không ngừng uốn éo, khanh khách cười lớn. Đây là bí mật của riêng Tôn Đào Phi: Bàn Đình rất thích người khác gỡ nó, chỉ cần có người gỡ, nó lập tức sẽ cười to không ngừng. Bất quá, cô cũng không có nói cho bất kỳ ai, bởi vì đó là bí mật giữa cô và Bàn Đình.

Đợi đến hai mẹ con cười huyên náo xong, chuẩn bị xong, lúc xuống lầu đã là nửa giờ về sau.

Ông nội, bà nội, ba chồng cũng đã chỉnh tề ngồi ở trên bàn ăn, mẹ chồng đang thu xếp bữa ăn sáng.

Tôn Đào Phi lập tức đỏ mặt, cảm giác đầu tiên tràn đầy ngượng ngùng. Cô và Trình Phi Viễn kết hôn đã gần hai tháng, người con dâu như cô chưa từng làm bữa sáng cho ba mẹ chồng lần nào, ngược lại mỗi ngày đều là mẹ chồng làm những việc này. Cô muốn là sáng nay làm bữa sáng ọi người, kết quả vẫn bị tên nhóc trong ngực làm chậm trễ.

Ánh mắt của nó vừa lúc nhìn lại, Tôn Đào Phi cố ý trừng mắt liếc nó một cái, rõ ràng, thằng nhóc cho là mẹ đang chơi trò chơi gì mới với nó, học theo, cũng trợn mắt nhìn mẹ một cái giống như đúc. Dần dần, tự vỗ tay nhỏ bé một mình, đắc ý cười vui sướng. Chọc cho Tôn Đào Phi vui lên ha ha theo.

“Phi Phi, con và Bàn Đình đang đùa cái gì đấy?” Bà nội giơ lên kính lão đang gác ở trên lỗ tai, cười híp mắt nhìn hai mẹ con trong nắng sớm làm cho người ta ấm lòng.

Nghe vậy, nụ cười của Tôn Đào Phi càng lớn, chỉ chỉ Bàn Đình vẫn đang cười vui sướng trong ngực, “Nó trêu con đó!”

Bà nội hòa ái cười, vươn tay về phía Bàn Đình, “Bàn Đình, chỗ bà cố có kẹo này.” Nói xong, bà nội từ trong túi ông nội móc ra một cây kẹo que A Nhĩ Ti Tư[1] .

Nó lập tức đưa tay nhỏ bé mập mạp ra, chạy thẳng tới trong ngực bà cố.

Ông nội hung hăng nhìn chằm chằm cây kẹo trong tay Bàn Đình, một bộ giận mà không dám nói gì, giống như là bị đoạt bảo bối yêu mến nhất, Tôn Đào Phi nhất thời chỉ cảm thấy không biết nên khóc hay cười, cụ ông này thế nào thích ăn kẹo như vậy.

Thừa dịp trước khi phát ra tiếng cười khiến cho cụ ông tức giận, Tôn Đào Phi bước nhanh vào phòng bếp.

“Mẹ, có muốn con giúp một tay không?” Tôn Đào Phi hướng về phía mẹ chồng đang bận rộn, trên mặt tràn đầy nụ cười nói.

Vương Cẩm Ngôn nghe tiếng, quay đầu liếc nhìn Tôn Đào Phi rõ ràng mang theo nụ cười, cũng khẽ mỉm cười theo, “Phi Phi, một mình con đang cười cái gì đây?”

Tôn Đào Phi vội vàng khoát khoát tay, đi qua đặt từng cái trứng ốp la mẹ chồng đã rán vàng rộm vào trong đĩa, “Mẹ, ông nội có phải rất thích ăn đồ ngọt không?”

Vương Cẩn Ngôn cười nhìn con dâu mình một cái, thận trọng nhìn sang trong phòng khách giống như là trộm, sau đó ngoắc ngoắc tay với Tôn Đào Phi bên cạnh, hạ thấp giọng, nhỏ giọng nói như sợ bên ngoài nghe được, “Ông nội con, không, phải là tất cả đàn ông Trình gia, bao gồm ba con, Phi Viễn, anh con đều thích ăn, chỉ bất quá cụ ông hiện tại lớn tuổi, ngược lại càng giống như trẻ nhỏ, hơn nữa ông có bệnh tiểu đường, cho nên người trong nhà đều không cho ông ăn những thứ đồ này, vì vậy ông lại càng biểu hiện ra ngoài.”

Tôn Đào Phi một bộ sáng tỏ gật đầu, nhớ tới vừa rồi bà nội móc kẹo ra từ trong túi ông nội, không khỏi thâm nghĩ, xem ra cụ ông quả nhiên rất con nít.

“Phi Phi, tới giúp mẹ bưng những món này ra đi.” Tôn Đào Phi vội đáp hai tiếng, bưng hai phần bữa ăn sáng đã làm xong, cố nén cười đi ra khỏi phòng bếp.

“Mẹ, mẹ cứ ăn đi, con tới dứt cho Bàn Đình.” Tôn Đào Phi bưng canh trứng gà mẹ chồng đặc chế cho Bàn Đình qua, trực tiếp ngồi ở bên cạnh Bàn Đình, dứt cho tên nhóc rõ ràng đã đợi không kịp. Tất nhiên có người mẹ như cô ở đây, những chuyện này dĩ nhiên là không thể làm phiền mẹ chồng mình nữa.

Thằng nhóc phòng má lên, chỉ vào canh trứng gà, vui vẻ vỗ vỗ bụng nhỏ, “Ăn, ăn.”

Bộ dáng khả ái của nó chọc cho tất cả mọi người ha ha nở nụ cười. Trong lúc nhất thời, trên bàn cơm tiếng treu chọc nó không dứt.

“Phi Phi, hôm nay mẹ đi làm với con nha?” Vương Cẩn Ngôn chợt nói ra một câu kinh người.

Nghe vậy, Tôn Đào Phi mặt ngốc trệ quay đầu, rõ ràng có chút không phản ứng kịp, mẹ chồng nhà cô cũng thật là.

“Em làm rồi con bé thêm.” Tuy là nói ra lời nói có ý trách cứ như vậy, nhưng trong giọng của Trình Thiết thật không có bao nhiêu trách cứ, còn vui lấp mang theo chút cưng chiều bất đắc dĩ.

Vương Cẩn Ngôn hơi giận trợn mắt nhìn chồng mình một cái, bĩu môi bất mãn nói, “Vậy, hôm nay anh phải về đơn vị đi họp, ba mẹ phải đến nhà anh trai, hôm qua em mới đi rồi, hôm nay không muốn đi, mọi người đều không ở nhà, một mình em không vui, em muốn đi làm với Phi Phi.” Biểu tình làm nũng trẻ con, Vương Cẩn Ngôn đem tầm mắt ân cần chờ đợi chuyển hướng đến chỗ Tôn Đào Phi.

Trình Thiết nháp một hộp sữa tươi, ngắm nhìn con dâu rõ ràng còn có chút ngốc lẳng, không chút để ý thốt ra, “Nếu không em và anh cùng về đơn vị đi!”

“Em không muốn đến đó với anh, một đoàn toàn đàn ông xấu xí, không có cái gì chơi vui cả.” Vương Cẩn Ngôn chu mỏ lập tức phản bác, một bộ biểu tình chết cũng không đi.

Tôn Đào Phi thấy thế lập tức mở miệng nói, “Mẹ cùng đi với con đi, dù sao cũng không có chuyện gì. Chẳng qua là mẹ đừng chê rảnh quá không thú vị.”

“Sẽ không, sẽ không, vẫn là Phi Phi tốt nhất.” Kèm theo lời của mẹ chồng mình, Tôn Đào Phi bị ột cái ôm nhiệt tình đến khiến người ta hít thở không thông.

Vì vậy nửa giờ sau, người một nhà chia ra ba đường. Ông nội, bà nội đến nhà bác. Ba chồng trở về bộ đội. Vương Cẩn Ngôn, Tôn Đào Phi, Bàn Đình trực tiếp đến cửa hàng bánh ngọt của Tôn Đào Phi.

“Mẹ, mẹ ngồi trước một lát, con đi trước.” Sắp xếp ẹ chồng và Bàn Đình tốt rồi, Tôn Đào Phi chỉ chỉ một đồng chuyện chờ cô xử lý bên cạnh.

“Đi đi, đi đi!” Tâm tình Vương Cẩn Ngôn rất là vui vẻ khoát khoát tay với con dâu mình, ý bảo cô đi làm việc.

Bởi vì công việc tích lũy mấy ngày, đợi đến khi Tôn Đào Phi hơi rảnh rồi đã là mười một giờ.

Áy náy ngồi xuống trước mặt mẹ chồng và Bàn Đình, Tôn Đào Phi ngượng ngùng cười cười, “Mẹ, có phải rất nhàm chán không?”

Vương Cẩn Ngôn cười ha ha lắc đầu một cái, trên mặt quả nhiên là từ ái vô cùng, “Không, Phi Phi con bận cái gì, cứ đi làm, mẹ trông Bàn Đình.”

“Mẹ, mẹ chờ con một chút.” Tôn Đào Phi đột nhiên kêu lên như bưng tỉnh nhớ ra. Không đợi mẹ chồng có bất kỳ phản ứng nào, liền vội vã chạy đến phòng nường.

Chỉ chốc lát sau, Vương Cẩn Ngôn liền nhìn thấy Tôn Đào Phi vui rạo rức bưng bánh đậu xanh[2] óng ánh trong suốt ra.

Tiểu tử vừa thấy Tôn Đào Phi bưng gì đó xanh mơn mẩn ra, cách thật xa liền đưa tay nhỏ bé ra, nhìn chăm cô hô to, “Muốn, muốn.”

Đưa nĩa nhỏ ẹ chồng đang ngồi đối diện, Tôn Đào Phi cười nhẹ nhàng, hơi khấn trương nói, “Mẹ ném thử một chút đi.”

Vương Cẩn Ngôn nhìn bánh đậu xanh óng ánh trong suốt trên bàn khiến cho người ta muốn ăn, cầm lên một cái, nhẹ nhàng cắn, ngọt mà không ngán, xốp ngon miệng.

“Không tệ, ừ, ăn ngon hơn rất nhiều thầy điểm tâm làm trong tiệm khác.” Vừa nói Vương Cẩn Ngôn vừa đưa ra ngón tay cái với Tôn Đào Phi.

Bàn Đình bên cạnh đã ăn xong rồi một cái, đưa tay nhỏ bé vào trong mâm chụp.

Tôn Đào Phi vội vàng dùng nĩa xiên một cái đưa cho nó, nếu không nó nhất định sẽ lại làm mọi thứ bừa bãi.

Trong khi Tôn Đào Phi bận rộn, điện thoại di động cũng không chịu cô đơn vang lên lúc này.

“Mẹ cùng Bàn Đình ngồi một lát, con đi nhận điện thoại.” Nói xong, Tôn Đào Phi liền đi ra ngoài.

Đến khi lấy điện thoại di động ra, rõ ràng là số của Trình Phi Viễn buổi sáng mới gọi điện thoại tới. Người này, thật đúng là rảnh rỗi.

“Lại có chuyện gì hả, Trình tiên sinh.”

“Cuối tuần bọn anh phải tiến hành cuộc diễn tập lớn nhất năm nay.” Trình Phi Viễn hơi có chút kích động nói.

Không hiểu sao, trong lòng của Tôn Đào Phi xuất hiện một cỗ lo lắng nhàn nhạt, “Vậy không có gì nguy hiểm chứ.”

Bên kia lập tức vang lên một hồi tiếng cười trầm thấp, “Không có gì nguy hiểm, em không cần lo lắng.”

“Vậy anh phải tự chăm sóc mình thật tốt, đừng làm mình bị thương, còn có giúp em quan tâm đến Hải Dương thật tốt.” Mặc dù hắn nói đúng là nhẹ nhõm vô cùng, nhưng cô vẫn không ngừng được lo lắng lên tiếng dằn dò.

“Ừ, vậy anh cúp máy nhé.” Trình Phi Viễn chợt nói ra một câu như vậy.

Tôn Đào Phi có chút giận, người này chẳng xem lo lắng của người khác ra gì, lại cứ qua loa.

“Em đã nói với anh rồi đấy, anh đừng không để lời em ở trong lòng, đến lúc đó, nếu hai người thiếu một cọng lông tơ, chó khóc tang ở trước mặt em.” Thanh âm của Tôn Đào Phi hơi cau, khẩu khí rất là nghiêm nghị nói với Trình Phi Viễn.

“Ừ, được rồi, nghe lời phu nhân dạy bảo” cúp điện thoại, Trình Phi Viễn sững sốt cười ngây ngô hơn nửa phút với điện thoại, vừa rồi hắn không nghe sai, vợ hắn đang lo lắng hắn.

Nghĩ tới những thứ này, đường cong trên mặt vốn cứng rắn của Trình Phi Viễn nhất thời nhu hòa không ít, tâm tình cũng là một đường bay lên.

21. Chương 21 : Xin Chào, Tạm Biệt

Tôn Đào Phi vừa mới xoay người, liền nhìn thấy Từ Đình đang đứng cách đó không xa vẫy vẫy tay với cô, giống như sợ cô không nhận ra mình.

“Tiểu Đào tử...” Nhìn bạn tốt rõ ràng có chút khác, Từ Đình ý vị sâu xa đi vòng quanh Tôn Đào Phi hai vòng, cười gian.

Không ngừng chẹp chẹp miệng, xem ra xuân tâm cứng rắn như thép của Tiểu Đào nhà cô đang động.

“Cậu... đủ rồi đấy.” Tôn Đào Phi hung hăng đẩy khuôn mặt của Từ Đình đang dí sát vào mặt cô ra, hơi hít mắt cảnh cáo cô ấy.

Không nên nói chuyện lung tung.

Từ Đình không thèm để ý chút nào cười hì hì một tiếng, tay càng thêm nhân cơ hội lau chùi dầu trên khuôn mặt trơn mềm bóng loáng của Tôn Đào Phi, nói “Tiểu Đào tử, xem ra lần này đến trại lính rất tốt nha, xem xem bộ dáng mặt như hoa đào, khéo mắt chứa xuân, xuân tâm nhộn nhạo của cậu, thật mê người.”

Tay Từ Đình háo sắc xoa xoa cằm trắng nõn của Tôn Đào Phi, thậm chí chùi lên đó một ít dầu. Lại còn một bộ dạng tự tình là chuyên gia, đưa tay khoác lên vai Tôn Đào Phi.

Trợn mắt nhìn Từ Đình bên cạnh, Tôn Đào Phi không có nửa điểm thương tiếc gạt tay cô ấy xuống.

Nghiêng đầu, Tôn Đào Phi đã nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang dán thật chặt lên mặt bàn thủy tinh của Bàn Đình, càng không ngừng dùng tay nhỏ bé vỗ vào mặt bàn đó, môi mím chặt.

Cái miệng nhỏ nhắn, tựa hồ phải làm thủy tinh phát ra tiếng động.

Tôn Đào Phi lập tức vui vẻ trở lại, bỏ Từ Đình sang một bên, ba bước thành hai bước chạy thẳng vào phía trong.

Từ Đình theo sát sau lưng Tôn Đào Phi, vừa nhìn thấy Vương Cẩn Ngôn, lập tức quay ngoắt 360o trở thành một bộ dáng khéo léo động lòng người.

Tôn Đào Phi liếc mắt Từ Đình rõ ràng đang giả bộ, khế mỉm cười với mẹ chồng mình, giới thiệu ngắn gọn thay hai người: “Mẹ, đây là Từ Đình bạn của con, Từ Đình đây là mẹ chồng mình.”

“Chào bác, bác có khỏe không ạ?” Từ Đình có dáng có vẻ cung cung kính kính chào hỏi với Vương Cẩn Ngôn.

Wương Cẩn Ngôn nhìn hai cô gái như hoa như ngọc trước mắt, hình ảnh đẹp mắt như thế, khiến cho lòng bà không thể tự kiềm chế, vô cùng vui mừng.

“Ba, ba!” Kèm theo thanh âm của Bàn Đình, Tôn Đào Phi cũng cảm giác được bắp đùi của cô bị thẳng nhóc ôm chặt lấy, một bộ dáng thề không tìm được ba không bỏ qua.

Tôn Đào Phi khế cười ngồi xổm xuống, vuốt ve mặt trắng hồng mềm mại của nó, nhẹ nói, “Bàn Đình, không phải là ba.”

Rõ ràng, nó căn bản không nghe Tôn Đào Phi giải thích, cái miệng nhỏ nhắn vẫn cố chấp kêu lên với cô, “Ba, ba...” Tay nhỏ bé càng không ngừng sờ tới sờ lui trên người cô.

Tôn Đào Phi tất nhiên biết nó đang tìm cái gì, lấy điện thoại di động ra, đặt trên tay nhỏ bé của nó.

Thẳng nhóc nhận lấy điện thoại di động, lặn qua lộn lại loay hoay một hồi, thấy vẫn không có phản ứng gì.

Nó khéo léo nâng điện thoại di động đến trước mặt Tôn Đào Phi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn không vui nói, “Ba, bay!”

Nhẹ nhàng vuốt đầu nó, Tôn Đào Phi cười gật đầu một cái, “Ba, bay.”

“Phi Phi, đây là chuyện gì thế?” Vương Cẩn Ngôn quét mắt hai mẹ con đang nói giọng điệu ngoài hành tinh, trong mắt đẹp sáng trong lóe ra ánh tò mò, lời nói ra cũng có chút dòn dập.

Trong hai mắt của Từ Đình bên cạnh càng thêm sáng lên, cả khuôn mặt đều viết ‘có gian tình, ta muốn biết’.

Bốn con mắt lấp lánh vì tò mò nhìn chăm chăm cô, Tôn Đào Phi không thể không chậm rãi nói ra từng chuyện xảy ra.

Nghe thấy rồi, trên hai gương mặt mỹ lệ của Vương Cẩn Ngôn và Từ Dĩnh, đều không hện mà cùng lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Tôn Đào Phi bất động thanh sắc quét hai người đối diện một cái, âm thầm buồn cười, thật ra thì Từ Dĩnh và mẹ chồng ở nhiều phương diện thật đúng là có chút tương tự, ít nhất hai người đều rất nhiều chuyện.

“Bảo bối, đến chỗ cô nào.” Từ Dĩnh thấy không có được tin tức cô muốn, lập tức dời tầm mắt chuyển qua trên người Bàn Đình đáng yêu.

Nó ngửa đầu liếc nhìn Từ Dĩnh đang không ngừng nháy mắt với mình, miễn cưỡng kêu một tiếng, “Cô.” Sau đó liền để đầu nằm trên vai Tôn Đào Phi, hiển nhiên là không muốn theo Từ Dĩnh.

Biểu tình của Từ Dĩnh trong nháy mắt tối xuống, không hiểu cô có danh xưng là “Sát thủ nhi đồng” sao lại mất mặt trước thằng nhóc này cơ chứ?

Buồn bực nhìn chòng chọc cái gáy trắng bóc của nó, chẳng lẽ thằng bé này ôm thù vì mẹ nó.

Liếc mắt Từ Dĩnh rõ ràng không biết đang tức cái gì, Tôn Đào Phi cố ý nhẹ nhàng gõ gõ góc bàn trước mặt cô ấy, “Cậu ăn chưa?”

“A..., chưa.”

Thở dài, Tôn Đào Phi nói, “Vậy vừa đúng lúc, chúng ta cùng ăn đi.”

Nghe vậy, gương mặt mới vừa rồi còn thất thần của Từ Dĩnh trong nháy mắt vinh quang toả sáng, nhất thời tinh thần phấn chấn trung khí mười phần nói, “Phi Phi, chúng ta đi ăn cá nướng Minh Ký đi. Bác nhất định chưa từng ăn món đó bao giờ, rất rất ngon.” Chỉ sợ Vương Cẩn Ngôn không đáp ứng, Từ Dĩnh dùng toàn lực tích cực dụ dỗ bà ấy.

Kết quả, nữ sĩ Vương Cẩn Ngôn rất thành công bị Từ Dĩnh câu dẫn, vô cùng hứng thú với cá nướng mỹ vị mà cô ấy đang thao thao bất tuyệt ca ngợi.

Liếc nhìn hai người dọc theo đường đi nói chuyện với nhau rất vui vẻ trước mặt, Tôn Đào Phi buồn cười lắc đầu một cái, thế này, nếu phát triển tiếp, Từ Dĩnh có lẽ sẽ thành bạn của mẹ chồng cô mất.

“Tiểu Dĩnh, con có bạn trai chưa?” Trong phòng khí nóng dày đặc từ lò lửa tỏa ra, Vương Cẩn Ngôn cũng nhiệt tâm bừng bừng mở miệng.

Mặt đối mặt, Từ Dĩnh không ngừng nháy mắt với cô, Tôn Đào Phi giả bộ không biết cúi đầu, chú ý đút Tiểu Bàn Đình bên cạnh.

Thấy Tôn Đào Phi không có chút ý định giúp mình giải vây, Từ Dĩnh không để lại dấu vết trừng mắt nhìn Tôn Đào Phi một cái, bạn xấu.

Quay đầu, Từ Dĩnh vẻ mặt tươi cười nhỏ nhẹ đáp, “Dạ bác, con chưa có.”

“Oh.” Một tiếng, Vương Cẩn Ngôn không hỏi nhiều hơn nữa, trong lòng cũng đã có tính toán nhỏ.

Từ Dĩnh kinh ngạc ngẩng nhìn Vương Cẩn Ngôn im lặng, cô còn tưởng rằng mẹ chồng Đào tử sẽ còn tra hỏi nhiều hơn nữa. Bất quá như vậy, cô quả thật cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ, ôm ôm.” Từ Minh Ký ra ngoài, Bàn Đình vui vẻ ha ha vỗ cái bụng bụng phình to của mình.

Tôn Đào Phi và mẹ chồng nghe vậy, cũng hì hì bật cười một tiếng. Gió thu nhàn nhạt nhẹ nhàng mơn man khuôn mặt, làm cho người ta thư thích yên ổn không nói ra được.

“Mẹ, nếu mẹ trông Bàn Đình đã mệt rồi, thì tựa vào trên ghế sa lon nghỉ một chút đi.” Ôm tấm chăn đã sớm chuẩn bị trong tiệm ra, Tôn Đào Phi nhẹ giọng nói với hai bà cháu rõ ràng đang buồn ngủ dưới nắng thu thoải mái.

Vương Cẩn Ngôn miễn cưỡng gạt đầu một cái với con dâu, dùng chăn đắp kín tên nhóc đã ngủ say trong ngực, hạ thấp giọng nói, “Phi Phi, con cứ đi làm việc đi, không cần phải để ý đến mẹ.”

Gạt đầu một cái, Tôn Đào Phi cũng không khách sáo, trực tiếp đi đến quầy giúp một tay.

“Đào Phi.” Tôn Đào Phi rồi ren nuốt nước trong miệng xuống, tìm theo tiếng nhìn sang, đã nhìn thấy Cố Kiệt mặt tươi cười đang đứng cách chỗ cô không xa.

Loạn xạ lau chùi miệng, mặt Tôn Đào Phi mang theo vui mừng kêu lên, “Sư huynh.” Từ lần gặp nhau hôm trước, cô còn không biết lúc nào mới có thể nhìn thấy anh ấy, không ngờ nhanh như vậy anh đã lại đến gặp cô lần nữa, xem ra tình hữu nghị giữa họ, còn rất sâu sắc.

Trên mặt Tôn Đào Phi có vui sướng không lời nào có thể miêu tả được, khiến cho trên mặt Cố Kiệt cũng lộ ra nụ cười ấm áp như gió xuân.

“Sao vài ngày trước anh không thấy em trong tiệm?” Cố Kiệt như không có việc gì hỏi.

Tôn Đào Phi cười một tiếng, “Mấy hôm trước em đến trại lính của chồng em.”

Mặt của Cố Kiệt nhất thời cứng lại, hồi lâu, mới lộ ra nụ cười nhạt, “Khó trách lần trước anh tới đây không gặp được em.”

“Phi Phi, vị này là?”

Tôn Đào Phi nhìn mẹ chồng không biết lúc nào thì xuất hiện sau lưng Cố Kiệt, nhìn lại ánh mắt dò xét lấp lánh hữu thần của bà, cô cảm thấy hình như cô làm chuyện gì không phải với Trình Phi Viễn.

Cố Kiệt nhìn người phụ nữ đẹp được chăm sóc tốt, ung dung hào phóng sau lưng, khẽ suy nghĩ những khả năng ở trong đầu rồi lại loại bỏ, cũng rất mau đoán ra vị này đại khái là mẹ chồng của Tôn Đào Phi.

Chủ động vươn tay, Cố Kiệt ôn hòa lễ độ chào hỏi, “Chào bác, bác khỏe chứ, cháu là sư huynh lúc đại học của Đào Phi.”

Trả lễ vừa vặn rộng rãi, Vương Cẩm Ngôn nhìn người thanh niên không chút nào kém cỏi hơn con trai mình trước mắt, không nhịn được ngắm nhìn càng kỹ. Mới vừa rồi anh ta và Phi Phi nói chuyện bà đều nhìn thấy rõ hết, ánh mắt vẻ mặt đều biểu đạt tình ý rất rõ ràng với con dâu mình.

Nghĩ tới đây, lại ngấm lại con trai của mình, trong lòng Vương Cẩm Ngôn gấp gáp không nói ra được.

Thấy mẹ chồng Tôn Đào Phi ở trong tiệm, Cố Kiệt không lâu sau liền chào tạm biệt.

“Mẹ, mẹ đang nhìn gì thế?” Tôn Đào Phi cười khanh khách đẩy đẩy mẹ chồng đang nhìn bóng lưng Cố Kiệt thật lâu vẫn không hết thất thần. Nếu ba chồng biết mẹ chồng si mê nhìn một người trẻ tuổi lâu như vậy, không biết có phát cáu hay không?

“A, không có gì. “Quay đầu lại, Vương Cẩm Ngôn liếc mắt liền nhìn con dâu cười giống như tiểu hồ ly.

Trả lại một nụ cười, Vương Cẩm Ngôn cười đến mặt hòa ái, như không có chuyện gì xảy ra nói, “Phi Phi, sư huynh của con thật là một người tốt.”

Tôn Đào Phi phụ họa gật đầu một cái, “Sư huynh ắt ưu tú, lúc ở trường học là tài tử nổi danh đó.”

“Vậy con cảm thấy anh ta tốt hơn hay là Phi Viễn tốt hơn?” Nói xong, Vương Cẩm Ngôn cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm Tôn Đào Phi.

Tôn Đào Phi rất là không hiểu nhìn mẹ chồng mình một cái, không hiểu tại sao bà phải hỏi vấn đề thế này, giữa hai người này đối với cô mà nói có cái gì có thể so sánh sao? “Mẹ, làm sao có thể so sánh, sư huynh là sư huynh, Phi Viễn là Phi Viễn, hai người này căn bản không ở trên một sợi dây.” Nếu mẹ chồng hỏi, Tôn Đào Phi cũng không chút nào nhăn nhó hào phóng nói ra trả lời của mình.

Nghe Tôn Đào Phi nói, lòng vốn là thấp thỏm của Vương Cẩm Ngôn nhất thời an tâm hơn, xem ra con dâu bà dường như hoàn toàn không có những ý tưởng bất thường khác đối với sư huynh của nó.

Nhưng vừa nghĩ tới con trai mình, bà liền không nhịn được bực mình, sao động tác của nó lại chậm chạp như vậy?

22. Chương 22 : Xin Chào, Dấm

Tâm tình hơi buồn bực của Vương Cẩn Ngôn, vẫn theo bà đến khuya, về nhà ăn hết cơm tối, rồi cùng với ông xã trở về phòng vẫn chưa ngủ.

Ngắm nhìn Trình Thiết từ khi trở về phòng ngủ liền an vị ở trên giường một bên chuyên tâm xem báo chí, trong lòng Vương Cẩn Ngôn liền oán giận, họ kết hôn ba mươi mấy năm, người đàn ông này buổi tối mỗi ngày trở về phòng đều kiên trì một chuyện chính là xem báo chí.

“Trình Thiết!” Vương Cẩn Ngôn nâng cao thanh âm lớn tiếng kêu ông xã mình.

Trình Thiết qua khe hở tờ báo liếc nhìn bà xã mình, trên mặt có tức giận mà không lời nào có thể miêu tả được, không hiểu bà ấy vì chuyện gì mà tức giận như thế.

Thả tờ báo trong tay ra, Trình Thiết xoa nắn trán, nhẹ giọng hỏi bà xã đang giận dữ đứng một bên, “Ai chọc giận em?”

Wương Cẩn Ngôn nghiêng mắt nhìn ông xã một cái, “Anh và con trai của anh.”

Trình Thiết đặt tờ báo trên giá sách, khoé miệng cong lên, “Anh chọc em thế nào.” Nói Trình Phi Viễn tên nhóc thúi kia chọc bà, hắn còn tin, nhưng Trình Thiết hắn, làm sao lại để cho bà xã thân yêu của hắn tức giận?

Wương Cẩn Ngôn giận dữ rút tờ báo Trình Thiết mới vừa đặt xuống ra, ném ở trên bàn nhỏ cho hả giận, “Tờ báo, tờ báo, anh nói chúng ta kết hôn hơn ba mươi năm, tại sao buổi tối mỗi ngày về phòng anh liền xem báo chí trước tiên, tờ báo quan trọng như thế, anh làm vợ chồng với nó đi.”

Dứt lời, Vương Cẩn Ngôn hung hăng xoay đầu đi.

Đầu lông mày Trình Thiết rạo rức, phụ nữ suy nghĩ quả nhiên không thể nói lý, đang tốt đẹp lại ghen với tờ báo cái gì.

“Tiểu Ngôn, anh làm như vậy còn không phải là vì để có nhiều thời gian ở cùng em hơn hay sao, em còn chưa hiểu rõ anh, lòng của anh với em có nhật nguyệt chứng giám.” Nhẹ ôm lấy bả vai bà xã, lời nói của Trình đại tư lệnh thật tình thâm ý trọng.

Wương Cẩn Ngôn uốn éo người, nhẹ “Hừ!” một tiếng. Chút tức giận trong lòng đã bị một câu nói của ông xã nhà bà ủi xẹp.

“Tiểu Ngôn.” Nhìn thấy bà xã vẫn không để ý tới mình, Trình Thiết dùng chút sức lực, xoay người bà lại, liền nhìn thấy nụ cười thản nhiên trên mặt Vương Cẩn Ngôn.

Trình Thiết thở phào nhẹ nhõm, tốt rồi, hết giận rồi, nếu không tối nay ông đoán chừng phải ngủ ở thư phòng.

“Ông xã, anh nói con trai mình cái gì cũng giống anh, nhưng sao ánh mắt không tốt như anh?”

Khoé miệng Trình Thiết co giật hai cái, bà xã, em cũng quá buồn đùa như Vương bà buồn đùa[1] mèo khen mèo dài đuôi. Nghĩ như vậy, nhưng Trình Thiết vẫn gặt đầu, bày tỏ tán thành cách nhìn của bà xã mình.

“Không được, em phải gọi điện thoại cho tên nhóc thúi này.” Vương Cẩn Ngôn nói xong, liền hấp tấp bấm điện thoại của Trình Phi Viễn.

Vì vậy, Trình Phi Viễn mới vừa kết thúc tăng cường huấn luyện đoàn đội, vừa tới cửa phòng thì điện thoại vang lên.

Trình Phi Viễn vui rạo rức móc điện thoại ra, lòng tràn ngập hy vọng cho là Tôn Đào Phi gọi điện thoại tới cho hắn.

Hắn cố ý nhẹ giọng nói, “Alo...”

Vậy mà, lời của hắn còn chưa nói hết, lời nói nổi giận đùng đùng của mẹ hắn liền như sét đánh rầm rầm càn quét truyền đến, “Trình Phi Viễn, con thằng nhóc thúi này có còn cần vợ của con nữa không!”

Hy vọng của Trình Phi Viễn nhất thời thất bại, vừa nghe lời nói của người mẹ thân yêu của hắn, mặc dù biết mẹ mình cho tới bây giờ đều hay làm cho người khác kinh sợ, nhưng trong lòng của hắn vẫn ước chế không được có chút cảm giác nặng nề.

“Mẹ, xảy ra chuyện gì rồi, mẹ nói rõ ràng đi.” Tuy có chút nghi ngờ, Trình Phi Viễn vẫn ổn thanh trầm tĩnh hỏi.

Vương Cẩm Ngôn nhấp một hớp trà ông xã mình đưa tới, trưng ra một khuôn mặt tươi cười nhu tình, thở dốc một hơi, tiếp tục nói, “Mẹ gõ cái chuông báo động cho con trước, vợ của con con không biết quý, sư huynh người ta quý, đến lúc đó con dẫu chạy, con cũng đừng khóc nhè trước mặt mẹ. Con nói thật với mẹ, con có cảm giác với Phi Phi không?”

Trình Phi Viễn hoàn toàn bị mẹ mình quây đến tâm phiền ý loạn, những lời phía sau của mẹ hắn, càng làm cho bên tai đoàn trưởng Trình thoạt trắng sang xanh rồi lại đỏ.

Vì vậy, đoàn trưởng Trình lần đầu tiên ở trước mặt mẹ mình khó được ngượng ngừng nhẹ “Vâng” một tiếng.

Vương Cẩm Ngôn một đầu khác cười trộm với ông xã, nhìn thế này, con trai ngốc của bà động tâm rồi. Bà đã nói mà, là thịt rơi ra từ trong bụng bà, bà sao còn không hiểu rõ.

Cổ nén ý cười, Vương Cẩm Ngôn nghĩa chánh nghiêm từ nhẹ giọng hỏi, “Con vâng là có ý gì, ngập ngừng cái gì, mẹ và ba con cũng không dạy con trở thành một cô gái thẹn thùng.”

Trình Thiết ngấm nhìn bà xã mình cười giống như con hồ ly nhỏ, cũng khẽ mỉm cười theo, nghe lời nói của hai mẹ con họ, tâm tình của ông cũng an tâm theo. Bỏ qua ông và cha Phi Phi từng có giao tình không nói, ông cũng rất hài lòng đối với con dâu này, thiện lương, có kiên nhẫn, là người không kiêu ngạo không nóng nảy. Con dâu là bọn họ chọn, ông cũng biết con trai của mình không thích, nhưng bà xã lại hết sức thuyết phục, ông cũng chấp nhận sẽ có đủ loại lo lắng, quả thực là buộc con trai chấp nhận đám cưới này. Bây giờ nhìn lại, tất cả đều phát triển theo chiều hướng tốt, ông cũng không cần sợ nữa, nếu về sau hai đứa trẻ ly hôn, ông cũng không có cách nào đối mặt với anh em Tôn Ái Quốc của mình.

Trình Phi Viễn dừng một chút, âm thầm áo não, hôm nay sao mẹ hắn truy hỏi kỹ càng sự việc thế.

“Chính là ý đó.” đoàn trưởng Trình nói quanh co, thanh âm vẫn có chút ngượng ngừng, dù sao đây là lần đầu tiên cha mẹ hắn trắng trợn hỏi hắn có cảm tình với một cô gái hay không, hắn hơi có chút khấn trương cũng là bình thường, hắn tự an ủi mình trong lòng.

Vương Cẩm Ngôn thấy con trai nói đến mức này rồi, cũng không gây khó khăn cho hắn nữa. Mặc dù vậy, nhưng bà vẫn ác giọng cảnh cáo nói, “Nếu như vậy, con tích cực chút ẹ.”

“Có người có ý với con dâu của chúng ta?” Thấy bà xã để điện thoại xuống, Trình Thiết cũng khó không tò mò mà hỏi.

Vương Cẩm Ngôn than nhỏ thở ra một hơi, từ từ nói ra từng việc thấy được buổi chiều.

Trình Thiết buồn cười ngấm nhìn lão bà càng nói càng gấp gáp, nhàn nhả tự tại ôn tồn nói, “Em cũng không cần tranh, theo như em nói, Phi Phi khẳng định không có tình cảm đặc biệt với sư huynh của nó, bằng không sao có thể đợi tới hôm nay.”

“Biết Phi Phi không có gì đối với sư huynh đó, nếu không hôm nay em không phải chỉ giáo huấn tiểu tử Trình Phi Viễn mấy câu đơn giản như vậy.” Vương Cẩm Ngôn lễ thắng khí hùng nói.

Kể từ sau khi nhận được điện thoại của mẹ mình, Trình Phi Viễn không ngừng dạo bước tới tới lui lui trong căn phòng ký túc xá chưa tới 15 mét vuông.

Trong lòng buồn bực, những luồng sóng phiền não liên tục không ngừng ập đến. Điện thoại nắm trong tay càng bị hắn khấp khểnh mở mở nhiều lần, phân vân có nên gọi điện thoại cho Tôn Đào Phi không.

Đối với lời nói của mẹ hắn, hắn tự nhiên biết là có ý gì, động tác của tiểu tử thúi Cố Kiệt kia thật đúng là mau, vợ hắn mới trở về thành phố A chưa bao lâu, anh ta liền không thể chờ đợi đã vội chạy tới. Trước kia hắn còn có thể thoải mái nói không thèm để ý, xem như không có gì. Nhưng bây giờ hắn phiền não đáng

chết, tức giận, cho dù là biết Tôn Đào Phi không có gì với Cố Kiệt, các loại tâm tình của hắn vẫn còn như thủy triều mãnh liệt tới.

Lúc Trình Phi Viễn liên tục rối rắm, hắn đã bấm số điện thoại của Tôn Đào Phi lần thứ ba trong ngày, còn không ngừng tự nhủ ở trong lòng, hắn chỉ là gọi điện cho vợ con mình, cần phải vậy.

Tôn Đào Phi nhìn thấy số của Trình Phi Viễn hiện lên lần thứ ba trên điện thoại di động, bất đắc dĩ chau chau mày. Ngắm nhìn con trai đã ngủ say, cô rón ra rón rén nhẹ tay nhẹ chân ra cửa, chỉ sợ đánh thức nó dậy.

“Đoàn trưởng Trình thật rảnh rỗi nhỉ, đã hơn nửa đêm lại còn gọi điện thoại.” Vừa mở miệng, Tôn Đào Phi liền rảnh rang trên nói.

Trình Phi Viễn cười hắc hắc, phiền não vừa rồi cũng tiêu tán đi không ít. Nghe thanh âm không mấy nhiệt tình của Tôn Đào Phi, hắn càng lễ thẳng khí hùng nói, “Em vốn là vợ anh, anh gọi điện thoại cho em là phải, em không muốn vậy sao.”

Giọng của Trình Phi Viễn lễ thẳng khí hùng, hơn nữa nói xong thấy cũng rất có đạo lý, khiến cho Tôn Đào Phi nhất thời không thể nào phản bác. Trên thực tế cô cũng không muốn phản bác, câu “vợ” của Trình Phi Viễn khiến cho lòng cô cũng rất vui vẻ. Về phần, hắn nói cô không muốn nói chuyện với hắn, cô cũng không có ý đó, chẳng qua là hắn một ngày gọi điện ba lượt, vốn là một người lạnh như băng đột nhiên trở nên dính như thế, dính đến nỗi cô có chút không chịu nổi.

Thấy Tôn Đào Phi bên kia nửa ngày không có động tĩnh, Trình Phi Viễn vừa vội gấp nói, “Em nói chuyện đi, một câu cũng được.”

Tôn Đào Phi hồ đồ lơ mờ, chỉ cảm thấy lời nói của Trình Phi Viễn thật sự có chút lạ, vấn đề đó, cô có thể nói gì, chẳng lẽ cô nói không cho hắn gọi điện thoại cho cô, hắn sẽ không nói sao?

“Nói lời gì, anh muốn nói gì.”

Trình Phi Viễn nghe vậy tâm tình lập tức tụt xuống nhanh chóng, người này thật có bản lĩnh làm hắn ức chết.

“Em không có gì để nói, anh có lời, Tôn Đào Phi em nghe kỹ cho anh, đời này của em cũng chỉ có thể là vợ Trình Phi Viễn anh, người khác ai cũng đừng nghĩ.” Trình Phi Viễn vội vàng tới một câu như vậy, hơn nữa càng về sau, ý uy hiếp cảnh cáo cũng càng đậm.

Gió nhẹ thổi lật phát cành cây trong đình viện, nhẹ nhàng quét lên cửa sổ, phát ra thanh âm rất nhỏ, giọng nói Trình Phi Viễn kèm theo từng trận gió thổi, chậm rãi từ từ truyền vào, ban đêm yên lặng nghe cực kỳ rõ ràng, cũng cực kỳ làm cho lòng người nóng, không tự chủ, mặt Tôn Đào Phi liền hiện lên nụ cười nồng đậm.

“Anh đừng quên chúng ta đã thỏa thuận trước, hai năm sau ly hôn.” Giọng nói mềm đi, Tôn Đào Phi nói như cười giỡn.

“Đừng hòng mơ tưởng, em đừng quên chúng ta là quân hôn, đời này của em cũng chỉ có thể là vợ anh.” Giọng Trình Phi Viễn thô ráp tức giận ngập trời rống lên.

Tôn Đào Phi nhẹ nhàng cười một tiếng. Nếu như lúc này Trình Phi Viễn ở bên cạnh cô, sẽ phát hiện nụ cười của vợ hắn ôn nhu cỡ nào, ngọt ngào cỡ nào, xinh đẹp kiều mỹ cỡ nào.

“Trình Phi Viễn xét thấy anh nhiệt tình xin chết cầu xin, thổ lộ và theo đuổi em như thế, lời của anh, em liền bất đắc dĩ đáp ứng.”

Trình Phi Viễn nghe lời nói của cô, bị hung hăng chặn hạ xuống lần nữa, ngay sau đó tâm trạng hắn là vui sướng đầy người ức chế không được.

“Em lặp lại lần nữa?” Trình Phi Viễn sợ mình nghe lầm xác nhận lần nữa.

“A, không nghe thấy vậy coi như xong.” Tôn Đào Phi cố ý kéo dài ngữ điệu.

“Cái gì thôi, đừng hòng mơ tưởng.” Tiếng rống giận dữ liều mạng của Trình Phi Viễn truyền đến lần nữa.

Tôn Đào Phi rót cuộc không nhìn được cười khẽ một tiếng, người này sao càng ngày càng phát triển đến hướng “nóng nảy”.

~~

[1] Vương bà buôn dưa: Vương bà thật ra là đàn ông, tên gọi Vương Pha, vì dẻo mồm dẻo miệng lại thích nhiều chuyện nên được đặt biệt danh là Vương bà. Vương bà sống ở thời Tống là một người chuyên bán dưa của người Hồ. Dưa của người Hồ tuy rất ngon nhưng vì xấu xí nên người Trung Nguyên không mua. Do đó, Vương bà không ngừng tự khen dưa của mình, xẻ ọi người ăn thử. Cuối cùng có một người ăn thử thấy rất ngon, từ đó danh tiếng dưa của Vương bà truyền xa. Đời sau dùng câu thành ngữ này để chỉ những người tự khen mình theo một ý tốt, chứ không phải là khoe khoang khoác lác.

23. Chương 23 : Xin Chào, Ngọt

“Bất quá, Trình Phi Viễn em phải cảnh cáo trước, hiện tại tất nhiên anh và em đã là quan hệ đó. Chúng ta phải tuyệt đối chung thủy với nhau. Cho nên anh không được giấu em đi gặp Bùi Hân, em cũng không nói không cho anh và cô ấy gặp mặt, chẳng qua là hi vọng lúc anh và cô gặp mặt có thể báo cho em một tiếng.” Cho dù là cách khoảng cách mấy trăm cây số, cho dù là biết những lời này của cô Trình Phi Viễn không thể nào làm được. Tôn Đào Phi vẫn chậm rãi nói ra từng sự kỳ vọng của cô về tình yêu mà cô chưa bao giờ bước chân vào với hân.

Khóe miệng Trình Phi Viễn không tiếng động chấn động, thật ra thì hân muốn khiêu nại, coi như là hai người bọn họ có vài quan hệ chưa xác lập, nhưng kể từ sau khi bọn họ kết hôn, hân cũng không còn gặp mặt Bùi Hân. Hân là người đàn ông tốt, càng là người chồng tốt.

Hân còn đặc biệt muốn nói, em có thể không gặp Cố Kiết hay không, chẳng qua là những lời này hân không thể nói ra miệng. Đây là hân khí độ và bao dung nên có của một người đàn ông như hân, cùng với tín nhiệm cô. Cho dù là trong lòng hân thật không thoải mái, nhưng hân không thể ích kỷ lấy danh nghĩa thích, trói buộc cô thật chặt.

Lấy lại tinh thần, Trình Phi Viễn mạnh mẽ vang vang kiên định đáp, “Dạ, cần tuân dặn dò của lãnh đạo.” Đồng thời cũng cho Tôn Đào Phi một chứng minh có lực nhất của người lính.

Thanh âm trầm ổn có lực của Trình Phi Viễn kèm theo gió thu hơi lạnh, từng chút thổi đến chỗ sâu nhất trong lòng Tôn Đào Phi, khiến cho trái tim vốn bình tĩnh vô cùng của cô, nhộn nhạo, một vòng lại một vòng mở rộng rung động vô hạn.

Trong lúc nhất thời, Tôn Đào Phi và Trình Phi Viễn trong điện thoại đều yên lặng, qua điện thoại truyền lại chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng không thể nghe của hai người họ, gần bó thật chặt, cùng lên cùng xuống.

Trắng trên bầu trời bịt kín một tầng lụa thật mỏng trước mặt, tựa hồ vì mình lại thấy một cuộc gian tình ở nhân gian mà mắc cỡ núp vào.

Kéo cửa kính ra, Tôn Đào Phi liếc mắt liền phát hiện Bàn Đình vốn là nghiêng người mà ngủ, giờ đã thành một hình người chữ đại nằm dang tay chân trên giường, chân đã sớm bị nó đá ra, tay nhỏ bé càng thêm nắm chặt thành quyền đặt ở bả vai, bộ dáng nhỏ muốn bao nhiêu khả ái thì có bấy nhiêu khả ái.

Lòng Tôn Đào Phi vốn mềm nhũn như nước, nhìn thấy thàng nhóc vô cùng khả ái kia, lập tức mềm đến rồi tỉnh rồi mù.

Nhẹ tay nhẹ chân bò lên giường, xốc chăn bị thàng nhóc đè lên đắp lại cho nó, yêu không nhìn được hôn nhẹ trán nó.

Tắt đèn treo lớn trong phòng, vén vén chứa lại một cây đèn bàn nhỏ, tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt ở trong phòng.

Dán chặt mặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn của con, gương mặt vốn nóng bỏng của Tôn Đào Phi trong nháy mắt cảm nhận được một chút mát lạnh, thoải mái từ trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Vậy mà, nó lại nhẹ nhàng mảy lên, tay nhỏ bé rất là bài xích huy múa một hồi, cuối cùng định đem quả đấm nhỏ đặt ở bên mặt, cảm vật thể không rõ tập kích.

Thấy thế, Tôn Đào Phi buồn cười cười khẽ một tiếng, cũng không trêu chọc nó nữa.

Nằm ngửa ở trên giường, trong đầu Tôn Đào Phi không tự chủ được hiện ra những việc vừa này.

Trong mấy phút khi trong điện thoại chỉ có tiếng hít thở của nhau đó, lần đầu tiên Tôn Đào Phi cô chẳng qua là lẳng lặng nghe tiếng hít thở của một người mà lại liên đỏ mặt. Cuối cùng, cho đến tim của cô đập bịch một tiếng lớn đến dọa người, cuối cùng cô mới không nhịn được nói kết thúc cuộc trò chuyện.

Vuốt vuốt gương mặt đang nóng bừng, cặp mắt Tôn Đào Phi đắm đắm nhìn chăm chăm trần nhà bị ánh đèn nhuộm thành một mảnh xanh da trời, Tôn Đào Phi, người cuối cùng đã động trái tim phủ đầy bụi hơn hai mươi bảy năm nay rồi.

Sáng sớm, Tôn Đào Phi không phải tỉnh lại trong hương hoa tiếng chim tự nhiên. Mà là bị tiếng chuông “Hai con con cộp, hai con con cộp...” một lần lại một lần đánh thức.

Mở ra hai mắt vẫn buồn ngủ, cô buồn bực sờ qua điện thoại di động, khi nhìn hiện trên màn ảnh vẫn là số của Trình Phi Viễn thì cô hung hăng giựt giựt khóe miệng.

“Trình tiên sinh, anh có biết sáng sớm quấy nhiễu giấc ngủ của người ta thì giống như giết người đó từ từ không.” Thầm đề xuống buồn bực trong lòng, Tôn Đào Phi tính khí tốt miễn cưỡng nói.

Trình Phi Viễn cười hắc hắc, nghĩa chánh nghiêm từ phản bác, “Lời này của em không có căn cứ khoa học, phủ quyết, ngủ sớm dậy sớm mới có lợi cho thân thể khỏe mạnh.”

Tôn Đào Phi nhất thời vừa tức giận vừa buồn cười, tự nói với mình đại nhân không cần chấp nhất tiểu nhân, không nên so đo với đàn ông ngây thơ.

“Sáng sớm anh đã gọi điện thoại về, lại có chuyện gì nữa?” Vì vấn đề hòa hảo giữa mọi người, Tôn Đào Phi vội vàng chuyển đề tài.

“Gọi em đây, về sau anh sẽ là đồng hồ báo thức của em.” Thanh âm vui rạo rục của Trình Phi Viễn mang theo chút tính trẻ con lấy lòng.

Tôn Đào Phi tươi sáng cười một tiếng, khóe miệng cong lên thật cao, người đàn ông ngây thơ này.

Mặc dù người nào đó có ý tốt, nhưng Tôn Đào Phi thật sự không muốn mỗi ngày đều rời giường lúc sáu giờ, như vậy đối với cô mà nói tuyệt đối là một loại khảo nghiệm không bằng chết.

Vì giấc ngủ tốt đẹp của mình, Tôn Đào Phi hướng dẫn từng bước thông tình đạt lý nhiệt tình nói, “Trình Phi Viễn em đang ở nhà, không phải ở trại lính.”

Chẳng qua là lời của Tôn Đào Phi vừa dứt, Trình Phi Viễn liền lễ thẳng khí hùng tới một câu, “Vậy nếu lúc anh ở nhà, em không phải dậy lúc này sao.”

Tâm mới vừa còn có chút ngọt ngào của Tôn Đào Phi nhất thời bị mạnh mẽ mẽ mẽ chặn lại, thở dài hai cái, cô không ngừng tự nói với mình phải trấn định phải trấn định, không nên so đo với đàn ông ngây thơ.

“Hơn nữa chúng ta phải bồi dưỡng tình cảm nhiều hơn.” Không đợi Tôn Đào Phi trả lời, Trình Phi Viễn lại nghiêm túc thêm một câu nữa.

Cười lạnh hai tiếng, Tôn Đào Phi vừa mới chuẩn bị hỏi ‘Anh chuẩn bị bồi dưỡng như thế nào’ thì cổ của cô liền bị một đôi tay nhỏ bé ôm thật chặt từ phía sau, ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn liền dính vào trên điện thoại bên tai cô thật chặt, giọng trẻ con kêu lên, “Ba, ba.”

Tôn Đào Phi vội vàng ném như sợ phỏng tay, nhét điện thoại di động vào trong tay con, nhẹ giọng nói với nó, “Bàn Đỉnh, là ba ba.” Cuối cùng, vẫn không quên nựng nịu khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nó.

Nắm thật chặt điện thoại di động, Bàn Đỉnh vui vẻ phấn khích hét lớn tứ phía với điện thoại di động, “Ba, ba.”

Nghe giọng trẻ con trong sáng của con trai, Trình Phi Viễn bắt đắc dĩ sờ sờ chớp mũi, xem ra người nào đó lại đã trốn qua một bên tránh bị quấy rầy.

Mười lăm phút sau, Trình Phi Viễn kết thúc cuộc nói chuyện, thằng nhóc kia mặt còn u mê không hiểu nhìn chăm chăm điện thoại di động, đặt ở bên tai nhỏ nghe lại nghe, không hiểu tại sao lại không thấy ba.

Vuốt nhẹ mũi nó một cái, Tôn Đào Phi cười nhẹ nhàng nói, “Bàn Đĩnh, tới lúc chúng ta rời giường rồi.”

Rút điện thoại di động trong tay thằng nhóc ra, Tôn Đào Phi bất ngờ thọc lét nó, nó lập tức lại cười lớn khanh khách.

Ăn xong điểm tâm, Tôn Đào Phi đang chuẩn bị đi làm, con trai cô làm như biết cô muốn đi đâu. Lôi y phục của cô thật chặt, không chịu buông tay, trong cái miệng nhỏ nhắn còn không ngừng nói, “Đi, đi, đi.” Tay nhỏ bé càng không ngừng chỉ hướng đường ra cửa.

Tôn Đào Phi cười híp mắt ôm lấy nó. Quay đầu, Tôn Đào Phi hướng về phía bố mẹ chồng còn đang dùng cơm nói, “Cha, mẹ, con mang Bàn Đĩnh cùng đến cửa hàng bánh ngọt.”

Nghe vậy, Vương Cẩm Ngôn sải bước chạy nhanh đến trước mặt hai mẹ con, khổ mặt, đáng thương làm nũng nói với Bàn Đĩnh, “Bàn Đĩnh, ở nhà cùng bà nội được không?”

Vương Cẩm Ngôn làm bộ muốn ôm thằng nhóc, nó thấy động tác của bà nội mình, lập tức xoay đầu vùi mặt vào ngực Tôn Đào Phi, ôm cổ cô thật chặt.

Thấy nó không để ý tới bà nội này, Vương Cẩm Ngôn đầu nó cho hả giận, mới để hai mẹ con rời đi.

Cho đến khi họ ra khỏi cửa, thằng nhóc mới ngẩng cái đầu nhỏ mà này giờ vẫn đang dụi vào lòng mẹ lên. Dọc đường đi càng thêm riu ra riu rít tự nói không ngừng.

Tôn Đào Phi nhìn con trai tự nói vui vẻ, có chút lo lắng mơ hồ, nếu đợi lát nữa cô bận rộn rồi, ai trông nó đây?

Sau đó sự thật chứng minh, sự lo lắng của cô hiển nhiên là dư thừa. Tiểu Bàn Đĩnh thật sự là một đứa bé rất nghe lời, ở trong cửa hàng bánh ngọt đủ bánh ngọt mọi màu sắc, cũng không đòi muốn mãi như những đứa trẻ khác, chẳng qua là đến giờ dùng điểm tâm, Tôn Đào Phi dứt nó liền OK. Cô bận việc thì chỉ cần đặt nó ở nơi gần đó, là nó có thể yên lặng ở bên chơi một mình, cũng không quấy rầy công việc của mẹ.

Bởi vì nó trông vô cùng đáng yêu khiến mọi người đều thấy yêu, rất nhiều người khi vào đều không nhịn được trêu chọc nó. Mà nó cũng không sợ người lạ, luôn cười vui vẻ với mọi người.

Trên quây Tôn Đào Phi nhìn Bàn Đĩnh phóng khoáng không luống cuống, trong lòng kích động cùng tự hào dâng lên, con trai, giỏi đó.

“Thím!”

Kèm theo một thanh âm trẻ con non nớt trong trẻo, ở cửa liền xuất hiện một bóng người nho nhỏ, rõ ràng là tiểu công chúa Trình Đóa Đóa của Trình gia.

Tôn Đào Phi gốc rễ hồi lâu, tỉnh táo lại, vội vàng ra khỏi quầy, cô bé này sao tìm được tới đây.

Duỗi ngón tay ra, Tôn Đào Phi run rẩy chỉ về phía con bé, “Cháu tới đây thế nào?” Lá gan đứa bé này cũng quá lớn, nhà của nó cách nơi này ít ra cũng có bảy tám dặm đường.

Người bạn nhỏ Trình Đóa Đóa lập tức xung phong nhận việc nói, “Thím, là như thế này, có một hôm cha và mẹ ngồi xe đi ngang qua đây, mẹ nói cho cháu biết, cháu lập tức nhớ. Đóa Đóa có phải rất thông minh không?” Thanh âm hưng phấn trong trẻo của cô bé lộ rõ ý muốn tranh công nhận thưởng.

Tôn Đào Phi cười khan hai tiếng, sờ sờ đầu nó, “Thông minh.” Không chỉ có thông minh lại còn rất lớn mật.

“Chị, chị.” Bàn Đĩnh nện bước chao đảo, vui vẻ chạy đến đứng ở bên chân Tôn Đào Phi, ôm bắp đùi của cô thật chặt.

Tiểu công chúa Trình Đóa Đóa trừng lớn mắt đen lúng liếng, hiển nhiên có chút không thể tin, nhưng rất nhanh liền vui vẻ chạy đến bên cạnh người bạn nhỏ Bàn Đình, xoa nắn mặt trái xoan nhỏ, “Bàn Đình, sao em ở chỗ này, có nhớ chị không?”

“Nhớ, nhớ.” Thằng nhóc cười khanh khách rất là vui vẻ, đối với việc cô chị đang xoa lấy xoa để mặt trái xoan của mình nó cũng không phản đối, không có chút phản kháng nào.

“Chị cũng nhớ em.” Nói xong, Đóa Đóa rất nhiệt tình cho Bàn Đình một nụ hôn thơm ngọt.

Lần này thằng nhóc cười đến càng ngọt hơn, trên mặt cô công chúa kia cũng lộ ra cười ngọt ngào giống vậy.

24. Chương 24 : Xin Chào, Kịch Bản...

Hai người bạn nhỏ Trình Đóa Đóa và Bàn Đình không coi ai ra gì đùa bỡn một hồi trong tiệm bánh ngọt. Sau mười phút, cô bé lôi kéo em trai đi dạo một vòng trong trong ngoài ngoài cửa hàng bánh ngọt khoảng ba mươi thước vuông của thím mình.

Trở lại bên cạnh Tôn Đào Phi lần nữa, Trình Đóa Đóa chuyển con ngươi đen lúng liếng, thanh âm mềm nhũn ngọt ngào nói ra, “Thím, bánh kem ở chỗ của thím thật nhiều, bánh kem lần trước thím làm, tới hôm nay Đóa Đóa vẫn còn mong ước.” Vừa nói mặt con bé càng thêm tràn đầy ánh sáng nháy mắt cũng không nháy mắt thêm thường nhìn chăm chăm nhiều loại bánh kem.

Tôn Đào Phi cười chau mày lại, cố nén vui vẻ muốn cười to, cúi đầu nhìn cô gái bé nhỏ vẫn nhìn chăm chăm bánh kem của mình, đứa nhỏ này dùng thành ngữ thật là rất buồn cười. Xem ra con của Trình gia, không chỉ có nam thích đồ ngọt, cô bé này cũng không ngoại lệ, giời di truyền quả nhiên cực kỳ lớn.

Nếu bé thích bánh kem của cô làm như thế, người làm thím như Tôn Đào Phi cô đương nhiên rất thích ý để cho tên bé này tăng bốc cô.

“Đóa Đóa, cháu muốn ăn loại gì?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trình Đóa Đóa lập tức lộ ra một tươi cười rực rỡ, chuyển tròn mắt đen sáng ngời chói mắt, nhanh chóng quét mắt một vòng trong nhiều loại bánh kem, dần đưa ra tay nhỏ bé mập mập khoa tay múa chân đo đếm chữ, “Thím, cháu không thể ăn hai cái sao?”

Nhìn đôi mắt nhỏ khẩn cầu chờ đợi như con chó nhỏ của bé, Tôn Đào Phi khổng chế không được, ngửa tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn trơn mịn của bé mà nựng.

Xoa nắn xong, Tôn Đào Phi cười híp mắt gật đầu một cái, mắt nhắm nhìn bánh kem không tính là quá lớn, nhìn lại người nho nhỏ trước mắt, không yên lòng giao phó, “Ăn hai cái có thể, nhưng nếu như ăn không hết, đừng miễn cưỡng mình, biết không?”

Trình Đóa Đóa gật đầu liên tục không ngừng, không khách khí chút nào chỉ chỉ phương hướng bánh kem, lớn tiếng nói, “Cháu muốn bánh kem pho mát dâu tây và Tiramisu đó.”

“Muốn, muốn!” Bàn Đình đứng sát Trình Đóa Đóa, giống như biết chị mình muốn ăn bánh thơm thơm ngọt ngọt, cũng không cam chịu rơi ở phía sau hô to lên tiếng, nhắc nhở mẹ đừng quên nó.

Tôn Đào Phi cười nhẹ nhàng sờ sờ đầu nhỏ xù lên của Bàn Đình, chỉ vào hướng ghế sa lon nói, “Các con đến đó ngồi một lát đi.”

Tôn Đào Phi lấy bánh kem ra, xoay người liền nhìn thấy hai bé kia đoàn đoàn chánh chánh ngồi ở trên sofa, đỏ mắt chờ mong cô đến.

Bánh kem vừa để xuống ở trên bàn, Trình Đóa Đóa liền không thể chờ đợi múc một muỗng lớn bỏ vào trong miệng, ô meo ô meo ăn đến mức mặt thỏa mãn say mê.

Bàn Đình thấy thế, cũng học theo tự mình ăn, không để cho Tôn Đào Phi dứt, mặc dù cầm nĩa run rẩy nhưng vẫn cứ cầm, tốn thật nhiều công sức đưa bánh kem vào miệng, sau đó nhìn về phía cô cười vui vẻ.

Tôn Đào Phi khích lệ sờ sờ đầu nó, lần này nó ra sức ăn, chẳng qua có một nửa đều ăn ở trên mặt, Tôn Đào Phi chỉ có thể ở một bên không ngừng giúp nó lau đi, Trình Đóa Đóa lại là bị chọc cho cười thật vui.

“Thím, bánh kem thím làm ăn ngon lắm.” Nhai hết bánh kem trong miệng, cái miệng nhỏ nhắn rãnh rỗi của Trình Đóa Đóa tán dương thím nhỏ của mình hết lòng.

Tôn Đào Phi lau miệng cho Bàn Đình xong, khẽ mỉm cười với tiểu công chúa miệng ngọt, “Đóa Đóa, cháu tới đây có nói với mẹ không?”

Trình Đóa Đóa lắc đầu một cái, “Ba mẹ cháu đi công tác, tối nay cháu vốn muốn đến nhà thím, bắt quá cháu quá nhớ thím, cho nên đến đây luôn.” Nháy mắt to như quả nho đen, cô bé bật thốt lên lời ngon tiếng ngọt.

Tôn Đào Phi bị lời của bé làm rớt cuộc cười to lên tiếng, đứa nhỏ này sao khôi hài như vậy đây? Thật là mồm mép hạng nhất.

Thật ra thì Tôn Đào Phi không biết là, khi cái miệng nhỏ nhắn của người bạn nhỏ Trình Đóa Đóa ngọt như mật, đều là bé làm chuyện sai lầm hoặc là có việc cầu người, bé nói xong những lời ngon tiếng ngọt này đều là kỳ vọng có thể lừa dối vượt qua kiểm tra hoặc là đạt tới chút mục đích.

“Vậy Đóa Đóa, cháu có nói cho bà nội không?” Tôn Đào Phi vẫn là ý cười đầy mặt hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trình Đóa Đóa nhất thời tối xuống, đầu nhỏ cũng thấp xuống, dưới lông mi thật dài là một cái bóng mờ nhỏ, “Không có, buổi sáng lúc đi học cháu quên mang điện thoại di động, cho nên...” Trong tiếng nói mềm nhũn của bé tràn đầy áy náy.

Tôn Đào Phi cúi đầu liếc nhìn bé đang rũ đầu xuống, trong nháy mắt liền hiểu dụng ý trong câu nói của bé.

Buồn cười xem xét bé, Tôn Đào Phi ý nghĩa sâu xa nhẹ nói, “Đóa Đóa thím không trách cháu, nhưng lần sau còn như vậy nhất định phải nói cho người lớn biết trước? Nếu không người lớn sẽ lo lắng.”

“Cháu biết rồi ạ.” Thái độ của Trình Đóa Đóa vô cùng nghe lời gật gật đầu

Vỗ nhẹ lên đầu bé, liếc nhìn tiểu Bàn Đình ăn thật hăng say, Tôn Đào Phi ôn nhu nói, “Nhanh ăn đi, thím đi gọi điện thoại cho bà nội.”

Điện thoại nhà vừa tiếp thông, thanh âm hốt ha hốt hoảng của mẹ chồng liền vọt vàng truyền đến, “Phi Phi.”

“Mẹ, có phải mẹ đang tìm Đóa Đóa hay không?”

Thanh âm vừa rồi còn vô cùng lo lắng của Vương Cẩm Ngôn trong nháy mắt chuyển thành nghi ngờ, “Làm sao con biết?”

Tôn Đào Phi liếc nhìn hai bé đang ăn vui vẻ, không tiếng động thở dài, “Mẹ, con bé ở chỗ con, mẹ đừng lo lắng nữa.”

Trong điện thoại lập tức truyền đến thanh âm thở dài ra một hơi của mẹ chồng, “Tiểu tử tông này khiến mẹ vợ muốn chết, thiếu chút nữa mẹ đã đi tìm ba con.”

Nghe thanh âm rõ ràng gấp gáp tức giận của mẹ chồng, Tôn Đào Phi vội vàng giải thích thay bé: “Mẹ, hôm nay con bé ra cửa quên mang điện thoại di động, mẹ cũng đừng trách nó.”

Lại trấn an mẹ chồng trong điện thoại di động một lát, Tôn Đào Phi mới kết thúc cuộc nói chuyện.

“Thím, bà bảo thế nào ạ?” Trình Đóa Đóa vừa thấy Tôn Đào Phi ngồi xuống đối diện, không thể chờ đợi hỏi.

Tôn Đào Phi liếc nhìn bé, bất đắc dĩ thở dài, “Thím đã nói với bà nội, nhưng mà trước bà nội đang tìm cháu đó, lần sau Đóa Đóa lại gặp tình huống như thế, trước tiên có thể về nhà, rồi bảo bà nội đưa cháu tới chỗ thím biết không, nếu không cháu xem bà nội lo lắng biết bao nhiêu.”

“Cháu sai rồi.” mặt bé tràn đầy trong sáng nhìn Tôn Đào Phi sợ hãi nói, bé giống như đích xác đã làm một chuyện sai lầm.

Chỉ sợ cô bé khóc, Tôn Đào Phi vội vàng ôm lấy mặt trái xoan của bé, cười híp mắt nói, “Không sao, không sao.”

“Vậy buổi tối chúng ta có thể mang bánh ngọt về nhà không, Đóa Đóa nói xin lỗi với bà nội.”

“Dĩ nhiên có thể.” Đối với lòng hiếu thảo của bé, Tôn Đào Phi dĩ nhiên là đáp ứng sung sướng vô cùng.

Đại khái là đáng dấp hai bé kia thật sự quá khả ái, quá khiến người người đều thích, cơ hồ là mỗi khi có người vào đều sẽ chú ý rồi chơi đùa cùng hai đứa, người bạn nhỏ Trình Đóa Đóa làm như đã sớm quen loại ánh mắt chú ý này, đối mặt những anh chị chơi đùa bé, cũng sẽ giống như Bàn Đình, ngọt ngào cười với mọi người một tiếng, còn bắt chợt kêu lên đôi câu.

Nguyên nhân bởi hai bé kia, buôn bán trong tiệm của Tôn Đào Phi nhiều hơn bình thường không ít. Chọc cho cô không khỏi cảm thán, xem ra không chỉ có nam sắc mê người, đồng sắc (sắc đẹp con nít) còn hơn chứ không kém.

“Bà chủ, chị khỏe chứ.”

Tôn Đào Phi nhìn hai cô gái dễ thương trước mắt. Mặc dù các cô là khách quen trong tiệm, nhưng cô vẫn không hiểu họ gọi cô lại có chuyện gì, nghi ngờ nháy mắt mấy cái, “Có chuyện gì không?”

“Chị khỏe chứ, em tên là Tôn Hồng, bạn ấy gọi Vương Hà. Chúng em đều là học sinh trong lớp giáo sư Từ Đình.” Một cô gái đáng dấp nhỏ nhắn trong đó vội vàng tự giới thiệu hai người.

Gật đầu một cái, Tôn Đào Phi hỏi, “Các em có chuyện gì sao?”

“Hai đứa bé kia là người nhà chị sao?” Vương Hà nghiêng đầu chỉ chỉ Trình Đóa Đóa và Bàn Đình, quay đầu lại cặp mắt nhìn chăm chăm Tôn Đào Phi.

“Là đứa bé nhà chị, bất quá có vấn đề gì.”

Lời của Tôn Đào Phi vừa dứt, cô gái gọi Tôn Hồng liền gấp không thể chờ nói, “Là như vậy, chúng em tham gia tranh tài đóng kịch, muốn nhờ diễn một chút, cho bọn chúng diễn hai nhân vật trong kịch của chúng em.”

Tôn Đào Phi nhất thời sững sờ một giây, lấy lại tinh thần, cô vẫy vẫy tay với hai bé ngồi cách đó không xa.

“Chuyện gì vậy thím.” Tiểu công chúa Trình Đóa Đóa dắt Bàn Đình đứng ở trước mặt ba người lớn, không hiểu hỏi thím nhỏ của mình.

“Đóa Đóa, các chị đây có một chuyện muốn nói với cháu.” Chỉ chỉ hai cô bé bên cạnh, Tôn Đào Phi nhẹ nói. Cô cảm thấy những chuyện phải theo ý nguyện của bé, cô không thể tự mình quyết định.

Tầm mắt Trình Đóa Đóa lập tức dời phương hướng, bưng tay nhỏ bé, cố làm nghiêm trang già dặn hỏi, “Các chị tìm em có chuyện gì?”

Tôn Đào Phi cúi đầu, buồn cười hai tiếng, bé sĩ diện cũng thật có hình có dáng.

“Người bạn nhỏ, chào em...” Tôn Hồng chậm rãi nói ra mục đích của các cô với Trình Đóa Đóa lần nữa, bé cũng mở to mắt, tập trung tinh thần nghe rất là nghiêm túc.

Trình Đóa Đóa nghe xong, mím chặt cái miệng nhỏ nhắn tức nghiêm mặt tự hỏi, hồi lâu, bé ngẩng đầu lên không nắm được chủ ý hỏi thăm Tôn Đào Phi, “Thím nhỏ, thím cảm thấy Đóa Đóa nên đi không?”

Tôn Đào Phi cười híp mắt nhìn mắt bé, hỏi ngược lại, “Cháu muốn đi không?”

Bé gật đầu một cái.

“Vậy thì đi đi!” Tôn Đào Phi làm quyết định thay bé, theo ý cô những chuyện lật vạt này rất có thể rèn luyện người, cô dĩ nhiên là ủng hộ bé đi, lại nói theo cô biết bé cũng từng tham gia không ít tranh tài diễn xuất tương tự, vở kịch này đối với bé mà nói tuyệt đối không có vấn đề.

“Thím nhỏ tốt nhất, để cho em trai cùng đi với cháu có được không?” Ôm hông của Tôn Đào Phi, Trình Đóa Đóa lại bắt đầu rót thuốc mê cho thím nhỏ của bé.

“Có thể.”

Nghe vậy, Trình Đóa Đóa cũng không còn già dặn vừa rồi, miệng nhỏ nhếch đến sắp chạm tay. Bàn Đình thấy chị cười, cũng vui vẻ cười theo ở bên cạnh.

Hai cô gái kia thấy Tôn Đào Phi đáp ứng, dĩ nhiên là cảm kích họ thật lâu, cũng nói cho họ biết hai bé chỉ tới đó vào thứ bảy chủ nhật là được.

25. Chương 25 : Xin Chào, Lời Tâm Tình

Bên cạnh có hai đứa trẻ, khi cây kim trên tường chỉ vừa qua sáu giờ, Tôn Đào Phi liền dẫn bọn bọn chúng trở về nhà.

Đẩy cửa nhà ra, Tôn Đào Phi liền nhìn thấy mẹ chồng mặt tức giận ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, mặt nghiêm túc ít có nhìn chăm chăm họ, không, chính xác là tiểu công chúa Trình Đóa Đóa.

Khi bạn nhỏ Trình Đóa Đóa nhìn thấy bà nội mặt đầy tức giận thì phút chốc đã ý thức được rút một cái về phía Tôn Đào Phi bên cạnh.

Vuốt đầu bé, Tôn Đào Phi giảo bánh ngọt cầm trong tay cho bé, ý bảo bé đi đưa cho bà nội.

Bé lập tức phản ứng kịp, bước nhỏ tử từng bước một đi về phía bà nội đang tức giận.

“Bà nội, Đóa Đóa biết sai rồi, lần sau cũng không dám nữa, bà đừng nóng giận, bị chọc tức thân thể sẽ không tốt.” Đáng thương chu cái miệng nhỏ nhắn, trên mặt Trình Đóa Đóa tràn đầy vẻ áy náy.

Nhìn sắc mặt mẹ chồng rõ ràng đã có chút chuyển biến tốt, Tôn Đào Phi âm thầm cảm khái, công phu dụ dỗ người của bé thật đúng là hạng nhất.

Nâng bánh ngọt đến trước mặt Vương Cẩm Ngôn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trình Đóa Đóa tràn đầy lấy lòng nói, “Bà nội, đây là bánh thím nhỏ làm, ăn rất ngon, bà nội ăn xong đừng tức giận có được hay không.”

Vương Cẩm Ngôn nhìn cháu gái khéo léo hiểu chuyện hiếu thuận như thế, chút tức giận trong lòng đã sớm biến mất không còn một mống rồi.

Bất quá cũng không thể để bé như thế, khiến cho ngày sau bé phớt lờ, quay đầu, Vương Cẩm Ngôn nghiêm mặt nói, “Lần này coi như thôi nhé, lần sau tái phạm, bà nội phải đánh đòn đấy.”

Bé liên tục gật đầu không ngừng, thấy bà nội tha thứ, tay nhỏ bé lôi kéo bàn tay bà nội, làm nũng nói: “Bà nội, ăn bánh nhé, ăn đồ ngọt sẽ mở lòng.”

Lần này, Vương Cẩm Ngôn và Tôn Đào Phi đều bị bé chọc cười.

“Ăn, ăn.” Bàn Đình nhìn thấy chị mình mở cái hộp làm lộ ra bánh kem hân vừa ăn không lâu, kêu to, thân thể ở trong lòng Tôn Đào Phi bổ nhào lên ghế salon.

“Ăn cái gì?” Một thanh âm dụ dỗ mười phần chột truyền tới, chọc cho lớn lớn nhỏ nhỏ trong nhà đều quay đầu. Hai vợ chồng ông bà nội, đang tình cảm tay nắm tay đứng ở cửa.

“Sao không trả lời?” Cụ ông để hai tay sau lưng, quét mắt mọi người một cái, râu cá trê run thật hăng hái.

“Được rồi, ông!” Giận liếc bạn già mình một cái, bà nội đi tới bên cạnh Tôn Đào Phi nhận lấy Bàn Đình trong ngực cô.

Đại khái là hai ngày không có gặp bà cố rồi, thẳng nhóc cũng nhớ bà, cho nên bà cố muốn ôm thì nó cũng giang tay ra, lập tức nhào vào trong ngực của bà.

“Bà cố, bà cố, Đóa Đóa rất nhớ bà.” Thấy em trai được bà cố ôm, tiểu công chúa Trình Đóa Đóa cũng không thể chờ đợi chạy đến bên cạnh bà muốn được thương.

“Bảo bối, bà cố cũng nhớ cháu.” Sờ sờ mặt trái xoan của bé, bà nội cười thật nhân hậu hòa ái.

“Hừ, không ai nghĩ tới tôi?” Cụ ông thở phì phò đặt mông ngồi ở bên cạnh bà nội, hiển nhiên cảm thấy rất buồn bực khi không có người nói nhớ ông, nói ra cũng cứng ngắt vô cùng.

Tiểu công chúa Trình Đóa Đóa phát hiện ông cố mình rõ ràng không vui, chuyển thân thể nhỏ bé, ngọt ngào nói, “Ông cố, Đóa Đóa cũng nhớ ông mà. Ông xem Đóa Đóa bảo thím nhỏ mang bánh kem ông thích ăn nhất về nè?” Nói xong, tiểu công chúa bưng một cái bánh kem to đến trước mặt ông cố mình giống như hiến vật quý, hiển nhiên rất hiểu rõ yêu thích của cụ ông.

Cụ ông khẽ hừ một tiếng, khẽ xoay đầu nhìn đi, chẳng qua là ánh mắt vẫn dán vào bánh kem cô bé đang cầm trên tay không rời.

Tôn Đào Phi không biến sắc dời tầm mắt đi, tránh ình không chế không được cười thật to ra tiếng.

Tiểu Bàn Đình bên cạnh theo thanh âm của chị xoay đầu nhỏ qua, liếc mắt liền nhìn thấy bánh kem trong tay Trình Đóa Đóa, vì vậy bạn nhỏ Bàn Đình của chúng ta rất tuân thủ nguyện vọng của mình vươn theo bánh kem trong tay chị, a ô cắn một miếng lớn, má nhỏ phồng lên phồng lên, rồi sau đó ngáy ngô cười.

Khóe mắt Tôn Đào Phi quét một màn này cuối cùng không nhịn được cười ra tiếng, tiếp bà nội và mẹ chồng cũng không hên mà cùng cười ra tiếng. Không chút nào để ý ông nội đang ngượng ngùng và tức giận. Trong lúc nhất thời, quanh quẩn trong phòng khách rộng lớn đều là tiếng cười. Tiểu Bàn Đình càng cười vui sướng nhất.

Cụ ông ở trong tiếng cười của mọi người, nghiêng đầu sang chỗ khác hung hăng trừng mắt Bàn Đình không hiểu gì cả một cái.

Ánh mắt của cụ ông mặc dù rất dọa người, nhưng Bàn Đình không sợ xúu nào, cũng có khuôn có dạng học theo cụ ông trừng mắt ngược lại ông một cái. Sau đó vỗ tay nhỏ bé vui vẻ cười đắc ý. Trong phòng khách truyền ra tiếng cười vang của mọi người lần thứ hai.

Cụ ông tức hừ một tiếng, trợn mắt nhìn mọi người một cái, liền cầm một miếng bánh kem lên hóa bị phần thành thức ăn hưng phấn ăn ra tiếng.

Thừa dịp tất cả mọi người ở đây, Tôn Đào Phi liền báo ọi người chuyện xảy ra với hai bé vào buổi chiều.

Tôn Đào Phi mới vừa kể xong, Vương Cẩm Ngôn liền bước một bước dài vọt tới trước mặt cô, hai tay nâng mặt làm nũng nói, “Phi Phi, con bảo họ lấy cho chúng ta mấy tấm vé, ngày đó mẹ muốn đi xem một chút.”

“Bà cũng muốn đi.” Bà nội cũng cười nhẹ nhàng hòa theo.

Cụ ông ho nhẹ một tiếng, hồi lâu mới nói, “Ông cũng muốn đi.” Mặc dù hết sức ra vẻ không muốn đi lắm, nhưng thái độ của ông hoàn toàn bán đứng ông.

Tôn Đào Phi cúi đầu buồn cười hai tiếng, nhanh chóng thu lại nụ cười, nghiêm trang nói, “Dạ, con sẽ đi nói với họ.”

Không bao lâu ba chồng từ bên ngoài về, mẹ chồng lập tức liên thoắt không ngừng nói ra chuyện hai bé tham gia diễn kịch với ông.

Ba chồng đương nhiên là vô cùng ủng hộ cháu của mình phát triển ở nhiều phương diện, vung tay lên phóng khoáng nói với Tôn Đào Phi, “Phi Phi con cũng tìm giúp ba tấm vé.”

Đối với ba chồng nhiệt tình như thế, Tôn Đào Phi chỉ có thể khéo léo gật đầu đáp ứng.

Ăn cơm xong, nhiệm vụ chăm sóc hai bé dĩ nhiên là rơi xuống đầu Tôn Đào Phi.

Chào hỏi ông bà cha mẹ còn đang ở trên ghế sa lon xem ti vi, Tôn Đào Phi ôm Bàn Đình qua, ngoắc ngoắc tay với Trình Đóa Đóa, “Đóa Đóa, đi, đi lên tắm.”

Đổ đầy nước, Tôn Đào Phi ôm Bàn Đình vào phòng tắm, thẳng nhóc liền lao thẳng tới trong bồn tắm.

Vỗ vỗ cái mông nó, thuần thực lột sạch đồ của nó.

Chọc cho tiểu công chúa Trình Đóa Đóa bên cạnh vội vàng che mắt, oa oa kêu to, “Em trai là một tiểu lưu manh.”

Bàn Đình còn tưởng rằng chị đang khen nó, xoay qua xoay lại cười thật vui ở trong lòng Tôn Đào Phi.

Mang phao bơi vào cho con, Tôn Đào Phi đặt nó ở trong bồn tắm. Vừa đến trong nước, lập tức hăng hái bơi loạn qua lại trong nước, phát ra vài tiếng hoan hô a a.

Thấy Trình Đóa Đóa vẫn lấy tay che mắt thật chắc, Tôn Đào Phi buồn cười gạt tay cô bé xuống, chỉ chỉ Bàn Đình đang ra sức bơi trong bồn tắm, nói như dụ dỗ, “Đóa Đóa, Bàn Đình là em trai cháu, không cần ngưỡng chừng. Hơn nữa hiện tại không nhìn về sau cũng không nhìn được.”

Trình Đóa Đóa nguyên bản là hiếu kỳ không thôi với tiếng kêu to của em trai mình, lần này cũng không nhần nhó nữa, ngược lại chuyên tâm chú ý tới Bàn Đình. Không bao lâu, Trình Đóa Đóa liền chỉ vào Bàn Đình, phá lên cười ha ha, “Em trai giống như con vịt.”

Tôn Đào Phi nhú mày liếc nhìn, mặt mày cũng mang nụ cười chói lọi như Trình Đóa Đóa, đứa trẻ nói lời trái lòng này.

“Đóa Đóa trông em nhé.” Giao phó xong, Tôn Đào Phi liền tạm thời rời đi phòng tắm.

Ở trong phòng tìm kiếm một hồi, Tôn Đào Phi mới tìm được DV của cô, thấy con trai bơi hăng say thế, cô quyết định quay lại, làm nhật ký trưởng thành của nó, đồng thời cũng gửi đi một phần cho Trình Phi Viễn, làm ba như hẳn chắc cũng rất nhớ con, cho ba Trình một chỗ dựa.

“Thím, thím muốn quay em trai sao?”

Gật đầu một cái, Tôn Đào Phi cười híp mắt hỏi, “Đóa Đóa, con có muốn vào đó cùng em trai không?”

Trình Đóa Đóa vội vàng khoát khoát tay, bày tỏ quyết không muốn, cô là con gái, không thể tùy tiện lộ thân thể, mẹ nói như thế rất xấu hổ.

“Bàn Đình nhanh lên, nhanh lên một chút.” Mặc dù không thể cùng Bàn Đình, nhưng Trình Đóa Đóa vẫn tích cực giúp động viên Bàn Đình.

Bàn Đình thấy chị mình hươ tay múa chân động viên, cũng không phụ sự kỳ vọng càng bơi hăng hơn, chân ngấn đập càng thêm ra sức.

Bởi vì Trình Đóa Đóa kiên quyết không chịu tắm khi đang ở cùng Bàn Đình, Tôn Đào Phi không thể làm gì khác hơn là mang tiểu Bàn Đình tắm xong rồi xuống dưới lầu trước.

Đợi đến bạn nhỏ Trình Đóa Đóa tắm xong sấy khô tóc đã là hai giờ sau.

Thời gian cũng sắp mười giờ. Không biết Trình Phi Viễn đã ngủ chưa, nhưng hiện tại Tôn Đào Phi quả là quá muốn chia sẻ đoạn phim cô đã quay với ba Trình, cho nên Tôn Đào Phi làm vợ lần đầu tiên chủ động gửi tin nhắn cho Trình Phi Viễn, “Anh ngủ chưa?”

Tin nhắn của Trình Phi Viễn ngược lại rất nhanh gửi lại, chẳng qua nội dung trả lời quá mập mờ, cũng quá khiến cho Tôn Đào Phi dở khóc dở cười.

“Em nhớ anh!” Nhìn chằm chằm ba chữ ngắn ngủn mang theo ngữ khí khẳng định, Tôn Đào Phi sửng sốt nhìn một phút, trong lòng không ngừng hối hận.

Khi Tôn Đào Phi vẫn còn đang suy tư trả lời như thế nào về lời nói đồng dục của Trình Phi Viễn thì điện thoại của người nào đó liền gọi lại, hơn nữa đầu tiên chính là một câu, “Vợ, em nhớ anh.”

Trán Tôn Đào Phi co quắp, người đàn ông này sao nghịch ngợm vậy?

“Muốn gửi cho anh một thứ, anh nói em biết địa chỉ email.” Trực tiếp bỏ qua vấn đề cảm giác của mình, Tôn Đào Phi nói ra mục đích của mình.

“Có phải gửi thư tình cho anh không?” Tiếp tục phát ra một câu làm chấn động hơn.

Tôn Đào Phi liếc mắt, quyết định không trầm mặc nữa, “Trình Phi Viễn nếu như em nhớ không lầm, hai chúng ta là anh quần quít theo đuổi em, muốn viết thư tình cũng là anh viết cho em chứ.”

Đầu dây bên kia quả nhiên lập tức an tĩnh, chỉ còn lại tiếng cười hắc hắc he he của người nào đó.

“Ít nói lời vô ích, địa chỉ.”

Gãi gãi đầu, Trình Phi Viễn ngoan ngoãn tuân thủ lệnh vợ báo ra địa chỉ email của mình. Bất quá, vợ hắn cũng quá không dễ đùa.

“Vợ, em gửi gì cho anh thế.” Thứ có thể làm cho vợ hắn trịnh trọng như thế, Trình Phi Viễn thật sự là hết sức tò mò.

“Tự xem.” Tôn Đào Phi nhẹ nhàng bỏ lại hai chữ, không nói cho hắn đáp án.

“Vợ, anh nhớ em lắm.” Ngữ điệu của Trình Phi Viễn trầm thấp ôn nhu, trong màn đêm yên tĩnh có vẻ cực kỳ cảm động mê người.

Mặt Tôn Đào Phi lập tức nung đỏ cả, có chút bối rối cố làm bình tĩnh nói, “Không có gì nữa, em cúp máy đây.”

Khẽ vuốt ve tim đập quá nhanh của mình, Tôn Đào Phi âm thầm giận người nào đó, tâm tình gì chứ.

26. Chương 26 : Xin Chào, Yêu...

Ánh trắng trắng bạc trong trẻo xuyên qua cửa sổ nhỏ nhỏ, từng chút chiếu vào căn phòng không quá lớn, phô ra từng đường ánh sáng ngọc trong suốt.

Trình Phi Viễn nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động đen sì dưới ánh trắng trong tay, môi mỏng kéo lê một đường cong ôn nhu đẹp mắt. Giọng nói vội vàng vừa rồi của người nào đó, chắc đại khái là khẩn trương thôi. Nghĩ đến những điều này, độ cong khóe miệng hắn càng lớn hơn lúc này.

Xoa mắt không tỉnh táo lắm, Trình Phi Viễn mở đèn trong phòng lên, trực tiếp mở laptop để ở trên bàn nhỏ trong phòng.

Một email đã lẳng lẳng nằm trong Inbox, một phút trước vừa được gửi tới. Mang theo tò mò, nhẹ nhàng mở ra, khi thấy video bên trong thì mày rậm của Trình Phi Viễn nhướng thật cao.

Không bao lâu, khóe miệng Trình Phi Viễn liền toét ra thật to, lộ ra một hàm răng trắng noãn trong suốt. Trên màn ảnh là cảnh tượng Bàn Đình vui vẻ nghịch trong bồn tắm, thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng cười hoặc dễ nghe hoặc non nớt.

Video cuối cùng là lấy một tiếng hét to ngọt ngào, “Em trai là một lưu manh, chú ơi, Đóa Đóa nhớ chú.” của người bạn nhỏ Trình Đóa Đóa mà kết thúc.

Trình Phi Viễn cũng trong nháy mắt hiểu mấy tiếng cười non nớt trong video lúc đó là từ đâu, còn có mấy tiếng khác là thuộc về ai nữa.

Cúi đầu vỗ trán, Trình Phi Viễn kiềm chế không được cười khẽ một tiếng, tiếng cười trầm thấp vang vọng trong phòng, có vẻ cực kỳ ôn hòa trơn mềm.

Hồi lâu, Trình Phi Viễn ngẩng đầu lên, phát video vừa gửi đến một lần nữa, không chớp mắt nhìn chăm chăm. Một cỗ mềm mại vui vẻ vui vẻ chưa bao giờ có xuất hiện, cứ thế khiến cho đoàn trưởng Trình một mình khẽ cười với không khí thật lâu.

Vì vậy, ngày hôm sau, cơ hồ tất cả người trong đoàn 323 đều phát hiện trên mặt đoàn trưởng Trình của bọn họ treo nụ cười thần nhiên cả ngày.

“Đoàn trưởng, anh đang xem cái gì thế?” Mạc Tiểu Kỳ bưng hộp cơm của Trình Phi Viễn đi vào, vừa vào phòng làm việc liền nhìn thấy đoàn trưởng của bọn hắn cười khúc khích vui vẻ với mấy vi tính.

Sải bước chạy vội tới bên cạnh đoàn trưởng, để hộp cơm xuống, Mạc Tiểu Kỳ liền không thể chờ đợi đuổi dài cổ, lại nhìn theo tầm mắt của Trình Phi Viễn, liền nhìn thấy trên màn hình máy vi tính đang có cảnh tượng, một em bé cao tròn phúng phính, trắng nõn nà, khoẻ mạnh khẩu khinh, vui mừng bơi trong nước.

Thời gian Mạc Tiểu Kỳ đến đoàn 323 cũng không ít, tất nhiên biết thân phận của Bàn Đình, thấy thằng nhóc vui vẻ như thế, trong lòng hắn cũng thật vui, xem ra chị dâu thật tâm thương yêu nó, xem khuôn mặt mập mạp của nó, cùng với nụ cười sáng lạn kia có một số việc không nói liền hiểu rồi.

“Thằng nhóc ngược lại rất vui vẻ.” Mạc Tiểu Kỳ cười ha hả cảm khái một câu.

Trình Phi Viễn nghe tiếng liếc bên cạnh một cái, lập tức đóng video, hung hăng đẩy mặt cười khúc khích của Mạc Tiểu Kỳ ra, “Tiểu tử thú vị, đang cười cái gì, cậu thật giống như đang rất rảnh rỗi nhỉ.”

Trình Phi Viễn hí mắt đen lại, thái độ nghiêm nghị cười như không cười.

“Không có, không có, đoàn trưởng, em đi trước.” Mạc Tiểu Kỳ cười ngây ngô khoát khoát tay, nhanh chóng rời khỏi căn phòng hắc ám này.

Lấy hộp cơm qua, Trình Phi Viễn ăn cho có lệ, vừa ăn lại thưởng thức con trai của hắn cùng với cháu gái nhỏ của hắn. Vừa rồi nếu đổi thành những người khác, Trình Phi Viễn hẳn nhất định sẽ rất thích ý chia sẻ với người khác, dù sao dáng dấp của con hắn khiến cho hắn rất kiêu ngạo. Bất quá nếu là Mạc Tiểu Kỳ thì không được, đừng tưởng rằng hắn không biết tên kia là một miệng rộng, không ít chuyện xấu hổ lưu truyền trong đoàn của hắn đều là từ trong miệng tên Mạc Tiểu Kỳ kia truyền ra, cho nên có một số việc hắn tuyệt không thể để cho tên đó dính vào.

Đứng lại ngoài cửa, Mạc Tiểu Kỳ hắc hắc cười gian hai tiếng, thật may là hắn nhanh như chớp, nếu không khổ cho cuộc sống của hắn nữa rồi. Bất quá, đoàn trưởng thật đúng là hẹp hòi, xem con trai anh ta một chút thôi mà cũng không cho.

Bởi vì ngày người bạn nhỏ Trình Đóa Đóa tới tiệm Tôn Đào Phi vừa lúc là thứ sáu, cho nên hai ngày kế tiếp, hai người bạn nhỏ Trình Đóa Đóa và Bàn Đình đương nhiên muốn đi theo Tôn Đào Phi đến tiệm của cô, ngại biện rằng để tiện cho chúng diễn xuất, dĩ nhiên cùng đi còn có mẹ chồng cô - nữ sĩ Vương Cẩn Ngôn thích tham gia náo nhiệt.

Làm giám hộ của hai người bạn nhỏ, nên khi hai người bạn nhỏ tiến hành diễn thì Tôn Đào Phi dĩ nhiên không thể vắng mặt.

Chẳng qua là khi Tôn Đào Phi và mẹ chồng dẫn hai người bạn nhỏ vào chỗ đóng kịch thì tới đón tiếp họ lại là Từ Dĩnh.

Mặt của Tôn Đào Phi nhất thời cứng ngắc, có chút không xác định hỏi, “Chẳng lẽ cậu cũng đóng kịch?”

Từ Dĩnh lễ phép chào hỏi Vương Cẩn Ngôn. Cười hí mắt gật đầu một cái với vấn đề của bạn tốt, nói cho Tôn Đào Phi đáp án của cô.

Nụ cười dương dương đắc ý của Từ Dĩnh khiến cho Tôn Đào Phi cảm thấy cực kỳ chói mắt, chẳng lẽ ngày hôm qua cô gọi điện thoại để xác định tính chân thật của việc đóng kịch thì cô gái này liền thuyết phục cô nhất định phải mang hai đứa nhỏ đi, thật là chuyện gì cô ấy đều muốn chen vào một chân.

“Vậy cậu diễn cái gì?” Tôn Đào Phi tò mò hỏi, thực không rõ giáo sư Từ Dĩnh có thể diễn cái gì.

Vậy mà cô ấy gật gù đắc ý thật lâu, vẫn không nói ra, cuối cùng còn cố ý mở cái nút nói, “Đợi lát nữa cậu sẽ biết.”

Không bao lâu, diễn tập kịch bản bắt đầu, Tôn Đào Phi cũng biết bọn họ diễn vở “Công chúa Bạch Tuyết” độ lưu truyền rất rộng, nhưng hiển nhiên là có một chút sửa đổi.

Chuyện xưa cải biên thành hoàng tử từ nhỏ đã gặp mặt công chúa Bạch Tuyết, hơn nữa theo tuổi lớn lên, trong ký ức hoàng tử thích tiểu công chúa khả ái xinh đẹp của anh ta.

Phần sau có vẻ cũng không khác nguyên tác mấy, bất quá cuối cùng còn có thêm phần nói về cuộc sống hạnh phúc sau khi cưới, cho đến em bé ra đời.

Người bạn nhỏ Trình Đóa Đóa diễn vai công chúa Bạch Tuyết còn bé, Bàn Đình lại là con của công chúa và hoàng tử sau này.

Chẳng qua là khi biết vai của Từ Dĩnh lại là một gốc cây trong rừng thì khoe miệng Tôn Đào Phi hung hăng co quắp.

Ban đầu Tôn Đào Phi còn lo lắng Bàn Đình có thể sẽ không phối hợp diễn, dù sao thằng nhóc thật sự còn quá nhỏ. Xem dáng vẻ khéo léo của nó trong lòng người chị xinh đẹp, Tôn Đào Phi mới phát hiện sự lo lắng của cô hoàn toàn là dư thừa. Thằng nhóc này không nhìn ra còn là một tiểu sắc quỷ đây?

Luyện tập cho đến trưa, hai đứa trẻ đã được các anh chị vô cùng yêu quý, buổi trưa khi bọn họ trở lại trong tiệm thì trong túi đã có đủ các loại kẹo màu sắc rực rỡ khác nhau.

Không ngoài dự liệu, Từ Đình cũng cùng theo Tôn Đào Phi đến cửa hàng bánh ngọt.

“Tiểu Đình, cháu có thể hỏi bọn họ xem còn cần diễn viên hay không không?” Vương Cẩn Ngôn ngẩng khuôn mặt được spa như con nít kỳ vọng nhìn về phía Từ Đình, quan sát cho tới trưa, xem bọn nhóc diễn, hoàn toàn gọi lên nhiệt huyết của bà, khiến bà cũng muốn thử.

Từ Đình cố chịu lưỡi nóng rất, vội vàng nuốt cà phê nóng bỏng vào trong miệng, để ngăn ngừa nó sẽ phun ra, gieo họa đến người khác.

“Ha.” Đôi môi khê nhếch, Từ Đình hiển nhiên có chút bị mẹ chồng của Tôn Đào Phi hù sợ, phu nhân cũng quá có tính trẻ con rồi.

“Nếu không bác diễn gốc cây cũng được.” Vương Cẩn Ngôn không ngừng cố gắng đề thấp yêu cầu, nguyện vọng rất mãnh liệt.

Thân thể mới vừa đứng thẳng của Tôn Đào Phi hung hăng run lên hai cái, vội vàng vịn hai bên tay vịn của cái ghế, mới lại đứng vững thân thể. Không biết ba chồng nghe được lời này của mẹ chồng thì sẽ có phản ứng thế nào đây?

Tôn Đào Phi ý vị sâu xa liếc Từ Đình một cái, ý bảo cô tốt nhất xử lý tốt chuyện này, nếu không thì tự đi mà gánh lấy hậu quả.

Mặc dù đại đa số thời điểm Từ Đình là một người không biết điều, nhưng có đôi khi cũng không tệ lắm, ít nhất cuối cùng mẹ chồng cô cũng không còn cầu xin được diễn kịch sau khi trải qua một phen khuyên giải thấu tình đạt lý của Từ Đình.

Tập diễn cả một ngày, mặc dù hai đứa nhóc kia không có bao nhiêu phần diễn, nhưng mà đối với thể lực có hạn của bọn chúng mà nói, vẫn rất mệt mỏi. Cho nên buổi tối cũng không còn âm ỉ, chúng rất nhanh liền chìm vào mộng đẹp.

Tôn Đào Phi nằm trên ghế dựa ở một bên, xoay điện thoại di động trong tay, trong đầu đang suy nghĩ có nên gọi điện thoại cho người nào đó không, thông báo một chút chuyện tình hai ngày nay.

Nhưng vừa nghĩ tới, lời nói không biết điều của người nào đó ngày hôm qua, mặt Tôn Đào Phi liền không tự chủ được hơi ửng đỏ. Được rồi, cô thừa nhận đại khái là có một chút nhớ Trình tiên sinh kia. Chẳng qua là mấy lời ngày hôm qua của hắn nói thật sự là khiến cho cô có chút bối rối, tay chân luống cuống, đây là tình trạng chưa từng có xuất hiện trong đời của cô, cho nên cô có chút bàng hoàng, có chút sợ, sợ có một ngày Tôn Đào Phi cô sẽ như rất nhiều người nói, cuối cùng sẽ bị mất mình.

Tiếng chuông quen thuộc truyền tới bên tai, nhìn đến số điện thoại, Tôn Đào Phi thở dài, lần này không cần cô nghĩ tới nghĩ lui nữa rồi.

Cố gắng ổn định lại nhịp tim như đánh trống của mình, Tôn Đào Phi nhẹ giọng hỏi, “Còn chưa ngủ?”

“Uh, ngủ thì gọi cho em thế nào được?” Thanh âm nhẹ nhàng trêu chọc của Trình Phi Viễn truyền đến, thật khiến lòng vốn có chút khẩn trương của Tôn Đào Phi cũng buông lỏng không ít.

Vượt gương mặt nóng, Tôn Đào Phi nhẹ giọng hỏi, “Hôm nay có khỏe không, có mệt không, nghe nói mỗi ngày anh đều rất vất vả.”

Trình Phi Viễn khê nhếch khóe miệng, tâm tình cũng có chút hưng phấn, vợ hắn đang quan tâm hắn.

Cố ý dụ giọng, Trình Phi Viễn ôn tồn nói, “Không phải là đặc biệt khổ cực, anh cũng sớm đã quen, em thì sao?”

“Cũng may, chỉ là anh trai và chị dâu đi...” Tôn Đào Phi êm tai nói ra chuyện đã xảy ra hai ngày nay.

Thanh âm dễ nghe lọt mà của Tôn Đào Phi chậm rãi truyền vào tai, Trình Phi Viễn tập trung tinh thần nghe thật tham lam, chỉ sợ bỏ lỡ một chút xiu, từ đầu đến cuối khóe miệng của hắn, cho dù là không nhìn thấy, hắn cũng biết là gương cao lên.

Lần đầu tiên Trình Phi Viễn hiểu rõ, thì ra là trên cái thế giới này có một người thế này, khiến cho hắn chỉ nghe được thanh âm của cô là có thể khiến cho hắn thấy thật vui vẻ thật ấm áp.

Áp chặt điện thoại còn hơi ấm vào bên mặt, Tôn Đào Phi im lặng cười. Như cô và Trình Phi Viễn tính là yêu xa ở hai nơi. Mặc dù có chút bình thần, cũng không oanh oanh liệt liệt như người khác, nhưng cô tin tưởng tình cảm của bọn họ cũng không ít hơn người khác, đây là cuộc sống cô muốn, bình bình đạm đạm mới là thật, đây là lý niệm hôn nhân của Tống Mỹ Lệ, cũng là quan điểm Tôn Đào Phi cô nhận định.

Vốn là ba mẹ của người bạn nhỏ Trình Đóa Đóa đi công tác mười ngày, nhưng mà bởi vì người bạn nhỏ Trình Đóa Đóa thật sự là quá muốn ba mẹ đến xem bé diễn xuất, cho nên hai vợ chồng yêu con hơn hết bảy ngày sau liền chạy về thành phố A, vừa kịp xem phần biểu diễn của hai đứa trẻ. Dĩ nhiên bé cũng không phụ ba mẹ đặc biệt chạy về nhà vì bé, vở kịch của họ cũng mang về một cái cúp thật to từ trận đấu.

27. Chương 27 : Xin Chào, Bị Thương...

Buổi tối hôm đó Trình gia có thể nói là cực kỳ náo nhiệt, một cú điện thoại của cụ ông gọi gia đình bác hai đến, bảo là muốn ăn mừng diễn xuất hoàn mỹ của hai đứa nhóc kia.

Phải biết lúc xem diễn xuất thì bộ râu chữ bát của cụ ông kiêu ngạo đến hận không thể nhếch lên.

Người bạn nhỏ Bàn Đình thì một bộ dạng u mê, không hiểu tại sao một buổi tối tất cả mọi người đều muốn cướp ôm nó, đều ôm một vòng mới bỏ xuống, nhưng thấy bộ dạng tất cả mọi người rất vui vẻ, nên nó cũng vui vẻ theo.

Tiểu công chúa Trình Đóa Đóa càng không ngừng vòng tới vòng lui như là bướm bướm cả đêm, lượn quanh đến ánh mắt mọi người chỉ có thể chuyển theo bé.

“Phi Phi, em nếm thử hương vị của nắm mèo này xem.” Quay đầu, Tôn Đào Phi liền nhìn thấy chị dâu Chu Thanh Du đang mỉm cười nhẹ nhàng bưng một mâm nắm mèo đen xào đứng ở sau lưng cô, đĩa trúc đen nhánh làm tôn lên ngón tay trắng nõn thon dài, làm chúng càng thêm xanh miết như ngọc.

Trong nháy mắt trong đầu Tôn Đào Phi không tự chủ được liền hiện ra một câu rất tục khí, lên được phòng khách, xuống được nhà bếp.

Theo bản năng nếm thử một miếng, Tôn Đào Phi hoàn toàn bội phục vị chị dâu này, cao đẹp như thiên tiên thì cũng thôi đi, tài nấu nướng này quả thực là muốn khiến cho tất cả phụ nữ ghen tỵ chết.

Ngắm nhìn chị dâu cười tươi trước mắt thật sâu, Tôn Đào Phi liền nhét một đĩa nắm mèo lớn vào miệng trước mặt Chu Thanh Du.

“Chị dâu, nếu em là một người đàn ông nhất định giành vợ với anh hai.” Tôn Đào Phi phồng miệng mơ hồ không nói rõ được, thái độ cũng buồn bã vô cùng.

Chu Thanh Du khẽ mỉm cười, cười giỡn nói, “Vậy được, đời sau chúng ta liền làm vợ chồng, chẳng qua là đến lúc đó em cần phải chờ chị.”

“Chị muốn đi thay đổi giới tính, cưới em về nhà, sau đó để em ngày ngày nấu cơm cho chị ăn.”

Chu Thanh Du bật cười, gấp rút cười nói, “Em lấy chị, chính là muốn để chị làm đầu bếp cho em, bí mật nói cho em biết, ở nhà chúng ta đều là anh hai em nấu cơm đấy.”

Về mặt Tôn Đào Phi thay đổi lớn, luếc nhìn anh hai Trình Phi Khải trong phòng khách, mặt không thể tin nhìn chăm chăm Chu Thanh Du. Lại một người phụ nữ vĩ đại có thuật chế ngự chồng, trong nháy mắt cô quyết định xem Chu Thanh Du là thần tượng thứ hai của cô.

“Phi Phi, cá của em cũng được rồi đấy.” Tôn Đào Phi vội vàng quay đầu, cá chần nước sôi của mình đã sôi trào đến bong bóng nổi lên.

Tôn Đào Phi buồn bực ngẩng nhìn Chu Thanh Du, “Chị dâu, em nghĩ con cá này của em còn chưa chín.” So với thức ăn ngon của Chu Thanh Du, cô nghĩ cá chần nước sôi này của cô đoán chừng không có nhiều người cổ vũ. Sớm biết Chu Thanh Du làm món ăn ngon như vậy, lúc đầu khi Chu Thanh Du xưng phong nhận việc thì cô nên nói là làm bữa tối ọi người không nên bêu xấu, chỉ ở bên cạnh giúp một tay là được. Đồng thời, Tôn Đào Phi cũng mau chóng làm ra quyết định, cô chỉ làm con cá này thôi, về phần còn dư lại giao cho chị ấy là được.

Chu Thanh Du buồn cười liếc nhìn em dâu có chút tính trẻ con, theo cô biết, em dâu này bình thường cũng là một người rất chừng mực, không biết vì sao ở trước mặt cô lại có chút trẻ con, bất quá, cô như vậy, cô ngược lại rất thích.

“Mọi người thường ăn món chị làm, em làm món mới mọi người sẽ thích hơn.”

“Vâng, hy vọng vậy.” Tôn Đào Phi khẽ mỉm cười.

Cũng may cuối cùng, cá của Tôn Đào Phi cũng được mọi người hoan nghênh, khiến cho lòng có chút không quá tự tin của cô có được sự thỏa mãn thật lớn.

Buổi tối hôm đó người bạn nhỏ Trình Đóa Đóa liền theo ba mẹ về nhà.

Buổi tối lúc ngủ, Bàn Đình không thấy chị, mở mắt đen bóng nhìn chung quanh thật lâu, làm như không quá hiểu chị mấy ngày nay đều ở đây sao bây giờ lại không thấy.

Vuốt ve gương mặt mềm mịn của tiểu tử, Tôn Đào Phi thủ thủ thì thì nói với tiểu tử, “Bàn Đình, chị về nhà.”

Thằng bé đại khái là nghe hiểu lời mẹ mình nói, không nhìn chung quanh nữa, chôn khuôn mặt nhỏ nhắn trong ngực mẹ, không bao lâu liền phát ra tiếng ngáy hơi nhỏ.

Ánh trăng như nước chảy, lẳng lặng từ cửa sổ sát đất đổ xuống, bằng phẳng rộng rãi thư hoa, giống như là mặt gương sáng trong suốt, ánh sáng nhu hòa tự dưng làm cho người ta mê luyến say mê.

Nhưng tâm tình hơi hồi hộp của Tôn Đào Phi lại thành đối lập rõ ràng với ánh trăng nhu hòa điềm tĩnh này.

Hôm nay là ngày hai thằng nhóc diễn xuất đoạt giải, cũng là ngày đầu tiên Trình Phi Viễn chính thức diễn tập, video đã sớm gửi vào hộp thư của Trình Phi Viễn, chẳng qua là không biết bao lâu sau hấn có thể xem.

Cho dù mẹ chồng nói cho cô biết vô số lần, một năm Trình Phi Viễn có rất nhiều lần diễn tập lớn nhỏ, hơn nữa còn tuyệt đối không có nguy hiểm.

Tâm tình cô vẫn không kiềm chế được mà vô cùng lo lắng. Lần đầu tiên cô nắm được tư vị chờ đợi một người.

Nói thật, thật không dễ chịu, mỗi một ngày đều giống như sống một ngày bằng một năm, cả người đều giống như đặt ở trong lửa nóng để nướng, sẽ không khiến người chết cháy, nhưng cũng làm cho người có chút buồn bực.

Bàn Đình tựa hồ cũng cảm nhận được tâm tình của mẹ không tốt chút nào, rất nghe lời không có quần Tôn Đào Phi cả ngày.

Cuộc sống không thể coi là dễ chịu của Tôn Đào Phi nháy mắt đã qua đi một tháng.

Vì để không suy nghĩ lung tung nữa, Tôn Đào Phi phí hết tâm tư nghiên cứu ra các loại sản phẩm mới cho cửa hàng. Sự thật chứng minh, có bỏ ra thì có thu hoạch, dưới sự nỗ lực không chán của cô, cô mới nghiên cứu ra hai loại bánh pút-đing và bánh ngọt, được không ít khách hàng yêu thích. Mỗi ngày đêm tiền xanh đỏ, tâm tình lo lắng của Tôn Đào Phi, cũng thoáng chuyển tốt trong những lợi nhuận tốt đẹp này.

“Tiểu Lý, em thêm phô mai bị thiếu vào.” Từ phòng nướng ra ngoài, Tôn Đào Phi chỉ vào bàn phô mai đã trống không nói.

Xoa bả vai có chút đau nhức, Tôn Đào Phi đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, hiện tại cô chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, để làm tiêu tan đi thần kinh khẩn trương mệt mỏi của mình.

Ánh mặt trời ngày mùa thu lạng yên không tiếng động chiếu vào người, ảm áp đến khiến người ta buồn ngủ. Không biết đã trải qua bao lâu, bởi vì cổ đau nhức, Tôn Đào Phi không thể không mở mắt ra, ngáp một cái, xoa cái cổ đại khái là ngủ trọ gần rồi. Tâm tình của cô không khỏi phiền não không nói ra được.

“Chị Tôn, điện thoại di động của chị kêu suốt.” Tiểu Lý cầm điện thoại vẫn đang kêu không ngừng, đi chậm tới trước mặt Tôn Đào Phi đưa cho cô.

Lúc này Tôn Đào Phi mới nhớ tới, vừa rồi hình như cô để quên điện thoại ở phòng nường.

Nhấn nút trả lời một cái, Tôn Đào Phi mới vừa đưa điện thoại lên, thanh âm vô cùng lo lắng của mẹ chồng liền vội vàng truyền đến tới, “Phi Phi, con mau về nhà đi, Phi Viễn bị thương ở trại lính.”

Nắm tay vịn cái ghế thật chặt, tận lực thả lỏng cảm giác đau đớn, Tôn Đào Phi hít hai cái thật sâu, hạ thấp giọng, tận lực để bình tĩnh hỏi, “Mẹ, anh ấy bị thương có nặng không?”

Vương Cẩm Ngôn dừng một chút, mang chút nhẹn ngào nói, “Mẹ cũng không biết rõ lắm, con mau về đây đi.”

Bỏ điện thoại trong tay xuống, Vương Cẩm Ngôn nháy mắt chảy nước mắt ra, nhưng lại lộ ra nụ cười như tiểu hồ ly. Đùa trêu chọc thằng nhóc đang chơi thật vui vẻ bên cạnh, Vương Cẩm Ngôn ôm tiểu Bàn Đình tự nhủ, “Bàn Đình, có em trai em gái, con cao thích không?”

“A, a.” Tiểu tử a a hai tiếng, coi như là trả lời vấn đề của bà nội, có em trai em gái, nó đương nhiên là rất vui.

Bà đương nhiên là biết con trai mình bị thương không phải quá nặng, hai đứa trẻ này rõ ràng đều có ý tứ với đối phương, người làm mẹ như bà đương nhiên phải thức thời đẩy một cái, nếu không cháu ngoan của bà phải chờ tới ngày tháng năm nào.

“Con lập tức trở về, mẹ, mẹ đừng lo lắng quá.” Tắt điện thoại di động, Tôn Đào Phi chán chường rũ tay xuống.

Nhanh chóng ổn định tâm tình của mình, Tôn Đào Phi càng không ngừng tự nói với mình: “Tôn Đào Phi này không thể sợ.”

Vừa thấy được con dâu mình trở lại, Vương Cẩm Ngôn lập tức đổi lại một bộ vẻ mặt đau khổ lo lắng trùng trùng.

“Mẹ, đừng lo lắng, Phi Viễn sẽ không có chuyện gì.” Rút một tờ khăn giấy đưa tới trong tay mẹ chồng, Tôn Đào Phi tâm hoảng ý loạn miễn cưỡng an ủi.

Lau khô nước mắt, Vương Cẩm Ngôn đưa tấm vé máy bay đã chuẩn bị tốt vào trong tay Tôn Đào Phi, “Phi Phi, đây là vé máy bay đi thành W vào hai tiếng sau, con nhanh chóng lên phòng dọn dẹp đồ đạc đi.”

Gật đầu một cái, Tôn Đào Phi nhanh chóng chạy trở về phòng, không tới 20 liền thu thập xong ít đồ.

Bàn Đình vừa thấy Tôn Đào Phi giơ cái túi lên, liền quay thân thể nhỏ bé, thẳng nhào về phía cô. Lần trước mẹ chính là mang thứ này, sau đó thật lâu nó cũng không gặp được mẹ, hiện tại mẹ nhất định lại muốn rời đi, nó không muốn, nó muốn đi cùng mẹ.

“Mẹ, lần này con mang Bàn Đình cùng đi.”

Nhận lấy con từ trong ngực mẹ chồng, Tôn Đào Phi hưng hăng hôn hai cái, có thằng nhóc này đi cùng đối với cô mà nói cũng là một loại gửi gắm tốt. Với lại, cảnh tượng con trai không nhận mẹ lần trước, cô không bao giờ muốn trải qua lần thứ hai.

“Nhưng...” Vương Cẩm Ngôn có chút do dự không quyết, lần này con dâu đến trại lính, nếu như Bàn Đình ở đó, hai đứa chúng nó này làm sao tạo ra cháu của bà được.

“Mẹ, con sẽ chăm sóc tốt cho Phi Viễn và Bàn Đình, mẹ yên tâm.”

Vương Cẩn Ngôn thỏa hiệp gật đầu, thái độ của con dâu kiên quyết, bà cũng không thể miễn cưỡng nữa, không yên tâm giao phó nói, “Vậy con chú ý thân thể, không nên để mình quá mệt mỏi.” Nói đôi câu với mẹ chồng, ôm con trong lòng, Tôn Đào Phi liền bước nhanh như bay ra cửa.

Vừa xuống máy bay, thật xa, Tôn Đào Phi đã nhìn thấy người trong trại lính tới đón cô.

Hai người trẻ tuổi kia vừa đến trước mặt Tôn Đào Phi, cô đã bắt tay áo một người không thể chờ đợi hỏi nói, “Thế nào? đoàn trưởng các em không sao chứ?”

“Chị dâu, đoàn trưởng không bị thương nặng lắm đâu, chị yên tâm.”

Nghe vậy, lòng hoảng hốt từ lúc biết được tin tức đến giờ của Tôn Đào Phi coi như từ từ an định xuống.

Bình tâm lại, Tôn Đào Phi mới phát hiện, đôi mắt đen bóng của tiểu tử đang lấp lánh có thần nhìn chăm chăm vào bộ quân trang màu xanh biếc.

Khoảnh khắc thấy Trình Phi Viễn đang mỉm cười với mình, thần kinh căng thẳng của Tôn Đào Phi mới hoàn toàn thả lỏng.

Ôm con, Tôn Đào Phi giống như bãi bùn nhão nghiêng người dựa vào cạnh giường.

“Tên khốn kiếp này.” Dựa theo hai cánh tay bị thạch cao cố định của Trình Phi Viễn, Tôn Đào Phi đắm nhẹ một cái, nước mắt ào ào rơi thẳng xuống giống như dòng suối nhỏ.

“Mẹ!” Tiểu tử thấy Tôn Đào Phi khóc, ủy khuất kêu một tiếng, chu miệng một bộ muốn khóc.

“Vợ, em đừng khóc nha, em xem hiện tại anh không thể giúp em lau nha.” Trình Phi Viễn liếc mắt hai cánh tay bó thạch cao của mình, trêu chọc nói.

Nếu như hiện tại tay hắn còn lành lặn, Trình Phi Viễn chỉ muốn làm một chuyện, chính là ôm người phụ nữ trước mặt - vợ của hắn thật chặt vào trong ngực, để bình ổn đủ loại cảm giác phức tạp vừa chua vừa chát lại ngọt trong lòng mình.

Tôn Đào Phi trốn mắt nhìn Trình Phi Viễn một cái, lau khô nước mắt, liếc nhìn bộ dạng ngu xuẩn hai cánh tay bị băng bó treo lên của người khác, nín khóc mỉm cười.

“Làm sao vậy?” Tôn Đào Phi có chút đau lòng hỏi.

Trình Phi Viễn cười ha ha, nhìn chăm chăm cặp mắt Tôn Đào Phi, ánh mắt quét mắt cánh tay trái, “Cái này là em trai em, binh tốt của anh ban tặng. Về phần một cánh tay khác, là tên tiểu tử Chu Thành Phi kia, diễn tập thua, không phục nên muốn một mình đấu với anh mà không cẩn thận bị gãy.”

28. Chương 28 : Xin Chào, Đứa Trẻ Lớn...

“Báo cáo đoàn trưởng, ngày đó là anh không lau nước sơn nguy trang, cho nên em mới nhất thời lỡ tay.” Thanh âm giải thích lễ trắng khí hùng của Tôn Hải Dương vang lên từ sau hai người.

“Không lau nước sơn, nhưng gương mặt này em cũng không biết nhí.” Trình Phi Viễn trốn to cặp mắt, hung ác nhìn chăm chăm phương hướng Tôn Hải Dương.

Tôn Hải Dương đại khái là có chút đuối lý, hạ thấp thanh âm, nho nhỏ nói thầm, “Ai bảo lúc ấy anh đưa lưng về phía em, hơn nữa còn lén lút, khiến em cho là gian tế.”

“Em...” Trình Phi Viễn nhất thời bị nghẹn gần chết.

Ngày đó hắn mới từ bộ chỉ huy ra ngoài, chuẩn bị đi xem tình hình địch, vậy mà liền bị tiểu tử thú vị này từ phía sau khóa trái cánh tay và cổ, khiến cho hắn dù có lực cũng tránh không thoát, vừa lúc phía dưới chỗ hắn để cánh tay có một tảng đá bén nhọn, sau đó chẳng qua là đau một chút, hắn cũng không mấy để ý, nhưng đến khi diễn tập xong thì toàn bộ cánh tay đã sưng lên.

Buổi tối hôm đó, hắn vừa mới chuẩn bị nghỉ ngơi, tên tiểu tử Chu Thành Phi kia tới, không nói hai lời liền động thủ, trực tiếp tới một cú đấm thẳng, hắn đương nhiên phải phản kích, qua lại mấy cái, Chu Thành Phi nhắc chân liền đá lên cánh tay trái của hắn. Đau đớn kịch liệt khiến hắn ngồi chồm hổm ngay lúc đó,

tay phải chống đỡ, vậy mà tiểu tử thú kia không biết thu lại, hung ác đá xuống tay phải của hắn, đau đớn từ hai cái tay cùng nhau đánh tới, trên trán hắn nhất thời toát ra mồ hôi lạnh, lúc này Chu Thành Phi mới phát hiện ra tình huống không đúng, sau đó hai cái tay của hắn thật bất hạnh gãy xương.

Đầu Tôn Đào Phi xoay tròn 360o, nhìn Trình Phi Viễn, nhìn lại em trai càng phôi nắng càng đen hơn, chợt đứng lên, quát hai người đàn ông cộng tuổi lại đã hơn 70, “Câm miệng hết cho tôi, hai người không sợ người ta cười, nhưng tôi còn muốn mặt mũi đó?”

Trong nháy mắt, hai người đàn ông này cùng ngừng miệng, môi mỏng mới vừa hé mở của Trình Phi Viễn tựa hồ còn muốn nói tiếp cái gì, một ánh mắt như đao của Tôn Đào Phi quét qua, môi mỏng khẽ nhếch lập tức ngậm lại thật chặt.

“Ha ha!” Bàn Đình trong ngực vỗ tay nhỏ bé chợt cười ha ha ra tiếng, giống như đang nói mẹ thật lợi hại.

Tôn Hải Dương nhìn tiểu Bàn Đình trong lòng chị mình, lộ ra nụ cười sáng lạn với thằng nhóc nghe nói là cháu của hắn, thật là một đứa nhỏ khả ái, đứa cháu này Tôn Hải Dương hẳn nhận.

Véo nhẹ mặt mềm nhũn của tiểu tử, Tôn Đào Phi từ trên nhìn xuống Trình Phi Viễn, nghĩa chánh từ nghiêm nói, “Làm một đoàn trưởng bị thủ hạ bắt được, anh còn nói, thay vì có thời gian cải vã, còn không bằng suy nghĩ làm sao để mình trở nên mạnh hơn.”

“A a.” Tiểu tử hét to hai tiếng, tựa hồ là đang phụ họa mẹ nói đúng.

“Còn em nữa, đánh người bị thương, nói đôi câu lời dịu dàng cũng không mất miếng thịt nào đâu.” Quay đầu, Tôn Đào Phi nhìn như trách cứ, thật ra thì cũng không có bao nhiêu ý trách cứ.

“Vợ, em thiên vị.” Quay đầu, Tôn Đào Phi liền nhìn thấy vẻ mặt thương tâm lên án của Trình Phi Viễn.

Tôn Hải Dương xuyên qua chị mình, cho Trình Phi Viễn một ánh mắt dương dương đắc ý nhìn có chút hả hê, chị của mình quả nhiên đứng bên phía mình.

“Tôn Hải Dương, chị và Bàn Đình đói bụng, em lấy chén canh trứng gà cho Bàn Đình, chị lo liệu ở đây.”

“Trứng, trứng.” Nghe được ăn, tròng mắt đen nhánh của thằng bé chuyển động, nước miếng cũng nhỏ vài giọt, hiển nhiên nó cũng có chút đói bụng.

“Anh cũng đói bụng.” Thanh âm của người khác rõ ràng mang theo cố ý.

Tôn Đào Phi rất là im lặng thầm nhìn Trình Phi Viễn một cái, đứa trẻ to xác, còn còn nít hơn Bàn Đình.

Nhận được lệnh của chị mình, Tôn Hải Dương dĩ nhiên là chỉ có thể vô điều kiện hoàn thành, ngoan ngoãn ra khỏi phòng bệnh.

Bởi vì Tôn Hải Dương đã rời khỏi, phòng bệnh lập tức yên tĩnh lại, tiểu Bàn Đình trong lòng Tôn Đào Phi cũng giang hai cánh tay, giằng giằng bò về phía Trình Phi Viễn, tiếng trẻ con kêu lên, “Ba, ba.”

Giường bệnh cũng không phải là quá lớn, Tôn Đào Phi tuyệt đối không dám để cho nó tự đi qua, định đặt nó ở bên cạnh Trình Phi Viễn, mình cũng ngồi xuống ở bên giường.

Mới đặt nó xuống, vừa ngẩng đầu, bên má liền truyền đến một xúc cảm mềm mại, tròng mắt đen sáng trong thâm thúy của Trình Phi Viễn tràn đầy ôn nhu, chăm chú nhìn chăm chú cô.

“A, a.” Bàn Đình không hiểu nhìn ba, nhìn lại mẹ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra tò mò mê man, ba mẹ rốt cuộc đang làm gì.

Mặt trắng xanh của Tôn Đào Phi lập tức đỏ, cố gắng trấn định nhẹ trợn mắt nhìn Trình Phi Viễn một cái, “Nhìn cái gì vậy.”

Môi mỏng của Trình Phi Viễn vẽ ra một độ cong nhu hòa, trong ngữ điệu trầm thấp tràn ngập ôn nhu, “Em đến, anh rất vui.”

Tôn Đào Phi không tự chủ được né tránh tầm mắt nóng rực của Trình Phi Viễn, khẽ cúi đầu, mặt càng đỏ đến lợi hại, cần cổ trắng nõn mềm mại như ngọc lập tức bị thu vào trong tròng mắt đen của Trình Phi Viễn.

Trình Phi Viễn ẩn nhẩn nuốt một ngụm nước bọt, thân thể cũng dâng lên trận sốt nóng, thăm hặn hai tay vô lực của mình, chỉ có thể nhìn vợ mình lại không thể ăn.

“Em đi hỏi bác sĩ xem có gì cần chú ý.” Nói xong, Tôn Đào Phi liền ôm lấy thẳng nhóc không biết từ lúc nào đã leo lên bả vai Trình Phi Viễn, tự gặm đến vui sướng, trực tiếp ra khỏi phòng bệnh.

“Đoàn trưởng, chị em đâu.” Tôn Hải Dương bưng ba hộp cơm đi vào, thấy trong phòng bệnh chỉ có một mình Trình Phi Viễn, chị của hắn và cháu nhỏ đều không thấy, hỏi Trình Phi Viễn một mình buồn buồn ngồi ở trên giường.

Trình Phi Viễn liếc em vợ mình một cái, miễn cưỡng đáp, “Đi tìm bác sĩ.”

Hai người đàn ông, mắt to tròn to mắt nhìn chăm chăm đối phương, bên trong phòng bệnh an tĩnh tràn đầy mùi thuốc súng nhàn nhạt.

Tôn Đào Phi từ chỗ bác sĩ trưởng của Trình Phi Viễn trở lại, đẩy cửa ra liền phát hiện giữa hai người đàn ông bên trong gian phòng tĩnh lặng này tràn ngập một cỗ hơi thở không quá hòa thuận.

“Mang cơm đến rồi à?” Quét mắt hai người trong phòng, Tôn Đào Phi thông thả ung dung mở miệng nói.

Tôn Hải Dương thấy chị mình trở lại, lập tức nịnh hót bưng canh trứng gà còn bốc hơi nóng đến trước mặt Tôn Đào Phi.

“Chị, chị xem như thế nào, nhóc muốn ăn không?”

“Ăn, ăn.” Tiểu tử nhìn canh trứng gà vàng nhạt, lập tức không thể chờ đợi kêu muốn ăn.

Tôn Hải Dương khuấy đều canh trứng gà, đưa tới miệng nó, “Bàn Đình, ăn đi, cậu dứt cháu ăn.”

Vậy mà nó căn bản không nhận lòng tốt của cậu Tôn Hải Dương này, trực tiếp đem đầu nhỏ quay qua một bên, chu cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất kêu một tiếng, “Mẹ, mẹ.”

Ánh mắt bất đắc dĩ cứng chịu của Tôn Đào Phi nhìn nó, nhận lấy hộp cơm cái muống trong tay Tôn Hải Dương, buồn cười liếc mắt Trình Phi Viễn, “Chị ở đây, em thay chị cho anh rể ăn.”

“Anh rể, ăn cơm, a...” Tôn Hải Dương cố ý đưa ra cái muống về phía Trình Phi Viễn tựa như dỗ em bé. Trước khi chị mình tới, mỗi ngày lính quèn như hắn đều phải cần cù chăm chỉ hầu hạ đoàn trưởng đại nhân, hiện tại chị hắn tới, hồng của hắn tự nhiên cũng cứng rắn hơn. Chút thù, lúc này không báo, thì đợi đến bao giờ.

Tức giận tròn trĩnh mắt nhìn em vợ rõ ràng đang đùa dai, Trình Phi Viễn híp hai mắt lại, tiểu tử thú vị, muốn tạo phản hay sao?

Đối với ánh mắt uy hiếp của đoàn trưởng kiêm anh rể của mình, Tôn Hải Dương không thêm để ý chút nào khề mỉm cười, làm ra một ánh mắt em chờ anh tới. Dù thế nào đi nữa hắn cũng bị anh rể mình dùng các loại võ nghệ giảng co một lần, cùng lắm thì hắn trở lại bị nữa thôi.

“Anh không ăn, vợ, anh muốn em dứt.” Trình Phi Viễn nhìn Tôn Đào Phi đưa lưng về phía hắn, yếu ớt kêu một tiếng, vợ hắn ở đây, tại sao còn muốn để người khác cho hắn ăn.

Ánh mắt của Tôn Đào Phi quét tới, sao người đàn ông này lại ngây trẻ con vậy, hiện tại là lúc nào còn làm loạn.

“Anh không muốn ăn, thì đừng ăn. Hải Dương đặt hộp cơm ở trên bàn, anh rể em không đói bụng.” Thanh âm ác độc nói ra này câu, Tôn Đào Phi vẫn không quên tức giận tròn trĩnh mắt Trình Phi Viễn, bày tỏ cô đang tức giận.

“Dạ, chị.” Đối với lệnh của chị mình, Tôn Hải Dương dĩ nhiên là phục tùng vô điều kiện, hướng chị đối với quyết định này hắn cũng là vô cùng ủng hộ.

Cười gian gian với Trình Phi Viễn, Tôn Hải Dương vui vẻ bưng hộp cơm rời khỏi giường của Trình Phi Viễn.

“Chị, không có việc gì, em đi trước.” Không đợi Tôn Đào Phi trả lời, Tôn Hải Dương liền chạy tóe khỏi ra khỏi phòng bệnh. Dưới ánh mắt càng ngày càng có áp lực của anh rể, hẳn vẫn nên rời đi sớm một chút thì tốt hơn.

Thật vất vả dứt con ăn xong, bụng Tôn Đào Phi cũng đã trống rỗng không chịu được. Đặt nó lên giường, Tôn Đào Phi liền không thể chờ đợi ăn phần cơm của mình.

“Vợ.” Tôn Đào Phi ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Trình Phi Viễn đáng thương nhìn cô.

Im lặng ngẫm nhìn Trình Phi Viễn gần trong gang tấc, nhai hết cơm trong miệng, Tôn Đào Phi giống như là người chị hiểu chuyện giọng điệu sâu xa nói, “Trình Phi Viễn, có ai nói với anh anh rất trẻ con không?”

Trình Phi Viễn không chút nào tức giận cười gian gian, “Có a, không phải là em sao?”

Tôn Đào Phi nhất thời bị ghen chặt, dở khóc dở cười ngẫm nhìn Trình Phi Viễn đang nhiều hứng thú nhìn cô, cô nhất thời không biết nên nói gì với người đàn ông này.

“Anh không cần ăn?” Ánh mắt đáng thương như con cún của người nào đó nhìn chăm chăm vào cô, Tôn Đào Phi chỉ có thể hỏi ra những lời này, dù sao người đó cho đến bây giờ cũng chưa ăn cơm.

Trình Phi Viễn lập tức gật đầu liên tục như gà mổ thóc.

Tôn Đào Phi cúi đầu im lặng liếc mắt, ngẩng đầu lên. Tôn Đào Phi không thể làm gì dứt cơm vào trong miệng mở to của đứa bé to xác này.

“Vợ, ăn ngon thật.” Miệng ngậm cơm của Trình Phi Viễn mơ hồ không rõ nịnh bợ Tôn Đào Phi.

“Ăn cơm đi, anh đang hoảng một chút cho em.” Nhìn mặt tràn ngập nụ cười của Trình Phi Viễn, Tôn Đào Phi nghiêm mặt ác nói, sao da mặt người này dày thế? Phát triển tiếp theo khuynh hướng này, anh không biết còn có thể nói ra lời gì làm cho cô đỏ mặt nữa, khuôn mặt mới vừa hạ nhiệt của cô lại nóng lên.

“Mẹ, ăn.” Bàn Đỉnh chỉ bụng nhỏ không cam lòng bị mẹ lạnh nhạt, bé thật ủy khuất nói vì trong mắt mẹ chỉ có ba.

“Anh cũng muốn.” Trình Phi Viễn theo sát sau con trai nói.

Tôn Đào Phi bắt đầu dĩ ngẫm nhìn một lớn một nhỏ, người nào cũng đều giống trẻ con.

“Ăn.” Tiểu Bàn Đỉnh thấy mẹ không để ý tới bé, gấp gáp lôi kéo tay áo Tôn Đào Phi, nhắc nhở cô nó muốn ăn.

Nhìn hai đôi mắt lớn nhìn chăm chăm cô, Tôn Đào Phi chỉ có thể chấp nhận trở thành bà vú.

Đợi đến dứt xong một lớn một nhỏ đã là hai tiếng sau. Đặt tiểu Bàn Đỉnh ở trên đùi Trình Phi Viễn, Tôn Đào Phi giao phó với người khác đã ăn uống no đủ vui vẻ, “Đừng để con ngã xuống, em đi rửa hộp cơm.”

29. Chương 29 : Xin Chào, Lưu Manh...

Trình Phi Viễn cố định con giữa hai chân của mình, cười híp mắt hỏi con trai đang tự mình ô ê bập bẹ nói chuyện, “Bàn Đỉnh, mẹ có lên nói với con là nhớ ba không?”

Bàn Đỉnh thấy mặt cười hoà thuận vui vẻ của ba, cũng vui vẻ toét cái miệng nhỏ nhắn, a ô a ô đưa tay nhỏ bé, tiếng nói trẻ con kêu lên, “Ba, ba.”

“Ba nhớ Bàn Đỉnh, nhớ mẹ, cho nên hai người nhất định cũng nhớ ba phải hay không?” Trình Phi Viễn không trông cậy rằng nó sẽ đáp lại, dừng lại một lát, lại dương dương đắc ý tự hỏi tự đáp.

“Ồ, không ngờ đoàn trưởng Trình của chúng ta nhi nữ tình trường như thế.” Cửa phòng khép hờ bị một đôi tay thon dài có lực đẩy ra, xuất hiện kèm theo tiếng nhạc báng là Chu Thành Phi đến đều đều trong suốt mấy ngày qua.

“Cậu cũng vậy thôi.” Khóe mắt quét Chu Thành Phi ở cửa, Trình Phi Viễn rảnh rang nói. Đừng tưởng rằng hẳn không biết tiểu tử thú này vừa kết thúc diễn tập, thì liền gọi điện thoại cho Từ Dĩnh, vậy mà người

ta căn bản không thêm hấn, từ sau đó mặt người này vẫn luôn vô cùng thối. Ngày đó hấn tìm đến mình đầu, đoán chừng cũng là Từ Đình nói cái gì khiến hấn không thoải mái. Bất quá, hấn ngược lại tò mò tiểu tử Chu Thành Phi này làm sao có phần coi trọng Từ Đình, phải biết tiểu tử này từ nhỏ đến lớn rất ít dính chặt người như vậy, giải thích duy nhất là lúc trước hấn đã biết Từ Đình, chẳng qua là không biết giữa bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì khiến người này khó quên như thế.

Sắc mặt Chu Thành Phi chợt biến đổi, ho nhẹ hai tiếng, đổi đề tài, “Hiện tại chị dâu tới rồi, về sau chúng ta cũng không cần tới đây mỗi ngày nữa nhĩ.”

Phản đối, trước khi Tôn Đào Phi tới, ăn uống vệ sinh của Trình Phi Viễn đều do Trình Hải Dương và Chu Thành Phi hai người đầu sỏ gây nên này xử lý hoàn toàn.

Trình Phi Viễn lộ ra nụ cười thân thiện với Bàn Đình, quay đầu, trong con ngươi đen nhánh chợt lóe lửa giận, “Thế nào, vài ngày như vậy cậu đã không bình tĩnh nổi rồi.” Trình Phi Viễn có điều ngụ ý liếc mắt cánh tay của mình, nhắc nhở người khác chớ quên tay của hấn là bởi vì cái gì mới biến thành bộ dáng hiện tại. Nhưng vợ mình tới, coi như là bọn họ muốn chăm sóc hấn, hấn cũng sẽ không cho bọn họ cơ hội này. Chẳng qua là người này giống như đã vứt bỏ vẻ mặt khoai lang bông tay (ví với việc khó giải quyết), hấn nhìn thế nào cũng không vui vẻ, cho nên hấn phải cảnh tỉnh người này.

“Thành Phi tới à.” Thanh âm thanh thúy êm tai của Tôn Đào Phi bỗng nhiên vang lên, lập tức khiến cho ánh mắt âm thầm giao chiến của hai người đàn ông trong phòng lập tức di chuyển đến trên người cô.

Chu Thành Phi ngẩng đầu đỡ mắt kiếng, nhỏ giọng lễ độ chậm nói, “Chị dâu, đối với chuyện của Phi Viễn, em thật sự rất xin lỗi.”

Tôn Đào Phi mỉm cười khoát khoát tay, “Điều này cũng không thể hoàn toàn trách anh, Phi Viễn cũng có trách nhiệm.”

“Vợ, em không đau lòng chồng mình thì thôi, lại còn không nói giúp chồng em một câu nữa.” Chu Thành Phi mới vừa đi, bộ dáng Trình Phi Viễn lại giống như con dâu cực kỳ ủy khuất, mặt thất vọng buồn bã lên án Tôn Đào Phi.

Tôn Đào Phi trợn mắt nhìn người đàn ông rõ ràng giả bộ vô tội trước mặt, tính khí tốt nói, “Thế nào? Chẳng lẽ anh hi vọng em mắng to anh em của anh như người đàn bà chanh chua, tìm hấn tính sổ, đây chính là anh muốn, anh có muốn tình anh em này không thì từ chuyện anh thu dưỡng Bàn Đình đã có thể thấy được ít nhiều.”

Trình Phi Viễn cười nhẹ nhàng nhìn Tôn Đào Phi một cái, người hiểu hấn rõ nhất đúng là không còn ai ngoài vợ hấn.

“Mẹ, mẹ.” Thằng nhóc bên cạnh cũng không cam chịu yếu thế muốn gia nhập cuộc đối thoại của ba mẹ, mở tay nhỏ bé muốn mẹ ôm.

Tôn Đào Phi thuận tay ôm lấy nó, nói với người nào đó tâm tình đang rất tốt, “Hiện tại ăn cũng ăn rồi uống cũng uống rồi, anh nghỉ ngơi thật tốt đi, em cũng muốn nghỉ ngơi.” Hôn tiểu tử trong lòng một cái, Tôn Đào Phi nhẹ nói nói, “Bàn Đình, đi ngủ với mẹ.”

Không đợi Tôn Đào Phi đứng lên, Trình Phi Viễn liền mang chút buồn bực vội vàng nói, “Em đừng ngủ, chúng ta trò chuyện.”

Tôn Đào Phi cúi đầu ngắm nhìn tiểu tử đã ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ngẩng đầu im lặng nhìn người ngây thơ nào đó, thấp giọng mà nói ra, “Đoàn trưởng Trình, không tính ngày hôm nay, thì em đã có hai ngày chỉ nghỉ ngơi chín tiếng rồi.”

“Vậy em nhanh nghỉ ngơi, anh cũng ngủ.” Cười gian gian, Trình Phi Viễn bằng tốc độ nhanh nhất chui vào chăn, quay lưng lại bày tỏ quyết tâm mình không quấy rầy vợ mình nữa.

Không muốn nói nhảm với hấn, Tôn Đào Phi nhanh chóng vén lên cái chăn trên giường bệnh, rón rén để con xuống, ôm vào trong ngực. Thân kinh căng thẳng được buông lỏng hoàn toàn, hơn nữa Tôn Đào Phi lại cực kỳ mệt mỏi rất nhanh đã ngủ.

Lòng của Trình Phi Viễn nằm ở dưới chân giống như là bị con khỉ gãi khiến bị nhột, hần rất muốn hỏi vợ mình vì chuyện gì mà trong hai ngày nay chỉ nghĩ ngợi chín tiếng, mặc dù đại khái đã biết là bởi vì hần, nhưng hần chính là muốn nghe chính miệng cô nói ra.

Chẳng qua là hai tiếng hít thở vững vàng truyền tới từ bên cạnh khiến hần không cách nào mở miệng nói chuyện, cho nên đoàn trưởng Trình của chúng ta chỉ có thể ản ản lòng bị gãi ngứa gay gắt. Không kèm chế được xoay người, nhìn hai mẹ con đã ngủ say sưa trên giường bên cạnh, Trình Phi Viễn không tiếng động nhếch môi thật cao, hắc hắc, hần vậy cũng là vượt qua cuộc sống vợ con đầu giường sưởi (nôm na là ấm áp tình gia đình) rồi.

“Vợ, vợ, vợ...” Bên tai vang lên từng trận thanh âm như niệm kinh liên tục không ngừng như ma chú, khiến Tôn Đào Phi đang ngủ như rơi vào trong sương mù không thể không mở mắt.

“Sao?...” Tôn Đào Phi xoa mắt mơ hồ tức giận hỏi.

Trình Phi Viễn dừng một chút, trên mặt ngăm đen dính vào một luồng đỏ sậm, nửa ngày cũng không nói ra một chữ.

Tôn Đào Phi có chút phát cáu, người này gọi mình dậy, nửa ngày lại buồn bực không ra cái rắm, “Anh rốt cuộc muốn làm gì, không nói em ngủ.” Gầm nhẹ xong, Tôn Đào Phi ra về lại muốn ngủ.

“Anh — muốn — đi toilet.” Trình Phi Viễn ấp a ấp úng cuối cùng nói ra nhu cầu của mình.

Tay vén chăn của Tôn Đào Phi trong nháy mắt cứng ngắc, duỗi giữa không trung im lìm bất động, gò má vốn đỏ thắm cũng thành ửng đỏ, nghĩ đến kế tiếp sẽ có một loạt chuyện, nhiệt độ trên mặt cũng bay vọt lên.

“Em đi gọi hộ sĩ.” Tôn Đào Phi đỏ mặt có chút bối rối nói.

“Vợ, hộ sĩ đều là nữ.” Trình Phi Viễn tức thời nhắc nhở vợ mình, tròng mắt thâm thúy càng thêm nhìn Tôn Đào Phi dăm dăm.

Trình Phi Viễn trừng mắt ủy khuất, Tôn Đào Phi buồn buồn nói, “Vậy anh vẫn chưa chịu dậy.”

“Tuân lệnh!” đoàn trưởng Trình nhất thời lật người, bò dậy thật nhanh.

Đến cửa, Trình Phi Viễn liền gấp không thể chờ chạy vội vào, thấy Tôn Đào Phi không đi vào theo, liền vội vàng kêu lên, “Vợ, em mau vào đây đi, anh không nhịn nổi nữa.”

Bên tai vang vọng thanh âm hết sức khẩn cấp của Trình Phi Viễn, Tôn Đào Phi không có để ý tới, mà là đứng ở cửa lén lén lút lút ngăm nhìn thật lâu, xác định không có người kì kèo mè nheo mới bước nhanh vào.

“Vợ, mau tới đây.” Thấy vợ mình rốt cuộc đi vào trong tiếng gọi giục giã, Trình Phi Viễn lập tức cười ân cần vậy gọi giống như thở trắng nhỏ hấp dẫn sói xám lớn.

Nhìn nụ cười của Trình Phi Viễn rực rỡ giống như mặt trời, Tôn Đào Phi có chút quẫn, cô nghiêm trọng hoài nghi người đàn ông này có phải là cố ý hay không, nhìn lại hai cánh tay bị treo ngược kia, cô bị thương muốn nói một câu, bị thương ở cánh tay cũng sẽ làm cho người ta lúng túng.

“Nhanh lên một chút, anh nhịn không được, vợ, muốn tè ra quần.” Thấy vợ mình đứng cách hần một mét không chịu động dậy, Trình Phi Viễn không thể không kêu lần nữa, hần thật sự sắp không nhịn nổi rồi.

Tôn Đào Phi xì bật cười, thấy biểu tình kìm nén rất vất vả trên mặt người nào đó, cố nén hồi hộp trong lòng, cô từng bước đi tới bên cạnh Trình Phi Viễn, nhiệt độ trên mặt lan tràn đến sau tai giống như là lửa đốt.

Hai tay khẽ run, vừa sờ đến dây nịt của Trình Phi Viễn, Tôn Đào Phi liền nhắm chặt mắt. Trình Phi Viễn hứng thú nhìn Tôn Đào Phi hai mắt nhắm nghiền, gò má vốn là trắng nõn nhuộm đỏ lên, giống như là quả táo chín lớn, tim hần đập thình thịch.

“A...” Trong tay đột nhiên đụng vào vật nóng nóng bỗng không ngừng nhảy lên, khiến Tôn Đào Phi phản xạ có điều kiện mở mắt ra, vừa thấy rõ là cái gì thì cô liền ức chế không được thấp giọng hô ra tiếng.

“Tên lưu manh.” Theo tiếng hô thật nhỏ mang theo ngưỡng ngưỡng, Tôn Đào Phi chiếu theo anh em đã sớm gắng đầu ưỡn ngực rực rộ rộn của Trình Phi Viễn, theo bản năng hung ác đề xuống, ý đồ bỏ đầu ngẩng cao của nó xuống.

“Aizzzz... Vợ, em muốn mưu sát chồng nha.” Trên mặt tràn đầy thống khổ của Trình Phi Viễn đã rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, hiển nhiên hành động vừa rồi của Tôn Đào Phi đã kích hắn không nhẹ.

Thấy thế, Tôn Đào Phi mới phát hiện động tác theo bản năng vừa rồi của cô có chút quá nóng, mặc dù chưa từng trải qua chuyện nam nữ lần nào, nhưng mà đối với chuyện này cô vẫn rất hiểu rõ, tỷ như chỗ nào đó của người đàn ông thật ra rất yếu ớt, không hãm hại nổi.

“Anh còn tốt chứ?” Dời tầm mắt, Tôn Đào Phi hơi cẩn thận hỏi.

Thanh âm suy yếu của Trình Phi Viễn theo sát thanh âm của cô vang lên, “Vợ, anh đau, em xoa xoa giúp anh.”

“Anh thật mất mặt.” Mặt Tôn Đào Phi đỏ bừng giận dữ hết, chẳng qua thanh âm vẫn mang theo ngưỡng ngưỡng thật sự là không có bao nhiêu uy lực, khóe mắt quét qua anh em hiển nhiên đã thu cờ ngưỡng ngưỡng của người khác, Tôn Đào Phi thâm nghĩ nguyên lai đây chính là anh em sinh mang của đàn ông, ừ, ừ, nói như thế nào đây, thật là có chút xấu xí (#Ami: *ngất*).

“Như thế nào, vợ, hài lòng không?” Trình Phi Viễn rất nhanh liền phát hiện ánh mắt của vợ mình đang nhìn đến nơi đó của hắn, từ trước đến giờ Trình Phi Viễn đối với các bộ phận trên thân thể rất hài lòng, lập tức hưng phấn nói như tranh công lĩnh phần thưởng.

“Anh lưu manh!” Tôn Đào Phi bị người nào đó dồn tới chân tường hơn nữa thật sự không biết mắng người thế nào, hồi lâu, liền nói ra ba chữ này với hắn.

Trình Phi Viễn gian gian cười đắc ý, “Vợ, anh lưu manh đối với em là thiên kinh địa nghĩa.”(Như là chuyện đương nhiên)

Trên mặt Trình Phi Viễn trong nháy mắt nở một nụ cười rạng rỡ, người khác nhìn vào có lẽ nói hắn là khí độ tuấn tú, nhưng lúc này Tôn Đào Phi nhìn thế nào cũng cảm thấy hắn rất háo sắc, thật sự là mất hình tượng chính nghĩa chính khí của quân nhân như hắn.

“Anh nhanh lên một chút.” Bỏ lại ba chữ, Tôn Đào Phi ra khỏi nhà vệ sinh như có người đuổi đằng sau cũng không quên giúp người kia đóng cửa toilet lại.

“Vợ, đừng quên lát nữa em phải vào giúp anh kéo quần.” Hướng về phía lưng của Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn vô cùng tận chức tận trách nhắc nhở, chỉ sợ Tôn Đào Phi không vào.

Khóe miệng Tôn Đào Phi hung hăng rút hai cái, cứ phát triển tiếp như vậy, có phải hắn thả ra xong, cô còn phải lau giúp hắn. Nghĩ đến tất cả có thể xảy ra, khóe mắt cô hung hăng rạo rực, trán cũng co rút đau đớn hàng loạt.

Đứng ở trên hành lang mờ tối, Tôn Đào Phi vỗ vỗ gương mặt nóng đến như bàn ủi của mình, vừa rồi tại sao cô lại nói nhảm lảm nhảm với tên lưu manh Trình Phi Viễn đó, đứng ở nơi đó tranh luận khiến hắn chiếm tiện nghi lời nói. Nghĩ đến hoàng hoa đại khuê nữ cô lại từng chút bị hắn đùa giỡn như vậy, cho dù hắn là một nửa kia hợp pháp của cô, trong lòng của cô vẫn bất bình vô cùng.

“Vợ, anh xong rồi.” Cơ hồ là không tới một phút, bên trong liền truyền ra thanh âm rống gấp của hắn rồi.

Hít sâu hai cái, Tôn Đào Phi thẳng sống lưng, trấn định lần nữa bước vào cái nơi làm cho người ta lúng túng xấu hổ kia. Đại khái là có mấy chỗ của người khác bị thương quá nặng, sau đó Trình Phi Viễn ngược lại không có gây nữa, đành hoàng đế vợ mình kéo quần lên thay hắn.

30. Chương 30 : Xin Chào, Bà Vú...

Sáng sớm, gió thổi hương bay, tiếng chim hót líu lo, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua lớp thủy tinh, chớp từng đợt khe hở trên cửa, nghịch ngợm chui vào bên trong phòng, như trải những hạt kim cương lên nền vàng.

Lông mi dài khê run, Tôn Đào Phi đang ngủ say mở ra đôi mắt ở dưới ánh vàng óng ánh càng nổi bật đến cực kỳ sáng lung linh của cô.

Vươn người một cái, cúi đầu nhìn qua khuôn mặt nhỏ bé ngủ đến đỏ bừng của Bàn Đình, Tôn Đào Phi không kìm lòng được ấn xuống một nụ hôn mềm ngọt trên trán trắng non mềm của nó.

Không ngoài dự đoán nó lập tức nhăn lại đôi lông mày tuấn tú, tay nhỏ bé mập mạp càng thêm vuốt vuốt theo bản năng lên chỗ Tôn Đào Phi lưu dấu vết, vết hôn cơ hồ nhạt đến không có của Tôn Đào Phi biến mất ngay trong một hai cái xoa.

Một hồi tiếng cười khê trầm thấp từ bên cạnh truyền đến, “Vợ, anh cũng muốn.” Ngay sau đó vang lên đúng là thanh âm lên án mang chút cầu xin của người khác.

Không để ý lời nói ngây thơ vào buổi sáng tinh mơ của người nào đó, rón rén vén chăn lên, Tôn Đào Phi nhìn thẳng qua trước giường của hắn, trực tiếp vào phòng rửa tay.

Trên bồn rửa tay trong phòng rửa tay đã bày một bộ dụng cụ rửa mặt mới thật chỉnh tề, Tôn Đào Phi không kìm được lại khê mỉm cười, hắn nghĩ và làm trái lại thật chu đáo.

Trình Phi Viễn lặng yên không một tiếng động đi theo sau lưng Tôn Đào Phi, vừa đến cạnh cửa liền nhìn thấy gương mặt mang nụ cười nhu hòa của vợ mình, trắng nõn không tỳ vết, giống như là nhiều đóa hoa dành dành^[1] lặng lẽ nở rộ, thắm vào ruột gan, làm cho người ta yêu mến.

Trái tim nam nhi kiên cường cứng rắn của Trình Phi Viễn nhất thời có một dòng nhu tình nóng hằm hập mà lại mềm mại.

Thấy Tôn Đào Phi tự mình thu thập xong, Trình Phi Viễn liền cười hì hì đưa gương mặt tuấn tú lên, “Vợ, làm phiền.”

Tôn Đào Phi không tiếng động thở dài ở đáy lòng, bây giờ cô đã hoàn toàn được nâng cấp bậc lên thành mẹ cho người nào đó rồi.

“Há miệng.” Tôn Đào Phi đành chấp nhận, bình tĩnh nói.

“A...” Trình Phi Viễn rất là phối hợp hé miệng, đầu ngẩng cao cũng khê thấp xuống.

Trình Phi Viễn có một hàm răng chỉnh tề sáng bóng trắng tinh, khiến cho Tôn Đào Phi rất ghen tỵ. Thật ra thì hàm răng của cô ở mặt ngoài mà nói cũng còn tốt, chẳng qua là ở trong hàm răng xinh đẹp của cô đã cất dấu hai cái răng sâu lớn, mỗi lần nó đau, rất đúng với những lời “Đau răng không phải là bệnh nhưng đau lên thật muốn đòi mạng người”. Vốn là cô cũng muốn đi nhổ sạch xong hết mọi chuyện, chẳng qua là khi thấy máu chảy đầy đất trong quá trình nhổ răng, cô liền e ngại mà không dám có ý nghĩ này nữa, cho nên trong hàm răng của cô cho tới bây giờ cũng còn hai cái răng sâu khỏe mạnh lớn lên.

Một hàm răng đẹp chỉnh tề trắng nõn không có một chút dơ bẩn tạp chất của Trình Phi Viễn, thoải mái đưa tới lòng ghen tỵ chưa bao giờ có của Tôn Đào Phi.

Mang theo tâm tình phần hận bất mãn nào đó không biết từ đâu tới, tay Tôn Đào Phi càng dùng sức chà bàn chải đánh răng trong tay, không bao lâu hàm răng như sứ ngọc của Trình Phi Viễn đã rịn ra một chút đỏ tươi chói mắt. Lòng không có chút bất an, tâm tình của Tôn Đào Phi ngược lại là sung sướng.

“Súc miệng.” Tôn Đào Phi nghiêm mặt, đưa nước tới khóe miệng Trình Phi Viễn, chỉ là bởi vì tâm tình vui vẻ, trong thanh âm hết sức muốn biểu hiện bất mãn vẫn mang theo một chút vui vẻ làm cho người ta phát giác.

“Vợ, tốt lắm.” Cúi đầu nhổ ra nước súc miệng, ngẩng đầu lên, Trình Phi Viễn cố ý hà hơi về phía Tôn Đào Phi, phun lên hơi thở của cô, lông mày đuôi mắt mang theo nụ cười dung túng cứng chịu, rất rõ ràng đối với hành động cố ý vừa rồi của vợ mình, đoàn trưởng Trình của chúng ta đã theo dõi rõ ràng.

Trên mặt từ từ dính vào ý vui của Tôn Đào Phi nhất thời bị xấu hổ bao lấy, nhanh chóng trùm khăn lông lên mặt cười của Trình Phi Viễn, đồng thời cũng chặn lại tâm mắt nóng bỏng của hắn, thuận thực tùy tiện lau hai cái ở trên mặt cho hắn.

“Tốt lắm, có thể đi ra ngoài.” Chỉ vào cửa bên ngoài, Tôn Đào Phi sử dụng ánh mắt ra hiệu người khác có thể đi ra ngoài, liền xoay người sang chỗ khác sửa sang lại vài món bị để loạn.

“Vợ, trong mắt anh giống như có cái gì.”

Treo khăn lông xong, xoay người, Tôn Đào Phi liền nhìn thấy khoe mắt Trình Phi Viễn co quắp, không ngừng nháy mắt.

Tôn Đào Phi cũng không dám chậm trễ, xoắn lớn bước đứng ở trước người của Trình Phi Viễn. Trình Phi Viễn lập tức phối hợp thấp người, giơ tay lên, tỉ mỉ xem xét trên dưới mí mắt của hắn, ngửa mặt lên, Tôn Đào Phi nghi ngờ nói, “Không có cái gì...”

Còn chưa nói hết lời nói, toàn bộ cũng chết hết ở trong hơi thở mang đầy mùi hương bạc hà nhẹ, răng môi của Trình Phi Viễn, giống như là con mèo đã thật lâu chưa ăn cá, vội vàng chạy, bú ở trong môi miệng cô.

Tôn Đào Phi vẫn có chút không thích ứng kịp muốn đẩy ra, khoe mắt lại nhìn đến hai cánh tay đeo băng của hắn thì lòng cô lập tức mềm nhũn ra, thân thể vốn có chút cứng nhắc cũng mềm nhũn ra, hai tay cũng không khỏi tự chủ nhẹ ôm ngang lưng Trình Phi Viễn.

Đại khái là cảm nhận được sự đồng ý của Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn cũng không thể đợi, làm động tác sâu hơn, lưỡi nhẹ nhàng đẩy ra hàm răng cắn chặt của Tôn Đào Phi, đưa lưỡi thẳng vào chiếm lĩnh vị trí tuyệt đối.

Cho đến nơi nào đó của thân thể có thứ thô cứng chống đỡ, hơi thở của người nào đó truyền lại càng ngày càng gấp rút, ý thức có chút mơ hồ như sương mù của Tôn Đào Phi mới thanh tỉnh lại, tiếp theo quả quyết lưu loát đẩy Trình Phi Viễn ra, hơi đỏ mặt, cũng không quay đầu lại đã chạy ra phòng rửa tay nho nhỏ.

Trình Phi Viễn tựa vào trên bồn rửa tay, trên gương mặt tuấn tú hơi đen đã là màu đỏ sẫm, hít sâu vài hơi, mỗi thần kinh mỗi chân lông trên cơ thể, đều kêu ồn ào nóng ran. Cảm giác dẫn lửa lên người thật không dễ chịu, cảm giác chỉ có thể nếm chút ngon ngọt, không thể ăn sạch càng khó chịu.

Tròng mắt đen thâm thúy chợt lóe, Trình Phi Viễn âm thầm làm ra một quyết định khiến cho nội tâm buồn bực của hắn có thể như mở cờ trong bụng, đó chính là chờ cánh tay hắn lành rồi, hắn muốn ăn thịt, hơn nữa phải ăn lớn đặc biệt, ăn tới no mới thôi.

Nghe vang động, thân thể nhỏ bé vốn nghiêng qua của Bàn Đình trong nháy mắt lật lại, thấy người tới là mẹ mình, liền toét cái miệng nhỏ nhắn ra, thanh âm trẻ con vui vẻ kêu lên, “Mẹ, mẹ.”

Nhìn vào trong mắt tinh khiết như lưu ly của thằng nhóc, Tôn Đào Phi theo bản năng lau miệng.

“Bảo bối, rời giường nào.” Cầm một bộ y phục màu vàng có hình con vịt nhỏ, Tôn Đào Phi giơ ra hấp dẫn. Đừng xem thường nó, tuy mới chỉ là đứa bé được khoảng một tuổi rưỡi, nhưng lại là một đứa bé thích ăn diện, thích nhất y phục màu sắc tươi, sắc thái rõ ràng, những màu sắc ảm đạm kia, nó vô cùng không thích. Nếu như cho nó mặc vào, cả ngày nó đều sẽ ở vào trạng thái phờ phạc rã rượi. Đây cũng là kết luận Tôn Đào Phi đạt được sau khi trải qua nhiều lần quan sát cùng với nhiều lần thí nghiệm.

Thằng nhóc lật người, thân thể nhỏ nhỏ vốn là còn nằm ngang ở trên giường, chậm rãi đứng lên, đi từng bước nhỏ, dang hai tay đi tới phía Tôn Đào Phi ở cuối giường.

Tiếng động thân mật tốt đẹp giữa hai mẹ con, từng chữ không sai từ từ truyền vào trong tai Trình Phi Viễn còn đang nghĩ ngợi lấy lại sức trong phòng rửa tay.

Khẽ nhếch miệng, Trình Phi Viễn vừa vui vẻ, vừa có chút chua xót ghen tỵ. Đúng vậy, hắn ghen tỵ với con trai của mình, tại sao vợ mình có thể thân mật quan tâm con trai như thế, đối với hắn lại ít nhiều có chút không nóng không lạnh, cũng không phải là nói cô đối với hắn không tốt, nhưng chính là không có thoải mái thân cận phát ra từ trong đáy lòng như đối với con. Mặc dù hắn cũng đã nhìn ra trong thâm tâm vợ mình thật ra là một cô gái nhỏ rất hay xấu hổ. Chẳng qua là, hắn thật rất hi vọng cũng rất muốn, cô có thể thân mật không khoảng cách với hắn giống như với Bàn Đình. Lúc nào thì, hắn lại có nhiều yêu cầu với một cô gái như vậy, khát vọng cô đáp lại và thân mật với mình như thế?

Khoe miệng kéo ra độ cong nho nhỏ, Trình Phi Viễn tự giễu cười cười: “Mình gặp khó khăn, hoàn toàn”. Trong lòng hắn lầm bầm lầu bầu với mình như vậy.

“Sao anh còn chưa đi ra ngoài.” Nghe tiếng, Trình Phi Viễn theo bản năng ngẩng đầu lên, thì thấy đúng là một đôi tròn mắt trong suốt đen như tinh thạch lóe sáng, trong ánh sáng mỏng manh mang theo tức giận ngượng ngùng.

Cho dù như thế, Trình Phi Viễn vẫn cảm thấy trái tim rung động.

Cười ha ha, Trình Phi Viễn nghe lời ngoan ngoãn cười nói, “Tuân lệnh.”

Khuôn mặt Tôn Đào Phi bắt đầu xuất hiện tầng tầng đỏ ửng, cúi đầu giấu nhìn con trai vẫn chờ cô phục vụ trong lòng, chân mày nhíu nhẹ, cô đây coi như là cuộc sống bà vú điển hình.

Đặt con vì rửa mặt mà nước mắt ròng ròng vào bên cạnh Trình Phi Viễn, Tôn Đào Phi cọ nhẹ chớp mũi tiểu tử, cười híp mắt làm mặt quỷ, “Xấu hổ, xấu hổ.”

Nước mắt nó trong phút chốc dừng lại, mắt to nhìn ba một cái, rồi lại nhìn mẹ một cái, nín khóc mỉm cười.

“Tiểu tử thú vị không thích rửa mặt.” Trình Phi Viễn xen vào nói.

Ánh mắt Tôn Đào Phi quét mấy giây ở trên mặt Trình Phi Viễn, cô nên nói đây là hiểu con không ai khác ngoài cha sao?

“Đúng vậy a, bình thường rất ngoan, chính là lúc rửa mặt liền thích khóc, giống như là chịu hình phạt, rất thương tâm.”

“Giống anh.” Thanh âm dương dương đắc ý mang tự hào của Trình Phi Viễn vang lên ngay sau đó.

“Thì ra là như vậy, thật là ngoài cha phải có con.”

Không để ý tới vẻ mặt không nghe lời hay mà chậm rãi cứng ngắc của người khác. “Coi chừng nó, em đi mua cơm.” Dặn dò Trình Phi Viễn một tiếng, cầm ví tiền lên, Tôn Đào Phi liền chao đảo ra cửa.

Trình Phi Viễn gơ chân lên, theo thường lệ cố định con trai giữa hai đùi.

Mà nó thấy mẹ đi ra ngoài, nước mắt mới vừa ngừng lại như muốn dâng lên.

“Không cho phép khóc.” Trình Phi Viễn nhăn mặt, cố ý bày ra biểu tình hung ác, đe dọa nó.

Bàn Đỉnh quả nhiên giật mình trong nháy mắt, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở ra, thẳng tắp nhìn chăm chăm ba mình.

Trình Phi Viễn đắc chí thầm nghĩ, quả thật là cái phương pháp hữu hiệu, phải biết khi hấn còn bé, chỉ cần mẹ hấn không ở nhà, cha hấn liền đe dọa hấn đang muốn khóc như vậy.

“Tiểu tử thú vị, con thật là không biết phân biệt, mẹ rửa mặt giúp con, con còn không vui. Nếu không phải là ba bị thương, đời này đoán chừng mẹ con cũng sẽ không giúp ba rửa mặt lần nào, đãi ngộ tốt như vậy đã dành cho con, con còn ghét bỏ.” Khuôn mặt nghiêm túc Trình Phi Viễn mang theo vẻ giáo dục quay về phía thẳng nhóc vẫn đang ở trong trạng thái ngây ngốc.

Nó nhìn chăm chăm vào ba mình, cái miệng nhỏ nhắn méu lại, nước mắt trong suốt chứa đầy hốc mắt lần nữa, há to mồm, không chút kiêng kỵ gào khóc lớn lên.

“Aizz, không cho phép khóc.” Trình Phi Viễn nghiêm mặt lên nhỏ giọng quát lần nữa. Nhưng không có một chút hiệu quả nào với tên nhóc đã thử qua một lần kia.

Trình Phi Viễn nhíu chân mày lại, nhẹ nói với thẳng nhóc đang khóc đến tê tâm liệt phế, “Đừng khóc, Bàn Đỉnh, là ba sai rồi.”

Làm bất cứ việc gì, lúc này bất kể Trình Phi Viễn là chính sách đe dọa, hay là chính sách dụ dỗ, đối với nó đều là vô dụng.

Tôn Đào Phi gờ lên bữa ăn sáng đã mua xong, ngâm nga bài hát, mới vừa đứng lại ở ngoài phòng bệnh chuẩn bị đẩy cửa vào thì liền nghe đến bên trong truyền ra tiếng khóc lớn. Tôn Đào Phi liếc mòng dùng chân đá văng cửa phòng, đập vào mắt đúng là cảnh tượng, nhỏ gào khóc lớn không ngừng, lớn khê cau mày, một bộ rất là nhức đầu nhìn chăm chăm con trai.

Tôn Đào Phi nhanh chóng đặt đồ xuống, giận trừng mắt Trình Phi Viễn, thấy cô trở lại rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Ồ lấy con đang đưa ra hai tay với cô, Tôn Đào Phi không ngừng vừa nhẹ ôm vào trong lòng vừa không ngừng dỗ dành, “Bàn Đỉnh, không khóc nữa, ba hư, mẹ giúp con đánh ba.” Nói xong, Tôn Đào Phi thật vỗ chân Trình Phi Viễn hai cái.

Tiểu tử hít hít đầu mũi nhỏ, đưa ra quả dấm nhỏ, học bộ dạng Tôn Đào Phi, muốn đi đánh chân của Trình Phi Viễn, nhưng nó lại bị Tôn Đào Phi ôm nên không với tới chân Trình Phi Viễn.

“Ba, hư.” Mặc dù không đánh, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó vẫn tức giận lớn tiếng nói ra bất mãn của mình cùng lên án Trình Phi Viễn.

~

[1] Hoa dành dành: còn có tên khác là chi tử, thủy hoàng chi, mác làng cương (Tây)...(danh pháp hai phần: *Gardenia jasminoides* Ellis, đồng nghĩa: *G. augusta*)

Cây ra hoa vào khoảng tháng 3-5, cho quả vào khoảng tháng 6-10.

Cây mọc hoang ở những nơi gần nước. Còn được trồng làm cảnh.

31. Chương 31 : Xin Chào, Hai Mẹ...

Khi ăn điểm tâm, Tôn Đào Phi là người duy nhất có đầy đủ đầu óc, tay chân, suy nghĩ khỏe mạnh trong ba người, không thể không tự mình phục vụ hai người một lớn một nhỏ dùng cơm.

Theo nguyên tắc kính già yêu trẻ, Tôn Đào Phi thoải mái dứt con trai ăn cơm uống nước trước.

Ai ngờ, Tôn Đào Phi mới vừa dứt cho nó một muỗng, thanh âm tội nghiệp của Trình Phi Viễn đã yếu ớt vang lên bên cạnh, “Vợ, anh đói!”

Tay nắm thìa của Tôn Đào Phi khẽ run một cái, ánh mắt như có như không quét về phía Trình Phi Viễn, cô bình tĩnh nói, “Chẳng lẽ anh muốn giặt đồ ăn với Bàn Đỉnh, đừng quên anh là ba nó đấy.” Một câu nói phía sau, Tôn Đào Phi cổ ý cao giọng hơn, nói ra từng chữ từng câu.

“Anh cũng muốn ăn canh trứng gà.” Hoàn toàn bỏ qua những lời nói có dụng ý khác của Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn nói ra một câu “nghĩa chánh từ nghiêm lẽ thẳng khí hùng”, thật giống như nếu Tôn Đào Phi không cho hắn ăn, là phạm vào sai lầm rất lớn.

“Ăn, ba.” Thằng nhóc thỏa mãn nuốt vào canh trứng gà thơm ngon mềm nhuyễn, chỉ vào Trình Phi Viễn nhu nhu mềm mại rõ ràng thốt ra hai chữ.

Trình Phi Viễn nhất thời mê man khó hiểu, nghi ngờ nhìn chằm chằm thằng nhóc, thực là không hiểu được ngôn ngữ của con trai mình là có ý gì.

Tôn Đào Phi âm thầm cảm thấy buồn cười, Trình Phi Viễn không hiểu, nhưng người mẹ cơ hồ ngày ngày ở chung 24h cùng con trai như cô làm sao không biết. Thằng nhóc là có ý để cho ba ăn chung. Hiển nhiên tiểu tử này thật đã quên trước đây không lâu nó còn nước mắt ròng ròng lên án Trình Phi Viễn. Xem ra lời nói, cha con không ghi thù quả nhiên rất đúng.

Dĩ nhẹ trán con trai một cái, Tôn Đào Phi khẽ mỉm cười, nhỏ nhẹ nói, “Bàn Đỉnh ăn đi nào, ăn nhanh chóng lớn, ba không ăn.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nó hung hăng uốn éo về phía Trình Phi Viễn, chết sống không chịu há mồm khi Tôn Đào Phi cho ăn lần nữa, ý cự tuyệt vô cùng rõ ràng, ngón tay út mập mạp chỉ Trình Phi Viễn kêu, “Ăn, ăn, ăn.”

Trùng mắt với Trình Phi Viễn vẫn trông mong nhìn mình, Tôn Đào Phi hung tợn dứt muỗng tới khoe miệng anh, hung ác nói, “Ăn đi, đoàn trưởng Trình, như anh mong muốn nhé.”

Trình Phi Viễn thoải mái há miệng to, nhưng ở trong mắt Tôn Đào Phi giống như máu phun, a ô một hớp, canh trứng gà đầy trên muỗng biến mất trong nháy mắt.

“Ăn ngon thật.” Trình Phi Viễn vẫn còn thêm, liếm một vòng ở trên môi mới bỏ qua, trông mắt đen sáng trong mang theo đầy ý cười.

“Ăn, ăn.” Bàn Đình thấy ba mình cũng ăn trứng gà thơm ngon mềm nhuyễn, hươ tay múa chân hoan hô kêu to.

Trình Phi Viễn liếc qua, véo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thịt của nó, đặc ý ngắm nhìn Tôn Đào Phi, cười híp mắt nói, “Bàn Đình, thật là con trai tốt của ba.”

Không ngoài ý muốn, một câu nói Trình Phi Viễn dĩ nhiên khiến nhóc con u mê ngu ngốc hươ tay múa chân phụ họa.

Tiểu phản đồ, con trai quả nhiên có nuôi, cũng là nuôi cho người khác. Tôn Đào Phi vô lực than thở ở trong lòng.

Xét thấy nhóc con này muốn cùng ba hưởng bữa ăn sáng, cả bữa sáng, Tôn Đào Phi đều là nhỏ một muỗng, lớn một muỗng.

Người tới bệnh viện thăm Trình Phi Viễn không ít, mỗi ngày lục tục hoặc nhiều hoặc ít đều có. Tôn Đào Phi làm người thân dĩ nhiên là nhiệt tình tiếp đãi chu đáo.

Nhưng phàm là người đến thăm bệnh, đều sẽ nói một câu, Trình Phi Viễn, cậu cưới được cô dâu thật tốt.

Mỗi lần như thế, trên mặt Trình Phi Viễn sẽ có nụ cười tự hào rực rỡ chói mắt.

Bất kể người khác là thật tâm hay là giả ý, lời ngọt ai không thích nghe, mỗi lần nghe được câu này, không chỉ có Trình Phi Viễn cười nhẹ nhàng, trong lòng Tôn Đào Phi cũng rất vui sướng.

Đối với công việc chăm sóc Trình Phi Viễn, trải qua một ngày thích ứng, Tôn Đào Phi đã làm phải là thuận buồm xuôi gió. Ăn uống ngủ nghỉ của anh đều là do một tay cô lo hết, hơn nữa cả tên nhóc Bàn Đình này cũng do cô chăm sóc. Cho nên chỉ ba ngày, mặt trái xoan vốn là mượt mà sáng bóng của Tôn Đào Phi, rõ ràng liền gầy đi chút.

Trình Phi Viễn nhìn vợ mình, ngẩn ngẩn trong vòng ba ngày liền gầy đi nhiều, mặc dù không nói ra lời, nhưng cũng rất để bụng, đau ở trong lòng. Trong tình huống có thể không cần Tôn Đào Phi chăm sóc, hẳn đều không làm phiền cô.

“Chung quanh đây có siêu thị gì không? Bàn Đình uống hết sữa bột rồi.” Bởi vì mới vừa ngủ hết giấc trưa, thần sắc Tôn Đào Phi có vẻ toả sáng, tinh thần sáng láng.

“Ra cửa bệnh viện rẽ phải đi mười lăm phút có một cái Walmart. Có muốn anh đi với em không?”

Trình Phi Viễn vừa dứt lời, liền nhận được một ánh mắt như đao của Tôn Đào Phi.

Nghiêng đầu, Tôn Đào Phi liếc nhìn con trai còn đang ngủ say, vẻ mặt trong nháy mắt mềm nhũn ra, “Coi chừng Bàn Đình, em không hi vọng khi trở về, nó oa oa khóc lớn như lần trước.” Hướng về phía Trình Phi Viễn, Tôn Đào Phi nửa là ra lệnh nửa là uy hiếp giao phó cho anh.

Cuối cùng, Tôn Đào Phi vẫn rất hoài nghi nhìn Trình Phi Viễn, không yên lòng rời khỏi phòng bệnh.

Phòng bệnh nhất thời yên tĩnh lại. Trình Phi Viễn nhìn cánh cửa trống không hồi lâu, quay đầu, ghen tỵ với bất bình liếc mắt thẳng nhóc trên giường. Vợ, không công bằng, tại sao anh và con trai lại có đãi ngộ khác biệt lớn như vậy, anh muốn kháng nghị.

Nhưng cho dù có nhiều bất mãn hơn nữa, Trình Phi Viễn cũng chỉ có thể yên lặng trông nằm (than vãn) ở đấy lòng.

Yêu đi dạo phố yêu shopping cơ hồ là thiên tính của mỗi người phụ nữ.

Trong siêu thị bày hàng hóa rực rỡ đủ loại, tất nhiên khơi dậy thiên tính đó của Tôn Đào Phi. Đợi đến khi cô kết thúc chuyến đi siêu thị thì đã là hai giờ về sau.

Xách hai túi lớn đi trên đường, nhìn lòng bàn tay trắng nõn của mình bị túi ny lon mài ra hai vết đỏ nhạt, Tôn Đào Phi chỉ cảm thấy khổ ép vô cùng, hơn nữa, còn là chính tay cô tạo thành.

Thật ra thì có rất nhiều đồ phải không cần phải mua, ví dụ như năm bàn chải đánh răng, ba hộp kem đánh răng, điện khùng hơn chính là cô còn mua cả bếp nấu. Nhưng trong nháy mắt nhìn đến mấy thứ đó, cô vẫn không tự chủ được mà mua.

Tôn Đào Phi hung hăng tự nói với mình, về sau nhất định phải học cách khống chế bản thân. Nhất là lúc rõ ràng có một người có thể sai đi, lại cứ cậy mạnh không đúng lúc.

Đứng trước cửa phòng bệnh khép hờ, bước chân của Tôn Đào Phi dừng lại, có phải cô sinh ra ảo giác rồi hay không. Tại sao cô giống như nghe được giọng nói đặc biệt của Thái hậu nhà cô.

Sự thật nói cho cô biết, cô không nghe nhầm, bởi vì ngay sau đó cô lại nghe thấy thanh âm ngọt ngào đến say người của mẹ chồng mình. Chẳng qua là, sao hai người này lại đến cùng lúc. Co quắp khóe miệng, Tôn Đào Phi thầm nghĩ, lần này không chừng sẽ có nhiều náo nhiệt đây?

“Hai mẹ, chào hai mẹ.” Đẩy cửa ra, Tôn Đào Phi nhẹ giọng kêu lên với hai vị nữ sĩ đang tiến hành hỏi han ân cần. Tha thứ cho cô, đối với mẹ ruột và mẹ chồng cô, cô thật sự là không biết nên chào người nào trước, cô chỉ có thể xưng hô như vậy.

Thanh âm của Tôn Đào Phi trong nháy mắt thu hút sự chú ý của hai người kia.

“Đứa trẻ này, tại sao gọi thế!” Thái hậu nhà cô lên tiếng, mở đầu chính là một câu dạy dỗ.

Cười ha ha, thả đồ trong tay ra, Tôn Đào Phi âm thầm bĩu môi, không gọi như vậy, vậy gọi thế nào, mẹ nói cho con biết đi.

“Phi Phi, con gầy đi nhiều quá, mau tới đây, để ẹ xem một chút.” Tôn Đào Phi vừa mới quay người, đã thấy mẹ chồng vẻ mặt xót xa muốn kéo mình lại gần.

Tôn Đào Phi khoát khoát tay, “Không có mà mẹ, mẹ nhất định là nhìn lầm rồi, con thấy mình còn lên cân ấy chứ.” Nói xong, cô còn véo véo khuôn mặt của mình, biểu hiện cô không nói dối.

Vương Cẩn Ngôn thân thiết kéo tay Tôn Đào Phi, nhẹ nhàng xoa xoa, cặp mắt cười nhẹ nhàng, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm con dâu mình.

Đối với con dâu mình chọn lựa, bà hài lòng vô cùng. Vừa nhìn thấy đứa con mình, Vương Cẩn Ngôn liền phát hiện con trai hình như mập chút, tinh thần cũng rất tốt.

“Phi Phi, vất vả cho con rồi.”

“Thân gia, bà nói lời này chính là khách khí rồi, bây giờ Phi Phi là vợ Phi Viễn, nó phải thế, vợ chồng chính là cùng đồng cam cộng khổ. Tôi nghĩ người cực khổ thực sự phải là Phi Viễn.” Tống Mỹ Lệ ôm Bàn Đình, nụ cười hoà thuận vui vẻ chen lời nói.

Tôn Đào Phi vội vàng mỉm cười gật đầu một cái, bày tỏ mẹ mình nói đúng.

“Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, mấy ngày nay Phi Phi quả thật cực khổ.” Gương mặt cương nghị của Trình Phi Viễn mang theo nhân nhượng ôn nhu, trông mắt đen thâm thúy nhìn chăm chăm Tôn Đào Phi.

Tôn Đào Phi tuy như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trên gò má trắng nõn lại xuất hiện một tầng ửng đỏ. Đây hình như là lần đầu tiên cô được hấn nói tốt đấy.

Hai vị phụ nữ trung niên từng trải mặt không biến sắc, yên lặng thu hành động giữa vợ chồng son vào trong mắt, ăn ý nhìn nhau một cái, thâm ý trong mắt không cần nói cũng biết.

“Mẹ, hai người ăn cơm chưa?”

Vương Cẩn Ngôn nói nhanh, “Ăn rồi, chúng ta đã ăn ở trên máy bay rồi.”

Từ trong túi lấy ra nước trái cây và mâm đựng trái cây mới vừa mua, rửa sạch, cắt xong, đặt trái cây ở trong mâm.

“Mẹ, hai người ăn quả ướp lạnh đi, con đi lấy nước pha trà cho hai người.”

Đứng ở chỗ lấy nước, Tôn Đào Phi bấm điện thoại quân đội.

“Chị, chị tìm em có chuyện gì vậy?”

Tôn Đào Phi ngẩng trước nhìn sau, mới hạ thấp giọng nói, “Tôn Hải Dương, mẹ tới đây rồi, mấy ngày nữa em đừng đến bệnh viện, đến lúc đó đừng nói chị không báo trước cho em. Nhưng nếu như em thật sự nhớ mẹ, cũng có thể tới đây.” Câu cuối cùng, giọng của Tôn Đào Phi trắng trợn hài hước.

“Chị, đại ân đại đức này không lời nào cảm ơn hết được, chị đúng là chị ruột em.”

Gỗ mặt tường tuyết trắng như sứ, Tôn Đào Phi im lặng giật nhẹ khóe miệng, tiểu tử thú nói thế này là sao, chẳng lẽ cô không nói, cô không phải là chị hẳn chắc?

“Phi Phi, gọi điện thoại cho Chu Thành Phi, bảo anh ta đặt hai gian phòng” Tôn Đào Phi mới vừa đưa trà đến tay hai vị mỹ nữ, Trình Phi Viễn liền phân phó nói.

“Không cần, chúng ta đã đặt phòng ở khách sạn Phil bên cạnh.” Vương Cẩn Ngôn lại giành làm người phát ngôn cho hai người.

Tôn Đào Phi và Trình Phi Viễn liếc nhau một cái, xem ra hai vị này đến có chuẩn bị a.

“Phi Phi, ra ngoài nào, mẹ có lời nói với con.” Tống Mỹ Lệ đứng ở cửa cười híp mắt ngoác ngoác con gái.

Lòng bàn chân Tôn Đào Phi lập tức dâng lên một cỗ khí lạnh, nụ cười của Thái hậu nhà cô giờ phút này ở trong mắt cô tuyệt không phải là hòa ái dễ gần, mà là rét căm căm.

Cho dù không tình nguyện, Tôn Đào Phi chỉ có thể từ từ đi theo Tống Thái hậu ra cửa.

“Mẹ, mẹ gọi con có chuyện gì?” Tôn Đào Phi tận lực bày ra nụ cười hoàn mỹ nhất chọc người trù ẻo.

Tống Thái hậu trong nháy mắt thu lại nụ cười trên mặt, đôi mắt đẹp hẹp dài nhíu lại, hai tay chống nạnh, “Nói, Tôn Hải Dương tiểu tử thú đó ở đâu.”

Tôn Đào Phi cười khan hai tiếng, “Mẹ, mẹ cũng không biết nó ở đâu thì con làm sao biết.”

“Hừ, Phi Viễn đã nói ẹ biết, con còn giấu cái gì. Trong vòng một tiếng bảo nó đến gặp mẹ, nếu không mẹ liền đuổi giết đến trại lính.”

Nói xong, Tống Thái hậu liền nhàn nhã đẩy cửa phòng lần nữa.

Tôn Đào Phi hung hăng trừng mắt ngoài cửa, Trình Phi Viễn, anh là phản đồ thấy lợi quên nghĩa.

Có lệnh của Thái hậu nhà cô, Tôn Đào Phi không thể không bấm điện thoại quân đội lần nữa.

“Tôn Hải Dương, lần này chị không giúp em được, em nhanh qua đây nhé, Thái hậu chờ gặp em đó, tự mình cầu phúc đi.” Không đợi Tôn Hải Dương mở miệng, Tôn Đào Phi liền nói một tràng dài.

32. Chương 32 : Xin Chào, Náo Nhiệt...

Cúp điện thoại, đẩy cửa ra, Tôn Đào Phi nhìn thấy hai vị mẫu thân đại nhân đang tranh luận không nghỉ. Trình Phi Viễn tựa vào bên giường hứng thú ngắm nhìn, Bàn Đình khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, ngây ngốc nhìn cảnh tượng đó.

“Buổi tối mỗi ngày trước khi ngủ chồng tôi đều kể chuyện cho tôi nghe.” Lời của Vương Cẩn Ngôn tràn đầy ngọt ngào ngán người.

Mặt Tống Mỹ Lệ cũng hiện lên biểu tình thật ngây thơ, “Chồng tôi, ra đường giúp tôi xách giỏ, tan việc giúp tôi đầm chân, ngủ giúp tôi xoa chân.”

Sắc mặt Vương Cẩn Ngôn khẽ biến đổi, không chịu yếu thế khẽ nâng thanh âm nói, “Tôi không vui, chồng tôi kể truyện cười cho tôi, cũng sẽ giúp tôi xoa bóp.” Mặc dù nhiều lần nâng cao thanh âm muốn gia tăng khí thế, nhưng giọng điệu nói ra vẫn không có bao nhiêu lực độ.

Tôn Đào Phi trong nháy mắt liền hiểu, thì ra hai vị này đang ganh đua so sánh, chồng của người nào đối với người nào tốt hơn. Xem ra ba chồng bình thường qua loa không nghiêm túc, đối với vợ mình hóa ra lại nhu tình như vậy. Thì ra ba chồng cũng là “lão bà nô (nô lệ vợ)” chính cống, cũng giống với Tôn tiên sinh nhà cô. Chẳng qua là một con cừu nhỏ thuần trắng như mẹ chồng cô, làm sao có thể đấu thắng nữ sĩ Tống Mỹ Lệ. Bằng không cô và Tôn Hải Dương cũng sẽ không lên xưng bà là “Thái hậu”.

Tống Mỹ Lệ khê nâng cằm, nói năng rất có khí phách, “Đừng nói tôi không vui, coi như là tôi vui vẻ, lão Tôn nhà tôi cũng sẽ kể truyện cười cho tôi. Tôi bảo ông ấy đi hướng đông, ông ấy liền tuyệt sẽ không đi hướng tây.”

Đúng như dự đoán, một câu nói của Thái hậu nhà cô, tuyệt đối áp đảo lấy được thắng lợi, khiến mẹ chồng cô không có lời nào phản bác.

“Hai người cha của con đều là nghìn người chọn một, người chồng tốt độc nhất vô nhị. Chỉ là phương thức biểu hiện tình yêu của mỗi người không giống nhau thôi.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng mờ nhạt, rõ ràng đang nắn chí của mẹ chồng mình, Tôn Đào Phi khê cười mở miệng.

Vẻ mặt buồn bực của Vương Cẩn Ngôn trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời.

Đi chậm tới bên cạnh Tôn Đào Phi, Vương Cẩn Ngôn kéo nhẹ cánh tay con dâu mình, tình cảm vui sướng ngọt ngào không lời nào có thể miêu tả được, cười nói, “Đúng nha, phương thức biểu hiện tình yêu của mỗi người không giống nhau.” Liếc nhìn thân gia đứng ở đầu giường, Vương Cẩn Ngôn lại tiếp tục nói, “Chồng tôi đối đãi với tôi mà giống chồng bà đối đãi với bà, vậy ông ấy không phải thành chồng bà sao.” Vừa nói Vương Cẩn Ngôn vừa cảm thấy cực kỳ có lý, gật đầu liên tục.

Mẹ chồng vui vẻ, khoái trá rồi. Nhưng Thái hậu nhà cô rõ ràng không vui. Cho dù ở riêng hai góc xa xa bên trong phòng nhìn nhau, Tôn Đào Phi vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt như dao lạnh lèo đâm người của Thái hậu nhà cô.

Ngẩng đầu lên, Tôn Đào Phi bày ra nụ cười lấy lòng, rực rỡ triển khai với thái hậu nhà cô. Vậy mà Thái hậu nhà cô không chút nào quan tâm, hung hăng lườm cô một cái, trong mắt đẹp trắng đen rõ ràng, khắc đầy bốn chữ “vô tình vô nghĩa”.

Tôn Đào Phi rụt cổ, lặng lẽ dời tầm mắt.

Trình Phi Viễn liếc nhìn Tôn Đào Phi, cười khanh khách mở miệng nói. “Mẹ, con nhớ mẹ nói mẹ thích ăn cầu cá nấu tiêu, vừa lúc gần bệnh viện có quán cơm, món ăn này làm rất ngon, buổi tối bảo Phi Phi đưa mẹ đi nếm thử một chút.” Tất nhiên vợ của mình không tiếc mạo hiểm đắc tội với mẹ vợ, hao hết tâm lực bảo vệ mẹ ruột mình. Người làm chồng như hắn tự nhiên cũng phải dùng chút bản lãnh, để vợ vui vẻ.

“Đứa trẻ này thật đúng là tử mi.” Tống Mỹ Lệ che miệng cười ha ha, khóe mắt ngụ ý liếc Tôn Đào Phi ở góc tường.

Nhận được ánh mắt của mẹ mình, cái đầu vốn cúi thấp của Tôn Đào Phi, lúc này càng rũ xuống hơn, hận không thể rũ vào trong cổ áo, biến mất không thấy gì nữa.

Tôn Đào Phi tất nhiên hiểu, đây là hắn đang giúp cô giải vây. Khê nâng đầu lên, Tôn Đào Phi cảm kích nhìn Trình Phi Viễn.

“Đúng nha, đúng nha, thân gia chúng ta cùng đi ăn.” Vương Cẩn Ngôn vội tới bên Tống Mỹ Lệ, kéo cánh tay của bà, bộ dáng chị em thân thiết nói.

“Báo cáo!” Một tiếng vang lên, khiến cho tầm mắt mọi người bên trong gian phòng, không hẹn mà cùng dời về phía cửa, tập trung trên người Tôn Hải Dương đang mặc đồ lính.

“Phi Phi, vị này là em trai con sao?” Vương Cẩn Ngôn liếc nhìn con dâu mình, không xác định hỏi.

Gật đầu một cái, Tôn Đào Phi coi như đã trả lời vấn đề của mẹ chồng.

Quét mắt một vòng ở trong phòng, Tôn Đào Phi phát hiện, trên mặt mới vừa còn cười nhẹ nhàng của Thái hậu, đã là bình tĩnh, hai tay đặt trên đầu gối thật đoan trang. Tôn Đào Phi biết, đây là dấu hiệu bình tĩnh

trước khi giông bão tới của Thái Hậu.

“Tôn Hải Dương, con trai, con nói trước kia sao mẹ không phát hiện ra con mẹ có lá gan thật lớn, lại rất kiên quyết vậy?”

Tôn Đào Phi phản xạ có điều kiện co rúm lại một chút, quả nhiên Thái hậu nhà cô bắt đầu bộc phát. Lặng lẽ nhìn em trai mình một cái. Tôn Đào Phi yên lặng cầu nguyện ở trong lòng, em trai, nguyện chúa phù hộ em.

Tôn Hải Dương yên lặng cúi đầu, trầm giọng nói, “Mẹ, con sai rồi.”

“Sai rồi!” Tống Mỹ Lệ bước một bước dài đến trước mặt đứa con mình, ngón trỏ trái hung hăng dí vào trán của hắn, “Biết len lén gọi điện thoại nói chuyện phiếm với ba, cũng không biết nói ẹ con biết. Có biết mấy tháng này mẹ chỉ vì con ăn không ngon ngủ không yên, tâm cũng muốn bóp nát hay không. Chạy đi, con chạy nữa đi.” Vừa nói chưa hết giận, Tống Mỹ Lệ dựa theo lỗ tai đầy đặn của con trai mình hung hăng xoay tròn 180 độ.

“Mẹ, mẹ, mẹ bớt giận.” Tôn Đào Phi bước nhanh đến bên cạnh Thái hậu mình, đỡ thân thể của bà, không ngừng vuốt lưng giúp bà thông khí ở phía sau. Không kéo bà ra, cô nghĩ không bao lâu nữa lỗ tai của em trai cô sẽ hỏng mất.

“Hải Dương, đây là em không đúng, làm lính cũng không phải là chuyện gì xấu, tại sao có thể gạt mẹ, mau nói xin lỗi mẹ.” Trình Phi Viễn nháy mắt với em vợ mình.

Quay đầu, Trình Phi Viễn bảo đảm nói với mặt mũi mình, “Mẹ, bây giờ Hải Dương đang là cấp dưới của con, mẹ hãy yên tâm, con nhất định bảo đảm an toàn của nó, để cho nó khỏe mạnh cường tráng đến, cũng khỏe mạnh cường tráng đi.”

Tôn Đào Phi thấy thế, lập tức thức thời thêm vào bên cạnh, “Mẹ, trước kia không phải mẹ thường lo lắng thân thể em trai không tốt sao, hiện giờ nó vào trại lính rồi, mẹ cũng không cần lo cho sức khỏe của nó nữa, đây không phải là một chuyện tốt sao.”

“Đúng vậy, thân gia, Hải Dương ở trong trại lính mấy năm, đến lúc đó tố chất thân thể nhất định là không thể nghi ngờ.”

Nghe mọi người một xướng một họa, lửa giận của Tống Mỹ Lệ cũng tiêu mất không ít.

“Mẹ, con sai rồi, xin mẹ tha thứ.” Tôn Hải Dương vội vàng xin lỗi dưới ánh mắt của anh rể.

Tống Mỹ Lệ hung ác trừng mắt con trai vẫn cúi đầu, hung ác nói, “Hiện tại mọi người nói giúp con, tha cho con một lần, nếu có lần sau nữa, xem mẹ có đánh gãy chân chó của con không.”

“Dạ, mẹ, không có việc gì, con về trại lính trước, buổi tối trở lại thăm mẹ.” Làm một quân lễ tiêu chuẩn, Tôn Hải Dương đứng thẳng chờ Thái hậu mình đặc xá.

Đến khi Tôn Hải Dương đi rồi, mọi người phải hợp lực khuyên, trên mặt Thái hậu mới lộ nụ cười lần nữa. Sau đó, hai vị mẫu thân đại nhân nói là muốn đi dạo phố. Nhưng vì tình trạng không thể thiếu người quá lâu của Trình Phi Viễn, Tôn Đào Phi thế nào cũng không phân thân ra được. Cuối cùng, hai người bất kể hai vợ chồng khuyên can, nhẹ nhõm tiêu sái rời khỏi phòng. Dĩ nhiên, cùng nhau đi còn có người bạn nhỏ Bàn Đình.

Nhất thời, trong gian phòng mới vừa còn náo nhiệt chỉ còn lại có Tôn Đào Phi và Trình Phi Viễn, mất to đối mặt to.

“Em mua DVD, anh muốn xem hay không?” Tôn Đào Phi vừa ngồi xổm lục túi, vừa nghiêng đầu hỏi Trình Phi Viễn.

“Ừ.” Trình Phi Viễn thuận miệng đáp. Hắn không có hứng thú với DVD mấy, nhưng hắn biết nếu hắn không nói như vậy, vợ hắn khẳng định lại muốn hẹn với Chu Công nữa. Mấy ngày nay phàm là hai người bọn họ ở cùng nhau, Tôn Đào Phi đều như thế.

Phim là “Anaconda” rất lâu trước. Vừa bắt đầu, tình cảnh trong phim liền ẩn chứa không khí quỷ dị.

Khi thấy đoàn người tiến vào rừng rậm nguyên thủy, Trình Phi Viễn giống như vô tình mở miệng nói, “Nếu em cảm thấy sợ, cứ tới đây ngồi cùng với anh.”

Nói xong, Trình Phi Viễn vui rạo rức chờ Tôn Đào Phi trả lời. Các cô gái xem phim kinh dị đều hay sợ hãi, hẳn nói lên đề nghị này, vợ hẳn chắc sẽ không cự tuyệt.

Hồi lâu, trong phòng bệnh vang vọng chỉ là yên tĩnh. Trình Phi Viễn hơi nghiêng qua, đập vào mắt chính là, Tôn Đào Phi mới vừa còn vùi ở trên giường chăm chú xem, giờ đã ngủ rồi. Cười không ra tiếng, vợ hẳn thật đúng là khác người.

Rón rén xuống giường, Trình Phi Viễn rón ra rón rén, cẩn thận chui vào “ổ” của vợ mình, đầu Tôn Đào Phi thuận thể nằm ở trên bụng của hắn.

Nghiêng đầu dựa vào giường, nhìn Tôn Đào Phi ngủ say sưa, Trình Phi Viễn cười đến hài lòng.

Trong hơi thở quanh quần đều là mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra từ trên người cô, Trình Phi Viễn vui rạo rức nghĩ, thì ra cảm giác ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực tốt như thế.

Kèm theo hơi thở say lòng người, không lâu sau, Trình Phi Viễn cũng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Khi hai vị mẫu thân đại nhân thắng lợi trở về, nhìn thấy chính là bức tranh đẹp thu nhỏ về hai vợ chồng trẻ, tương thân tương ái, tựa sát nhau ngủ say.

Nhìn nhau cười một tiếng, hai vị mẫu thân đều không hện mà cùng vui mừng gật đầu một cái.

Dường như cảm nhận được tầm mắt sáng quắc của ai đó, Tôn Đào Phi mở mắt. Đầu tiên cảm nhận được là, thứ mình đè ở dưới mặt không phải gối, mà là cái bụng của người khác. Khó trách cô cảm giác cứng như thể, lau nước miếng ở khóe miệng, trùng mắt với người nào đó đang dương dương tự đắc ngủ, khóe miệng tươi cười. Người đàn ông này bò qua đây lúc nào vậy.

“Mẹ, hai người đã về rồi.” Quay đầu, trên mặt Tôn Đào Phi lại là nụ cười nhu hòa.

“Các con cứ ngủ tiếp đi, mẹ và mẹ con lại đi dạo.” Vương Cẩm Ngôn cười giống như hồ ly nhỏ trêu ghẹo con dâu mình.

Tôn Đào Phi lắc đầu một cái, “Không, không, con đã ngủ đủ rồi.” Nói xong, Tôn Đào Phi dùng tay vẫn đặt ở trong chăn, dựa theo chỗ đùi Trình Phi Viễn, hung hăng véo một cái. Xem anh còn dám không tỉnh.

Trình Phi Viễn mơ hồ mở hai mắt ra, vô tội hỏi Tôn Đào Phi, “Vợ, sao vậy?”

“Mẹ, họ quay lại rồi.” Tôn Đào Phi khẽ mỉm cười, ôn nhu nói.

Trình Phi Viễn ngẩng nhìn hai vị mẫu thân đại nhân cách đó không xa, cười như tên trộm, yên lặng ngồi dậy. Thật ra thì ngay từ khi hai vị kia đẩy cửa, hắn đã tỉnh, nhưng hắn muốn hưởng thụ thêm cảm giác có vợ trong lòng. Không ngờ vợ hắn ác như vậy, đùi của hắn đến bây giờ vẫn còn có chút đau.

Bởi vì hai vị mẫu thân đại nhân đến, cuộc sống ở bệnh viện của Tôn Đào Phi càng thêm bận rộn. Cũng may, hai người chỉ ở hai ngày.

Đưa hai mẹ đi rồi, Tôn Đào Phi giống như là chó chết, mệt mỏi nằm lỳ ở trên giường.

Bàn Đĩnh thấy mẹ không nhúc nhích nằm lỳ ở trên giường, cho là Tôn Đào Phi đang chơi trò gì với mình.

Vì vậy, người bạn nhỏ Bàn Đĩnh của chúng ta nện bước nhỏ, ngồi trên lưng mẹ, trong cái miệng nhỏ nhắn vui vẻ hô to khẩu hiệu lúc chơi với ba, “Chạy, chạy.”

Tôn Đào Phi đưa tay, lật người, một tay ôm con trai vào trong ngực, chọt nách nó, “Bàn Đĩnh, nhóc con hư này, lại dám chọc mẹ.”

Thằng nhóc ở trong ngực Tôn Đào Phi cười đến run rẩy cả người, a a kêu to.

Chơi đùa với con trai một hồi, Tôn Đào Phi ôm chặt nó vào ngực, hôn lên đầu nhỏ của nó, “Bàn Đĩnh, ngủ có ngon không.”

Không lâu sau, Tôn Đào Phi lại ngủ say.

Trình Phi Viễn hướng về phía con trai vẫn giương mắt to long lanh, làm động tác im lặng, ý bảo nó không nên quấy rầy mẹ. Thằng nhóc ngược lại rất là nghe lời, không tiếng động toét miệng.

33. Chương 33 : Xin Chào, Cướp Cò...

Kể từ hai vị mẫu thân đại nhân rời đi, cuộc sống của Tôn Đào Phi lại trở lại làm bảo mẫu riêng ột lớn một nhỏ.

Sáng sớm một tuần sau, bác sĩ chính của Trình Phi Viễn đi vào phòng bệnh, tỉ mỉ kiểm tra hần một lượt. Dẫn dò Tôn Đào Phi chú ý các việc quan trọng, sau đó nói cho cô biết, Trình Phi Viễn có thể xuất viện.

Bác sĩ mới vừa đi, Trình Phi Viễn liền thúc giục Tôn Đào Phi đi làm thủ tục. Hần không thể ở bệnh viện này thêm một giây nào nữa.

“Vợ, chìa khóa nhà ở trong ngăn kéo tủ đầu giường.” Trình Phi Viễn quét mắt qua ngăn kéo, trong lòng kỳ vọng Tôn Đào Phi nhanh chóng mở ra.

Tuy có chút nghi ngờ tại sao Trình Phi Viễn gấp không thể chờ, Tôn Đào Phi vẫn theo kỳ vọng của hần, mở ngăn kéo ra, bên trong lẳng lẳng có một chuỗi chìa khóa, đặt ở lòng bàn tay, Tôn Đào Phi cười đến quỵ dị, nói với hần, “Lấy chìa khóa rồi, hiện tại chúng ta về nhà thôi.”

Cũng may khi Tôn Đào Phi tới đây, không mang bao nhiêu thứ, Trình Phi Viễn cũng chỉ có vài bộ y phục để tắm rửa. Hành lý cô xách cũng tương đối nhẹ, Bàn Đình cũng rất là nghe lời không đòi mẹ ắm, mà là chấp chững những bước nhỏ, đi theo bên cạnh ba, thần thái sáng lạng.

Dọc theo đường đi, Tôn Đào Phi vẫn khổ não vì một vấn đề, cái giường chỉ rộng một thước rưỡi trong ký túc xá của Trình Phi Viễn, buổi tối làm sao giải quyết vấn đề giấc ngủ của ba người bọn họ.

“Vợ, bên này, bên này...” Tôn Đào Phi kinh ngạc quay đầu, nghiêng đầu liếc nhìn hần ở cách đó không xa, “Này...”

Vậy mà, Trình Phi Viễn giống như không nghe thấy câu hỏi của cô, trực tiếp đi về phía ngược lại. Tuy mang một bụng khó hiểu, nhưng Tôn Đào Phi vẫn chỉ có thể đi theo sau hần, dù sao nơi này cũng là địa bàn của Trình Phi Viễn.

Đứng trước một tòa nhà ở viện E, Tôn Đào Phi ngơ ngác quay đầu lại, mặt không hiểu nhìn Trình Phi Viễn đang cười đến vui vẻ, “Đây là?”

“Em mở ra đi, về sau đây chính là nhà của chúng ta.” Nhìn biểu tình rõ ràng không phản ứng kịp của Tôn Đào Phi, đoàn trưởng Trình rất là hưởng thụ, giọng nói không khỏi nâng lên mấy dB. (đề-xi-ben, đơn vị đo âm lượng, chắc vậy)

Tôn Đào Phi hồ đồ lơ mờ dưới sự chỉ dẫn của Trình Phi Viễn, mở cửa ra, đập vào mắt là phòng khách bố trí đơn giản mà sạch sẽ.

Há miệng, Tôn Đào Phi có chút khó khăn nói, “Anh nói, sau này đây sẽ là nhà của chúng ta?”

Ngồi ở trên ghế sa lon, Trình Phi Viễn vô cùng kiên định gật đầu, “Vợ, không cần suy nghĩ nữa, nơi này chính là nhà chúng ta. Em xem xem có hài lòng hay không?” Cùng với lời nói, tay Trình Phi Viễn cũng lần lượt chỉ về bốn phía.

“Mẹ, mẹ.” Thằng nhóc trong ngực thấy ba mẹ hoàn toàn quên mất mình, giùng giàng muốn xuống đất.

Vừa để nó xuống đất, thằng nhóc liền lật đật đi tới chỗ Trình Phi Viễn.

“Mẹ, mẹ.” Tựa vào bên đùi Trình Phi Viễn, Bàn Đình lại lớn tiếng gọi Tôn Đào Phi, ý bảo cô cũng qua.

Nghe tiếng gọi vội vàng của con trai, Tôn Đào Phi từ trong trạng thái mơ hồ không rõ hoàn toàn tỉnh táo lại. Căn nhà trước mắt này, xác thật là nhà mà không biết đoàn trưởng Trình mua từ lúc nào.

“Anh bắt tay vào chuẩn bị từ khi nào?”

Trình Phi Viễn nhướn mày, đắc ý đáp, “Từ khi em rời đi, liền bắt đầu chuẩn bị, thế nào, tốc độ không chậm chứ!”

“Nói như vậy, anh đã sớm có âm mưu?” Tôn Đào Phi miễn cưỡng kéo dài thanh âm, đuôi lông mày cũng nhẹ nhàng nhướn lên.

Trình Phi Viễn cười hắc hắc, “Hai người chúng ta cũng nên có một ngôi nhà của mình, không thể ở nhà ba mẹ mãi.” Dừng một chút, hắn lại cười hì hì tiếp tục nói, “Vợ, chúng ta thương lượng chút chuyện đi.”

Theo sát Bàn Đình ngồi xuống, Tôn Đào Phi miễn cưỡng nói, “Chuyện gì?”

Ánh mắt Trình Phi Viễn sáng quắc nhìn chằm chằm Tôn Đào Phi, “Vợ, em không cần đi làm nữa.”

“Nhưng cửa hàng bánh ngọt làm sao bây giờ?” Tôn Đào Phi theo bản năng mở miệng nói.

“Em chỉ cần đồng ý với anh, những chuyện khác để anh lo.” Ánh mắt sáng quắc của Trình Phi Viễn phập phồng gợi sóng.

“Vợ, chẳng lẽ em thích cuộc sống ở riêng hai nơi, chẳng lẽ buổi tối mỗi ngày em không ngờ anh hay sao?” Trình Phi Viễn đứng lên, đi đến ngồi xuống bên cạnh Tôn Đào Phi, dứt khoát tựa vào bả vai vợ của mình, cọ qua cọ lại làm nũng, hoàn toàn không có dáng vẻ một người đàn ông nên có. Hắn thật sự là không muốn trở về nhà đối mặt vách tường lạnh như băng bốn phía, suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy mình thật đáng thương.

Tôn Đào Phi khẽ cười, lấy tay giữ cái đầu nhích tới nhích lui của hắn, thầm thở dài, “Em đồng ý với anh, nhưng anh có thể bỏ cái đầu cao quý của anh đi không?” Bả vai cô bị hắn ép tới thật là đau.

Mục đích đạt được, Trình Phi Viễn giống như rất nghe lời bỏ đầu ra, nhưng đồng thời cũng không quên đòi hỏi chút lợi ích, hôn một cái lên cằm cổ thon dài trắng nõn của Tôn Đào Phi.

Cảm giác mềm ướt hơi nóng khiến cho Tôn Đào Phi phản xạ có điều kiện quay đầu, lại nhìn thấy Trình Phi Viễn cười thật hài lòng, giống như là con chó lớn gặm được cục xương.

“Chú ý hình tượng!” Trợn to hai mắt, Tôn Đào Phi không tiếng động dùng khẩu hình (nhép miệng mà không phát ra tiếng) với Trình Phi Viễn.

Trình Phi Viễn vô tội nháy mắt mấy cái, làm bộ như không hiểu ý tứ vợ mình.

Tôn Đào Phi tức giận tới mức nghiêng đầu, không thèm để ý người nào đó rõ ràng đang đùa bỡn ngay thơ nữa.

“Mẹ, mẹ.” Kèm theo thanh âm mềm mại non nớt của con trai, xuất hiện ở trước mắt Tôn Đào Phi chính là đầu nhỏ đen nhánh tựa vào trên vai cô của nó, sau đó giống như cô đoán, thẳng nhóc học bộ dạng của Trình Phi Viễn, cọ qua cọ lại trên vai hẹp của cô, cái miệng nhỏ nhắn thỉnh thoảng phát ra tiếng cười ha ha, “Giá, giá.” (tiếng người ta hay kêu lúc đánh xe ngựa)

Tôn Đào Phi nhúc đầu ôm thẳng nhóc vào lòng, hai ngày nay con trai cô há mồm đều là chữ “giá” này.

“Bàn Đình, con trai, không phải là giá.” Nghiêng đầu, Tôn Đào Phi ‘bắn’ mắt lạnh về phía bên cạnh, “Xem xem anh dạy con cái gì!”

Trình Phi Viễn toét khóe môi, lại gần hai mẹ con, thần thái vui vẻ nhướn nhướn mày, “Rõ ràng là con yêu thích anh.”

“Giá, giá.” Đại khái là nghe được ba đang nói chuyện thay mình, thẳng nhóc lại lập tức hét to hai tiếng, tỏ vẻ đồng ý lời ba nói.

Tôn Đào Phi nhất thời tức giận tới mức run cả tay.

Trình Phi Viễn nhìn vợ mình, bộ dáng xinh xắn tức giận, trong lòng liền nhột nhột. Nhắm lại hai mắt, đoàn trưởng Trình hành động theo tâm, sát tới gò má đầy đặn trắng nõn của Tôn Đào Phi, “Chụt” một cái thành tiếng.

Tôn Đào Phi kinh ngạc chuyển tầm mắt, trên mặt đẹp hiện lên một tầng ửng đỏ, sao da mặt người này lại có thể dày như vậy.

“Chụt”, trên má phải lại vang lên một cái, nhưng lần này không phải là Trình Phi Viễn, mà là người bạn nhỏ Bàn Đình.

Tôn Đào Phi chậm rãi quay đầu, thì nhìn thấy thằng nhóc đang toét miệng, cười vui vẻ không dứt.

“Tiểu tử thú!” Trình Phi Viễn hung ác trừng mắt với Bàn Đình đang cười đến chảy nước miếng, ‘vợ ba không phải con có thể hôn’.

Sờ sờ mặt, Tôn Đào Phi trợn mắt nhìn bên cạnh một cái, “Xem xem, anh làm tấm gương thật tốt!” Mặc dù được con trai mình hôn cô rất vui vẻ, nhưng việc bắt chước thế này, cô vẫn để ý, hơn nữa hấn lại dễ dàng dạy hư con trai cô như vậy.

Trình Phi Viễn yên lặng quay đầu, hấn đâu có dạy con trai học điều này.

“Có thể tìm người tới đây hay không, em muốn đi mua một ít đồ.” Nếu đã quyết định ở nơi này, rất nhiều thứ đều cần đặt mua.

“Được, em chờ chút.” Cười liếc nhìn vợ mình, Trình Phi Viễn liền giơ ngược hai cánh tay, nhanh chóng ra ngoài cửa.

Lúc này, Tôn Đào Phi mới có thời gian tỉ mỉ nhìn ngắm ngôi nhà của cô và Trình Phi Viễn, đơn giản: ba phòng ngủ, một phòng khách, gian phòng không lớn, nhưng sắp xếp rất ấm áp hợp lý.

Khi xem phòng ngủ, thấy giường nhỏ bên cạnh giường lớn, khoe miệng Tôn Đào Phi run hai cái, người đàn ông này, rốt cuộc đã tính toán những cái gì nữa?

Đi thăm phòng xong, Trình Phi Viễn đã dẫn theo một người dáng dấp khỏe mạnh quay trở lại.

“Chị dâu, em tên là Trương Bình, có chuyện gì, xin chị cứ nói.”

Tôn Đào Phi khẽ mỉm cười, thành khẩn nói, “Làm phiền cậu rồi.”

Trương Bình cười ha ha, xấu hổ gãi đầu, “Không phiền, không phiền.”

“Vợ, anh cùng đi với em.” Tôn Đào Phi liếc mắt nhìn Trình Phi Viễn muốn đi theo tham gia náo nhiệt, nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Bởi vì có xe, cộng thêm thái độ tốc chiến tốc thắng của Tôn Đào Phi, tới tới lui lui, cũng chỉ mất gần một canh giờ.

“Trương Bình, buổi tối tới đây ăn cơm tối nhé.” Đến khi tất cả mọi thứ xong rồi, Tôn Đào Phi nói với Trương Bình đang muốn rời đi.

Trương Bình vuốt vuốt tóc ngắn, “Chị dâu, chị xem, hôm nay chị nhất định là bề bộn nhiều việc. Em cũng phải chạy về huấn luyện. Hôm khác em nhất định sẽ tới.” Nói xong, liền chạy nhanh như làn khói.

“Em yên tâm đi, bọn tiểu tử thú này, da mặt rất dày. Ngày đó tới, anh còn sợ em chống đỡ không được.” Trình Phi Viễn mở miệng nói tức thì.

Nếu Trình Phi Viễn đã nói như vậy rồi, Tôn Đào Phi chỉ có thể quay lại, loay hoay với đồng đồ mới mua.

Buổi tối, cuối cùng một nhà ba người cũng ăn bữa ăn đầu tiên tự làm ra ở thành phố W.

Đợi khi con trai ngủ rồi, Tôn Đào Phi mới đi tắm rửa, lúc đi ra vẫn không quên lấy nước rửa chân cho hấn.

Vừa để nước xuống, Trình Phi Viễn liền thoải mái thả chân vào, Tôn Đào Phi cũng cực kỳ thuận thực mát xa chân giúp cho hấn, làm ra vẻ như việc này đã làm rất nhiều lần, mới có thể thuận thực như thế.

Trình Phi Viễn cúi nhìn cô gái đang cúi thấp đầu lẳng lặng giúp hấn rửa chân, cảm động nói không ra lời. Bọn họ giống như không phải là vợ chồng mới cưới, mà như là đôi vợ chồng già đã sống cùng nhau nhiều năm, tình cảm vẫn nồng đậm ân ái.

“Vợ, em thật tốt.” vén những sợi tóc lòa xòa trên má Tôn Đào Phi ra sau tai, Trình Phi Viễn kìm không được thốt lên.

Tôn Đào Phi khẽ ngẩng đầu lên, khi chạm vào tầm mắt sáng quắc thâm thúy của Trình Phi Viễn, cô lại cúi đầu lần nữa, “Cảm thấy em tốt, vậy về sau anh nên tốt với em gấp bội, đối với cha mẹ anh, cha mẹ em đều như vậy, được không.” Cười híp mắt ngẩng đầu lên, tròn mắt đen nhánh linh lợi chuyển không ngừng, cô hài hước nói.

Khóe môi Trình Phi Viễn không dấu hiệu nào hạ xuống, tiến quân thần tốc, lưỡi nóng cuốn vào từng góc trong miệng cô, Tôn Đào Phi thả lỏng thân thể, nhẹ ôm lấy cổ của hắn, để mặc ôi lưỡi của hắn xoay tròn, bú, nuốt trong lãnh địa của mình. Bao quanh đều là hơi thở mạnh mẽ bá đạo của hắn.

Tách ra, Tôn Đào Phi thở sâu mấy hơi, mới dần dần bình ổn lại trái tim đang đánh trống của mình.

Trong mắt Trình Phi Viễn có dự vọng mãnh liệt, hai người ở chung nhiều ngày, lại không chỉ tiếp xúc thân mật một lần, cô làm sao không biết.

“Chân!” Vội vàng kéo khăn lông bên cạnh qua, Tôn Đào Phi đỏ mặt nói.

“Vợ...” Trình Phi Viễn kêu lên.

“Đàng hoàng chút.” Trùng mắt với Trình Phi Viễn rõ ràng đang có ý đồ khác, Tôn Đào Phi nghĩa chánh từ nghiêm bỏ lại ba chữ.

Đứng trong phòng tắm, nghĩ tới một màn hôn nồng nhiệt vừa rồi, mặt của Tôn Đào Phi càng đỏ hơn. Cô không phải là kiểu phụ nữ kiểu cách, đối với chuyện sẽ xảy ra giữa vợ chồng, cô cũng không ghét. Lại nói, trong lòng cô bây giờ đã có người đó, hơn nữa hiện tại cô giống như càng ngày càng thích thân cận cùng người đàn ông này. Đối với chuyện gì đó, cô cũng có chút mong đợi. Chẳng qua là hiện tại hân thể này, bác sĩ nghiêm lệnh giao phó không thể có vận động kịch liệt, cho dù rất nhiều lần, cô đều phát hiện hân thể rất thống khổ rất khó chịu. Cô cũng không để cho hân thể hành động theo bản tính, khỏe mạnh lại mới là chuyện cần thiết.

34. Chương 34 : Xin Chào, Vợ...

Ngày thứ hai dọn vào quân khu, trong nhà liền nghênh đón hai vị khách.

Nhìn hai mỹ nữ một lớn một nhỏ đứng ở ngoài cửa, trong tay là cái mâm đựng thứ gì đó vàng óng. Tôn Đào Phi có chút kinh ngạc, “Chào chị!”

“Xin chào, tôi là Lâm Văn - vợ của Trịnh Khải ở đối diện, đây là Trịnh Vân Đồng con gái tôi.” Đại khái là thấy Tôn Đào Phi giật mình, Lâm Văn chủ động tự giới thiệu.

Tôn Đào Phi vội vàng kéo cửa ra, nhiệt tình cười nói, “Xin chào, mời vào.”

Lâm Văn đặt thịt nguội đang cầm trong tay lên khay trà, cười khanh khách nói, “Đây là bánh khoai lang tôi tự làm, mọi người nếm thử một chút.”

“Cám ơn, chị khách khí quá.”

“Ồ, chị dâu tới à.” Trình Phi Viễn từ phòng rửa tay ra ngoài, cười híp mắt chào hỏi.

“Chị dâu, Xin chào, em là Tôn Đào Phi, chị có thể gọi em là Phi Phi. Về sau em liền gọi chị là chị dâu như Phi Viễn nhé.” Rót trà ngon, Tôn Đào Phi cười tự giới thiệu mình.

Lâm Văn cười híp mắt quan sát Tôn Đào Phi một lượt, “Lần trước em tới vừa lúc chị về nhà, không gặp em, vẫn nghĩ, Trình Phi Viễn rốt cuộc cưới người vợ như thế nào, hôm nay xem ra thật đúng là người ngọc.”

Tôn Đào Phi cười ha ha, giống như ngượng ngùng quay đầu, đã nhìn thấy hai người kia một tay một bánh khoai lang, ăn ngon lành.

Tôn Đào Phi buồn cười, cười khẽ một tiếng, “Đồng Đồng, về sau cháu phải tới đây chơi với em trai nhiều nha.”

Cô bé nháy mắt to long lanh, ngoan ngoãn gật đầu một cái. Khiến cho Tôn Đào Phi ngứa tay, không kìm được mà nhéo gương mặt hồng hào của nó.

Sau khi Trình Phi Viễn nói cho cô biết, Trịnh Khải, chồng của Lâm Văn ở đoàn tham mưu. Tôn Đào Phi lập tức có chút hiểu chuyện.

Cuộc sống ngày từng ngày quả thật rất nhàm chán, nhất là đối với một người phụ nữ thích làm việc như Tôn Đào Phi mà 24h chỉ dùng chăm sóc chồng. Để giết thời gian, Tôn Đào Phi dứt khoát đi mua một đồng CD phim tình cảm thần tượng và văn nghệ điện ảnh Tây Phương về. Ngày ngày ngồi ở trước TV từ sớm đến tối, chỉ trừ ba bữa ăn và lúc hần cần cô trợ giúp mới đứng dậy.

Có lúc Trình Phi Viễn cũng sẽ xem chung với cô, nhưng người đàn ông này lại không hiểu văn vẻ hoa mỹ, thay vì nói hần đang xem ti vi với cô, không bằng nói là hần đang quấy rối. Mỗi lần đều là ngồi không tới nửa giờ, hần sẽ kêu la, có cái gì hay mà xem, ngày thơ chết rồi.

“Có cái gì hay mà xem, phụ nữ bọn em thật thích mấy thứ rối rít khốc lóc.” Nhú lông mày, Trình Phi Viễn bất mãn nói thầm về Tôn Đào Phi đang nằm nghiêng ở trên ghế sofa, ôm gối trong ngực, nước mắt rờn rờn.

Tôn Đào Phi chợt nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng quét Trình Phi Viễn bên cạnh, lạnh giọng nói, “Cái gì phụ nữ bọn em, anh không phải là phụ nữ sinh ra sao, không có phụ nữ sao có thể có anh, không có phụ nữ sao anh có thể sống thư thả, không có phụ nữ hiện tại người nào phục vụ anh ăn uống vệ sinh.” cô thật sự là chịu đủ người đàn ông suốt ngày ồn ào bên tai cô này rồi.

Một tràng lời của Tôn Đào Phi lớp lớp ập tới. Trong nháy mắt, Trình Phi Viễn bị nói có chút choáng váng. Vợ hần bộc phát rồi. Nhưng sao nhiều ngày, cô không nói gì. Hôm nay là thế nào?

Thật ra thì hần cũng chỉ là muốn cho cô trò chuyện với hần nhiều chút. Ai ngờ ánh mắt của cô cơ hồ cả ngày đều chỉ nhìn chăm chăm TV, không nhìn hần một cái. Hần chủ động nói chuyện với cô, cô cũng chỉ qua loa đôi lời, hoàn toàn không tập trung.

Làm một người chồng, bị chính vợ mình coi thường như vậy, hần có thể có sắc mặt tốt, nói lời hữu ích với “Tình địch” của mình sao?

“Bàn Đỉnh đâu?” Trình Phi Viễn còn đắm chìm trong các loại mộng tưởng oán niệm của mình, Tôn Đào Phi bỗng nói một câu.

Lúc này Trình Phi Viễn mới phát hiện ra, con trai mới vừa vẫn còn ở nhà, đã không thấy đâu.

“Xem xem anh làm ba thế nào, ngay cả con trai của mình ở ngay trước mắt cũng có thể làm mất.” Giọng trách cứ bỏ lại những lời này, Tôn Đào Phi liền vội vàng đi tìm con trai. Mặc dù nghĩ cũng có thể đoán được thằng nhóc đang chơi với Đồng Đồng, nhưng không thấy nó cô vẫn không yên lòng.

Hung tợn trừng mắt nhìn hình ảnh đôi nam nữ chính đang chàng chàng thiếp thiếp trong tivi, Trình Phi Viễn phẫn nộ đứng lên, đi theo gia nhập hàng ngũ đi tìm con trai.

Thấy được thằng nhóc ở trong hố cát tại cửa nhà cách đó không xa, Tôn Đào Phi mới hoàn toàn yên tâm.

“Bàn Đỉnh, con chạy đi lúc nào, thật không nghe lời.” Vuốt đi cát mịn trên quần áo con trai, Tôn Đào Phi cố ý nghiêm mặt véo mạnh cái mũi nó.

“Cô, là cháu mang em Bàn Đỉnh ra ngoài, thấy cửa nhà đóng, cháu nghĩ cô chú không ở nhà, cho nên liền mang em trai ra ngoài chơi.” Người bạn nhỏ Trịnh Vân Đồng đỏ mặt nhỏ nhắn, khẩn trương bắt an nắm hai tay nhỏ bé dính chút cát của mình.

Tôn Đào Phi khẽ mỉm cười, “Không sao, nhưng Đồng Đồng, lần sau Đồng Đồng ra ngoài chơi với em trai phải nói với cô nha, ngày ngày cô đều ở nhà.”

“Dạ, cháu hiểu rồi.” cô bé lập tức hớn hở gật đầu, thân thể nhỏ bé sôi nổi, lại đi xây tòa thành trong hố cát.

Bàn Đỉnh thấy chị đi, lập tức bỏ lại mẹ, hấp tấp theo sát sau lưng Đồng Đồng, đứng ở bên cạnh tiểu mỹ nữ, siêng năng giống như con ong mật nhỏ, không ngừng dùng tay nhỏ bé cầm cát, bỏ vào trong thùng nhỏ bên cạnh Đồng Đồng, loay hoay thật hứng thú.

Tôn Đào Phi cứ như vậy lẳng lẳng đứng nguyên tại chỗ, say sưa nhìn hai đứa bé kia thật lâu.

“Cô, chúng ta tới chơi gia đình có được không?” Cô bé ngẩng đầu lên, ánh mặt trời chiếu lên một tầng trong suốt trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của bé.

“Huh...” Tôn Đào Phi gật đầu, thật sự không dám tưởng tượng nếu như cô đáp ứng yêu cầu của cô bé, tương lai sẽ truyền thành cái dạng gì trong quần khu.

“Chính là, cô làm mẹ, cháu và em Bàn Đình làm con của cô, cô làm cơm cho chúng cháu ăn, chơi rất vui.” Giống như chỉ sợ Tôn Đào Phi không biết “sống gia đình” chơi như thế nào, cô bé vội vã giải thích, trong mắt to đen nhánh lóe lên ánh sáng chờ mong.

“Vợ, điện thoại.” Thanh âm của Trình Phi Viễn từ xa truyền đến.

Tôn Đào Phi vui mừng, chưa từng cảm thấy thanh âm của hân quan trọng như giờ phút này.

“Đồng Đồng, cháu và em Bàn Đình chơi nhé, cô có chuyện phải làm.” Quay lại, Tôn Đào Phi cơ hồ là chạy trốn chết.

Ở lại nữa, đoán chừng cuối cùng giờ cờ hàng nhất định là cô. Kể từ khi có gia đình, cô phát hiện mình càng ngày càng không cự tuyệt được yêu cầu của những người bạn nhỏ. Vì danh dự, cô chỉ có thể chạy.

Đến khi Tôn Đào Phi chạy như bay về nhà, điện thoại đã bị cúp.

“Ai gọi tới?”

“Từ Dĩnh.”

Cầm lấy điện thoại đặt trên khay trà, Tôn Đào Phi vừa mới chuẩn bị gọi lại, tiếng chuông lại vang lên.

“Tiểu thư...”

“Tôn Đào Phi, mình muốn bóp chết cậu.” Tiếng gầm gừ nghiêng răng nghiêng lợi cắt ngang hai chữ Tôn Đào Phi vừa mới nói.

Tôn Đào Phi để điện thoại di động ra xa, vượt vượt lỗ tai bị dB cao kích thích, theo bản năng cũng vượt cổ mình một cái.

“Sao thế, mình dường như không làm gì khiến cho cậu thống hận đến mức cậu muốn bóp chết mình. Phải chết cũng phải ình chết rõ ràng chứ.”

Một hồi thanh âm ừng ục ừng ục từ bên kia truyền đến, Tôn Đào Phi biết Từ cô cô khẳng định lại đang uống nước. Đây là chuyện cô ấy thường làm nhất để giảm bớt tức giận. Chẳng qua, cô thật sự không hiểu, cô đến cùng đã làm cái gì, khiến cô ấy phần hận như thế.

“Cậu là đồ bán rẻ bạn bè, thấy lợi quên nghĩa. Từ Dĩnh mình khổ tám đời mới quen bạn xấu như cậu, mình sắp bị cậu hại chết, không, trước khi chết mình có thể phải đến bệnh viện tâm thần trước, sau đó mới chết. Nếu quả thật có ngày đó, đều là do cậu.”

Tôn Đào Phi co quắp khóe miệng, cô gái này lại bắt đầu hồ ngôn rồi (nói linh tinh lắm nhảm), loạn hết cả lên, cô nghe mà không hiểu cái gì cả.

“Mình không biết mình hại cậu thế nào, hơn nữa tháng này mình không thu vào ngoài định mức, chỉ có chi.” Bộ mặt Tôn Đào Phi phớt tỉnh giải thích, cô cũng không muốn bị cho là coi tiền như rác một cách khó hiểu.

“Có phải cậu nói tin tức của mình cho tên khốn Chu Thành Phi không!” Thanh âm Từ Dĩnh tràn đầy tức giận vang lên.

Tôn Đào Phi bừng tỉnh hiểu ra, “Đúng, nhưng cũng không đến mức hại cậu. Mình còn không phải vì suy nghĩ cho hạnh phúc nửa đời sau của cậu sao.”

Từ Dĩnh khàn cả giọng rống, “Hạnh phúc em gái cậu, bây giờ thân mình ở Địa Ngục, cậu đi nói cho hân biết, đừng để hân lại quấy rầy mình, nếu không chúng ta coi như hết.”

Tôn Đào Phi khẽ mỉm cười, cô giống như ngửi thấy mùi vị gian tình nha.

“Vậy cậu tự mình đi nói cho hần biết không phải càng tốt hơn sao.”

“Mình không cần biết, phiền toái này là cậu rước lấy, cậu phải chịu trách nhiệm, còn nữa, cậu nói cho hần biết, coi như là đàn ông trên toàn thế giới này đều chết sạch, mình cũng sẽ không chọn hần.” Đầu bên kia, hàm răng Từ Đình cắn lộn cộp vang lên.

“Thật ra thì, tiểu Dĩnh, Chu Thành Phi thật rất tốt, trẻ tuổi, có tài có mạo...”

“Tóm lại ai cũng được, chỉ có hần không được!”

Không cho Tôn Đào Phi bất kỳ cơ hội nói chuyện, họ Từ kia gọn gàng cúp điện thoại.

Tôn Đào Phi như có điều suy nghĩ ngấm nhìn Trình Phi Viễn, “Anh nói xem, hai người bọn họ có phải có cái gì không?”

“Em thử nói xem?” Trình Phi Viễn cười như không cười hỏi ngược lại.

“Cơm trưa, tự mình giải quyết!” Tôn Đào Phi nổi giận đứng lên, nợ vừa rồi còn chưa có tính rõ với hần, hiện tại giả bộ thâm trầm cái gì.

Trình Phi Viễn nhìn bóng lưng càng đi càng xa của Tôn Đào Phi, vô lực há hốc mồm. Chuyện rõ ràng vậy còn cần hần nói sao. Hơn nữa không có cô, hần làm sao tự giải quyết cơm trưa.

‘Xách’ con trai về nhà, từ trên xuống dưới, trong trong ngoài ngoài, tắm sạch cho nó, hai mẹ con liền bỏ lại Trình Phi Viễn, trực tiếp đi nhà hàng.

Tôn Đào Phi vừa xoay người, đã nhìn thấy Bàn Đình bị Chu Thành Phi ôm vào trong ngực, chọc cho cười ha ha. Cô nên nói, hai người này có phải rất có duyên không. Trước một người mới vừa cúp điện thoại, một người sau liền đụng phải cô.

“Chị dâu, mới ăn sao?”

Đến gần, Tôn Đào Phi mới phát hiện sắc mặt của Chu đoàn trưởng tựa hồ không tốt chút nào, dưới mắt có quầng đen đậm, hiển nhiên là hậu quả mất ngủ hoặc là thiếu ngủ tạo thành.

Tôn Đào Phi quan tâm hỏi, “Anh có khỏe không, có thời gian tối nhà ăn cơm.” Đáy lòng cũng càng tò mò, giữa Chu Thành Phi và Từ cô cô đến cùng là có chuyện gì xảy ra.

“Vậy em cũng không khách khí, có thời gian nhất định sẽ tới.” Tuy là mở miệng cười, nhưng cơ hồ nói vừa xong, Chu Thành Phi liền nhanh chóng che giấu nụ cười ở khóe miệng.

“Ăn, ăn.” Bàn Đình vỗ bụng nhỏ, mắt to đen láy có thần trông mong, nhìn chăm chăm vào cái chén trong tay Tôn Đào Phi.

Cúi đầu, Tôn Đào Phi vội vàng dứt cho con trai một muỗng.

“Chị dâu, trước kia Từ Đình có phải từng có một đoạn tình cảm rất sâu nặng không?” Chu Thành Phi bỗng nhiên nói, mang theo đề nén khác biệt.

Tôn Đào Phi nhú mày, khẽ mỉm cười, “Anh cứ nói đi?”

Chu Thành Phi tự giễu nhếch khóe môi, ánh mắt làm như rất chuyên chú nhìn chăm chăm đường xi-măng cách đó không xa. Đúng vậy, chuyện này còn cần tìm một người khác tới xác nhận ư, không phải là sự thực hần đã sớm biết sao. Bằng không sao nằm trong ngực của hần, cô nhớ mãi không quên lại là tên của một người đàn ông khác.

“Thành Phi, tiểu Dĩnh là một người thích mềm không thích cứng, mọi chuyện, anh cứ theo cô ấy, sẽ nhận được hiệu quả không tưởng được.” Tôn Đào Phi không nhanh không chậm nói, chỉ mấy lời rồi dừng, nói nhiều thì người bạn như cô cũng hơi quá đáng.

“Cám ơn chị dâu.” Ánh mắt bình tĩnh có chút trầm lắng của Chu Thành Phi nhanh chóng thoáng qua một tia sáng, sau đó lại bình tĩnh lại.

Tôn Đào Phi thở dài một hơi, bối cảnh nặng nề của Chu Thành Phi, khiến cho lòng của cô có chút ê ẩm. Kể từ khi gặp phải hai người đàn ông một lớn một nhỏ này, lòng của cô hiện tại cũng càng ngày càng mềm

đi. Tiểu Dĩnh, mặc dù không biết giữa hai người đến tột cùng từng có cái gì, nhưng một người đàn ông tốt vậy, tại sao cậu không bắt lấy, lại cố chấp không chấp nhận hẳn.

Tôn Đào Phi mang theo con trai trở lại nhà thì thấy, trên sofa phòng khách, Trình Phi Viễn đã ngủ say sưa.

Để con trai xuống đất, Tôn Đào Phi vào phòng lấy mền ra, đắp lên cho người nào đó chỉ mặc một cái áo mỏng. Thân thể căn bản khỏe hơn nữa, cũng không thể như vậy.

Đại khái là bị hấn ảnh hưởng, không bao lâu sau, thẳng nhóc cũng ngủ thiếp đi.

Lập tức, trong phòng hoàn toàn thanh tĩnh, vang vọng chỉ có tiếng nói trên TV truyền ra.

Tôn Đào Phi chỉ cảm thấy TV mới vừa vẫn còn rất đặc sắc lập tức trở nên vô vị tẻ nhạt. Tầm mắt liên tiếp liếc về phía người nào đó hô hấp đều đặn.

Chưa ăn cơm làm sao lại ngủ.

Hai tiếng đồng hồ sau buổi trưa (khoảng 2 giờ), hẳn vẫn đang ngủ say.

Ba giờ, còn đang ngủ say.

Bốn giờ, tiếp tục ngủ say.

Bốn giờ rưỡi...

Tôn Đào Phi cuối cùng không nhịn được, néo néo lỗ tai hẳn tới đỏ, thật là một người làm cho người ta sốt ruột.

Nhìn mặt vợ mình gần trong gang tấc, Trình Phi Viễn mơ hồ mờ mịt hỏi, “Vợ, sao vậy?”

Tôn Đào Phi nhíu mày, “Anh không đói?”

“Đói nha, nhưng vợ chưa cho cơm, anh không dám ăn.” Trình Phi Viễn nháy nháy cặp mắt như cú con, trong tròng mắt thâm thúy chỉ hiện lên bốn chữ, “Anh thật đáng thương”. Bụng cũng hợp với tình hình kêu hai tiếng.

Tôn Đào Phi buồn cười phì cười hai tiếng, Trình Phi Viễn lập tức tới gần, nhẹ gặm một cái lên cái miệng đỏ hồng xinh xắn nhỏ nhắn của Tôn Đào Phi, sau đó vui sướng hài lòng cười.

“Em thấy anh tuyệt không đói.” Tôn Đào Phi hơi hí mắt ra, thái độ hung ác. Cô cũng không nên mềm lòng.

“Đói nha, anh thật đói, vợ!!!” Dán vào vành tai trắng nõn của Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn cố ý mập mờ phun hơi thở nóng bỏng, một câu hai nghĩa, ý bảo hẳn thật rất đói, bất kể là trên sinh lý, hay là tâm lý.

Đẩy Trình Phi Viễn ra, Tôn Đào Phi rón rén ôm con trai trở về phòng, tránh cho nó bị quấy tỉnh.

“Vợ, cháo gà ngày hôm qua hết rồi, em nấu cho anh tô mì, cộng thêm hai quả trứng là được rồi.” Khi Tôn Đào Phi từ trong phòng đi ra. Trình Phi Viễn lại mang bộ dạng anh rất dễ phục vụ cười hì hì nói.

Mặc dù không để ý tới hẳn, Tôn Đào Phi vẫn mang tạp dề, vào phòng bếp. Không lâu sau, liền bưng một bát cháo trứng gà cải trắng thơm phức ra ngoài.

Trình Phi Viễn đã sớm ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sa lon, chờ đợi Tôn Đào Phi cho ăn.

Cuối cùng, một bát cháo to đầy đã bị Trình Phi Viễn ăn đến không còn một chút. Trong lòng Tôn Đào Phi cũng không thể kìm nén, dâng lên nho nhỏ thỏa mãn, dù sao, thứ cô làm người khác vẫn rất ưa thích.

Húp xong một ngụm cháo gà cuối cùng, Trình Phi Viễn vẫn còn thèm chóp chóp mồm, bộ mặt phớt tỉnh tổng kết lại mà nói, “Sự thật chứng minh, đàn ông nên nghe lời vợ nói, vợ nói đúng là đúng, nói sai chính là sai, vợ thích, cũng phải thích theo, đi theo vợ, lấy lời vợ làm gốc mới có thịt ăn.”

Tôn Đào Phi cuối cùng liên tiếp cười khê, ‘nhận biết rất sâu sắc đó’.

35. Chương 35 : Xin Chào, Xử Nam

Không khí lạnh lẽo tràn về, vốn là nhiệt độ ẩm áp, lạnh nóng vừa phải, nay đột nhiên giảm xuống. Bầu trời bao la đã nổi lên mưa bụi dày đặc như lông trâu.

Ăn cơm tối xong, Tôn Đào Phi liền nhận được điện thoại anh hai gọi tới.

“Vợ, anh hai nói cửa hàng bánh ngọt đã xử lý tốt, mỗi tháng sẽ gửi sổ sách tới cho em xem, em cảm thấy thế nào?” Trình Phi Viễn mới vừa nhận điện thoại của anh hai xong, mặt vui rạo rực vội vàng nói với Tôn Đào Phi.

Tôn Đào Phi thu bát đĩa vào phòng bếp, xoa tay một chút, ngồi ở bên cạnh Trình Phi Viễn, như có điều suy nghĩ nói, “Như vậy có làm phiền anh hai hay không?” cô vốn là muốn cho Thái hậu nhà cô giúp một tay, dù sao để cho chủ tịch của một công ty đã đưa ra thị trường, quan tâm một cửa hàng bánh ngọt nhỏ nhỏ, thật sự là đại tài tiểu dùng (có tài mà ít dùng).

Trình Phi Viễn đại khái hiểu được suy nghĩ của vợ mình, trấn an nói, “Cái này em không phải lo lắng, người tài dưới trướng anh hai đông đảo, tùy tiện phái một người là được. Hơn nữa, người tài luôn vất vả.”

Nếu Trình Phi Viễn đã nói thế, Tôn Đào Phi cũng chỉ có thể yên tâm thoải mái tiếp nhận sự sắp xếp như thế.

Ôm lấy con trai uể oải nằm ở một bên. Tôn Đào Phi véo véo chóp mũi nó. Nhưng cô đùa nửa ngày, thằng nhóc vẫn nhắm chặt hai mắt.

“Dù em trêu chọc thế nào, nó cũng không có tinh thần gì đâu, ban ngày vui mừng chạy lung tung mò mẫm điên cuồng ở bên ngoài, bây giờ còn có tinh thần mới là lạ?” Trình Phi Viễn rảnh rang mở miệng, cũng khiến Tôn Đào Phi ngừng lại động tác. Lại nói, hần cũng rất thương con trai.

Tôn Đào Phi buồn bực khê vuốt ve đầu xù của con trai. Kể từ khi dọn vào quân khu, biết không ít người bạn nhỏ rồi, chỉ cần thừa dịp hai vị đại nhân không chú ý, thằng nhóc này sẽ len lén chạy ra ngoài một mình. Không đi tìm nó, nó cũng không biết về nhà.

Ngày Trình Phi Viễn tháo thạch cao, là ngày không mưa sau nhiều ngày mưa liên tiếp. Bầu trời sau mưa, xanh thẫm như một mặt gương được mài bóng loáng.

Tháo thạch cao xong, bác sĩ lại tỉ mỉ kiểm tra một lượt. Cuối cùng, cười híp mắt nói với Tôn Đào Phi, “Tay anh hồi phục rất tốt.”

Nghe vậy, lòng từ buổi sáng vẫn thấp thỏm của Tôn Đào Phi cuối cùng cũng yên tâm. Dù sao bất kể là đối với một người bình thường, hay là một người lính, hai tay đều rất quan trọng.

Vừa ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, Trình Phi Viễn liền ôm lấy eo nhỏ nhắn của Tôn Đào Phi, miệng càng thêm hận không thể toét đến sau mang tai. Hắc hắc, kế lớn ăn thịt của hần, sẽ dễ như trở bàn tay.

Động tác dưới tay Trình Phi Viễn càng chặt. Tôn Đào Phi làm sao biết tính toán trong nội tâm hần. Chỉ cho là hần đang vui mừng, hơn nữa hôm nay đối với hần mà nói, là một ngày vui, nên với chút động tác của người nào đó, cô cũng liền mở một con mắt, nhắm một con mắt.

“Vợ, mấy ngày trước không phải em nói muốn ăn thịt bò bít tết ư, anh biết gần đây có một nhà hàng Tây, hôm nay anh sẽ khao em, cảm ơn khổ cực nhiều ngày nay của em.”

Tôn Đào Phi nhú mày cười một tiếng, “Một bữa cơm, liền muốn xong việc à?”

Trình Phi Viễn cười hắc hắc, “Không phải là em muốn ăn sao? Hôm nay chúng ta phải đi, ăn mừng tay của anh một trận, hắc hắc.”

“Được rồi, vậy thì cho anh một cơ hội.” Nếu hần đã nói như vậy rồi, cô làm sao lại cự tuyệt.

Vươn tay gọi một chiếc xe taxi, Trình Phi Viễn liền bùm bùm lớp lớp, thuần thục nói ra một chuỗi địa chỉ. Đoán chừng đã đi không ít lần.

Tôn Đào Phi liếc Trình Phi Viễn một cái, ý vị sâu xa nói, “Xem ra anh rất quen, khẳng định đi không ít lần rồi?”

Trình Phi Viễn vừa nghe giọng của vợ, cũng biết cô nhất định là nghĩ sai. “Vợ, anh tuyệt đối chung thủy với em, nhật nguyệt chứng giám. Quen thuộc như thế, còn không phải bởi vì những tiểu tử thú kia, thường nói nhiều bên tai anh, dần dà, không quen anh cũng quen.” Chỉ sợ Tôn Đào Phi không tin, Trình Phi Viễn vội vàng giơ tay lên, làm động tác ngón tay phát thẻ với trời.

“Em không có nói gì, chỉ là đồ ở ngoài tốn tiền không nói, quan trọng hơn là không vệ sinh, chỉ muốn nhắc nhở anh ít ăn đồ ở ngoài. Anh ngạc nhiên vậy làm gì, đàn ông chỉ có làm việc trái với lương tâm, mới có thể nóng lòng giải thích kiểm điểm.” Nghiêng đầu, nụ cười chói lọi trên mặt Tôn Đào Phi như ngôi sao chói mắt chiếu lấp lánh trong đêm tối. Mặc dù trong lòng ngọt ngào bởi vì lời nói của hắn, nhưng cô lại nổi lên lòng đùa giỡn.

Trán Trình Phi Viễn không nhịn được giật giật, hôm nay hắn cuối cùng cũng thấy được, người khác thường nói phụ nữ chính là thứ tồn tại dã man không hiểu chuyện. Hơn nữa trước kia hắn làm sao lại không phát hiện vợ hắn, suy nghĩ nhanh nhẹn, nhanh mồm nhanh miệng như thế.

“Mẹ, mẹ.” Thấy mẹ cũng nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ như hắn, Bàn Đình lóe mắt to như nho đen hưng phấn kêu Tôn Đào Phi.

“Đào Phi.”

Tôn Đào Phi mới vừa đẩy cửa xe ra, đứng lại, một âm thanh ôn nhuận hơi vui mừng từ xa truyền đến.

Ngẩng đầu, đã nhìn thấy Cố Kiệt cách đó mười bước, không, phải nói còn có Lâm Gia Vũ.

Vô số đầu mối nhanh chóng đảo lộn một vòng trong đầu Tôn Đào Phi.

Trình Phi Viễn theo sát phía sau, nhìn thấy Cố Kiệt, trong mắt chợt lóe ánh sáng nhạt. Thoáng chốc liền ôm lấy eo nhỏ nhắn của Tôn Đào Phi, tuyên bố quyền sở hữu của mình. Dám có ý xấu với vợ của hắn, mặc dù trước mắt chưa có hành động gì khả nghi, nhưng đã có tư tưởng xấu, vẫn nên đề phòng.

Gương mặt tuần tú của Cố Kiệt trong nháy mắt cứng ngắc, tay đút trong túi quần nắm chặt thành nắm đấm. Cho dù sớm biết sẽ đối mặt tình huống như thế, nhưng nụ cười ngọt ngào mang chút rực rỡ trên mặt Đào Phi, vẫn làm hai mắt hắn đau nhói. Nhịn không được trong lòng cảm thấy đau đớn.

“Lâm tổng, ngài khỏe chứ, đây là Trình Phi Viễn – chồng của tôi.”

“Phi Viễn, vị này là Lâm Gia Vũ - Lâm tổng của Hằng Duệ.”

Tôn Đào Phi làm giới thiệu đơn giản cho hai người.

“Lâm tổng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Vươn tay, Trình Phi Viễn cười nói. Người đàn ông ở trước mắt là người thường được nhắc đến trong miệng anh hai, hắn rất quen thuộc.

“Xin chào, Trình Phi Viễn, cũng ngưỡng mộ đã lâu.”

“Ô Nhiễm có khỏe không?” Tôn Đào Phi rút cuộc có thể chen lời vào nói, vội vàng hỏi. Thật ra thì cô vẫn muốn đi thăm cô ấy. Nhưng mà bởi vì một loạt chuyện xảy ra đành trì hoãn đến nay.

“Cô ấy rất tốt, tháng trước con của chúng tôi ra đời, hiện tại cô ấy cũng ở thành phố W, có thời gian tới chơi.” Nói đến vợ con, gương mặt tuần tú trong vẻ lạnh lùng của Lâm Gia Vũ mang đầy nồng đậm nhu tình.

“Muốn mời không bằng vô tình gặp được, hôm nay tôi và Đào Phi làm chủ, không biết hai vị có chịu nề mặt hay không.” Trình Phi Viễn cười ôn hòa lễ độ, trong lòng lại đánh bàn tính nhỏ kêu vang bạch bạch. Hôm nay hắn nhất định phải khiến đàn ông nhìn lên vợ hắn hoàn toàn chết tâm.

“Đào Phi, em tới thành phố W khi nào?” Uống chút nước, Cố Kiệt nhẹ nói.

Tôn Đào Phi nhìn bên cạnh một cái, “Tới hơn một tháng rồi, tay Phi Viễn bị thương.”

Cố Kiệt gật đầu một cái, thở dài lần nữa, thấy thật vô vị. Sau khi hấn lại đến cửa hàng bánh ngọt cũng không gặp lại cô được. Cuối cùng không nhịn được hỏi nhân viên trong tiệm, mới biết cô tới thành phố W. Vừa lúc Lâm tổng hỏi hấn có muốn được điều tới thành phố W làm việc không, nghĩ đến cô ở thành phố W, hấn nghĩ cũng không thèm liền đồng ý. Chẳng qua là, hôm nay nhìn tình cảm vợ chồng họ tốt đẹp như vậy, hấn trông mơ giải khát[1] như vậy coi như là cái gì chứ. Cho dù là nói từ phương diện nào, hấn cũng không nên để mặc ỉn đắm chìm, nhưng hấn chính là không nhịn được, cũng không khống chế được.

Ngắm nhìn Cố Kiệt rõ ràng tâm tình xuống thấp, Trình Phi Viễn cười híp mắt nói, “Trong một tháng này, Phi Phi đều không để cho người khác, tự mình chăm sóc tôi”. Nghiêng đầu, Trình Phi Viễn thâm tình khẩn thiết nhẹ nhàng nói, “Anh làm em vất vả rồi, vợ.”

Đối với nhu tình khó thấy của người nào đó, Tôn Đào Phi hoàn toàn không có chút ngọt ngào nào, chỉ cảm thấy tóc gáy toàn thân đều bị dựng lên, hôm nay người này lại trúng gió gì rồi.

Lặng lẽ dời bàn tay xuống dưới, Tôn Đào Phi hung hăng véo bắp đùi ai kia một cái, cảnh cáo hấn không nên nói chuyện lung tung.

Trình Phi Viễn đau đến hít hơi ở trong lòng, nhưng lại không dám biểu hiện ra, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ.

Lâm Gia Vũ nhắc ly nước lên, không biến sắc giựt giựt khóe môi. Mấy cử chỉ của Trình tiên sinh này thật giống hấn lúc ban đầu. Hấn luôn cho rằng trong lòng Cố Kiệt có một cô gái, bây giờ nhìn lại, người đó là Tôn Đào Phi, không thể nghi ngờ. Nhưng khi nhìn tình huống này, vị Tôn tiểu thư này hiển nhiên là có cảm tình đối với Trình tiên sinh, cô giống như hoàn toàn không biết có một người đàn ông một mực yêu cô. Xem ra ái tướng dưới tay của hấn hiển nhiên là không đùa, chuyện tình cảm không cường cầu được.

“Nếu mọi người không để ý, tôi muốn gọi Tô Nhiễm đến đây, cô ấy đang ở nhà chờ tôi mang cơm về.” Lâm Gia Vũ cười nói. Nhìn qua, trong thời gian ngắn chắc không trở về được, mà trong nhà còn một người đang chờ hấn mang cơm về.

Lâm Gia Vũ vừa dứt lời, Tôn Đào Phi liền vội vàng nói, “Hoàn toàn không để ý, anh nhanh gọi cô ấy tới đây.”

“Vậy mọi người tán gẫu trước, tôi ra cửa đón cô ấy, xin lỗi không tiếp được.” Khom người, Lâm Gia Vũ liền tạm thời thối lui khỏi phòng.

“Phi Phi là cô gái rất tốt, Phi Viễn, anh phải quý trọng cô ấy, nếu không rất nhiều người chờ đào trụ cột đó.” Cố Kiệt khẽ mỉm cười, mắt hẹp dài nhìn chằm chằm Trình Phi Viễn.

Trình Phi Viễn nghiêng người qua, nhẹ ôm lấy eo nhỏ nhắn của Tôn Đào Phi, nói như chuyện đương nhiên, “Đó là khẳng định, mất cái gì, cũng không thể mất vợ.”

Ánh mắt Cố Kiệt lóe lên, người đàn ông này cũng biết Đào Phi tốt sao, biết phải quý trọng rồi sao? Phải biết mấy tháng trước gặp mặt, đều là đàn ông, anh có thể cảm nhận được Trình Phi Viễn không có tình cảm gì đối với Đào Phi. Hiện nay! Đúng là, mình châu như vậy cho dù lúc đầu bị mờ bụi, cuối cùng có một ngày cũng sẽ tản mát ra ánh sáng của mình.

Tôn Đào Phi khẽ cúi đầu, tại sao sư huynh lại nói ra một câu như vậy, cô rõ ràng nhớ trước kia cô hoàn toàn không có được hoan nghênh gì nha.

“Sư huynh, mấy năm này, anh luôn làm cho Hằng Duệ sao?”

“Ừ, từ tốt nghiệp vẫn ở dưới tay Lâm tổng.” Cố Kiệt ngắn gọn kể công việc của mình hai năm qua.

“Hiện tại Cố huynh cũng là sự nghiệp thành công, đàn ông mà.” Lắc lắc cái ly trong tay, Trình Phi Viễn tiếp tục nói, “Tuy nói sự nghiệp rất quan trọng, nhưng có vợ, cuộc sống mới xem như hạnh phúc chân chính. Phi Phi em thấy anh nói đúng hay không?”

Tôn Đào Phi gật đầu một cái, “Đúng nha, sư huynh, chừng nào thì anh tìm sư tẩu cho chúng em, mọi người đều vẫn mong đợi đấy.”

“Bây giờ còn chưa nên nói mấy cái này.” Nắm thật chặt cái ly trong tay, Cố Kiệt bình tĩnh nhìn Trình Phi Viễn.

Trình Phi Viễn bình thản tiếp nhận ánh mắt nhìn như bình tĩnh, kì thực sóng lớn mãnh liệt của Cố Kiệt, khiêu khích khẽ mỉm cười. Thế nào, tôi sợ cậu sao, muốn nạy góc tường ra, không có cửa đâu.

Tôn Đào Phi dĩ nhiên là không biết gợn sóng giữa hai người đàn ông bên cạnh.

Nhìn chung quanh một lượt, chợt, Tôn Đào Phi vui mừng đứng lên, vẫy tay về phía cửa.

Trình Phi Viễn thuận nhìn sang đã thấy, Lâm Gia Vũ dắt một cô gái mặt con nít đáng yêu tiến vào.

“Ô Nhiễm, sao cậu gây vậy?” Nhìn Ô Nhiễm sau khi sinh còn gầy hơn trước khi sinh không ít, Tôn Đào Phi lên tiếng kinh hô.

Ô Nhiễm khẽ mỉm cười, “Đây là lời cảm động nhất mình từng nghe trong khoảng thời gian này đấy.”

Lâm Gia Vũ sẵn sóc chu đáo, giúp Ô Nhiễm cởi áo khoác ngoài xuống, kéo cái ghế ra.

Tôn Đào Phi không ngừng nháy mắt mấy cái với Ô Nhiễm, thật là một người chồng tốt nha.

Trong lúc nhất thời, trên bàn ăn, chia làm hai bên, đàn ông một bên, phụ nữ một bên, tán gẫu thật náo nhiệt.

Trong chốc lát, các món ăn lục tục được phục vụ bưng lên.

Chẳng qua là, thịt bò bít tết không xương của Tôn Đào Phi vừa được bưng lên, liền bị Trình Phi Viễn bên cạnh cắt cho rồi.

Không khỏi nhìn hẩn một cái, Tôn Đào Phi chỉ cảm thấy hôm nay Trình Phi Viễn vô cùng kỳ quái.

Tôn Đào Phi ho nhẹ hai tiếng, ý đồ nhận được chú ý của hẩn, vậy mà ai kia cũng không ngẩng đầu lên, vẫn làm theo ý mình.

Ho một tiếng, Tôn Đào Phi chỉ có thể thôi, quay đầu, múc một ít cháo bắp.

“Vợ, ăn đi. Bàn Đỉnh để anh dứt.” Kèm theo thanh âm ôn nhu của Trình Phi Viễn, xuất hiện ở trước mắt Tôn Đào Phi là một phần thịt bò bít tết được cắt ra từng miếng nhỏ chỉnh tề.

Tôn Đào Phi càng hồ nghi nhìn chồng chọc Trình Phi Viễn một cái, hôm nay người đàn ông này rốt cuộc thế nào. Vậy mà, Trình Phi Viễn lại cười một cái với Tôn Đào Phi, như gió xuân ấm áp.

Chuyển tầm mắt đi, Tôn Đào Phi liền thu được ánh mắt mập mờ của Ô Nhiễm.

“Có phải anh có chuyện gì muốn em giúp một tay không?” Sắp đến cửa nhà, Tôn Đào Phi cuối cùng không nhận được hỏi. Hành động không giải thích được của người đàn ông này hôm nay chưa từng xảy ra. Cô trái lo phải nghĩ, chỉ nghĩ đến người đàn ông này nhất định là có chuyện gì muốn cô giúp một tay.

Trình Phi Viễn bị câu nói của Tôn Đào Phi làm cho ghen muốn học máu, chẳng lẽ bình thường thái độ hẩn với cô kém như vậy.

Cho dù bị đả kích đến cỡ nào, Trình Phi Viễn vẫn cười híp mắt giải thích, “Vợ, anh chỉ muốn phục vụ hầu hạ em, hơn một tháng này anh khiến em vất vả rồi.”

Tôn Đào Phi xoay người, ôm con trai đã ngủ, yên lặng vào phòng, khóa miệng nhin không được nhẹ nhàng cong lên.

Ôm thẳng nhóc đã ngủ vào trong phòng, Tôn Đào Phi cũng nằm xuống bên cạnh.

Lâu không thấy vợ mình ra ngoài, Trình Phi Viễn cũng đẩy cửa vào theo. Đập vào mắt là hình ảnh một lớn một nhỏ đang ôm nhau ngủ. Trình Phi Viễn bình tĩnh nhìn thật lâu, không nỡ dời mắt đi, đây là vợ và con trai hẩn, là hai người thân yêu nhất trong cuộc đời này của hẩn, cũng là hai người hẩn thà chết cũng muốn bảo vệ.

Rón rén nằm lên giường, từ phía sau ôm Tôn Đào Phi vào lòng, Trình Phi Viễn thỏa mãn an ủi buông tiếng thở dài, hẩn rốt cuộc có thể ôm cô gái này vào trong ngực thật chặt.

Ngày thu, nắng ấm nhàn nhạt chiếu vào, khiến trong phòng ấm áp, phủ lên vệt sáng dày đặc, giống như là muốn vĩnh viễn giữ lại một khắc tốt đẹp này.

Mơ màng mở mắt ra, Tôn Đào Phi liền cảm nhận được lồng ngực ấm áp của Trình Phi Viễn và cánh tay bá đạo ôm trên eo cô.

Nhẹ nhàng dựa vào cánh tay hắn, Tôn Đào Phi vừa định dời đi, thanh âm trầm thấp khàn của Trình Phi Viễn liền vang lên từ sau người, “Tĩnh rồi?”

Phía sau cổ, hơi thở của Trình Phi Viễn nóng nóng, một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng phát qua, sau tai Tôn Đào Phi tức khắc hiện lên một tầng ửng đỏ.

“Anh bỏ tay ra.”

“Yes Sir.”

Tôn Đào Phi mới lật người, mà Trình Phi Viễn vừa lấy tay ra, liền phản pháo đè cô xuống.

“Anh...” Gò má nguyên bản ửng đỏ của Tôn Đào Phi trong nháy mắt đỏ bừng, cặp mắt nổi xanh, tức giận trợn trừng mắt nhìn Trình Phi Viễn, “Anh... mau đi xuống.”

Trình Phi Viễn giống như một đứa bé bướng bỉnh cười một tiếng, nhẹ nhàng nâng ngón tay trắng nõn của cô lên, đặt ở trên mặt nhẹ nhàng ma sát.

“Vợ, Phi Phi.” Thanh âm trầm thấp mà tràn ra dịu dàng.

Tôn Đào Phi ngậy ngốc, theo bản năng né tầm mắt hút hồn của Trình Phi Viễn.

“Anh mau dậy đi, em muốn đi toilet...”

“Tốt, được thôi...” Tôn Đào Phi liền trở mắt nhìn môi Trình Phi Viễn rơi xuống, trần trọc ma sát, nóng bỏng đầy hàm răng cắn chặt của cô, quần chặt lười đang tránh né của cô, mút trong miệng cô, xoay chuyển không ngừng.

Tôn Đào Phi choáng váng, không biết từ lúc nào, bộ ngực mềm mại bị bàn tay mang chút vết chai thô ráp của người nào đó che phủ, kích thích đến mức Tôn Đào Phi trong nháy mắt mở ra cặp mắt mông lung, muốn ngăn lại động tác của Trình Phi Viễn. Nhưng Trình Phi Viễn trước một bước kiểm chế chắc hai tay của cô, cách áo ngực ren, không ngừng xoa nắn nơi mềm mại của cô.

Một lúc lâu, đại khái là cảm thấy đủ rồi, Trình Phi Viễn gỡ nhẹ cái trán của cô, sâu thở hỗn hển mấy hơi, từ trên người cô lật xuống, “Đi đi!”

Lấy được tự do, Tôn Đào Phi lập tức lật người, đỏ ửng cả mặt, chạy trốn chết rời khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng chạy trốn của Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn tà khí nhếch miệng. Trước bỏ qua em, buổi tối chúng ta chậm đã.

Cả buổi chiều, lúc nào Tôn Đào Phi cũng có thể cảm nhận được tầm mắt sáng quắc lửa nóng phóng trên thân mình của người khác, khiến cho cô có loại cảm giác sống chung phòng với sói. Bất quá, cô cũng có một dự cảm, tối nay chuyện gì đó chắc không trốn tránh được. Cho dù đã làm vô số lần chuẩn bị trong lòng, trong lòng của cô vẫn còn có chút khẩn trương.

Ăn cơm tối xong, Trình Phi Viễn liền tích cực ôm con trai dỗ dành nó ngủ. Vậy mà thằng nhóc này giống như là đối nghịch với ba, bướng bỉnh đến khi mặt của Trình Phi Viễn cũng xanh ngắt, mới nhắm mắt lại.

“Vợ, anh đi tắm.” Trong mắt thâm thúy của Trình Phi Viễn lóe sáng lấp lánh, cười híp mắt hưng phấn nói với Tôn Đào Phi đang tựa vào trên ghế sa lon xem tivi.

Tâm Tôn Đào Phi loạn như ma nhìn hắn một cái, xoay người lại rất nhanh, tầm mắt chuyên chú trên tivi vài lần nữa, chỉ có chính cô biết, cô thật ra không hề xem.

Mười lăm phút sau, Tôn Đào Phi vẫn dựng lỗ tai lên nghe cửa phòng tắm được mở ra, lòng của cô nhất thời thất chặt.

Không lâu sau, hơi thở ấm áp của ai kia đến gần.

Sau đó, Tôn Đào Phi bị hấn ôm lấy.

“Tay của anh.” Tôn Đào Phi kêu lên, giùng giàng muốn xuống đất.

“Đừng động.” Trình Phi Viễn thở nhẹ. Cảm nhận được thân thể người nào đó biến hóa, Tôn Đào Phi thật không dám động nữa.

Con trai đã sớm bị Trình Phi Viễn đặt ở trên giường nhỏ.

“Phi Phi, cho anh có được không?” Nhiệt độ của Trình Phi Viễn nóng bỏng, xuyên qua quần áo thật mỏng, trực tiếp truyền đến các góc trên thân thể cô.

Tôn Đào Phi ngẩng đầu, nhìn Trình Phi Viễn phía sau, mặc dù sắc mặt đỏ sạm, nhưng vẫn hỏi thăm ý kiến của cô, lòng bỗng dưng mềm nhũn ra, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Khẽ nâng người dậy, Tôn Đào Phi chủ động hôn lên đôi môi mỏng của Trình Phi Viễn, không lưu loát chút vào. Rất nhanh, Trình Phi Viễn liền lửa nóng đáp lại, mút vào, nuốt từng ngụm từng ngụm.

Da thịt trắng nõn như ngọc, bộ ngực rất tròn, bờ eo mảnh khảnh mềm mại, hai chân thon dài, hoa cốt như ẩn như hiện.

Máu nóng của Trình Phi Viễn trong nháy mắt sục sôi, đầu hôn mê. Chốc lát, hai mắt của hắn cũng chỉ thật nhìn chăm chăm phía dưới, không nỡ dời mắt đi.

“Phi Viễn.” Chưa bao giờ bị người nào lửa nóng nhìn chăm chăm như thế, Tôn Đào Phi cuối cùng ngượng ngùng kêu lên.

Hai tay thô ráp khẽ vuốt ve da thịt mềm mại của Tôn Đào Phi, làm cho người phía dưới run rẩy ưm một tiếng.

Trình Phi Viễn chạm khẽ môi đỏ mọng của Tôn Đào Phi, chậm rãi dời xuống, nhẹ nhàng ngậm nụ mai mềm mại. Một cái tay nhẹ nhàng vuốt ve một đóa mai khác, cho đến khi cả hai ngạo nghễ nở rộ. Lưu luyến nơi mềm mại, khẽ hôn, ma sát thân thể phía dưới, cho đến khi cảm nhận được Tôn Đào Phi chuẩn bị sẵn sàng.

Trình Phi Viễn mới đỡ anh em của mình, chậm rãi tiến vào hoa cốt ướt mềm mại.

Dị vật bỗng chốc xâm lấn, đau đớn như tê liệt cuốn tới, “Đau!”

Trên mặt Trình Phi Viễn cũng rỉ ra một tầng mồ hôi dày, “Vợ, em nhịn một chút, anh cũng đau.”

Động thân, Trình Phi Viễn cắn răng hoàn toàn tiến vào, nóng bỏng ôn nhu mềm chặt chẽ bao vây lấy hắn, hắn chậm rãi động, từng phát từng phát, mặc dù rất nhẹ, nhưng Tôn Đào Phi vẫn chỉ cảm thấy đau không nói ra được. Hoàn toàn không có cảm giác say đắm muốn chết như trong tiểu thuyết.

Không biết đã trải qua bao lâu, Tôn Đào Phi cuối cùng không nhịn được ngủ mê man.

Hôm sau tỉnh lại, cả người đau nhức không nói ra được. Tôn Đào Phi hung ác trừng mắt người đàn ông ôm chặt lấy cô đang ngủ say bên cạnh.

“Em tỉnh rồi.” Tay Trình Phi Viễn lại bắt đầu xấu xa dao động chung quanh trên tay Tôn Đào Phi.

Mạnh mẽ hất tay hắn ra, chậm rãi ngồi dậy. Nhớ tới tối hôm qua hắn làm cho cô đau đến muốn chết, Tôn Đào Phi thuận miệng hỏi, “Trình Phi Viễn, em nói anh không phải là xử nam chứ, tối ngày hôm qua anh cả một chút kỹ thuật cũng không có.”

Trình Phi Viễn ho hai tiếng, trên mặt ngăm đen xuất hiện một mặt đỏ sạm.

Tôn Đào Phi vô cùng hứng thú xoay người, cười nhẹ nhàng nói, “Không phải là thật sao!”

“Thế nào, vợ, em thích anh có cô gái khác trước khi có em sao.” Ôm chặt lấy eo nhỏ nhắn của Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn híp cặp mắt, cười như không cười hỏi.

Tôn Đào Phi cười ha ha, khoát khoát tay, “Không có, không thể nào.”

Thì ra là, hắn còn là một xử nam. Một người đàn ông già ba mươi ba tuổi còn là một xử nam. Tôn Đào Phi âm thầm vui vẻ sung sướng ở đáy lòng, hoàn toàn quên chính cô cũng là xử nữ già 26 tuổi.

[1] Trông mơ giải khát: ví với việc dùng ảo tưởng để tự an ủi. Do tích: quân lính trên đường hành quân rất khát. Thấy vậy Tào Tháo liền bảo rằng, họ sắp sửa hành quân qua rừng mơ. Nghe vậy, ai nấy đều ứa nước miếng và cảm thấy đỡ khát hẳn.

36. Chương 36 : Xin Chào, Ông Cụ...

Nghỉ ngơi thêm mấy ngày, đoàn trưởng Trình tinh thần phần chấn trở lại quân khu.

Buổi trưa, kim giờ vừa qua khỏi số mười hai, tiếng gõ cửa “Cộc, cộc, cộc...” liên vang lên.

Tôn Đào Phi vội vàng mở cửa, thăm nghĩ, hẳn thật rất đúng giờ, ai bảo tối hôm qua hẳn giày vò cô thật lắm, để hẳn đưa cơm cũng là chuyện đương nhiên, có hưởng thụ phải có làm mới được.

Khi thấy Mạc Tiểu Kỳ xấu hổ đỏ mặt xuất hiện ngoài cửa, mặt Tôn Đào Phi trong nháy mắt cứng ngắc, “Thế nào? theo đuổi được bạn gái của em trở về rồi à.” Nhận lấy hộp cơm, Tôn Đào Phi nhẹ nhàng nhủ mày.

Làm cảnh vệ viên (nôm na là lính bảo vệ) của Trình Phi Viễn, Mạc Tiểu Kỳ vẫn đi theo bên cạnh hẳn. Nhưng kể từ khi Trình Phi Viễn ngã bệnh nằm viện, Tôn Đào Phi vẫn chưa gặp lại hẳn. Sau đó, không nén được tò mò, Tôn Đào Phi hỏi Trình Phi Viễn, mới biết bạn gái người này, bởi vì hẳn nhiều năm không trở về thăm cô ấy, cô ấy muốn chia tay với hẳn, cho nên đột diễn tập vừa kết thúc, hẳn liền trở về nhà theo đuổi bạn gái.

Sắc mặt Mạc Tiểu Kỳ trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, xấu hổ gãi gãi đầu, “Dạ, theo đuổi lại rồi.” Vợ của đoàn trưởng cũng có thể theo tới quân khu, hẳn há có thể để cho cô dâu của mình bỏ chạy.

Bàn Đình thấy mẹ đang nói chuyện với một chú mà nó không biết, trượt thân thể nhỏ bé liền muốn chạy ra ngoài. Lại nói, hôm nay nó đã buồn bực ở nhà một buổi sáng á..., nó muốn đi ra ngoài.

Tôn Đào Phi mắt tinh phát hiện thằng nhóc lại muốn chạy ra ngoài, nhanh chóng bắt được cổ áo nó, túm nó quay lại.

Bàn Đình ngẩng đầu nhìn mẹ, không can tâm giẫy dụa thân thể nhỏ bé, chỉ vào cửa bên ngoài, hét lớn, “Đi, đi.”

Tôn Đào Phi bất đắc dĩ ngồi xuống, ôm lấy nó, “Bàn Đình, ăn cơm trước, ăn xong rồi, mẹ dẫn con đi chơi.”

Thằng nhóc nghe lời Tôn Đào Phi nói, lập tức yên tĩnh lại, ở bên người cô, tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo của cô.

“Vậy chị dâu, hai người cứ từ từ ăn, em đi trước.”

“Bàn Đình, tạm biệt chú đi.”

Lần này thằng nhóc rất nghe lời, phất phất tay với Mạc Tiểu Kỳ.

Giống như là nhớ tới cái gì, Tôn Đào Phi bỗng dừng gọi lại Mạc Tiểu Kỳ đã đi hai bước, “Ai, Tiểu Kỳ, đoàn trưởng các em ăn chưa?”

Mạc Tiểu Kỳ cười hắc hắc, hài hước nói, “Ăn rồi, hơn nữa còn ăn một chén lớn đấy!”

Không đợi Tôn Đào Phi nói thêm, Mạc Tiểu Kỳ liền chạy đi thật nhanh. Chị dâu thật đúng là quan tâm đoàn trưởng, hẳn nhất định phải truyền đạt lại thật rõ.

Ngày mùa thu ánh nắng lẳng lẳng chiếu xuống, phủ một tầng ánh vàng lên hai bóng dáng nhỏ đang bước đi thong thả, chơi đùa vui vẻ trong hồ cát.

“Mẹ, mẹ.” Bàn Đình vui vẻ quơ múa xéng nhỏ Tôn Đào Phi mua cho nó trước đây không lâu.

“Đồng Đồng, hôm nay cháu không đến nhà trẻ sao?” Nếu như cô nhớ không lầm, hôm nay hình như là thứ tư.

Trình Vân Đồng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, “Cháu bị bệnh, hôm nay mẹ xin nghỉ giúp cháu.”

Khóe miệng Tôn Đào Phi rụt rụt, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng bé gái nhỏ, “Cháu bị bệnh còn ngồi nghịch đất cát, rất bẩn đấy. Như vậy bệnh của cháu không phải sẽ nặng hơn sao?”

Siết chặt gò má trắng nõn nà của con bé, Tôn Đào Phi giống như ác hoàng hậu dẫn dụ công chúa Bạch Tuyết, cười nhẹ nhàng nói, “Cháu nói thầm cho cô biết, có phải cháu giả bộ bệnh, không muốn đi học hay không, yên tâm, cô sẽ không nói với mẹ cháu đâu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trịnh Vân Đồng trong nháy mắt đỏ bừng, “Không phải, Đồng Đồng bị bệnh thật mà.” Nói xong, cô bé còn vén tay áo lên, để Tôn Đào Phi nhìn lỗ kim trên cánh tay mảnh khảnh của mình.

“Cô hư! Đồng Đồng chưa bao giờ nói dối, là mẹ đi ra ngoài, Đồng Đồng mới ra ngoài chơi.”

Rồi con bé lòng đầy căm phẫn quay đầu sang chỗ khác, đi đào hầm lấp hố cùng Bàn Đình, không để ý người cô hư như Tôn Đào Phi.

Khóe miệng Tôn Đào Phi kịch liệt co quắp một hồi, cô lại bị một đứa bé giáo dục.

Buổi tối, ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, Tôn Đào Phi thao thao bất tuyệt kể lại chuyện này với Trình Phi Viễn.

Trình Phi Viễn nghe xong cười ha ha hai tiếng, khoác vai của cô cười nói, “Vợ, con gái nhà Trịnh Khải, quỷ tinh linh hung ác, không phân cao thấp với Đóa Đóa nhà chúng ta, về sau em ít chọc nó thôi, cẩn thận một chút thì tốt hơn.”

Tôn Đào Phi xem thường bĩu môi, cô không trêu chọc con bé, có được hay không. Chỉ là muốn trêu chọc nó một chút, ai ngờ bây giờ trẻ nhỏ lại trưởng thành sớm như vậy, không thể trêu được. Bàn Đình nhà cô đáng yêu hơn.

Nghiêng đầu, Tôn Đào Phi rất tình cảm vuốt ve mặt trái xoan ngủ đến chảy nước miếng của con trai.

“Vợ.” Trình Phi Viễn rất là ôn tình kêu nhỏ ra tiếng.

Tôn Đào Phi quay đầu, kinh ngạc nhìn hẩn một cái. Lại đang trúng gió gì rồi.

“Em thật tốt.”

Tay Trình Phi Viễn đặt ở bên hông Tôn Đào Phi, đột nhiên siết chặt, cô liền ngoan ngoãn bị hẩn ôm vào trong ngực.

Cảm giác ấm áp ướt át dán chặt cô, Tôn Đào Phi đã từ chối mấy ngày, khề nhếch miệng, không rõ ràng nói, “Bàn... Đình... Ở đây.”

Trình Phi Viễn không có chút thu liễm (dừng tay), ngược lại nhân cơ hội đẩy lưỡi mà vào, cổ động càn quét ở trong miệng cô, không buông tha bất kỳ một góc nào. Bàn tay thô ráp cũng theo vạt áo ngủ của cô, quanh co mà lên, cho đến đỉnh mềm mại của cô, xoa nắn trêu chọc.

Tôn Đào Phi run rẩy ươm ra tiếng, một tia phòng tuyến cuối cùng trong đầu ầm ầm sụp đổ, chỉ có thể phập phồng, chìm nổi theo người khác.

“Linh, linh, linh”, đột nhiên chuông điện thoại vang lên trong phòng khách.

Trình Phi Viễn tức giận buông người trong ngực ra, thở hổn hển mấy hơi, căm tức nhìn điện thoại vẫn vang không ngừng. Tốt nhất là có chuyện gấp gấp gì, nếu không hẩn sẽ đánh gãy chân chó của người cản trở hẩn ăn thịt.

Vẫn ôm chặt Tôn Đào Phi trong ngực, Trình Phi Viễn nổi giận mở miệng nói, “Có chuyện gì, nói.”

“Tiểu tử thú, ăn thuốc nổ à, đến phi trường đón ông.” Một tiếng rống giận dữ còn mạnh mẽ hơn hẩn từ bên kia truyền đến.

Trong nháy mắt Trình Phi Viễn như vừa bị giết, vẻ mặt ngốc trệ.

Tôn Đào Phi đưa tay quơ quơ ở trước mắt Trình Phi Viễn, “Thế nào, ai gọi điện thoại tới vậy.”

Trình Phi Viễn nháy mắt, như có điều suy nghĩ nói, “Ông cụ gọi tới, bảo anh tới phi trường đón ông.” Hơn nữa ông cụ giống như rất tức giận, không phải tức giận với trong nhà nên chạy đến đây chứ.

“Vậy anh còn không mau đi đi, còn ở đây mè nheo cái gì?” Tôn Đào Phi nhú mồm.

“Ừ, anh đi trước, em gọi điện thoại ẹ, xem đến cùng là có chuyện gì xảy ra.” Hung hăng hôn một cái lên mặt trái xoan mềm mại của Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn mới lưu luyến buông người con gái ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực ra.

“Vậy anh đi đường cẩn thận.” Vợ vàng lấy một cái áo khoác ngoài từ trong nhà ra, Tôn Đào Phi không yên lòng dặn dò.

Tôn Đào Phi mới vừa cầm điện thoại lên, chuẩn bị gọi cho bố mẹ chồng, điện thoại trong tay đã vang lên trước.

Vừa đặt điện thoại ở bên tai, thanh âm nức nở nóng nảy lo lắng của mẹ chồng rào rào truyền đến, “Phi Phi, không thấy ông nội con.”

“Mẹ, em đừng lo lắng, ông nội mới vừa gọi điện thoại tới, ở bên phi trường chúng con, Phi Viễn đã đi đón ông rồi.”

“Có thật không, con đừng gạt mẹ.” Vương Cẩm Ngôn làm như có chút không tin tưởng hỏi.

“Thật mà, mẹ đừng lo lắng.”

“Đều là ông nội con nhỏ mọn á..., buổi sáng bà của con đi ra ngoài gặp một người, ông nội con lại lặng lẽ đi theo sau bà. Phát hiện kết quả bà con gặp lại người yêu đầu tiên của mình. Sau đó chờ bà nội về nhà, ông nội đã phát giận thật lớn. Sau đó, liền đi. Chúng ta đều cho rằng ông đi ra ngoài chút, ai biết đến tối ông cũng không về nhà. Bây giờ lại chạy đến chỗ các con.” Vương Cẩm Ngôn khẽ thở dài, “Thật giống một đứa trẻ.”

Tôn Đào Phi không tiếng động giựt giựt khóe miệng, thật ra thì mẹ chồng so sánh với đứa bé, ông nội chỉ có hơn chứ không kém.

“Phi Phi, mẹ thật buồn chán, mẹ rất nhớ con.”

Nghe mẹ chồng nụng nịu làm nũng, Tôn Đào Phi không cầm được run run hai cái, ồ ồ hơi thở, “Mẹ, mẹ nhớ con như vậy, thì con về đó nhé!” Vừa lúc mấy ngày nay cô ở chỗ này cũng rất nhàm chán.

Vương Cẩm Ngôn lập tức bị lời của Tôn Đào Phi hù dọa, hét lớn, “Không thể, tuyệt đối không thể. Con xem, nếu con về đây, cũng chỉ còn một mình Phi Viễn ở đó, nó thật đáng thương, con nhẫn tâm sao. Hơn nữa mẹ có ba con, con không cần trở lại.” Càng về sau, Tôn Đào Phi càng thấy lời nói của mẹ chồng cô tình ý sâu xa.

Tôn Đào Phi nháy mắt mấy cái, ý đồ của mẹ chồng cô cũng quá rõ ràng rồi.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Tôn Đào Phi vợ vàng gọi điện thoại cho Trình Phi Viễn, nói cho hắn biết nguyên nhân xảy ra chuyện.

Ôm con trai trở về phòng, Tôn Đào Phi một thân một mình ngồi ở trên ghế sa lon cười ngây ngô, không ngờ ông cụ nhiều tuổi như vậy, ăn dấm lại ăn cả vạc lớn thế.

Vui cười đủ rồi, Tôn Đào Phi vợ vàng đứng dậy, đến tủ lạnh xem xét một lượt, chuẩn bị đợi lát nữa làm cho ông cụ mì trứng gà rau cải và một chút thức ăn.

Nửa giờ sau, Trình Phi Viễn cùng ông cụ oai phong hùng dũng, khí phách hiên ngang quay lại.

“Ông nội, ông tới rồi.” Nhìn mặt ông cụ đen như đáy nồi, Tôn Đào Phi cười càng rực rỡ.

Ông cụ liếc cô một cái, khó chịu “ừ” nhẹ một tiếng.

“Phi Viễn, anh mau pha trà cho ông nội, em đi làm chút gì cho ông ăn.”

Tôn Đào Phi quay lưng lại, liều mạng nháy mắt với Trình Phi Viễn, ý bảo hắn trấn an ông.

Trình Phi Viễn cũng nhún nhún vai với cô, bày tỏ không thể ra sức.

Tôn Đào Phi bưng mì ra, ông cụ liền o o lạp lạp, từng ngậm từng ngậm ăn thật ngon lành.

Cho đến khi bát mì đã nhìn thấy đáy, ông cụ mới ngẩng đầu lên, “Có còn không?”

Tôn Đào Phi gật đầu, “Còn một chút.”

“Cho ông nốt đi.” Hào sảng cầm chén đưa cho Tôn Đào Phi, bày tỏ mình còn chưa ăn đủ.

Tôn Đào Phi ngoan ngoãn vào phòng bếp, vì sợ ông ăn quá no, chỉ cho ông chút nước thừa lại xen lẫn ít mì.

Ăn uống no đủ, ông cụ quệt quệt mồm, “Trong nhà có gọi điện thoại cho các cháu không?”

“Có ạ, hơn nữa ông nội, con hình như nghe được tiếng khóc của bà trong điện thoại.” Tôn Đào Phi một mặt nói dối, một mặt cẩn thận quan sát sắc mặt của ông cụ thật kỹ.

“Ta chính là muốn để cho bà ấy lo lắng.” Mặc dù nghiêm mặt, nhưng Tôn Đào Phi vẫn tinh mắt phát hiện nụ cười khả nghi của ông cụ.

“Tốt lắm, ông muốn đi nghỉ ngơi.” Có lẽ đã lấy được đáp án mong muốn, ông cụ mặt mũi xoa cái trán.

Tôn Đào Phi lập tức hấp ta hấp tấp lấy ra áo ngủ, khăn lông, đồ dùng rửa mặt trước đó đã chuẩn bị xong.

Đợi đến khi ông cụ đã vào phòng tắm, Trình Phi Viễn và Tôn Đào Phi, một trước một sau, ăn ý vào phòng ngủ.

“Vợ, mới vừa rồi là em gạt ông à.” Vào trong phòng rồi, Trình Phi Viễn liền nhìn chăm chăm Tôn Đào Phi ý vị sâu xa, nghe răng cười một tiếng.

Tôn Đào Phi trốn mắt nhìn người đối diện, “Em còn không phải là vì hai ông bà sao. Thật là không phân biệt tốt xấu, không biết lòng người tốt.” cô thừa nhận cô bịa chuyện, nhưng đó cũng tuyệt đối là lời nói dối có thiện ý.

Khẽ ôm Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn cười ha hả nói, “Anh đương nhiên biết em là vì tốt cho hai ông bà, anh sẽ không có ý kiến. Chẳng qua là, em không cần lo lắng, không quá ba ngày, ông nội sẽ tự trở về. Cái vãi có quy mô như thế này, một năm hai cụ chắc chắn có một hai lần như vậy.

Buổi chiều hôm sau, Tôn Đào Phi, Bàn Đình và ông cụ cùng ngồi xem phim truyền hình về đề tài quân lữ mà ông thích.

Nói thật, cô không có hứng thú với loại phim truyền hình này, nhưng không thể không cho ông cụ mặt mũi. Bàn Đình ngược lại giống ông, ở một bên thét rất hăng say.

Đang náo nhiệt, điện thoại nhà lại không cam lòng tịch mịch mà vang lên.

“Phi Phi, không thấy bà nội của con nữa, bà để lại tờ giấy, nói là về nhà mẹ đẻ rồi, đã kêu anh hai con đi tìm, thật là dọa chết người mà.” Thanh âm vô cùng khổ não của mẹ chồng vội vàng truyền đến.

Tay Tôn Đào Phi nắm điện thoại run run hai cái, cô nhớ nhà mẹ bà cụ hình như là ở thành S. Vợ chồng già này, ai cũng không thua ai.

“Ai gọi thế?” Tôn Đào Phi mới vừa để điện thoại xuống, ông cụ liền mắt sáng như đuốc hỏi.

“Mẹ gọi tới ạ, nói là bà nội về nhà mẹ đẻ rồi.” Tôn Đào Phi thận trọng nói.

“Để cho bà ấy trở về, ông sẽ không đi đón bà ấy.” ông cụ lớn tiếng quát, râu cá trê cũng giơ lên kịch liệt.

Tuy nói như thế, nhưng kể từ cú điện thoại kia, Tôn Đào Phi rất nhanh phát hiện, ông cụ nguyên bản là không thể nào chuyên tâm, càng không yên lòng. Đến chiều, ông cụ càng thêm tới tới lui lui phòng tắm mấy lần.

Buổi tối, mặc dù Tôn Đào Phi làm một bàn rất nhiều món, nhưng thấy tâm tình ông không tốt, Trình Phi Viễn và Tôn Đào Phi cũng không có tâm trạng. Trên cả bàn, chỉ có một mình Bàn Đình, a ô a ô ăn vui vẻ vô cùng.

“Phi Phi, là bà nội.” Tôn Đào Phi mới vừa dứt nắm mèo chua cay vào trong miệng, nhất thời bị sặc, nóng hừng hực khó chịu.

“Bà không muốn lộ ra, cháu im lặng nghe bà nói, bây giờ bà đang ở phi trường thành phố W, cháu lặng lẽ ra ngoài, tìm một chỗ ở cho bà, ngàn vạn lần không được nói cho ông nội cháu biết, biết chưa.”

Tôn Đào Phi mơ hồ “uh” hai tiếng, quét về phía ánh mắt lấp lánh như radar của ông cụ, cho dù cô không la lên, chỉ sợ ông cụ cũng đã biết. Hơn nữa cô chính là chuẩn bị lộ ra. Hai cụ gây mâu thuẫn, huyên não cực kỳ cao hứng, chịu khổ chịu tội là họ.

“Ông nội, bà nội đau chân ở phi trường.” Tôn Đào Phi vẽ mặt đau khổ lo lắng vô cùng nói.

Trình Phi Viễn đang uống nước, khước miệng cong lên, vợ hần lại đang nói linh tinh rồi, bắt quá, hần ủng hộ, hai cụ sớm ngày hòa hảo, mới là thiên đường của bọn họ.

“Uống gì mà uống, còn không mau đi phi trường.” ông cụ đứng lên, hung ác vỗ xuống vai Trình Phi Viễn, vô cùng lo lắng chạy như bay ra ngoài.

Tôn Đào Phi ẵm con lên, ở phía sau hét lớn, “Con cùng đi với hai người.”

Khoảnh khắc nhìn thấy bà cụ, Tôn Đào Phi liền thu được ánh mắt sắc bén nóng rực của bà.

“Ông tới làm gì!” Bà nội hung hăng uốn éo mặt qua một bên, đối với ông cụ, không rảnh mà để ý.

Tôn Đào Phi vội vàng chạy tới, đỡ cánh tay bà, cười ha hả nói, “Bà nội, bà không biết, mới vừa rồi bà gọi điện thoại, ông nội đang ở bên cạnh, vừa nghe nói bà tới, ngay cả cơm cũng không ăn, chạy thẳng tới phi trường. Đúng không, ông nội.” Thật ra thì bà nội cũng hi vọng ông nội tới, nếu không sao lại chạy tới thành phố W này, cho nên nói nhá, phụ nữ bất luận bao nhiêu tuổi, đều là nhìn cả hai phía cùng một lúc.

Nghiêng đầu, Tôn Đào Phi chia vào tầm mắt sáng quắc của ông cụ, cả gan nháy mắt với cụ, ý bảo ông hãy nín bà chút.

Có lẽ là lòng tốt hi vọng hai cụ nhanh chóng hòa giải của Tôn Đào Phi cảm động trời cao, ông cụ cuối cùng cũng mở miệng, “Mau về nhà ăn cơm.”

Nói xong, ông cụ liều mạng kéo tay bà cụ, mặc bà cụ thế nào cũng không buông tay.

Trình Phi Viễn ở một bên nén cười đến bụng cũng đau, đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy, ông trừ bà nội ra, cũng có người thứ hai làm cho ông nghe lời. Xem ra vợ mình rất thần kỳ.

Tôn Đào Phi mỉm cười nhìn hai cụ trước mặt, lại quét nhẹ ai kia bên cạnh, nếu cô lớn tuổi như vậy cũng có người ghen vì cô, thì thật thỏa mãn.

Cảm thấy Trình Phi Viễn bên cạnh đã ngủ say rồi, Tôn Đào Phi nhẹ nhàng vén chăn lên, rón ra rón rén ra khỏi phòng. Hắc hắc, cô phải đi nghe lén.

Khẽ áp vào trước phòng ông bà nội, bên trong quả nhiên truyền ra lời ngon tiếng ngọt liên miên của ông nội dụ dỗ bà nội.

Một lát sau, Tôn Đào Phi đang chuẩn bị lặng lẽ rời đi, ai ngờ, cô vừa mới xoay người, liền ngã vào một lồng ngực ấm áp cứng rắn. Phản xạ có điều kiện muốn thét ra tiếng, miệng lại bị tay người khác che lại.

“Vợ, em thật tốt.” Ôm Tôn Đào Phi trở về phòng, Trình Phi Viễn liền đề cô ở trên giường, Bàn Đỉnh từ lâu đã bị hần bế đi.

Đẩy tay Trình Phi Viễn ra, Tôn Đào Phi hung ác nói, “Anh muốn dọa chết em à.” Thật là một tiểu nhân gian trá, rõ ràng không ngủ, còn giả bộ ngủ.

“Em thật tốt.” Nhẹ nhàng hôn môi đỏ tươi ướt át của Tôn Đào Phi, trong tròng mắt đen thâm thúy của Trình Phi Viễn mang đậm ôn nhu, cực kỳ say lòng người.

Khi còn một tia tỉnh táo cuối cùng, Tôn Đào Phi kìm không được thăm nghĩ, sự thật chứng minh, về sau cô đại khái có thể đem “em thật tốt”, làm thành dấu hiệu phát tình của người nào đó.

37. Chương 37 : Xin Chào, Dỗ VỢ...

Cụ ông và bà nội vui vẻ chơi hai ngày ở thành phố W, sau đó hài lòng tay nắm tay nhau về nhà. Hai người vô cùng ngọt ngào, khiến người trẻ tuổi như Tôn Đào Phi cũng hổ thẹn.

“Tôi chết có thể miễn, tội sống khó tha.” Trước khi qua kiểm an, cụ ông ghé vào bên tai Tôn Đào Phi, âm trầm nói.

Tôn Đào Phi cười híp mắt ngẩng đầu, vô tội nháy mắt mấy cái, “Ông nội đang nói gì, cháu nghe không hiểu.”

Mắt cụ ông sáng như đuốc lờm cô một cái, tựa hồ còn muốn nói tiếp cái gì, nhưng đã bị bà nội lôi kéo qua kiểm an.

“Ông nội, bà nội đi đường cẩn thận.” Tôn Đào Phi vui sướng hướng về phía hai cụ vẫy tay một cái. Câu nói kia của cụ ông, cô làm sao không biết có ý gì, chẳng qua là cô ở thành phố W phía xa, cho dù tay cụ ông dài hơn, cũng không đuổi tới xa như vậy.

Cho đến khi hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng hai cụ, Tôn Đào Phi mới yên lặng xoay người, thở phào một cái, rốt cuộc đã đưa được hai vị Phật gia đi.

Lại nói, hai cụ ở đây hai ngày, hai người già thêm một Bàn Đỉnh, giày vò chết cô chịu một nhọc mỗi ngày.

Nhất là cụ ông, vào ngày thứ hai ở đây, đơn giản nói muốn ăn bánh ngọt cô tự mình làm, mà trong tay cô, công cụ, bột mì, trứng gà, cái gì cũng không có. Cho dù cô là phụ nữ khéo léo, cũng không bột đổ gột nên hồ. Người phụ nữ dù khéo đến đâu cũng khó có thể thổi cơm khi không có gạo. Sau đó, nếu không phải bà nội ngăn ông, có lẽ ông cụ sẽ mua cho cô một bộ thiết bị, chỉ vì ham mê ăn uống của mình.

Xuyên qua bãi tập, thật xa, Tôn Đào Phi nhìn thấy Bàn Đỉnh đang chơi cực kỳ cao hứng trong hố cát. Buồn bực thở dài, vốn cô còn sợ để nó ở nhà Tống Văn, đứa nhỏ này sẽ quậy. Bây giờ trông bộ dạng nó, nhìn thấy hạt cát có lẽ còn vui hơn thấy cô. Đoán chừng cô có mất tích một hai ngày, nó cũng sẽ không có bất kỳ phản ứng nào.

“Bàn Đỉnh.”

“Mẹ, mẹ.” Thằng nhóc nghe thấy tiếng gọi, ngẩng đầu lên thật nhanh, nhìn qua nhìn lại sau lưng Tôn Đào Phi, quơ múa xéng nhỏ trong tay.

“Thái, thái.” Tôn Đào Phi dĩ nhiên là biết, tiểu tử đang hỏi ông cố, bà cố đi đâu.

Ngồi xuống, Tôn Đào Phi tỉ mỉ lau đi hạt cát dính trên mặt con trai, chỉ chỉ phương xa, “Ông cố, bà cố về nhà.”

Trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó liền lưu luyến nặng nề, Tôn Đào Phi cơ hồ cho rằng mình nhìn lầm rồi.

“Phi Phi.” Thằng nhóc chu cái miệng nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào như đưa đám, hoàn toàn không còn vui vẻ linh hoạt trước.

Tôn Đào Phi nhất thời bị con lây chút thương cảm, xoa xoa đầu nó, cười nhẹ nhàng nói, “Bàn Đỉnh, sau này chúng ta sẽ về nhà, khi đó chúng ta sẽ luôn luôn ở chung một chỗ.”

Mặc dù thời gian ở chung với ông nội bà nội, bố mẹ chồng không phải rất dài, nhưng cô rất thích không khí ấm áp hoà thuận vui vẻ trong đại gia đình này. Thích nụ cười ấm áp, sự quan tâm ấm áp của mỗi người.

Cụ ông đi, để lại một chồng lớn phim truyền hình đề tài quân lữ. Tôn Đào Phi thật vất vả sắp xếp ngay ngắn toàn bộ CD.

Buổi tối, lại bị Trình Phi Viễn hùng hùng hổ hổ lật ngỏng.

“Trình Phi Viễn.” Tôn Đào Phi gọi cả tên cả họ, tức giận nhìn chăm chăm người đàn ông đang lật qua lật lại say sưa đó, hung ác muốn một phát đá hấn đến Tây Ban Nha, có biết cô tốn bao nhiêu thời gian mới sắp xếp xong hay không.

Trình Phi Viễn hơi nghiêng qua, sau đó lại hết sức chuyên chú đi đến lật tới lật lui, trong miệng không ngừng nói thầm, “Bình lính đột kích” đi đâu rồi, anh nhớ rõ ràng hôm qua mới xem mà.” Không chút nào để ý tới Tôn Đào Phi đang tức giận ngáp trời.

Hít khí thật sâu, thở ra, Tôn Đào Phi không ngừng tự nói với mình, thể giới tốt đẹp như thế, ánh trăng mỹ lệ như thế, Bàn Đình đáng yêu như thế, không nên so đo với người đàn ông trước mặt. Lặp lại nhiều lần, Tôn Đào Phi mới cố đè xuống tức giận tràn đầy.

Không nói một lời đi đến bên cạnh Trình Phi Viễn, từ phía dưới rút ra “Bình lính đột kích”, bỏ đến trước mặt hắn.

“Em đưa anh sớm, anh cũng không cần tìm lâu như vậy.” Chỉ sợ Tôn Đào Phi đưa sai, Trình Phi Viễn lật qua lật lại xem thật lâu. Cuối cùng, rất oán giận chỉ trích Tôn Đào Phi.

Tôn Đào Phi nhất thời nghẹn ở cổ họng, nuốt thể nào cũng nuốt không trôi, dạ dày co rút đau đớn. Cô không nên tìm giúp hắn, càng không nên để ý người đàn ông khiến người ta tức giận này.

“Vợ, anh đói bụng.”

Ánh mắt Tôn Đào Phi quét qua hắn, nhẹ nhàng nói, “Em không đói.”

Trình Phi Viễn vốn hết sức chuyên chú, tập trung tinh thần, trong nháy mắt liền nghiêng đầu, lập tức hiểu ra, nhìn sắc mặt lạnh lùng, âm trầm kia của vợ mình, hắn biết, vợ mình đang rất không vui.

“Vợ, ai dám chọc giận em vậy, nói cho anh biết, anh đi đánh hắn.”

Tôn Đào Phi nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, môi đỏ mọng khẽ mở, “A, phải không, vậy anh đánh chính anh trước rồi nói.”

Không nói nhảm với hắn nữa, Tôn Đào Phi trực tiếp vào phòng ngủ, “Phanh” một tiếng, chặn ai kia ngoài cửa.

Ngồi một mình trên ghế sa lon, Trình Phi Viễn khổ cực suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc phát hiện ra nguyên nhân mình khiến Tôn Đào Phi tức giận, hung ác vô đầu, hắn không khỏi hối hận tại sao mình nói câu kia, thật là ‘một bước lỡ chân để hận nghìn năm’.

Nhìn chung quanh phòng khách trống rỗng một vòng, lại nhìn cửa phòng đóng chặt.

Trình Phi Viễn không còn chú ý nội dung trên TV, ngồi yên trong chốc lát nữa. Sau đó, Trình Phi Viễn liền quả quyết đứng lên, cầm cái chìa khóa đặt ở trên khay trà, mỉm cười nhìn về phía phòng ngủ, hắn sải bước ra ngoài.

Tiếng đóng cửa không tính là nhẹ, khiến Tôn Đào Phi theo bản năng lật người, nhẹ nhàng kéo cửa phòng ra một khe hẹp, trong phòng khách quả nhiên đã không có một bóng người.

Đồ đàn ông không tìm không phổi, chỉ lo ình.

Ôm thân thể mềm mềm thơm thơm của Bàn Đình, Tôn Đào Phi khẽ hôn một cái, vẫn là nhỏ dựa vào được hơn.

Trong mơ mơ màng màng, Tôn Đào Phi thật giống như nghe được thanh âm chìa khóa chuyển động. Động động khóe miệng, cô lại tiếp tục đi ước hẹn với Chu công, đợi cô tỉnh ngủ tự mình đi ăn, không thêm dựa vào người đàn ông” xấu đó.

Bật đèn của phòng khách lên, Trình Phi Viễn rón rén kéo cửa phòng ngủ ra.

Dưới ánh đèn lờ mờ, một lớn một nhỏ, ôm nhau ngủ say ngon lành. Khóe môi cong lên, khuôn mặt cương nghị của Trình Phi Viễn hiện lên độ cong nhu hòa.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng, từ góc cửa xách ra một túi ny lon màu vàng, Trình Phi Viễn cười cười, có cái này, làm sao lửa giận của vợ hắn không biến mất như khói mây.

Từ trong túi lấy ra dưa chuột, thịt gà, cà chua, xử lý sạch sẽ.

Đúng vậy, đoàn trưởng Trình của chúng ta muốn thông qua tài nấu nướng của mình, khiến vợ mình nở nụ cười lại.

Bởi vì Tôn Đào Phi đang ở trong hừng hực lửa giận, hơn nữa lửa giận này còn là do hấn đem tới. Trình Phi Viễn thật sự không có kinh nghiệm lấy lòng dụ dỗ phụ nữ. Đột nhiên nghĩ đến, thật lâu trước khi Tôn Đào Phi tới trại lính, hấn tự mình xuống bếp nấu ăn, được miệng vàng của vợ mình tán thưởng, nói là làm rất ngon. Cho nên, đoàn trưởng Trình liền muốn mượn tài nấu nướng của mình để lấy lòng.

Nửa giờ sau, Trình Phi Viễn mở phòng ngủ ra, ôm tiểu tử ngủ say trong lòng Tôn Đào Phi lên.

Tôn Đào Phi cơ hồ lập tức tỉnh lại, hai mắt trợn lên, “Anh làm gì vậy?”

Trình Phi Viễn không trả lời, mỉm cười thần bí.

Nhìn ba món mặn, một món canh, hương vị đầy đủ trên bàn, Tôn Đào Phi kinh ngạc há to mồm.

“Anh làm?” Tôn Đào Phi không thể tin nhìn Trình Phi Viễn đang cười rục rịch.

Trình Phi Viễn nghiêng người dựa vào ghế, một tay chống bàn, nhìn Tôn Đào Phi đang mở lớn miệng, nụ cười nồng đậm trên mặt. Dưới ánh mắt hoài nghi của Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn hung hăng gật đầu.

“Đúng vậy, một trăm phần trăm, một phần ngàn ngàn không thể giả được.” Đồng thời cũng không quên dùng âm thanh lớn đáp lại.

“Nếm thử một chút xem, có phải mùi vị em thích hay không.” Chỉ vào gà xé phay xanh đỏ lẫn lộn[1], Trình Phi Viễn đề cử chuyên môn của hấn, cũng là một trong những món ăn vợ hấn thích nhất.

Nhìn người đàn ông nở nụ cười chói lóa như hoa mùa hè trước mắt, chồng của cô, Tôn Đào Phi có chút hoảng hốt. Cho dù chỉ là một món ăn thật đơn giản, trong lúc lơ đãng, cũng bị người đàn ông này làm ra đủ hương vị thơm ngon. Cô từ từ ý thức được, Tôn Đào Phi cô tựa hồ gặp người đàn ông không tệ, trừ có chút khuyết điểm sơ sót ra.

“Há miệng!” Trình Phi Viễn gấp lên một hạt đậu phộng, đưa đến trước miệng Tôn Đào Phi. Nếu cô không chịu ăn, vậy để hấn giúp.

Tôn Đào Phi rất nghe lời há miệng ra, nuốt trọn đậu phộng hồng bóng ướt át, giòn giòn xốp xốp.

Dưa chuột, mát mẻ ngon miệng.

Gà xé phay, xốp xốp tươi mới.

Đôi đũa của Trình Phi Viễn đưa đến miệng của Tôn Đào Phi lần thứ tư thì bị cô nhấn tâm đẩy ra, cô muốn tự mình ăn, mới có thể ăn thật nhiều nha.

“Giúp em lấy một chén cơm.” Thừa dịp nuốt xuống, Tôn Đào Phi vội vàng sai khiến.

Trình Phi Viễn nhú mày, dừng hai giây, thấy Tôn Đào Phi vẫn chuyên chú nhét thức ăn vào miệng, cười khổ lắc đầu, ngoan ngoãn vào phòng bếp.

Nhìn Tôn Đào Phi không ngừng nhai, nơi sâu nhất trong đáy lòng Trình Phi Viễn thản nhiên tràn ra một cổ tự hào thỏa mãn nồng đậm.

“Như thế nào, vợ, tài nấu nướng của anh cũng không tệ lắm phải không!”

Tôn Đào Phi quét mắt người nào đó cười đến mắt sắp híp thành một đường ngang, dừng đôi đũa trong tay lại, lãnh đạm nói, “Miễn cưỡng tạm được.”

Khóe miệng Trình Phi Viễn run run, miễn cưỡng tạm được, em đang không ngừng bỏ vào miệng đấy.

“Nhớ đừng quên thu chén rửa đĩa.” Lau sạch sẽ mở ở khóe miệng, Tôn Đào Phi vênh mặt hất hàm sai khiến Trình Phi Viễn rõ ràng đã hóa đá.

Nằm trên ghế sa lon, Tôn Đào Phi thoải mái duỗi lưng một cái, cuộc sống tốt đẹp cũng chỉ như thế. Nhất là thấy người nào đó bận rộn bên cạnh, cuộc sống liền càng tốt đẹp vạn phần.

“Tiểu Viễn tử, giúp ta rót ly nước.” Tôn Đào Phi rất là nhập tuồng miễn cưỡng phân phó, giống như chính cô chính là Lão Phật Gia được Trình Phi Viễn phục vụ.

“Lão Phật Gia, mời uống nước.” Ngồi xuống bên cạnh, Trình Phi Viễn cười hì hì đưa nước cho Tôn Đào Phi, nếu vợ muốn chơi đóng kịch, hẳn cũng vui lòng theo cùng.

Nhận lấy cái ly không Tôn Đào Phi đưa qua, Trình Phi Viễn đặt mông ngồi xuống kế bên cô, “Lão Phật Gia, bây giờ tâm tình em tốt hơn chút chưa, còn tức giận tiểu sinh hay không?”

“Còn chờ suy tính.” Tôn Đào Phi rảnh rang nói, mặc dù cô đã sớm không còn tức giận, nhưng cũng không muốn hẳn dễ dàng đặc ý.

Trình Phi Viễn khẽ vuốt ve lọn tóc của Tôn Đào Phi, ngón tay như có như không chà nhẹ vành tai trắng nõn mịn màng của cô.

Tôn Đào Phi thoáng lui thân thể ra, tức giận trợn mắt nhìn Trình Phi Viễn một cái, “Cách ta xa một chút.”

Trình Phi Viễn dán chặt vào Tôn Đào Phi, trầm thấp khẽ cười hai tiếng, hơi thở nóng rực phả vào cần cổ cô.

“Thế này có tính là xa hay không.” Cột nả dựa vào gần sát hơn, hơi nóng ướt át của Trình Phi Viễn càng thêm dán chặt bên gáy Tôn Đào Phi, chạm nhẹ, râu ria mới mọc ra trên cằm theo động tác của hắn, từng cái từng cái, đâm vào trên da thịt cô, chọc cô ngứa ngáy.

Tôn Đào Phi bị cảm giác tê tê dai dai này làm gai, kích thích đến giật nảy mình run lên.

Tôn Đào Phi cười khanh khách, đưa tay phải ra, muốn tránh đi công kích của Trình Phi Viễn. Nhưng hắn lại thuận thế lôi kéo, cô ngược lại vững vàng ở bên người hắn.

Bàn tay hơi thô ráp không biết từ lúc nào đã lặng lẽ chui vào bên trong quần áo của cô, không ngừng vuốt ve trêu chọc nụ mai mềm mại của cô. Chịu đựng không nổi hành hạ mắc cỡ lại khó chịu này, Tôn Đào Phi thở nhẹ tựa đầu vào cần cổ Trình Phi Viễn, mềm mại khẽ rên ra tiếng.

Hiển nhiên, một loạt phản ứng của Tôn Đào Phi, làm cho Trình Phi Viễn càng thêm khích lệ, động tác dưới tay càng mạnh hơn.

“Da thịt Lão Phật Gia thật đúng là mềm mại ngon miệng, thật làm cho tay nhỏ bé của anh yêu thích không muốn buông.”

Trình Phi Viễn cười nhẹ ngậm vành tai trắng nõn hắn thêm thường đã lâu, phun ra nuốt vào khuấy.

“Ừ...” Hơi ngược đầu, Tôn Đào Phi uyển chuyển khẽ rên, trong nháy mắt cũng đỏ bừng cả mặt.

“Phi Phi.” Trình Phi Viễn ôm ái lại đè nén gọi ra tiếng, bàn tay nắm chặt tay nhỏ bé của Tôn Đào Phi, đặt trên anh em của mình, để cho cô cảm nhận được nhu cầu nóng bỏng của mình.

Tôn Đào Phi theo bản năng muốn rút tay về, nhưng trên gương mặt tuần tú đỏ sẫm đến mức muốn chảy máu của Trình Phi Viễn dày đặc mồ hôi, có một hai giọt thậm chí nhỏ trên mu bàn tay của cô, nóng tim phổi người.

Hồi lâu, Tôn Đào Phi cuối cùng nhẹ nhàng vươn tay, xoa xuống khi người nào đó tha thiết chờ đợi. Chạm rãi cởi dây nịt của hắn ra, được hắn dẫn dắt, cảm nóng rực của hắn, vuốt lên xuống.

Trình Phi Viễn nhất thời nhẹ “Hừ” ra tiếng, cách áo ngủ thật mỏng, ngậm hồng mai đã nở rộ ở dưới bàn tay hắn, mút từng ngụm từng ngụm.

Không biết là người nào rời khỏi người nào trước, y phục tung tóe cô đơn rơi xuống đầy đất. Vừa xoay người, Trình Phi Viễn đè Tôn Đào Phi ở phía dưới, cảm thụ chỗ ướt át đã sớm chuẩn bị xong của cô, không kịp chờ đợi động thân mà vào.

Trong nháy mắt bị mềm mại, ướt át lửa nóng tràn đầy trời đất vây bọc, Trình Phi Viễn thoải mái tê dại da đầu, tần số động càng nhanh chóng, lực độ cũng càng lớn.

“Ừ, ừ...” Một tiếng tiếp một tiếng uyển chuyển yêu kiều phát ra từ trong miệng Tôn Đào Phi.

Tiếng thở dốc, thanh âm yêu kiều, từng tiếng liên tiếp vang vọng ở phòng khách, tạo ra từng khúc nhạc ngọt ngào mê người.

Trong đầu một lóe ánh sáng, một cỗ nóng rực phun ra, Trình Phi Viễn nằm ở phía trên nhất thời im lìm bất động, chỉ còn lại thở dốc thật sâu.

“Anh đi ra ngoài!” Cảm nhận được vật của người khác vẫn giữ ở trong cơ thể cô, tựa hồ lại có dấu hiệu hồi phục, Tôn Đào Phi cuống quýt đẩy Trình Phi Viễn.

“Đừng động.” Trình Phi Viễn đè nén lại thân thể nhích tới nhích lui của Tôn Đào Phi, chậm rãi rút ra.

Mặc dù, Trình Phi Viễn đã nhận sai với cô. Có một số việc, cô có thể không so đo, nhưng có một số việc, cô tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Cũng không biết TV kêu đánh kêu giết này có cái gì hay mà xem.”

Mấy buổi tối này, chỉ cần Trình Phi Viễn vừa mở TV lên, Tôn Đào Phi sẽ không ngừng ở một bên oán trách.

Nói thật, cô là có một chút cố ý, nói cô hẹp hòi cũng tốt, mang thù cũng được, dù sao cô chính là muốn nói như vậy.

Trình Phi Viễn khẽ nghiêng người, trong ánh mắt thâm thúy thoáng qua một nụ cười sáng tỏ.

“Vợ, chẳng lẽ ngày đó anh chưa đủ hiểu biết sâu sắc, thúc đẩy em vẫn nhớ mãi không quên đến nay.” Uyển chuyển cười một tiếng, hần tuyệt đối không dám nói vợ mình mang thù, gia đình hài hòa là rất quan trọng.

“Có sao? Em chỉ nói thật mà thôi.” Tôn Đào Phi nhàn nhạt liếc mắt Trình Phi Viễn.

Trình Phi Viễn yên lặng không tiếng động quay đầu, không lời thôi nữa, phụ nữ thật là hẹp hòi. Nhắc nhở mọi người, phải tránh không nên đi trêu chọc.

Từ ngày Tôn Đào Phi đến, Trình Phi Viễn mở mắt có thể nhìn thấy vợ yêu, nhắm mắt cũng có thể nhìn thấy vợ yêu, sống thật thoải mái dễ chịu, nhiệt huyết sôi trào.

Đoàn binh lính số 323, cơ hồ tất cả mọi người đều phát hiện ra, đoàn trưởng bọn họ thật phần chấn, cả ngày tinh thần luôn sáng láng giống như hoa mào gà.

Lão đại của họ hưng phấn sôi trào. Mỗi ngày đều mạnh mẽ hành hạ bọn họ: đeo vật nặng chạy việt dã 7 dặm, hít đất 300 cái, huấn luyện tấn công v.v..., đa dạng chồng chất. Khiến ọi người khổ không thể tả, giận mà không dám nói gì.

Ai bảo lão đại của hần là đoàn trưởng đại nhân, hơn nữa còn cầm lá cờ “Giữ vững đoàn chủ bài phải giữ vững vĩnh viễn”.

Cuộc sống của Trình Phi Viễn càng ngày càng dễ chịu, rực rỡ tươi sáng. Mà cuộc sống của Tôn Đào Phi lại dần dần có chút khô héo.

Rảnh rỗi quá mức, hơn nữa đã sắp hai tháng, cô tự xưng là siêng năng, làm sao có thể chịu được.

Buổi tối, đoàn trưởng Trình ăn uống no đủ hài lòng ngồi trên ghế sa lon.

“Vợ, có phải ai khiến em không vui, nói ra, anh đi đánh hần.” Trình Phi Viễn vừa nói vừa đưa hai cánh tay vạm vỡ ra.

Tôn Đào Phi yên lặng thu bát đĩa vào phòng bếp. Bạo lực, cho là quả đấm có thể chinh phục tất cả sao, đồ thô lỗ.

“Trình Phi Viễn, anh nói em đi ra ngoài tìm việc làm có được không, ở nhà thật nhàm chán.”

Trình Phi Viễn nghe vậy, thân thể vốn lười biếng, nhất thời ngồi nghiêm chỉnh, cảnh giác mạnh.

“Vợ, em muốn tìm công việc kiểu gì?” Đi theo bên cạnh Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn vô cùng tích cực hỏi.

Tôn Đào Phi mờ mịt lắc đầu một cái, “Chưa nghĩ ra hình thức cụ thể, dù sao cũng là muốn tìm chút chuyện để làm, nếu không một ngày nào đó em sẽ buồn chết mất.”

Trình Phi Viễn liếc nhìn Tôn Đào Phi tựa hồ rất là khốn khổ, võ trán suy tư một lát. Đột nhiên ngẩng đầu lên, nhíu mày cười một tiếng, “Em nói anh mới nhớ, Lâm Văn đang cần giáo viên dạy tiểu học, em có thể đi xem một chút. Nơi đó gần nhà, hơn nữa Bàn Đình cũng có thể ở nhà trẻ bên cạnh.”

Trình Phi Viễn tận chức tận trách sắp xếp thỏa đáng nhất cho vợ mình. Quan trọng nhất là, hắn nghe nói Hằng Duệ cũng đang tìm người, lại có một sư huynh gương gương mắt hổ với vợ mình ở đó. Vì để ngừa ngộ nhỡ, hắn nên hạ thủ trước.

Từ đó có thể thấy được, đoàn trưởng Trình của chúng ta nhìn xa trông rộng, mưu tính sâu xa cỡ nào.

Tôn Đào Phi yên lặng nhìn chăm chú vào người đàn ông bên cạnh, ánh đèn trắng muốt chiếu vào khuôn mặt cương nghị của hắn, các đường nét trở nên nhu hòa hơn nhiều, nụ cười ở khóe miệng thật giống như cũng hiện lên ánh sáng tinh khiết.

Cô không ngờ hắn nói ra ý tưởng này, bên cạnh hắn, tất cả mọi chuyện đều có thể xảy ra, sắp xếp thỏa đáng như vậy, cô không thể nói mình không cảm động. Hơn nữa hiện tại, càng ngày cô càng phát hiện, trong lúc không nhận ra, cô giống như càng ngày càng lệ thuộc vào hắn. Nếu là trước kia, đây là chuyện cô khinh thường cỡ nào, nhưng hiện tại cô tựa hồ càng ngày càng dễ mặc cho chính mình lệ thuộc vào người đàn ông này.

“Thế nào, vợ, có phải phát hiện chồng em rất tuần tú không?” Đưa tay quơ quơ trước mặt Tôn Đào Phi tựa hồ đang sưng sờ, Trình Phi Viễn cười đến thật đặc ý.

“Em đang suy nghĩ, những lời anh nói thật rất được.” Lấy lại tinh thần, Tôn Đào Phi rất là nghiêm túc nói.

Đoàn trưởng Trình của chúng ta lập tức bị nội thương nặng, vợ, để em khen lời chồng em nói là tốt khó khăn vậy sao? Chẳng lẽ em không biết, ngôn ngữ hành động của em, chính là động lực lớn nhất của anh.

Ngồi yên trong chốc lát, Tôn Đào Phi phải đất đứng lên, cả Trình Phi Viễn bên cạnh cũng bị giật mình.

“Vợ, em làm gì đấy?”

“Em đi hỏi Lâm Văn một chút, cố vấn tin tức.”

Trình Phi Viễn cười khở chỉ chỉ đồng hồ treo trên tường, “Vợ, bây giờ đã sắp mười giờ rồi, em xác định muốn đi quấy nhiễu nhà hắn à. Anh dám cam đoan nhà Trịnh Khải khẳng định ngủ sớm rồi, sáng mai em đi là tốt nhất, hơn nữa ngày mai là chủ nhật.”

Trình Phi Viễn cười nhẹ nhàng nháy mắt mấy cái, đưa tay kéo Tôn Đào Phi, cười híp mắt nói, “Vợ, nghe lời chồng em nói, chính xác không sai, anh sẽ không hại em.”

“Anh buông tay, em muốn đi tắm.”

“Thật tốt, chúng ta cùng đi, anh cũng muốn tắm.” Bỏ qua ánh mắt tràn đầy ý lạnh của vợ mình, Trình Phi Viễn cực kỳ hưng phấn ôm Tôn Đào Phi, mang cô vào trong phòng tắm, nghĩ đến một màn hương diễm tươi đẹp, hắn liền huyết mạch căng phồng.

Bởi vì trong lòng có chuyện. Sáng sớm hôm sau, khi luồng ánh sáng đầu tiên chiếu vào, Tôn Đào Phi liền mở mắt.

Vuốt vuốt eo đau nhức, nhìn lại những dấu vết thâm không nở nhìn trên người, cô liền tức giận, đàn ông đều con mẹ nó chỉ vì phụ nữ gì cả.

Mở cửa phòng ngủ ra, Tôn Đào Phi liếc mắt liền nhìn thấy nồi cơm điện nhỏ để trên bàn ăn, một đĩa rau trộn dưa chuột giòn, rau xanh xào ngó sen và một ổ bánh bí đỏ vàng óng.

Mở nồi cơm điện, hương thơm xông vào mũi, cháo trứng muối thịt nạc nấu thật thơm ngon, khiến người ta thật muốn ăn.

Chợt, tầm mắt của cô bị tờ giấy nhấn lại một bên hấp dẫn.

Vợ!

Tối hôm qua làm em mệt rồi, anh làm cho em bữa sáng, em ăn ngon vào nhé.

Tôn Đào Phi không thể kìm được mà toét miệng, trong tròng mắt như nước ầm ầm gợn sóng. Sáng sớm bình thường lại tốt đẹp như vậy, bởi vì chút việc làm của người nào đó, nụ cười của cô cũng vô cùng chói mắt.

Bằng tốc độ nhanh nhất rửa mặt xong, Tôn Đào Phi bạch, bạch, bạch chạy về phòng ngủ. Vỗ nhẹ cái mũi nhỏ trắng hồng hào của con trai.

“Bàn Đỉnh, dậy nào, mặt trời lên cao rồi.”

Nó rất nhanh mở ra mắt to như nho đen, mệt mỏi nhìn mẹ một cái, lại nhắm hai mắt lại thật chặt.

Thấy thế, Tôn Đào Phi đành phải phần nộ rời đi, để nó tiếp tục ngủ nướng.

Dùng điểm tâm, Tôn Đào Phi ăn cực kỳ thư thái, vui vẻ. Cuối cùng, cho đến khi bụng thật sự là chống đỡ không được nữa, cô mới lưu luyến đặt đôi đũa trong tay xuống.

Sau khi dọn dẹp xong, Tôn Đào Phi liền lập tức sang gõ cửa nhà Lâm Văn.

“Lâm Văn, em nghe Phi Viễn nói, trường học của chị đang mời giáo viên.” Tôn Đào Phi không vòng tới vòng lui, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Lâm Văn cười ha ha, rất là vui vẻ nói, “Đúng vậy, em muốn tới làm à. Như vậy thật tốt quá, chúng ta có thể đi làm cùng nhau.”

“Em chờ một chút!” Để lại Tôn Đào Phi ngoài cửa, Lâm Văn vội vàng vào trong. Không bao lâu sau liền ôm ra không ít tài liệu, “Đây là một chút tài liệu chị tổng kết ra, em có thể xem một chút, hy vọng có ích đối với em.”

“Cám ơn chị.” Tôn Đào Phi cảm kích không lời nào có thể miêu tả nói được.

Không ở lại lâu, Tôn Đào Phi nhanh chóng trở về nhà, dù sao thằng nhóc Bàn Đỉnh ở nhà một mình, cô cũng không dám ở lâu bên ngoài.

Về đến nhà, Tôn Đào Phi liền mở những tư liệu kia ra, tỉ mỉ đọc, không thể không nói Lâm Văn thật là một giáo viên tốt rất có trách nhiệm. Từ những tâm đắc phong phú này, có thể nhìn ra kỹ xảo làm sao giao tiếp với đám con nít, làm sao nâng cao thành tích của bọn nhỏ nhanh hơn.

Chuẩn bị tất cả thỏa đáng. Ba ngày sau, vào một buổi trưa ánh mặt trời sáng sủa, Tôn Đào Phi đến trường tiểu học gần đó trong thành phố W, tiến hành phỏng vấn trong vòng nửa giờ.

Quá trình phỏng vấn rất thuận lợi, mặc dù thầy chủ nhiệm bảo cô chờ kết quả ba ngày. Nhưng cô có lòng tin, tỷ lệ mình lấy được công việc này rất lớn.

Nghĩ đến Bàn Đỉnh nhỏ như vậy đã bị đưa vào nhà trẻ, lòng của Tôn Đào Phi liền ần ần đau, cũng làm cho cô có chút đắn đo khi tìm việc.

“Phi Viễn, anh nghĩ em có nên đi làm không. Em nghĩ tới Bàn Đỉnh nhỏ vậy đã bị đưa đi nhà trẻ, liền cảm thấy người mẹ như mình thật vô trách nhiệm.”

Từ phòng tắm bước ra, Tôn Đào Phi lay mái tóc vẫn còn nhỏ nước, có vẻ cực kỳ phiền não, tâm thần bất định.

Trình Phi Viễn khẽ cười rút khăn lông trong tay Tôn Đào Phi, tỉ mỉ lau tóc giúp cô. Tóc của vợ hắn thật đúng là đẹp, giống như là rèn từ sắt đen thượng hạng, khiến hắn sờ mãi không chán, yêu thích không buông tay.

“Quan điểm cá nhân của anh cũng không đồng ý em đi tìm việc nhanh như vậy, giống như lời em nói, Bàn Đỉnh còn nhỏ như vậy, cần em chăm sóc. Còn có, em chỉ mới đến đây hai tháng, anh muốn em chơi nhiều hơn. Quan trọng là, anh sẽ nhớ em nha!” Giống như là để chứng minh tình cảm của mình đối với vợ, Trình Phi Viễn vội vàng hôn một cái lên mặt trái xoan của Tôn Đào Phi.

“Ba hoa.” Tôn Đào Phi tức giận nhìn hắn, đường cong khóe miệng lại càng kéo lên.

“Nếu không, em làm lại công việc ban đầu của em, mở lại cửa hàng bánh ngọt, em làm bà chủ, thời gian cũng sẽ tự do hơn.”

“Nhưng, không phải đã nói, ba muốn điều anh về thành phố A sao?”

Trình Phi Viễn dừng lại động tác trong tay, dương dương đắc ý cười hắc hắc, “Anh đã bàn tốt với ba, cho anh thêm ba năm.”

Bỗng chốc, kéo lại khăn lông từ trong tay Trình Phi Viễn, Tôn Đào Phi liền vội vàng xông về phía thư phòng, “Em phải đi tìm tiệm.”

Trình Phi Viễn dở khóc dở cười lắc đầu, đi theo bóng lưng hấp tấp của Tôn Đào Phi, chậm rãi thông thả vào thư phòng.

Ba ngày sau, trường học quả nhiên gọi điện thoại tới cho Tôn Đào Phi, bảo cô đi làm. Cô liền uyển chuyển chối từ công việc này. Cùng lúc đó, cô đã tìm được tiệm bánh mới, chỉ chờ công nhân sửa chữa đến, sẽ tiến hành sửa chữa tiệm bánh.

“Phi Phi, đến phi trường đón mọi người đi!” Nhận được điện thoại mẹ chồng gọi tới, là một ngày trước Tết Trùng Cửu (mùng 9 tháng 9), khi đó tiệm bánh đã sửa chữa được hai ngày rồi.

Sững sờ hồi lâu, Tôn Đào Phi cầm điện thoại di động, ví tiền, ôm lấy con trai liền vội vã đến phi trường. Có phát hiện ra, các cụ dường như cũng rất thích chạy đến thành phố W.

Ở đại sảnh phi trường, nhìn tất cả mọi người giống như đoàn du lịch, Tôn Đào Phi hoàn toàn ngây ngẩn.

Ông nội bà nội, bố chồng mẹ chồng, Thái hậu nhà cô, lão Tôn tiên sinh, anh hai chị hai, Trình Đóa Đóa, cùng với chị họ và tiểu hoàng tử nhà chị ấy, đây là cả nhà vui vẻ tổng động viên sao?

“Vui không, Phi Phi.” Mẹ chồng tiến lên cho cô một cái ôm mạnh, siết cô thiếu chút nữa không thở nổi.

Dưới tầm mắt mọi người, Tôn Đào Phi cười khan gật đầu một cái, đúng là thật “Rất vui ạ”.

“Mẹ và cha con tới thăm các con một chút, thuận tiện tới thăm tiểu tử thú vị Tôn Hải Dương. Vừa lúc mẹ chồng con đi qua, chúng ta liền cùng nhau tới.” Thái Hậu nhà cô vẫn mạnh mẽ mười phần, đại khái hiểu được Thái hậu nhà cô đang nói mục đích chuyến đi này với cô.

“Phi Phi, chị và anh hai em vừa vặn có thời gian rảnh rỗi, lại nói Phi Viễn tới thành phố W lâu như vậy, hai anh chị cũng chưa từng tới, nhân cơ hội này, chị cũng muốn cùng anh hai em tới xem một chút.” Chu Du Thanh cười khanh khách ôn tồn nói.

“Phi Phi, lần trước mẹ nói nhớ con, hôm nay liền tới thăm con với ba con, có phải rất tốt không.” Vương Cẩm Ngôn làm nũng với Tôn Đào Phi, giống như một đứa bé.

“Thím nhỏ, Đóa Đóa rất nhớ thím, cũng nhớ bánh ngọt thím làm.” tiểu công chúa Trình Đóa Đóa dựa vào chân Chu Du Thanh, nửa câu sau nói ngập ngừng vô cùng.

Tôn Đào Phi không biết nên khóc hay cười, sờ sờ đầu cô bé, “Nhưng hiện tại thím nhỏ chắc không thể làm bánh ngọt được.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn rực rỡ của Trình Đóa Đóa trong nháy mắt tối đi, rất nhanh lại sáng chói lợi như lúc ban đầu, ngẩng đầu, ngọt ngào nói với Tôn Đào Phi, “Thật ra thì cháu nhớ thím nhỏ nhất, không có bánh ngọt cũng không sao. Chỉ cần là đồ của thím nhỏ, Đóa Đóa đều thích.”

Nụ cười trên mặt Tôn Đào Phi càng thêm rực rỡ, thật là một cô gái nhỏ biết lấy lòng người khác.

“Cháu cũng vậy, cháu cũng thế.” Tiểu Vương Tử không cam lòng rơi ở phía sau, chen đến cạnh chân Tôn Đào Phi.

Tôn Đào Phi sờ sờ tiểu cô nương, siết chặt tiểu vương tử, cười nói, “Tốt lắm, tốt lắm, thím biết các cháu đều là đứa bé ngoan, thím cũng thích các cháu nhất, chúng ta nhanh chóng về nhà đi!”

Vì vậy, một nhóm chừng mười miệng ăn, vậy ba chiếc xe taxi, hùng dũng chạy thẳng tới quân khu.

Sắp xếp ọi người xong, Tôn Đào Phi liền ngựa không ngừng vó gọi điện thoại cho Trình Phi Viễn, nhắn hẩn cho Mạc Tiểu Kỳ tới. Dù sao trong nhà lập tức có hơn mười miệng ăn, thứ cô muốn mua thật sự không ít.

“Chị dâu, đoàn trưởng em nói rồi, có chuyện gì chị cứ việc phân phó. Mạc Tiểu Kỳ em lên núi đao, xuống vạc dầu, quyết không chối từ.” Vừa thấy Tôn Đào Phi, Mạc Tiểu Kỳ không còn xấu hổ như trước, cười hì hì ba hoa với cô. Bộ dạng nóng ruột vội vã của đoàn trưởng vừa rồi, hẩn thật cảm thấy buồn cười. Hẩn càng ngày càng phát hiện ra, kể từ sau khi đoàn trưởng cưới vợ, càng ngày càng hơn hở ra mặt. Làm gì còn bộ dáng đáng sợ trước kia.

Tôn Đào Phi vỗ vỗ vai Mạc Tiểu Kỳ như một đồng chí tốt, “Yên tâm, chị sẽ không khách khí. Nhưng vẫn phải nói tiếng cảm ơn.”

Vừa đến siêu thị, Tôn Đào Phi liền vội vã đi vào, bắt đầu điên cuồng mua, chất đầy hai shopping cart mới chịu bỏ qua.

Trình Phi Viễn thông qua điện thoại của vợ mình, biết hôm nay người trong nhà tới, cơ hồ đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Thế nhưng, khi nhìn thấy phòng khách nhà mình bị chiếm đầy, hẩn vẫn giật mình. Trước kia, sao hẩn không phát hiện mọi người chạy đến thành phố W lại vui vẻ siêng năng như vậy. Không thể không nói mị lực của vợ hẩn thật lớn đó.

Lên tiếng chào hỏi từng người, Trình Phi Viễn thừa dịp mọi người không chú ý, lặng lẽ chạy vào phòng bếp.

Tôn Đào Phi đang quơ múa cái thìa, loay hoay trước bếp, mồ hôi nóng chảy ròng.

Đáy lòng Trình Phi Viễn có chút xót xa, lại tràn đầy tràn đầy ảm áp, cảm động. Hẩn nghĩ có lẽ là đời trước hẩn làm quá nhiều chuyện tốt, cho nên mới có thể lấy được vợ tốt như vậy. Hẩn thật may mắn vì người kết hôn cùng với hẩn chính là cô gái trước mắt.

Hẩn cũng hối hận, hối hận tại sao, không thể trong năm tháng khi lần đầu tiên gặp cô, tin tưởng trong lòng nhất định sẽ không chứa người khác, chỉ có cô.

“Phi Phi, vất vả cho em rồi!” Từ sau lưng Tôn Đào Phi nhẹ ôm lấy eo cô, giọng trầm thấp của Trình Phi Viễn tràn đầy tình cảm. Tuy trên người cô tản mát ra mùi dầu khói nhàn nhạt, nhưng hẩn cũng không cảm thấy khó ngửi, ngược lại còn thấy mê lòng người.

Tôn Đào Phi tất nhiên không biết những suy nghĩ trong lòng Trình Phi Viễn, vô tình vỗ tay của hẩn, “Mau buông tay, nếu không đậu hũ sẽ bị nhừ.”

“Nhừ thì nhừ, để cho bọn họ ăn nhừ đi.” Trình Phi Viễn đùa bốn lười nhác không chịu buông tay, hẩn còn chưa ôm đủ, sao có thể nhanh buông tay như vậy.

Tôn Đào Phi bắt đầu dĩ thử dài, người này lại bắt đầu linh tinh rồi.

“Vậy anh giúp em xử lý con cá đó đi, em muốn làm cá trụng nước sôi, sắp không kịp rồi.” Tôn Đào Phi không ôm bất cứ hy vọng nào, thuận miệng nói.

Vậy mà, Trình Phi Viễn lại rất nghe lời buông tay ra, cởi áo khoác quân trang xuống, vén tay áo lên, bắt đầu thuần thục cắt cá rọc xương.

Vương Cẩn Ngôn rón ra rón rén tựa vào cửa phòng bếp, nhìn đôi vợ chồng son đang phối hợp ăn ý trong phòng bếp, trên khuôn mặt được chăm sóc tốt tràn đầy nụ cười nồng đậm không che giấu được, xem hai bọn họ ân ái, người làm mẹ như bà cũng yên lòng. Nhớ ngày đó là bà làm chủ bắt con trai cưới người vợ này, bây giờ nhìn con trai đau lòng lo lắng cho cô con dâu này, tất cả lo âu ban đầu của bà cũng có thể tan biến hết.

Đại khái là bởi vì có Trình Phi Viễn giúp một tay, thức ăn làm rất nhanh.

“Phi Viễn, anh đi ra ngoài gọi mọi người chuẩn bị ăn cơm.” Lau mồ hôi rịn trên trán, Tôn Đào Phi nhẹ nói.

“Yes Sir, thuận tiện anh sẽ bày bàn ra. Em vất vả rồi, vợ yêu.” Trước khi đi, Trình Phi Viễn vẫn không quên trộm hôn lên mặt đẹp hồng hào của Tôn Đào Phi một cái.

Tôn Đào Phi lập tức vỗ nhẹ lên hông của hẩn, “Không nghiêm chỉnh, mọi người đang ở phòng khách đó.”

“Ồ trong phòng khách thì thế nào, anh hôn vợ mình, có cái gì mà phải che giấu.” Trình Phi Viễn lại bắt đầu lập trình ăn vạ của hắn.

Tôn Đào Phi thấy hắn lại bắt đầu, vội đẩy đẩy hắn ra, “Tốt lắm, anh mau qua đó đi, đi mở tiệc.”

“Phi Phi, em vất vả rồi.” Chu Du Thanh vừa bưng món ăn mới được làm xong ra ngoài, vừa cười nhẹ nhàng nói.

Tôn Đào Phi khẽ mỉm cười, “Không sao, việc em nên làm mà.”

“Ồ, Phi Phi những thức ăn này đều là em làm sao, thật thần kì. Du Thanh biết nấu ăn thì cũng thôi đi, hiện tại em cũng biết làm, thật là làm cho chị tự ti mặc cảm nha.” Trong giọng nói ngạc nhiên của chị họ còn mang theo chút ghen tị.

Tôn Đào Phi biết vị Đường tử này mọi mặt đều rất ưu tú, nhưng chuyện nấu ăn lại không biết gì, đây chính là khuyết điểm lớn nhất của chị ấy.

“Chị họ, món ăn của em nhìn thì đẹp nhưng ăn không ngon, lại nói, em trừ những thứ này, những thứ khác em đều không biết.”

“Phi Phi, tối nay ông nội bà nội qua đêm ở chỗ các con, còn chúng ta đã đặt xong khách sạn rồi.” Trong bữa cơm, ba chồng liền sắp xếp vấn đề chỗ ở của mọi người.

“Chính là khách sạn mẹ và mẹ con ở lần trước, rất gần nhà các con.” Mẹ chồng lập tức theo sát ba chồng bổ sung phía sau, thanh âm vui sướng lộ ra nhẹ nhàng tranh công, giống như cũng bởi vì công lao trước đó bà đã ở khách sạn này, mọi người mới có thể tìm được chỗ ở nhanh như vậy.

Đối với sự sắp xếp của ba chồng, dĩ nhiên là không có ai phản đối, lại nói, ông nội bà nội tuổi đã cao, không nên mệt nhọc đi xa.

“Phi Phi, ba nghe ba con nói, mì con kéo rất ngon, hưởng tận chân truyền của ông ấy. Không biết ngày mai, chúng ta có thể nếm thử tài nấu nướng của con không?” Nhận được nụ cười ầm áp như hồ ly của ba chồng mình, Tôn Đào Phi chỉ cảm thấy da đầu tê dại, sao cô có cảm giác bị tính kế nhỉ.

“Nếu ba muốn ăn, vậy con cũng chỉ có thể bêu xấu.” Thật ra thì cô đúng là đã học tám chín phần mười tay nghề của lão Tôn nhà mình. Ban đầu đồng chí Tôn Hải Dương cũng bối vì chuyện này, hỏi ba mẹ mình tại sao muốn hắn thừa kế gia nghiệp, mà không phải con gái như cô. Lúc ấy lão Tôn tiên sinh nhà cô liền cả giận, hét lớn, con gái của Tôn Ái Quốc ông không nên chịu nỗi khổ này, thừa kế gia nghiệp là chức trách của con trai như hắn, không thể trốn tránh. Đồng thời cũng tỏ rõ, cổ phần của cửa hàng trong nhà, cô chiếm bốn phần, cho Trình Hải Dương sáu phần, là phí vất vả hắn xử lý sản nghiệp. Lời tuy nói như thế, nhưng khi cô lấy chồng thì đồ cưới ba mẹ cho đã vượt xa một phần cổ phần. Cho nên làm một người con gái, cô rất là may mắn khi mình được sinh ra trong một gia đình có ba mẹ thương yêu cô như vậy.

Bây giờ nhìn lại trời cao cũng rất ưu ái Tôn Đào Phi cô, không chỉ cho cô ba mẹ tốt, còn cho cô nhà chồng tốt vậy. Cho nên bất luận nói từ phương diện nào cô đều là một cô gái may mắn và hạnh phúc.

“Phi Viễn, ngày mai anh gọi Hải Dương và Thành Phi về nhà ăn cơm. Lại nói, Chu Thành Phi là em trai chị dâu, sao tới bây giờ anh cũng không nói với em.”

“Vợ, em cũng không hỏi anh mà.” Trình Phi Viễn đáp vòng quanh, động tác giúp Tôn Đào càng êm ái.

Tôn Đào Phi âm thầm liếc mắt, nói xạo. Bất quá cô cũng không so đo với hắn, cô còn phải tính toán tính toán ngày mai phải chuẩn bị bao nhiêu thứ đây?

38. Chương 38 : Xin Chào, Chung Tình...

Sáng sớm ngày hôm sau, thừa dịp ông và bà nội ra ngoài đi dạo, Tôn Đào Phi kéo Trình Phi Viễn còn đang ngủ trên giường dậy, chạy thẳng tới siêu thị gần đó, tiến hành càn quét lần nữa.

“Vợ, có muốn anh giúp một tay không?” Trình Phi Viễn lặng lẽ đứng ở sau lưng Tôn Đào Phi, nhìn bóng dáng bận rộn của cô, cười hì hì chà xát tay. Dù sao hắn cũng là một người nấu mì ngon, trước kia trong quân doanh, mùa xuân hàng năm làm hoành thánh, không ai có thể làm ra hoành thánh ngon hơn hắn.

Bây giờ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của vợ mình bởi vì cố hết sức mà đã thẫm ra một tầng mồ hôi mỏng, đoàn trưởng Trình của chúng ta thấy đau lòng vô cùng. Vì vậy liền có cuộc đối thoại vừa rồi.

Tôn Đào Phi dừng động tác trong tay lại, đã lâu chưa làm, không quen tay rồi, hôm nay làm có chút khó khăn, mới một lát mà cô đã cảm thấy cánh tay có dấu hiệu mệt mỏi đau nhức.

“Anh biết làm cái này?” Tôn Đào Phi nhú mày. Hôm nay, người đàn ông ở trước mắt không mặc quân trang, chỉ mặc quần áo bình thường ở nhà, nhẹ nhàng khoan khoái, con người đen như nước sơn rạng rỡ phát ra ánh sáng nhàn nhạt, đẹp không nói ra được.

Tôn Đào Phi mở mắt, khuôn mặt lúc đầu thẫm ra mồ hôi mỏng giờ lại tăng thêm một tầng hồng. Thầm hận mình càng ngày càng dễ dàng bị mê hoặc.

Trình Phi Viễn làm sao biết những suy nghĩ trong lòng vợ mình. Chỉ cảm thấy mình hoàn toàn bị hình ảnh trước mắt mê hoặc.

Tôn Đào Phi hơi ngẩng mặt,, lông mi như cánh quạt nhỏ dài mà cong lên, mũi thon đỉnh trực mượt mà, môi trái tim cong cong, nửa là quyến rũ, nửa là trong sáng, thần bí mà mê người.

Cửa thật giống như có cái gì chợt lóe lên, Trình Phi Viễn nhảy bèn xoay người, lập tức nhìn thấy đôi mắt nhỏ lạnh lợi cùng với bóng dáng lấp ló của bà nội ở trong phòng khách.

Khẽ mỉm cười, Trình Phi Viễn cũng không để ý quá nhiều, nhà bọn họ thương con dâu thì đã nhìn quen lắm rồi, tập mãi cũng thành thói quen. Nếu bọn họ không thương con dâu, mới gọi là chuyện lạ.

Vén tay áo lên, Trình Phi Viễn nhẹ nhàng đến bên cạnh Tôn Đào Phi.

“Anh nhào bột mì đi, em tới phụ anh,”

Tôn Đào Phi nhìn nhìn bàn tay dính bột mì của mình, lại nhìn Trình Phi Viễn đã bắt đầu tư thế nhào bột thuần thực, nhất thời giật mình.

Nhào bột mì là một chuyện vừa phí sức lại công phu, hơn nữa còn phải có kỹ xảo. Nhất là kéo mì, mì có được hay không cực kỳ quan trọng. Hắn chủ động làm chuyện này thay cô, không thể nghi ngờ là giúp cô rất nhiều.

Trong lòng Tôn Đào Phi giống như có thứ gì đó ào ào lấp đầy. Không ngờ, những việc đoàn trưởng Trình nhà cô biết thật đúng là không ít. Thì ra người có trái tim nhìn qua hơi hợt này, cũng cất giấu nhiều sự chu đáo tỉ mỉ như vậy.

Chậm chạp từ từ đi tới trước vòi nước, Tôn Đào Phi từng chút từng chút, tỉ mỉ rửa đi bột mì dính trên ngón tay, giữa ngón tay, cho đến khi nó sạch sẽ trắng nõn như lúc ban đầu.

“Tới đây, giúp anh thêm nước, bột mì hơi khô rồi.” Trình Phi Viễn ở một bên kêu lên.

Tôn Đào Phi vội vàng lau tay, cho thêm chút nước vào trong.

“Em đừng đi, nói không chừng đợi lát nữa còn cần.” Trong lòng Trình Phi Viễn vui rạo rức. Hắn thật bội phục mình trí dũng song toàn, chỉ một câu nói đã có thể khiến vợ mình một bước cũng không rời, luôn đứng ở bên cạnh mình.

Nếu đến cổ đại, động tác bây giờ của hắn không phải nhào bột mì, mà là luyện chữ vẽ tranh, tình cảnh như thế chắc cũng coi là hồng tự thiên hương (chỉ thư sinh trẻ tuổi có nữ tử xinh đẹp ở bên khi học tập).

Trình Phi Viễn tự nhận là giỏi che giấu tâm tư, tuy nhiên, nụ cười ở khóe mắt và đuôi mày, làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của Tôn Đào Phi.

Tôn Đào Phi dĩ nhiên không biết những suy nghĩ phức tạp trong lòng hắn, nhưng đại khái cũng đoán được một hai phần. Bởi vì người này thường hay có những ý tưởng rất ngây thơ, nông cạn.

Màu da như đồng, nổi lên gân xanh, làm bột mì trong tay hắn càng thêm trắng, màu sắc càng thêm nổi bật rõ ràng.

Hai loại màu sắc hết sức đối lập nhau này lại làm cho Tôn Đào Phi đứng ở nơi đó nhìn si ngốc.

Trình Phi Viễn hơi cúi đầu, làm nổi bật sự chuyên tâm, ánh mắt thâm thúy có lực. Thì ra, đây chính là đáng vẻ hắn lúc chuyên chú làm việc.

Khóe miệng Tôn Đào Phi không không chế được mà nhếch lên.

Lúc hắn ở trước mặt cô, đa số đều giống như đứa trẻ, nhưng Mạc Tiểu Kỳ lại không chỉ nhắc tới trước mặt cô một lần, trước kia, đoàn trưởng Trình nghiêm túc lạnh lùng cỡ nào.

Cô nhớ từng có câu nói, mỗi người đàn ông đều có một mặt trẻ con, nhưng chỉ có trước mặt người hắn yêu sâu đậm, nó mới có thể hoàn toàn bộc lộ rõ. Là biến đổi ngầm của cô ảnh hưởng đến hắn, hay là bản tính hắn vốn đã như thế, cô đều không biết. Cô hi vọng, Tôn Đào Phi cô đối với Trình Phi Viễn chính là được như câu nói đó.

Khe khẽ tựa đầu vào bả vai rộng lớn của hắn, Tôn Đào Phi dịu dàng kêu lên, “Trình Phi Viễn.”

“Sao vậy?” Trình Phi Viễn cơ hồ lập tức cúi đầu, môi khẽ cong lên. Đối với ánh mắt sáng rõ của vợ mình, hắn đã cảm nhận được từ đầu đến cuối, thật là làm cho tâm can hắn thấy sung sướng.

Tôn Đào Phi nhất thời yên lặng, thật ra thì cô chỉ chợt muốn kêu tên của hắn. Nếu như có một ngày giữa bọn họ kết thúc, cô sợ, mình không thể như lúc ban đầu, không bỏ được, cũng không thể thoải mái buông tay người đàn ông này.

Cô muốn người đàn ông này hoàn toàn là của mình, mặc dù bây giờ tình cảm của họ tiến triển rất tốt đẹp, hắn cũng là một nửa kia hợp pháp của cô. Nhưng, lòng cô lại tham hơn chút, cô muốn, dù là thân thể hay trái tim của người đàn ông này, từ trong tới ngoài, hắn mỗi một chút, mỗi một điểm, đều chỉ thuộc về một mình Tôn Đào Phi cô. Bùi Hân, Vương Hân, Lý Hân gì đó, tất cả đều đứng qua một bên cho cô. Trình Phi Viễn! Hắn là người đàn ông chỉ thuộc về Tôn Đào Phi cô.

“Trình Phi Viễn.” Tôn Đào Phi lại gọi một tiếng.

Trình Phi Viễn kinh ngạc quay đầu, dựa vào trực giác nhạy cảm của hắn, hắn phát hiện hôm nay vợ hắn giống như có chút kì lạ. Ánh mắt quét qua vẻ u sầu của vợ mình. Trình Phi Viễn hơi buồn bực, vợ hắn làm sao vậy.

“Em có từng nói, anh thật đẹp trai hay không?!” Tôn Đào Phi khẽ vuốt ve cái cằm cạo trơn bóng, lại vẫn có chút gai tay của Trình Phi Viễn, dịu dàng nói.

Miệng Trình Phi Viễn nhanh chóng toét đến mang tai, chút rối rắm lúc đầu cũng tan thành mây khói. Đáy lòng lại muốn lệ rơi đầy mặt, vợ hắn có thể nói những lời này, đối với hắn mà nói thật là không dễ dàng.

“Hơn nữa em cũng thật thích anh!” Trình Phi Viễn hồn còn chưa trở về, Tôn Đào Phi lại cho hắn thêm một kích nặng nề.

Khóe miệng vừa mới kéo cao của Trình Phi Viễn nhất thời cứng lại, trong đầu chợt lóe sáng, sau đó liền mừng vui rạo rực, tâm trạng như dấy lên pháo vui sướng, pháo hoa, mỗi đóa lại đẹp hơn, mỗi đóa lại xinh hơn, mỗi đóa lại càng vui mừng hơn.

Kèm theo vô tận vui sướng, đoàn trưởng Trình của chúng ta liền vội vàng muốn quay đầu, thu hết bộ dáng giờ phút này của vợ mình vào mắt, đợi tương lai tỉ mỉ thưởng thức lại.

Ai ngờ, hắn vừa động bả vai, liền bị Tôn Đào Phi đe dọa, “Không cho phép quay đầu lại. Từ hôm nay trở đi, không, bất kể là bây giờ hay là tương lai, Trình Phi Viễn anh đều chỉ có thể là người đàn ông của Tôn Đào Phi em. Không cho phép quyến rũ cô gái khác, cũng không thể bị cô gái khác dụ dỗ. Nếu không, em liền gặp thân giết thân, gặp phạt giết phạt, sau đó sẽ ướp anh.”

Cả người Trình Phi Viễn nhất thời co rúm lại, vợ, em có phải hơi độc ác không.

Tôn Đào Phi khẽ mỉm cười, thu hết các loại vẽ mặt biến hoá của Trình Phi Viễn vào mắt. Ẩn xuống một nụ hôn nhẹ nóng bỏng lên khóe miệng toét ra của Trình Phi Viễn. Rồi sau đó mang theo một áng mây màu đỏ, nhẹ nhàng rời khỏi phòng bếp. Chỉ còn lại chỉ Trình Phi Viễn ngây ngốc.

“Phi Phi, mặt của cháu sao hồng như vậy?” Cặp mắt bà nội quét một vòng trên mặt Tôn Đào Phi giống như radar, cuối cùng, cười híp mắt, cao giọng nói.

Tôn Đào Phi theo bản năng sờ sờ mặt, cảm giác nhiệt độ trên mặt tăng một tầng, cho dù cô tự xưng là da mặt dày, không phải là tiểu bạch, nhưng cô vẫn không được mà ngượng ngùng, cuối cùng chỉ có thể trốn tránh.

“Có thể là không khí trong phòng bếp không lưu thông tạo thành.” Tôn Đào Phi thuận miệng qua loa, không biết rằng, cô lấy cớ này càng làm cho người ta có thêm ý nghĩ kỳ quái, là cái gì tạo thành không khí không lưu thông đây?

Bà nội gật đầu một cái, cười híp mắt, lại quét mắt mấy vòng trên mặt cô. Rồi sau đó vui sướng hài lòng đi đến tìm bạn già của mình. Về phần sẽ nói nội dung gì cũng không biết à! Hắc hắc!

Tiếng nói chuyện không coi là nhỏ của hai người, dĩ nhiên là kinh động Trình Phi Viễn trong phòng bếp. Nhẹ nhàng vuốt ve khóe miệng, nếu như không phải là phía trên còn lưu lại chút hơi ấm, hẳn thật sẽ cho rằng, tất cả những gì vừa rồi hẳn trải qua chỉ là một giấc mộng đẹp.

Vừa rồi, vợ hẳn đã thổ lộ với hẳn! Suy nghĩ một chút, đoàn trưởng Trình cảm thấy mình như đang được đặt trong đám mây, đẹp đến không chân thực.

Tuy nhiên, phải mau hoàn thành nhiệm vụ trước mắt, hẳn là người đàn ông tốt yêu vợ mà.

Tiếng gõ cửa cộc cộc, cộc cộc, cắt đứt suy nghĩ mông lung của Tôn Đào Phi.

Mở cửa, phòng khách vốn còn trống nay đã lại đầy kín người.

“Nhanh lên một chút, mở tiệc nào.” Mẹ chồng chỉ vào cái bàn trong góc, lớn tiếng sai khiến anh hai, trên mặt tràn đầy ý không thể chờ đợi.

Lúc này Tôn Đào Phi mới phát hiện ra trong tay ba chồng mình đang nâng một bộ mặt chược.

Khóe miệng rụt rụt, Tôn Đào Phi đuổi theo sát giúp một tay.

Mặt chược cũng là đồ dùng du lịch gia đình chuẩn bị.

“Đây là chúng ta mới vừa mua ở trên đường.” Không cần Tôn Đào Phi hỏi, mẹ chồng đã chủ động nói ra lai lịch bộ mặt chược này.

Bà nội, mẹ chồng, Thái hậu mình, anh hai, những người không ngu ngốc được ba vị nữ sĩ nhất trí lựa chọn.

Tôn Đào Phi nhìn, ông cụ bên cạnh bà nội, ba chồng bên cạnh mẹ chồng, lão Tôn tiên sinh bên cạnh Thái hậu mình, nhìn lại chị họ bị sáu ánh mắt trừng đi bên cạnh anh hai. Tình trạng này, áp bách trắng trợn, coi như là một loại đưa tiễn biến dạng thôi.

“Phi Phi, đợi lát nữa, chị giúp em làm việc.” Chu Du Thanh lúi kúi kéo Tôn Đào Phi mang theo ba đứa trẻ ngồi chơi ở trên ghế sofa bên cạnh.

Tôn Đào Phi xin lỗi vô đầu, “Chị dâu, trợ thủ em không dám, chẳng qua là bữa trưa cầu xin chị á.” Mất nhìn chăm chăm Chu Du Thanh, chỉ sợ cô không đồng ý.

Chu Du Thanh khẽ cười gật đầu.

Tôn Đào Phi vỗ vỗ cái mông Bàn Đình đang bò đến cạnh chân cô. Tối ngày hôm qua nó chỉ quần lấy muốn chơi đùa với chị, bây giờ, lại nhìn bộ dáng nó phần chấn lặn lên xuống ghế sofa, chứng tỏ tối hôm qua được chơi rất sung sướng.

Tôn Đào Phi buồn bực nghĩ, tại sao nhà khác có con càng nuôi càng thích ở nhà, nhà cô lại càng nuôi càng muốn ra ngoài.

“Em không biết, ngày hôm qua ba đứa trẻ này chơi điên cuồng đến hơn nửa đêm, Đóa Đóa nói muốn chơi giả trang con nít. Hai đứa nhóc kia trang điểm cho Bàn Đình, ngay cả son môi của chị cũng bị chúng cầm đi, sáng nay mới phát hiện ra.” Khóe miệng ấm áp của Chu Du Thanh hiện ra một nụ cười.

“Da bọn nhóc giờ thật dày, mới nói Bàn Đình thôi.” Chỉ chỉ thùng nhựa góc tường, Tôn Đào Phi lại tiếp tục nói, “Kể từ khi có cái này, ngày ngày chỉ cần thừa dịp em không chú ý, nó liền muốn chạy ra ngoài, thấy hạt cát còn thân hơn thấy mẹ như em.” Trong giọng nói rõ ràng mang theo buồn bực cùng oán trách trắng trợn.

Chu Du Thanh khẽ cười vỗ vỗ tay Tôn Đào Phi, “Ban đầu chị cũng như vậy. Có thời gian, Đóa Đóa đặc biệt mê thích nhiều loại búp bê ba nó mua cho nó. Khi đó chị cũng bị bỏ rơi một hồi, cũng bảo anh hai em không mua thêm cho nó nữa. Dần dần chị mới nghĩ thông suốt, bọn nhỏ có thể giới của mình, chúng ta làm cha mẹ chỉ có thể ở bên cạnh lớn lên cùng với chúng, hơn nữa, bọn nhỏ cũng không phải là không yêu chúng ta.”

Tôn Đào Phi vội gạt đầu, lời nói này rất có lí, xem ra cô nên học hỏi kinh nghiệm nhiều từ chị dâu.

“Vợ!” Trình Phi Viễn từ phòng bếp thò đầu ra, cười nhẹ nhàng nhìn thẳng Tôn Đào Phi.

39. Chương 39 : Xin Chào, Thương Yêu...

Cho dù vẫn có chút ngượng ngùng, Tôn Đào Phi vẫn nhắm mắt miễn cưỡng vào phòng bếp.

“Sao mặt bình thường rồi.” Từ khi bước vào phòng bếp, ánh mắt của Tôn Đào Phi liền bắt đầu tránh trái tránh phải, chính là không chịu nhìn thẳng vào mắt Trình Phi Viễn.

Trình Phi Viễn nhíu mày, vợ mình lại xấu hổ, đành tha cho cô một lần. Dù sao hiện tại cũng sẽ bị nhiều người nhìn, dù sao đêm dài đằng đẵng, hắc hắc, hắc có thời gian.

“Tốt lắm, còn có chuyện gì sao?”

Tôn Đào Phi vội vàng khoát khoát tay, “Không cần, phần còn lại em tự mình làm được. Em đã nhờ chị dâu tới giúp một tay, anh đi ra ngoài với mẹ đi.” Nếu hắn vẫn tiếp tục ở đây, cô dám cam đoan hôm nay tất cả thức ăn nướng, không cần mở lò, trực tiếp đặt ở trên mặt cô nướng liền OK.

Đưa mắt nhìn Trình Phi Viễn rời đi, Tôn Đào Phi mới bắt đầu bóc cắt tỏi ở trong phòng bếp, điều chế hương liệu. Không lâu sau, Chu Du Thanh liền tự nhiên đi tới như gió mát.

“Phi Phi, hôm nay em chuẩn bị làm những món ăn gì?”

Tôn Đào Phi thả hành lá trong tay ra, đưa thực đơn đã nghĩ trước đó cho Chu Du Thanh.

“Làm phiền chị, chị dâu.”

Chu Du Thanh cười cười, “Đừng khách khí như vậy, chúng ta là người một nhà mà.”

“Aizz, Phi Viễn, tiểu tử thú vị này, không thể cứ đưa bài ẹ vợ cháu.” Ông nội hù dọa Phi Viễn mới vào.

“Không cho phép mấy người nháy mắt ra dẫu, muốn lừa gạt ông cụ tôi, còn non lắm.”

Tôn Đào Phi và Chu Du Thanh ăn ý cười một tiếng, không hẹn mà cùng lắc đầu một cái.

Đợi đến khi Tôn Hải Dương và Chu Thành Phi tới thì bọn Tôn Đào Phi đã chuẩn bị gần xong, cũng chỉ chờ hạ nồi.

“Chị, em nói ở đây làm sao lại thơm như vậy? Hóa ra là chị đang kéo mì, thật là hiểu rõ lòng em!” Tôn Hải Dương có lỗ mũi chó thật thính liền chui vào phòng bếp.

“Oh oh, thì ra là còn có một đại mỹ nữ.” Nhìn tới Chu Du Thanh, hắn vừa sợ vừa hô to ra tiếng.

“Đại mỹ nữ gì, chị không dám nhận, em cứ giống như chị em, cũng gọi chị là chị đi!” Chu Du Thanh đại khái là bị lời nói của Tôn Hải Dương chọc vui, nụ cười trên mặt càng rực rỡ chói mắt.

“Vậy không phải em được lợi thật lớn sao, thêm một chị đẹp. Chị hai.” Nói xong, Tôn Hải Dương cười ha ha kêu một tiếng.

“Ngoan a!” Chu Du Thanh cười híp mắt sờ sờ đầu tóc ngắn của hắn.

Tôn Đào Phi vô cùng vui vẻ, thì ra là chị dâu cô còn có một mặt vui đùa như vậy!

“Nói cái gì đó. Náo nhiệt như thế?” Chu Thành Phi không biết từ lúc nào chui vào phòng bếp, lỗ mũi ngửi ngửi ở bên trong, ảo não nói, “Em không nên đi vào, hiện tại bụng càng đói lắm. Hai vị mỹ nữ, lúc nào thì ăn cơm a?” Nói xong lời cuối cùng, trên mặt của hắn đã khổ hê hê.

Tôn Đào Phi bật cười, “Vậy cậu mau bảo mọi người thu bàn, chuẩn bị ăn cơm.”

“Yes Sir!” Chu Thành Phi chạy như một làn khói ra ngoài.

Xoay người, Tôn Đào Phi liền phát hiện tiểu tử thú vị Tôn Hải Dương đang ở một bên ăn vụng.

“Em dừng tay cho chị!” Tôn Đào Phi hù dọa.

Tôn Hải Dương tội nghiệp đặt đôi đũa trong tay xuống, “Chị, em thật sự là quá đói rồi.”

“Đi ra ngoài, NOW!” Chỉ vào cửa bên ngoài, Tôn Đào Phi ra lệnh.

Tiểu tử thú vị này quá mất mặt.

“Phi Phi, em trai em thật đáng yêu, thật nghe lời em nói. Không giống Thành Phi, rất xảo quyệt, nhà chị không ai dạy bảo được nó, chỉ có lời nói của cha chị nó còn có thể nghe đôi câu.” Quay đầu, Tôn Đào Phi đã nhìn thấy Chu Du Thanh cười hài hước với cô.

Tôn Đào Phi cười ha ha, Chu Thành Phi mà cần người dạy bảo sao, hắn không đi dạy dỗ người khác đã may mắn lắm rồi. Em trai mình có bộ dáng như một đứa trẻ chưa lớn, chị ấy làm chị sao có thể không trông nom.

Một mùi thơm xông vào mũi, những bát mì thơm ngon mê người đã được bưng ra ngoài.

Khí trời đã vào cuối thu nên cũng không quá nóng, nhưng bởi vì dùng sức quá lớn, trong chốc lát, Tôn Đào Phi đã bị nóng đến đầu đầy mồ hôi.

Dần dần, trong phòng bếp chỉ còn lại một mình Tôn Đào Phi, lúc này Trình Phi Viễn lại chui vào.

Tôn Đào Phi ngạc nhiên, “Sao anh không đi ăn cơm?”

Trình Phi Viễn từ phía sau ôm lấy thân thể của cô, “Anh làm em vất vả rồi, vợ!”

Tôn Đào Phi khẽ mỉm cười, giùng giàng muốn thoát khỏi hai tay của Trình Phi Viễn, giọng nói cũng không khỏi mềm hơn, “Đừng lộn xộn, nhanh đi ăn cơm đi!”

Trình Phi Viễn buông đôi tay ra, nhanh chóng rời khỏi phòng bếp. Tôn Đào Phi mỉm cười lắc đầu một cái, đúng là tính trẻ con.

Rất nhanh, tiếng đẩy cửa lại vang lên, Tôn Đào Phi theo bản năng ngẩng đầu lên, Trình Phi Viễn vốn là đã ra ngoài lại xuất hiện, hơn nữa trong tay còn cầm một cái khăn lông.

Ôm lấy thân thể Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn dịu dàng lau mặt cho cô.

“Vợ, anh chỉ làm lần này, lần sau dù là ông trời muốn ăn, anh cũng không làm!”

Mặt trái xoan của vợ đỏ bừng, lấm tấm mồ hôi, con ngươi sáng trong ướt át, đúng là rất động lòng người. Nhưng hắn cũng rất đau lòng, mọi người bên ngoài ăn khí thế ngất trời, vợ hắn lại mệt ngất ở đây.

Tôn Đào Phi buồn cười nhìn Trình Phi Viễn, hắn nói chuyện gì đây.

Gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, mang theo sự cố chấp và chuyên chú, giống như thế giới của hắn cũng chỉ còn lại có chuyện lau mặt cho cô. Ấm áp, mềm mại, ngọt ngào, như ánh mặt trời ngoài cửa sổ, tràn vào lòng cô, rồi đến cả tứ chi hài cốt. (Kiểu như thấm đượm lòng người á)

Đoạt lấy khăn lông trong tay hắn, Tôn Đào Phi tùy tiện xoa xoa, cười nhẹ nhàng thoái thác Trình Phi Viễn, “Tốt rồi, anh mau đi ra ăn đi, hai chúng ta đều ở trong phòng bếp làm gì, một lát nữa em cũng đi ra ngoài.”

“Anh mặc kệ, hai chúng ta phải cùng đi ra ngoài, em không ra ngoài, anh cũng không ra!” Nói xong, Trình Phi Viễn đứng bên tường như con chó què, bộ dáng như kiểu Tôn Đào Phi không ra, hắn sẽ đứng ở bên tường dài dài.

Tôn Đào Phi bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhìn phòng bếp lộn xộn lung tung, chỉ có thể đi theo Trình Phi Viễn ra cửa.

“Trước kia lão Tôn còn ở quân khu thì tôi thích nhất là món mì kéo này của ông ấy, hơn nữa khi tức giận ăn một miếng, cũng sẽ thoải mái.”

Tôn Đào Phi khẽ mỉm cười, ba chồng nói thoải mái như thế, là lần đầu cô thấy.

Bỗng nhiên nhìn thấy con dâu mình xuất hiện ở bên cạnh bàn, Trình Thiết cười híp mắt nói, “Phi Phi, con quả nhiên là học hết tay nghề của ba con, tay nghề của ba con cũng coi như là có người nối nghiệp!”

Tôn Đào Phi khiêm tốn nói, “Chỉ cần ba ăn được vui vẻ là tốt rồi, về phần tay nghề ba con, con cũng chỉ học được tám chín phần.”

“Ngon lắm. ngon lắm!” Mẹ chồng cô liền nói liên tục hai lần.

“Đồ thím nhỏ làm ăn ngon thật, đây là mì ngon nhất Đóa Đóa từng ăn!” tiểu công chúa Trình Đóa Đóa nháp một hộp nước mì, vuốt bụng nhỏ, thở dài tựa như tiểu đại nhân. Chọc Tôn Đào Phi cười ha ha không ngừng.

“Tất nhiên, vợ chú làm sao kém!” Trình Phi Viễn ôm vai Tôn Đào Phi, cười đắc ý, ý vị khoe khoang mười phần.

Lần này mọi người hoàn toàn cười lên ha hả, ánh mắt lập tức tụ hợp ở trên mặt Tôn Đào Phi. Khiến Tôn Đào Phi sững sờ bị mọi người nháo đến đỏ mặt.

Nhìn mọi người thích mì của hắn, thối phòng cô, trong lòng Tôn Đào Phi cũng vui vẻ, dù sao mọi người thích, mặc dù cô mệt mỏi, nhưng những thứ này đâu có là gì!

Buổi chiều, chơi mạt chược chơi mạt chược, còn dư lại lại đánh bài một bàn cùng nhau. Tiếng tranh luận, tiếng nói cười, cả một buổi chiều vang lên không ngừng.

Đợi đến buổi tối khi mọi người trở lại khách sạn rồi, Tôn Đào Phi liền lập tức vọt vào phòng tắm, tắm thỏa thích. Sau đó nằm lỳ ở trên giường không động đậy.

Trình Phi Viễn từ khách sạn trở lại, bước vào phòng ngủ liền thấy vợ mình cả mái tóc ướt nhẹ, mắt mơ màng, nằm lỳ ở trên giường, mệt mỏi rũ rượi.

Trình Phi Viễn không chút suy nghĩ, vội vàng lấy ra một cái khăn lông từ trong ngăn kéo, bọc mái tóc không dài lắm của vợ mình, dịu dàng lau từng lần một.

Tôn Đào Phi hé mắt, hữu khí vô lực hàm hồ nói, “Anh về rồi à, Bàn Đình không về chung với anh sao?”

Trình Phi Viễn nhẹ “Ừ” một tiếng, nghe không ra tâm tình tốt hay xấu.

Trình Phi Viễn khẽ mỉm cười, tâm tình chợt khá hơn, “Nó không ở nhà, chúng ta vừa lúc sống thế giới hai người.”

Tôn Đào Phi yên lặng nhắm mắt lại, trực tiếp bỏ qua câu nào đó của ai kia.

“Anh mau đi tắm đi, thúi mún chết.” Tôn Đào Phi đẩy nhẹ Trình Phi Viễn.

Trình Phi Viễn lập tức hít hà trên người mình, không có mùi lạ gì nha! Tuy nhiên, nếu vợ mình nói vậy rồi, người chồng như hắn tự nhiên sẽ làm theo.

Hôn một cái lên mặt Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn mới chịu đứng dậy đi lấy áo ngủ, vừa hát “Hoa xanh trong quân” vừa đi tắm theo yêu cầu của vợ mình.

Khóe miệng Tôn Đào Phi hơi cong lên, mang nụ cười thỏa mãn nhắm mắt lại, ngọt ngào đi hẹn hò với Chu Công.

Bộ dáng vợ mình ngủ mặc dù thật đáng yêu. Nhưng đoàn trưởng Trình của chúng ta lại có chút buồn bực, không phải nói qua thể giới hai người sao?

Bất quá, rất nhanh, tâm tình đoàn trưởng Trình của chúng ta liền lại tốt lên, không sao, bọn họ còn nhiều thời gian.

Nhẹ nhàng vén chăn lên, Trình Phi Viễn nhẹ nhàng đem vợ mình ôm vào trong ngực, Tôn Đào Phi khẽ rên một tiếng, tự nhiên mà tìm vị trí thoải mái trong ngực hắn, rồi sau đó khóe môi nhếch lên nụ cười thỏa mãn.

Trình Phi Viễn chỉ cảm thấy lòng mình mềm nhũn, vui thích, ngọt ngào, cũng rất yêu bộ dạng mềm mại đáng yêu như con mèo nhỏ của vợ mình.

In xuống nụ hôn trên trán, gương mặt, khóe miệng của Tôn Đào Phi, lấy được can ủi, đoàn trưởng Trình mới hài lòng nhẹ nhắm mắt lại.

Sáng sớm, Tôn Đào Phi gối lên lồng ngực ấm áp của Trình Phi Viễn, chậm rãi mở mắt.

Dưới ánh mặt trời, ngũ quan Trình Phi Viễn như điêu khắc, mất đi nét cương nghị bình thường, nhu hòa tinh khiết như con nít.

Tôn Đào Phi đưa tay sờ sờ phía trên, có lẽ chỉ có lúc ngủ, mới có thể làm cho người đàn ông này có dáng vẻ như một đứa bé.

Lông mi dưới tay khẽ run, Tôn Đào Phi nhanh chóng rút tay về, có tật giật mình nhắm chặt mắt.

Chờ cả nửa ngày, một chút động tĩnh bên cạnh cũng không có, Tôn Đào Phi cuối cùng nhịn không được mà tò mò mở mắt, liền ngã vào cặp mắt mang nụ cười bướng bỉnh của Trình Phi Viễn.

“Như thế nào, chồng em đẹp trai chứ!” Nháy mắt mấy cái, Trình Phi Viễn cười đến đắc ý rục rờ.

Tôn Đào Phi đỏ mặt, im lặng xoay đầu đi. Vành tai đột nhiên bị đôi môi mềm mại ngậm.

Tôn Đào Phi thầm kêu, không tốt, khinh thường mắt Kinh châu.

Da thịt nhanh chóng ửng đỏ, mềm mại trắng mịn, giống như là hoa đào nở rộ tháng tư, thấm hương say người. Trình Phi Viễn nhìn đắm đắm.

Cảm nhận được tầm mắt của hắn, cả người Tôn Đào Phi càng nóng ran. Đẩy Trình Phi Viễn nửa đề ở trên người cô một cái, “Anh đứng lên!”

Đoàn trưởng Trình của chúng ta chẳng những không đứng lên, mà những lời này của Tôn Đào Phi giống như cho hắn khích lệ cực lớn. Cúi đầu, hắn không khách khí khẽ hôn lên cái cổ mịn màng của cô, không biết bao nhiêu lần, ăn hoài không ngán.

Dây lỏng lẻo của áo choàng tắm bên hông bị nhẹ nhàng linh hoạt kéo ra, da mềm như dương chi bạch ngọc, trong nháy mắt khiến Trình Phi Viễn đỏ mặt. Môi lửa nóng in chặt lên môi đỏ mọng hơi vểnh lên của Tôn Đào Phi, tiến quân thần tốc, dây dưa mạnh mẽ nghiêng trời lệch đất. Khớp xương rõ ràng, bàn tay khô ráo trực tiếp đắp lên, hắn yêu thích mềm mại không buông tay, véo nhẹ xoa chạm.

“Phi Viễn, Phi Viễn...” Tôn Đào Phi mở mắt mờ mờ, thở khẽ yêu kiều, một lần một lần giống như là muốn gọi vào chỗ sâu nhất đáy lòng Trình Phi Viễn.

Đáy lòng Trình Phi Viễn mềm như một vũng nước suối, hung ác muốn bóp nát người bên dưới nuốt vào miệng. Chỗ nóng rục cũng càng cương cứng.

Cho dù đã là tên đã lấp vào cung, Trình Phi Viễn vẫn cố nén, chỉ vì có thể để ỉn vợ thoải mái.

“Phi Phi!”

Tôn Đào Phi mở ra con ngươi mịt mờ, liếc nhìn theo phương hướng của thanh âm. Trình Phi Viễn cười nhẹ hai tiếng, môi nóng bỏng ngậm hồng mai đã đứng thẳng nở rộ ở trong không khí, bú mút có tiếng

“Phi Viễn!” Ôm chặt đầu đinh của Trình Phi Viễn, muốn đẩy đầu của hắn ra, nhưng lại không bỏ được.

“Ừ, anh ở đây!” Ngón tay nhẹ nhàng trượt vào hai chân thon dài trắng nõn, tìm được cánh hoa béo mập, khẽ xoa vuốt, cho đến khi ngón tay dính ướt. Mới chậm rãi đẩy vào, hợp làm một với người phía dưới, vào sâu ra cạn.

Tôn Đào Phi ô ô khẽ rên ra tiếng, cảm thấy như một lát đặt mình trong thiên đường, một lát đặt mình trong địa ngục. Mình giống như là một chiếc thuyền lá nhỏ, chỉ có thể phập phồng trầm luân theo động tác của người khác.

Khẽ vuốt ve sau lưng trần của Tôn Đào Phi, Trình Phi Viễn thỏa mãn than nhẹ.

“Phi Phi, em thích anh không?” Hơi thở của Trình Phi Viễn nóng rực, phun ở vành tai cổ của Tôn Đào Phi, nhiệt độ mới vừa lui xuống lại dần dần tăng trở lại.

Tôn Đào Phi mở ra cặp mắt sương mù dày, không mấy thanh tỉnh gật đầu liên tục.

Trình Phi Viễn cười một tiếng, cúi đầu, chính là những nụ hôn nóng bỏng chạy dài khiến người hít thở không thông.

“Anh cũng thích em, Phi Phi!”

Trong nháy mắt Tôn Đào Phi tỉnh táo lại, mặt bỗng chốc đỏ đến mức giống như là mông khi, cặp mắt trong suốt thẳng nhìn chằm chằm Trình Phi Viễn, hắn mới vừa nói thích cô.

Cười ha ha, Tôn Đào Phi chỉ ngây ngốc nói, “Em cũng thích anh!”

“Anh cũng thích em!” Trình Phi Viễn vui rạo rực thốt ra tiếng, hôn lên môi đỏ mọng của Tôn Đào Phi.

Ánh mặt trời nghịch ngợm, xuyên thấu qua khe hở màn che len lén chui vào, làm như cũng muốn gia nhập tổ ngọt ngào của hai vợ chồng.

“Phi Phi, sao mặt cháu đỏ như vậy, không phải là ngã bệnh chứ!” Bà nội vừa nói, đôi tay đã tự đặt lên cái trán Tôn Đào Phi.

Tôn Đào Phi vô lực thầm thở dài, cô thế nào cảm thấy bà nội giống như là cổ tình quán lấy cô, nắm chặt cô không thả, ngày hôm qua như thế, hôm nay cũng là như thế, cô nhớ hình như cô không có đắc tội bà cụ mà!

Nắm tay lại, bà nội rất là khổ não nói, “Không có bị sốt, sao hồng như vậy!”

Khóe miệng Tôn Đào Phi rụt rụt, đôi mắt bà nội có thể dừng nháy nhanh như vậy hay không, miệng cong lên cao như vậy, thật là rất trêu chọc cô.

Lúc này, Trình Phi Viễn đi tới, nhẹ nhàng ôm bà nội qua một bên, nháy mắt mấy cái, cười hì hì nói, “Bà nội, mặt của Phi Phi đỏ như vậy, bà muốn biết nguyên nhân, cháu nói cho bà biết, tuy nhiên bà nói cho cháu biết một việc trước.”

Bà nội cười liếc nhìn Trình Phi Viễn, “Cháu nói đi?”

“Sao mặt của bà đỏ như vậy?” Trình Phi Viễn cười thật gian trá.

Tôn Đào Phi cũng ha ha cười không ngừng bên cạnh, lúc này cô mới phát hiện ra mặt của bà nội hình như cũng rất đỏ nha!

“Tiểu tử thúì!” Bà nội vỗ cánh tay Trình Phi Viễn, xoay người đi về gian phòng của mình.

Trình Phi Viễn đắc ý kéo Tôn Đào Phi qua, nhíu mày, “Như thế nào, vợ!”

Tôn Đào Phi bấu cánh tay hắn, không đáp.

Hai ngày sau, đội quân hùng dũng rời khỏi thành phố W như lúc đến, trong nhà náo nhiệt lập tức hoàn toàn lạnh lẽo hơn.

40. Chương 40 : Xin Chào, Chủ Nhật...

Mọi người rời đi rồi, trong nhà náo nhiệt lập tức trở nên vắng ngắt. Sự vui vẻ hai ngày qua của Bàn Đình lập tức giảm xuống. Mỗi ngày Tôn Đào Phi đều trêu chọc nó thật lâu, thằng nhóc mới có thể rất miễn cưỡng, rất miễn cưỡng tươi cười. Vậy nên tâm tình của người mẹ như Tôn Đào Phi cũng không tốt chút nào.

Đối với không khí trầm thấp không bình thường trong nhà, Trình Phi Viễn đoàn trưởng dựa vào trực giác nhạy cảm của hắn, đã nhanh chóng phát hiện ra. Vì muốn gia đình hài hòa, vào chủ nhật, đoàn trưởng Trình của chúng ta đặc biệt điều chỉnh ngày nghỉ, chuẩn bị mang theo một lớn một nhỏ trong nhà đi ra ngoài dạo.

Sáng sớm, khi những tia nắng đầu tiên chiếu vào phòng ngủ, tiếng loa thứ nhất ở trại lính vang lên, đoàn trưởng Trình của chúng ta đã hưng phấn trăm lần nhẹ nhàng vén chăn dậy.

Trình Phi Viễn rất vui vẻ tiến vào phòng bếp, chuẩn bị làm bữa ăn sáng dinh dưỡng phong phú, tiếp đãi một lớn một nhỏ, dù sao họ rời khỏi thành phố A, xa xứ, hắn phải chịu tất cả trách nhiệm.

Dọn xong bát đĩa, Trình Phi Viễn liền vui vẻ chạy vào phòng ngủ, hầm hừ cổ họng, muốn gọi cho được một lớn một nhỏ dậy.

“Dậy nào, dậy nào, trời đã sáng rồi, em còn chưa thấy...”

Đầu tiên mở mắt là Tôn Đào Phi, tức giận mờ mịt nhìn hắn một cái, “Anh kêu cái gì, anh không muốn ngủ, còn không cho người khác ngủ!”

Trình Phi Viễn cười hắc hắc, nhanh chóng đi đến bên giường, kéo Tôn Đào Phi dậy, “Vợ, hôm nay chúng ta đi ra ngoài chơi!”

Cặp mắt mờ mịt của Tôn Đào Phi lập tức sáng lên, nắm chặt tay áo Trình Phi Viễn, “Anh nói cái gì, lặp lại lần nữa!”

“Anh nói cả nhà chúng ta đi ra ngoài dạo, vợ, em hiểu chưa?!” nụ cười trên mặt Trình Phi Viễn càng rực rỡ, động tác lưu loát giúp vợ mình mặc quần áo vào.

Tôn Đào Phi gạt bàn tay không an phận của Trình Phi Viễn ra, lật người lên, “Em có tay có chân, không phiền anh giúp!”

Trình Phi Viễn cười ha hả lùi đến bên giường nhỏ, tiếp tục gọi tiểu Bàn Đình đang kiên trì ngủ.

Nửa giờ sau, một nhà ba người rốt cuộc ngồi ngay ngắn ở trên bàn cơm.

“Đoàn trưởng Trình, hôm nay ngài chuẩn bị dẫn chúng tôi đi chỗ nào đây?” Ăn vào một thìa cháo trắng do hắn nấu, Tôn Đào Phi hăng hái hỏi.

Cuộc sống hôn nhân của bọn họ dù sao cũng đã được một thời gian, trải qua quan sát lâu dài, cô phát hiện đoàn trưởng nhà cô hoàn toàn là một người không có một chút tế bào lãng mạn, nếu như cô không nói ra yêu cầu gì, Trình Phi Viễn cũng tuyệt đối sẽ không có bất cứ biểu hiện nào. Đối với lần đầu tiên hắn nói lên kế hoạch du lịch, Tôn Đào Phi thật sự là không mấy hy vọng.

“Hành trình anh đã sắp xếp xong xuôi rồi, nhưng vẫn phải giữ bí mật! Yên tâm, bảo đảm khiến phu nhân hài lòng.” Trình Phi Viễn bí ẩn cười một tiếng, khóe mắt chăm chú liếc nhìn phản ứng của Tôn Đào Phi. Hắn cũng biết hắn không phải là người đàn ông lãng mạn, nhưng kế hoạch lần này, hắn đã khảo sát qua, chắc chắn là một địa phương tốt thích hợp cho cả nhà bọn họ.

Gật nhẹ đầu, lòng hiếu kỳ của Tôn Đào Phi lập tức bị treo ngược giống như thác nước cao 9000 mét. Nhìn thấy hắn thần bí như thế, cô cũng liền có mong đợi không nhỏ với chuyến đi cả nhà lần này.

Mười giờ 27 phút, cửa công viên nhi đồng.

Tôn Đào Phi ngược cao đầu, bàn tay che kín ánh mặt trời chói mắt, nhìn mấy chữ to “Khu vui chơi thiếu nhi” đổ lập lờ, khóe miệng co rút không ngừng, quả nhiên, cô không nên mong đợi quá nhiều đối với người này.

“Vào đi thôi!” Trình Phi Viễn nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tôn Đào Phi kéo đi, Bàn Đình trong ngực nhìn những người bạn nhỏ tới tới lui lui bên cạnh, cũng đã sớm phần khích vô cùng.

“A!”

Tôn Đào Phi cứ như vậy bị đoàn trưởng Trình của chúng ta dắt vào công viên.

Vừa đến khu nghỉ ngơi ngồi xuống, Bàn Đình lập tức bỏ lại ba mẹ mình, gia nhập trong hàng ngũ những người bạn nhỏ, vui vẻ chơi đùa.

“Nhấn đâu?” Trình Phi Viễn vuốt ve ngón áp út tay trái của Tôn Đào Phi, giọng nói có chút lạnh.

Tôn Đào Phi lập tức móc một sợi dây từ trong cổ ra, “Ở đây!”

Dưới ánh mặt trời, chiếc nhẫn phát ra ánh sáng chói mắt.

Trình Phi Viễn gỡ chiếc nhẫn xuống để trong lòng bàn tay, “Sao lại không đeo?”

“Trước kia phải làm việc, không thể đeo, sau đó lại không dám đeo, nếu cái này rớt mất em thật đau lòng nha!” Tôn Đào Phi nhẹ nhàng vuốt ve viên kim cương sáng chói trên chiếc nhẫn.

Trình Phi Viễn cười híp mắt vuốt ve tóc ngắn của vợ mình, nhẹ nhàng kéo ngón tay của cô qua, chậm rãi đeo chiếc nhẫn vào ngón út của cô, hung ác nói, “Sau này phải luôn đeo nó, không cho phép em tháo ra, cũng không được đánh mất, nếu không xử phạt theo quân pháp.”

Tôn Đào Phi giãn ngón tay ra, hướng về phía ánh mặt trời chiếu lại, ánh sáng trong suốt lấp lánh trên kim viên cương trắng.

Hơi nhếch khóe miệng lên, uh, rất đẹp mắt, liền mang theo thôi.

“Mẹ, mẹ!” Bàn Đình chạy tới, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn thăm mồ hôi lên, ý bảo Tôn Đào Phi giúp con lau mồ hôi.

Véo nhẹ đầu mũi nhỏ của nó một cái, “Toát mồ hôi mới biết tìm đến mẹ.”

Thằng nhóc nhếch miệng cười một tiếng, sau đó lại vui mừng chạy đi.

Nhìn con trai chơi thật vui vẻ, trong lòng người mẹ như Tôn Đào Phi rất là hài lòng, cười khanh khách nhìn Trình Phi Viễn, “Anh thật là người ba tốt!” Tôn Đào Phi cuối cùng nói.

“Anh cũng là người chồng tốt!” Trình Phi Viễn da mặt dày, vội vàng nói thêm một câu.

Tôn Đào Phi khẽ mỉm cười, cũng không phủ nhận lời hấn nói. Cho tới bây giờ, với những hành động của hấn, miễn cưỡng cũng coi là người chồng tốt đi.

Trạm thứ nhất là khu vui chơi thiếu nhi, nhóc con Bàn Đình vô cùng vui vẻ. Hành trình trạm tiếp theo hấn tất nhiên sắp đặt cho cô. Tôn Đào Phi cũng tưởng tượng hành trình trạm tiếp theo, trái tim vốn bị hấn kích thích trở nên không quá mong đợi, giờ lập tức lại trở nên rất là mong đợi.

Buổi trưa, Trình Phi Viễn mang họ đến KFC gần đó, Bàn Đình ăn thật vui vẻ, Tôn Đào Phi cũng là ăn rất vui sướng.

“Phi Viễn, buổi chiều chúng ta đi đâu?” Gặm chân gà, Tôn Đào Phi giống như vô tình hỏi.

Trình Phi Viễn hơi run sợ, lau miệng nói, “Ở đây, anh đã sớm xem qua, công viên thiếu nhi là một nơi rất tốt, Bàn Đình ở một bên chơi, chúng ta ở một bên nhìn, không phải rất tốt sao?”

Tôn Đào Phi yên lặng cúi đầu, khóe miệng co quắp, trong lòng bi thương vô hạn. Cô đã biết không nên ôm lấy bất kỳ ảo tưởng nào đối với đoàn trưởng Trình, quả nhiên, hi vọng càng lớn thất vọng cũng càng nhiều.

Vì vậy, Tôn Đào Phi quả quyết trong lòng, quyết định gia nhập hàng ngũ vui đùa của con, dù sao cũng có rất nhiều hoạt động đều là của cha mẹ và con. Cô thèm thường khí cầu trên nước đó đã lâu. Cô muốn chơi, coi như là cô tự bồi bổ lại ỉnh.

Vòng quanh công viên một vòng nhỏ, dọc theo đường đi, nhận được không ít ánh mắt hâm mộ, kể từ sau khi kết hôn với Trình Phi Viễn, Tôn Đào Phi đã sớm quen những ánh mắt như thế này, ai bảo người bên cạnh quá xuất sắc?

Ăn hết thức ăn, Tôn Đào Phi liền lưu loát cởi áo khoác xuống, trực tiếp ném cho Trình Phi Viễn, vênh mặt hất hàm chau chau mày sai khiến “Giữ lấy!”

Dắt tay con, Tôn Đào Phi hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang chạy thẳng tới mục đích.

Khỏe miệng Trình Phi Viễn cong lên, lắc đầu một cái, chấp nhận đi theo sau lưng vợ và con trai.

Khí cầu trong nước thật ra là đặt người vào trong khí cầu trong suốt lớn, sau đó bỏ vào trong nước, người ở trong cầu cố gắng đẩy về phía trước cho đến bờ bên kia.

Cái trò chơi này tựa hồ rất thu hút, không tính không ít người chen lấn hai bên bờ sông, người hô hào ủng hộ cũng rất nhiều.

Thời gian đến, sẽ bỏ từng nhóm vào nước trong. Hoặc như mọi người đều để ý, vừa vào nước, mặc dù không có quy định gì, nhưng mọi người ở đây đều có ý cạnh tranh nhau.

Tôn Đào Phi dĩ nhiên không cam lòng làm người sau, quơ múa cánh tay, ra sức đi về phía trước.

Trình Phi Viễn trên bờ nhìn dáng vẻ múa máy tay chân mắc cười của vợ mình, thiếu chút nữa cười đến gãy lưng.

Bàn Đỉnh ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, ngơ ngác nhìn mẹ mình đang không ngừng dùng tay đẩy khí cầu ở bên cạnh.

Một lúc lâu sau, dường như là cảm thấy đáng về mẹ rất mắc cười, thằng nhóc thích thú vỗ tay nhỏ bé cười ha ha. Run rẩy đứng thân thể nhỏ bé lên, học dáng vẻ mẹ, nó vui sướng đẩy ở một chỗ khác trong khí cầu.

Trong lòng của Tôn Đào Phi nháy mắt dấy lên ngọn lửa nhỏ, mặc dù thằng nhóc này lực vẫn còn nhỏ, nhưng bởi vì nó cản trở, cô ít nhiều phải tốn sức hơn. Bàn Đỉnh, con không giúp mẹ còn chưa tính, sao còn thêm phiền đây?

“Bàn Đỉnh, đến bên mẹ!” Nghiêng đầu, Tôn Đào Phi cười rộ rỡ ngoắc con mình.

Thằng nhóc rất là nghe lời, vui vẻ chạy đến bên cạnh mẹ, quơ múa cánh tay nhỏ, cười ha ha giúp Tôn Đào Phi gia tăng lực lượng.

Tuy nói còn nhỏ lực nhỏ, nhưng mẹ con hợp lực, đồng lòng với nhau.

Tôn Đào Phi vui mừng trong lòng, cả người liền giống như có sức lực dùng không hết.

Trình Phi Viễn đứng ở bờ bên kia, cười híp mắt nhìn vợ con mình dần dần vượt qua người khác, tự hào đắc ý tràn lên mặt.

Khi khí cầu của Tôn Đào Phi vừa đến bên bờ, Trình Phi Viễn liền vội vàng nghênh đón.

“Như thế nào?” Uống một ngụm nước, Tôn Đào Phi nhíu mày, khỏe mắt đuôi mày đều tràn đầy đắc ý.

Trình Phi Viễn nhíu mày, khó được nhìn thấy bộ dáng nghịch ngợm của vợ mình, dĩ nhiên là vội vàng gạt đầu.

“Không hổ là vợ của Trình Phi Viễn anh!”

Tôn Đào Phi cười một tiếng, trong mắt to trắng đen rõ ràng lóe sáng, khiến cho Trình Phi Viễn nhìn không chớp mắt.

“Mẹ, con nóng!”

Thanh âm non nớt bỗng nhiên cắt đứt mập mờ đang chậm rãi dâng lên giữa hai vợ chồng.

Tôn Đào Phi cúi đầu, nhìn con trai đang không kiên nhẫn nhét khăn lông cô cho nó vào sau lưng. Ngồi xuống, đưa tay sờ sau lưng của thằng nhóc, mồ hôi nhờn nhớt cả. Tỉ mỉ lau mồ hôi cho nó, sau đó, cô thay một cái khăn lông khác rồi đưa cho nó một hộp sữa tươi ngọt.

Thằng nhóc toét miệng, ô meo ô meo, rất là thỏa mãn. Sau đó, nó cười hì hì nâng cái hộp đến khoe miệng Tôn Đào Phi, “Mẹ, uống một chút!”

Tôn Đào Phi lắc đầu, vuốt ve đầu nhỏ của nó, “Mẹ không uống, Bàn Đình mau uống để thật lớn, thật cao nha!”

Thằng nhóc không chịu, cố chấp đẩy cái hộp tới khoe miệng Tôn Đào Phi, nhướn mày lên, “Mẹ, uống một chút.”

Tôn Đào Phi nhất thời hò hét trong tim, khẽ nhấp một ngụm nhỏ, “Mẹ uống, Bàn Đình uống đi!”

Thằng nhóc vui vẻ, thỏa mãn tiếp tục ô meo ô meo.

Trình Phi Viễn thấy đứa con nhà mình hoàn toàn quên mất người ba như hẩn, vội vàng đi tới, “Bàn Đình, cho ba uống một hộp!”

Thằng nhóc lập tức lui về phía sau, thân thể nhỏ bé ôm hộp sữa bò thật chặt, mặt phồng bị nhìn chăm chăm Trình Phi Viễn, chỉ sợ hẩn tới giành với mình.

Trong lòng Trình Phi Viễn gió lớn nổi lên, cảm thấy bi thương vô hạn.

Con trai, sao con “dây mẹ mỏng cha” như thế.

Tôn Đào Phi thấy như vậy, nhin không được ở một bên cười ha ha.

‘Chụt. chụt’ in hai dấu nước miếng ở trên mặt tiểu gia hỏa.

“Bàn Đình, mẹ thật yêu con!”

Thằng nhóc cũng học theo, “Yêu yêu, mẹ!” Nói xong tự cười khanh khách không ngừng.

“Vợ, em và con trai cùng nhau bắt nạt anh!” Chẳng biết lúc nào, đầu đoàn trưởng Trình chuyển dời đến trên bãi vai yếu ớt của Tôn Đào Phi, giọng buồn bã gióng một cô dâu bị bỏ rơi.

Trên mặt đẹp trắng nõn trắng mịn của Tôn Đào Phi chứa một nụ cười vui sướng khi thấy người gặp họa, “Ai bảo anh bình thường động một chút là la nó, đáng đời!”

“Ai bảo nó giành vợ với anh!” Trình Phi Viễn nói tiếp như đương nhiên, còn không quên hung hăng trợn mắt nhìn con trai một cái.

Tôn Đào Phi im lặng liếc mắt, khoe miệng càng cong lên cao hơn, “Anh cứ như là đứa bé ba tuổi vậy, đoàn trưởng Trình, xin tự trọng!”

Trình Phi Viễn cũng trực tiếp ‘chụt’ một cái, ngang ngược nói, “Ai cũng không thể giành vợ với anh!”

Đón lấy ánh mặt trời, trong lòng của Tôn Đào Phi như nắng ấm ngày thu, ửng lên từng tia ngọt ngào.

41. Chương 41 : Xin Chào, Lễ Giáng Sinh...

Từ ngày đó về sau, không khí trong nhà lại khôi phục hài hòa như trước, tiếng cười nói vui vẻ không ngừng. Tâm tình của Trình Phi Viễn cũng cao lên theo vợ con.

Nhiều ngày qua đi, tiến trình sửa chữa cửa hàng bánh ngọt của Tôn Đào Phi cũng chuẩn bị kết thúc. Trải qua thảo luận với đoàn trưởng Trình, cuối cùng quyết định sẽ khai trương vào ngày tết độc thân.

Tên của cửa hàng bánh ngọt vẫn là cửa hàng bánh ngọt Đào Phi. Bố cục vẫn giống ở thành phố A, vào cửa bên tay phải là hai bộ ghế sa lon màu đỏ tạo thành khu nghỉ ngơi, bên tay trái là quầy thu tiền. Không gian còn lại thì để giá tiền các loại bánh ngọt.

Trong lúc Trình Phi Viễn đến xem, Tôn Đào Phi bảo hẩn cho chút ý kiến, hẩn lại cười nói không tệ, không tệ.

Từ đó về sau, cô không bao giờ bảo hẩn cho ý kiến...

Nửa tháng đầu, buôn bán ở cửa hàng bánh ngọt cơ hồ không tốt bằng một nửa ở thành phố A. Tôn Đào Phi cũng không quá bận tâm. Thứ nhất, cô có lòng tin với tài nghệ của mình, thứ hai, tiệm cũng chỉ mới mở thôi, hơn nữa cô mở tiệm này chủ yếu là vì giết thời gian, chỉ cần không lỗ vốn là được.

Lại nói, cửa tiệm ở thành phố A, chỉ tính hóa đơn mấy tháng nay anh hai gửi cho cô xem, tiền lãi vẫn khiến cô rất hài lòng.

Thời gian mỗi ngày trôi qua từng chút từng chút, không nhanh không chậm đã vào tháng mười hai. Tất cả bách hóa, cửa hàng lớn nhỏ trên đường đều dọn cây thông noel lớn nhỏ ra, khắp nơi tràn đầy không khí ngày lễ giáng sinh.

Ngày mười tháng mười hai, khí trời sáng sủa, buổi chiều, Tôn Đào Phi đặc biệt mua cây thông noel, băng vải nhiều màu, các loại đèn màu, bao lớn bao nhỏ, hào hứng mang về nhà.

Để đồ vào trong nhà xong, Tôn Đào Phi liền đến nhà người bạn nhỏ Trịnh Vân Đồng đem Bàn Đình về, cùng theo tới còn có cô bé nhỏ Trịnh Vân Đồng.

“Cô, nhà cô có cây thông noel nha!” cô bé nhỏ vừa thấy được cây nhỏ xanh mơn mớn, mắt to đen nhánh liền sáng lên.

Tôn Đào Phi khẽ mỉm cười, bỏ tất cả mọi thứ ra, nói với cô bé, “Chúng ta cùng nhau trang trí nha, Đồng Đồng.”

“Dạ. Dạ!” cô bé hưng phấn gật đầu.

Vì vậy, một lớn hai nhỏ vui vẻ lấy đồ ra, chẳng chỗ này treo chỗ kia khoảng hai giờ, trang trí kín cây thông noel mới chịu bỏ qua.

“Ồ, mọi người đang trang trí cây thông noel à?” Trình Phi Viễn đẩy cửa nhà ra như thường ngày, liền trông thấy ba người loay hoay khí thế ngất trời.

Tôn Đào Phi nghiêng đầu một cái, rất nhanh liền quay đầu lại, tiếp tục làm việc.

Trình Phi Viễn đi qua cầm một dây ruy băng lên, “Cái này là chuẩn bị đặt trong nhà?”

“NO, hiện tại mọi người trong cửa hàng đều để cây thông noel, em dĩ nhiên không thể lạc lõng.”

Trình Phi Viễn đuổi bọn nhóc ra, cùng xâu đèn màu với Tôn Đào Phi, “Vậy ngày mai anh đưa em đi làm!”

Tôn Đào Phi rất không khách khí gật đầu, được voi đòi tiên nói, “Bữa ăn sáng anh cũng phụ trách!”

Trình Phi Viễn cứng chùi cười cười, coi như là đáp ứng yêu cầu của cô vô điều kiện.

Hai buổi tối trước lễ giáng sinh, Tôn Đào Phi nằm ở trên giường đã sắp ngủ, Trình Phi Viễn bên cạnh lại đột nhiên mở miệng nói, “Vợ, buổi tối ngày kia, chúng ta đi ra ngoài chơi.”

Tôn Đào Phi mở choàng mắt, rất nhanh lại khép lại, mơ mơ màng màng đáp một tiếng. Có vô số kinh nghiệm dạy dỗ từ những lần trước, đối với đề nghị của người nào đó, cô đã hoàn toàn không ôm bất cứ hy vọng nào rồi.

“Vợ, vợ, dậy thôi!”

Sáng sớm, Tôn Đào Phi còn đang trong giấc mộng, bên tai liền truyền đến tiếng kêu hưng phấn lại ân cần của ai kia.

Tôn Đào Phi nổi giận mở mắt, buổi tối giày vò cô, cô cũng nhịn, chẳng lẽ cô ngủ nhiều một chút cũng làm phiền hần.

Cọ lạt người dậy, Tôn Đào Phi hung hãn nói, “Trình Phi Viễn, em chịu đủ anh rồi!”

Không để ý đến Tôn Đào Phi tức giận, Trình Phi Viễn trực tiếp kéo rèm cửa sổ trong phòng ngủ ra, từng đoàn từng đoàn, những bông tuyết từ trên bầu trời rơi xuống, giống như trăm ngàn con bướm trắng bay múa, nghịch ngợm gõ vào trên thủy tinh, đọng một cái, lại bay múa về phía bên kia.

Tức giận của Tôn Đào Phi nhất thời giảm đi không ít, vén chăn lên, bước nhanh tới bên cửa sổ, thế giới bên ngoài đã bị che phủ bởi một tầng trắng noãn trong suốt.

“Tuyệt rồi!”

“Thế nào, còn tức giận không!” Trình Phi Viễn từ phía sau ôm chặt eo thon của Tôn Đào Phi, nhẹ giọng hỏi.

Tôn Đào Phi đẩy cánh tay Trình Phi Viễn ra, mắt sáng như đuốc.

“Trình Phi Viễn, em hỏi anh một vấn đề?”

Thấy vợ mình có vẻ mặt nghiêm túc như thế, lòng vui đùa của Trình Phi Viễn lập tức giảm không ít, “Vợ, có vấn đề gì, em cứ hỏi, anh nhất định là biết thì liền nói, nói liền nói hết.”

“Có phải anh bị tâm thần phân liệt hay không?”

Thật ra thì đây là vấn đề Tôn Đào Phi muốn hỏi từ lâu, cuối cùng cô vẫn không chế được mà hỏi ra miệng. Suy nghĩ một chút từ lúc họ kết hôn đến hiện tại, lúc đầu, hắn luôn bày ra bộ dạng lãnh khốc, đến bây giờ thì lại biểu hiện đủ loại ngây thơ, nếu không phải là bộ dáng của hắn không thay đổi, cô thật hoài nghi, hắn bị linh hồn người khác bám vào người.

Trình Phi Viễn giật mình, sau đó cười lên ha hả, hắn thừa nhận trong khoảng thời gian này hắn có chút dính vợ mình, nhưng hắn hoàn toàn là bởi vì càng ngày càng thích cô, càng ngày càng để ý cô, cho nên mới phải như thế nha! Bây giờ nhìn lại, vợ mình cũng không phải đã thích ứng được với sự nhiệt tình của mình.

Ôm chặt lấy Tôn Đào Phi hung ác hôn một cái, Trình Phi Viễn cười híp mắt nói, “Vợ, anh rất thích em.”

Tôn Đào Phi cả người run lên, “Đừng ghê tởm như vậy, em không chịu nổi.”

Ăn điểm tâm xong, Tôn Đào Phi bọc mình và Bàn Đình một tầng thật dày, gấu lớn dắt gấu nhỏ tập tễnh ra cửa.

Có lẽ là bởi vì ngày lễ, trong cửa hàng buôn bán không tẻ, nhất thời, Tôn Đào Phi không muốn giống bình thường năm giờ chiều đã đóng cửa, muốn kéo dài chút thời gian. Có cơ hội kiếm tiền, người nào sẽ bỏ qua đây?

Nhưng buổi chiều vừa qua bốn giờ, Trình Phi Viễn bỗng tới.

Bàn Đình vừa thấy Trình Phi Viễn đến, lập tức rất vui vẻ chạy ra.

Cầm hộp bánh pút-đing sữa tươi Tôn Đào Phi cho nó trước đó không lâu, ăn say sữa ngon lành ở trước mặt Trình Phi Viễn, tỏ ý khoe khoang vô cùng. Người khác nhất định sẽ cho rằng nó mừng rỡ ba đến cỡ nào.

“Tiểu tử thú!” Tôn Đào Phi hung ác xoa đầu xù của thằng nhóc.

Sau khi từ công viên trở về tuần trước, mỗi lần thằng nhóc ăn gì đều diễn một màn đùa giỡn như vậy trước mặt Trình Phi Viễn. Mà mỗi lần Trình Phi Viễn đều bị nó làm tức nghẹn bụng, thằng nhóc thì lần nào cũng cười đến mắt to híp tì hí lại.

Tôn Đào Phi mặt mày co lại, không biết nên khóc hay cười nhìn cha con này từ xa đến gần.

Con trai tinh ranh như vậy cũng không biết là di truyền người nào.

Cười ha ha, Bàn Đình chạy đến sau lưng Tôn Đào Phi, thận trọng lộ ra đầu nhỏ, dương dương đắc ý cười một tiếng với Trình Phi Viễn tức giận đằng đặng.

Nhìn khuôn mặt buồn bực của hắn, Tôn Đào Phi vừa buồn cười, vừa bắt đắc dĩ.

Ngồi xổm xuống, nhẹ ôm lấy thân thể mũm mĩm của con, Tôn Đào Phi cười nhẹ nhàng thủ thủ thì thủ thì với thằng nhóc, “Bàn Đình, như vậy không đúng đâu, không nên làm ba tức giận!”

Bàn Đình cười híp mắt nhìn mẹ mình, cầm cái hộp nhỏ trong tay đưa tới khoe miệng Trình Phi Viễn, thoải mái nói, “Ba, ăn một chút!”

“Thật là một đứa bé ngoan!” Tôn Đào Phi cười híp mắt sờ sờ đầu con trai.

Trình Phi Viễn nghiêm mặt nhận lấy cái hộp trong tay thẳng nhóc, rất nhanh mặt càng biến đen.

“Tiểu tử thú!” Lại cho hắn cái hộp rỗng, hắn còn đang nghĩ thẳng nhóc này sao đột nhiên tốt như vậy.

Tiểu tử nhanh chóng lùi về sau lưng Tôn Đào Phi, hồi lâu mới lại lặng lẽ thò đầu ra, len lén quan sát sắc mặt của Trình Phi Viễn, sau đó dương dương đắc ý cười một tiếng.

Trình Phi Viễn lười so đo với con trai, “Vợ, chúng ta đi thôi!”

Tôn Đào Phi nhú mày, “Đi đâu?”

“Đưa tay!” Trình Phi Viễn thần thần bí bí nói.

Thấy Trình Phi Viễn thần bí, mong đợi như thế, Tôn Đào Phi cũng không muốn làm hắn mất hứng, ngoan ngoãn đưa tay ra.

Trình Phi Viễn nhẹ nhàng mở tay ra, những cục giấy trùng điệp rơi vào tay Tôn Đào Phi.

Phí hết nửa ngày, mới mở được cục giấy ra, lại là hai tờ vé xem phim, hơn nữa còn là “Kỷ Băng Hà 3”, Tôn Đào Phi không thể tin quét mắt nhìn Trình Phi Viễn mấy lần, thì ra hắn lại trẻ con như thế.

Trình Phi Viễn vò đầu, có chút ngượng ngùng nói, “Nghe chị dâu nói phim này xem rất hay, vừa lúc hôm nay có buổi chiếu, chúng ta đi xem một chút.”

Tôn Đào Phi gật đầu một cái, người này có thể từ dẫn cô đi công viên thiếu nhi, đến bây giờ dẫn cô đi xem phim, không thể không nói là có tiến bộ cực lớn. Mặc dù bộ phim này cô đã xem nhiều lần rồi, nhưng hiện tại đi xem với hắn, có vẻ cũng không tồi.

Vừa bước vào rạp chiếu phim, Bàn Đình trong ngực Trình Phi Viễn liền mở mắt to như nho đen, tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, thật giống như xem thế nào cũng không đủ. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vừa ngạc nhiên, vừa mê mang, chọc cho Tôn Đào Phi ngứa tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nó.

“Đào Phi!” Trong huyền não chợt truyền đến một tiếng la vui mừng.

Tôn Đào Phi theo tiếng nghiêng đầu, nụ cười trong sáng hiện lên mặt, “Ô Nhiễm!” Tôn Đào Phi vô cùng hưng phấn, lập tức lôi kéo Trình Phi Viễn đi qua.

“Hai người cũng tới xem à!” Tuy Tôn Đào Phi nói với Ô Nhiễm, nhưng ánh mắt lại quét Lâm Gia Vũ bên cạnh mấy lần.

Ô Nhiễm vui vẻ cười một tiếng, ngọt ngào nhìn người bên cạnh một cái, “Đúng nha, đây là bộ phim mình thích nhất, hôm nay vừa lúc có buổi chiếu riêng, Gia Vũ liền đặt vé, cũng coi là qua lễ Giáng Sinh. Cho nên nói chúng ta rất có duyên phận, ở chỗ này cũng có thể gặp nhau.”

“Dì, dì!” Bàn Đình cũng không nhìn đông tây nữa, cười híp mắt kêu Ô Nhiễm.

Ô Nhiễm cười hì hì sờ sờ đầu thẳng nhóc, “Bàn Đình, có nghe lời mẹ không?”

Bàn Đình vui vẻ cười, vùi sâu đầu vào trong ngực Tôn Đào Phi.

“Xin chào, Lâm tổng!” Trình Phi Viễn nhẹ nhàng vươn tay, chào hỏi Lâm Gia Vũ.

Lâm Gia Vũ cũng đưa tay, “Chào anh!”

Tôn Đào Phi nhìn hai người đàn ông trước mắt, âm thầm oán thầm, đây thật là một người giả bộ hơn một người, cô không tin, Lâm Gia Vũ trước mặt Ô Nhiễm cũng là bộ dạng lạnh như băng thế này.

“Ừ, nghe người ta nói cũng không tệ!” Vì hắn, Tôn Đào Phi chấp nhận lựa chọn nói dối có ý tốt một lần.

Trình Phi Viễn vui sướng như hoa nở trong lòng, xem ra hắn mang vợ mình đến xem bộ phim này là đúng. Nhiều người nói không tệ, vậy khẳng định là không tệ.

Ô Nhiễm nhất thời ngạc nhiên, “A, vậy sao, lúc bộ phim này chiếu thì rất đông, mình cũng chưa xem.”

Tôn Đào Phi mỉm cười gật đầu một cái, “Đúng nha, chính là bởi vì chưa xem, cho nên hôm nay mới tới xem một chút!”

Bởi vì vị trí mọi người cách xa nhau khá xa, cho nên vào rạp rồi liền mỗi người một ngả, đường ai nấy đi.

“Vợ, em có phát hiện Lâm Gia Vũ rất giống anh hay không?” Vừa ngồi xuống, Trình Phi Viễn liền hứng thú vội vàng nói.

Tôn Đào Phi vỗ trán suy tư thật lâu, miễn cưỡng cũng chỉ tìm ra một điểm giống nhau giữa hai người. Không thể phủ nhận hai người đều có bộ dáng hơi hợt như nhau.

“Bọn anh đều là đàn ông tốt yêu vợ!” Hồi lâu, thấy Tôn Đào Phi không nói gì, Trình Phi Viễn ghé vào bên tai cô đặc chí thì thầm.

Tôn Đào Phi phì cười ra tiếng, lần đầu tiên thấy người đàn ông nghịch ngợm dát vàng lên mặt mình như thế.

Nghiêng đầu, Tôn Đào Phi lập tức chạm phải tròng mắt đen lấp lánh như sao, sáng trong, thâm thúy của Trình Phi Viễn, câu phản bác trong nháy mắt ở lại cổ họng, nói thế nào cũng không ra miệng.

“Em nói xem có đúng không?” Trình Phi Viễn càng sát gần hơn, khiến cô dường như cảm thấy cả người nóng bừng.

Khóe miệng Tôn Đào Phi rụt rụt, đưa tay hung hăng đẩy đầu hấn ra.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng cười ha ha ha của thằng nhóc Bàn Đình, Tôn Đào Phi tò mò quay đầu, đã nhìn thấy nó mắt mở to nhìn chăm chăm màn ảnh, Tôn Đào Phi bị thằng nhóc chọc vui, nhìn bộ dạng hết sức chuyên chú của nó, cô hoài nghi nó xem có thể hiểu rồi.

Khẽ nhéo một cái, thằng nhóc nhanh chóng quay đầu lại, Tôn Đào Phi thu lại cánh tay đang cứng ở giữa không trung, nếu như cô không nhìn lầm, vừa rồi là nó đang tròng cô. Có lẽ, là trách cô quấy rầy nó. Nghĩ tới điều này, Tôn Đào Phi càng vui mừng khôn xiết. Là một người mẹ tốt, vậy nên, cô không quấy rầy nó nữa.

Cả người Trình Phi Viễn đã hoàn toàn rơi vào trong bóng tối, Tôn Đào Phi một chút cũng không thấy rõ vẻ mặt của hắn. Lặng lẽ lại gần bên cạnh hắn. Lúc này, cô mới phát hiện ra người trước đó không lâu còn tinh thần sáng láng tựa hồ đã ngủ rồi.

Trên màn ảnh thỉnh thoảng phát ra ánh sáng mờ mờ, Tôn Đào Phi có thể thấy rõ ngực hắn đang hô hấp ổn định, đôi mắt nhắm chặt lại. Vừa tức giận vừa buồn cười, Tôn Đào Phi ngơ ngác nhìn chăm chăm hắn hồi lâu. Bảo đi xem phim với cô, hấn lại có thể ngủ. Buồn cười chính là, lần đầu tiên cùng nhau xem chiếu bóng, hấn là đàn ông lại ngủ trước.

Không biết đã trải qua bao lâu, trên vai nhiều thêm một bàn tay lạ, Tôn Đào Phi biết hấn đã tỉnh.

“Anh cảm thấy bộ phim này như thế nào?” Tôn Đào Phi nhìn chăm chăm màn hình, vờ như không biết hỏi.

Trình Phi Viễn hơi run, ngoài miệng lại phẩn chấn nói, “Hay!”

Tôn Đào Phi cười như không cười quay đầu, hơi hợt hỏi, “Hay thế nào?”

Trình Phi Viễn cũng quay đầu lại, âm thầm quan sát Tôn Đào Phi, thấy sắc mặt cô bình tĩnh như thường, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vậy là Đào Phi không phát hiện mình mới vừa ngủ thiếp đi. Nhưng vợ hỏi vấn đề này, hấn phải trả lời thế nào?

Trình Phi Viễn vò đầu bứt tai một lúc lâu, tầm mắt nhìn chăm chăm màn hình, cũng không nhìn ra bộ phim nội dung nó thế nào, chỉ có thể cười ha ha nói, “Dù sao cũng là hay, cụ thể hay thế nào, anh thật sự là không cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả.”

Tôn Đào Phi cười hắc hắc theo, vẻ mặt nhìn thế nào cũng có chút cứng ngắc.

Đúng là nói xạo.

Trong lúc mọi người vẫn muốn xem tiếp, bộ phim đã kết thúc, tất cả mọi người dần dần đứng dậy rời đi.

Mắt to của Bàn Đình vẫn nhìn màn ảnh chăm chăm không chịu dời đi.

“Mẹ, mẹ!” Một tay thẳng nhóc lồi kéo tay áo Tôn Đào Phi, một tay chỉ vào màn ảnh hình biến thành phụ đề, ánh mắt thắc mắc.

“Bàn Đình, phim đã hết rồi, chúng ta nên về nhà thôi!” Tôn Đào Phi chỉ vào đám người bắt đầu dời đi chung quanh, ý bảo nên về nhà rồi.

Thẳng nhóc thu ngón tay lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy thất vọng.

“Chúng ta đợi lát nữa thì đi!”

Nhìn người xung quanh đi ra như kiến, Tôn Đào Phi liền từ bỏ ý tưởng tham gia náo nhiệt với mọi người.

Trình Phi Viễn quét mắt bốn phía một vòng, hiểu được lo lắng của Tôn Đào Phi, nhìn đám người, hiên ngang lăm liệt vỗ vỗ lồng ngực cứng rắn, “Có anh ở đây, bảo đảm em an toàn, hoàn chỉnh đi ra!”

Tôn Đào Phi trừng mắt liếc hẩn một cái, “Chờ một chút cũng không sao, cần gì đi tham gia náo nhiệt, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.”

Trình Phi Viễn ngưng trọng làm một cái quân lễ, “Uh, vợ nói rất có lý!”

Tôn Đào Phi bị vẻ mặt nghiêm chỉnh của hẩn chọc cho cười ha ha, “Không biết cấp trên của anh thấy bộ dạng hiện tại của anh, có thể hối hận ban đầu tuyển anh hay không?”

“Cấp trên của anh nói, vợ chính là cấp trên lớn nhất đời này, đây là lời lẽ chí lý.” Trình Phi Viễn cười vô lại, chuyển vấn đề của Tôn Đào Phi, nói lảng sang chuyện khác.

Tôn Đào Phi hung ác vỗ xuống cánh tay của hẩn, chỉ biết im lặng vì hành vi của ai đó.

“Đi thôi!” Thấy người chung quanh đã đi gần hết, Tôn Đào Phi bước qua Trình Phi Viễn dẫn đầu đi về phía trước.

“Vợ, em chờ anh một chút!” Trình Phi Viễn nôn nóng sốt ruột kêu to ở phía sau.

Tôn Đào Phi nghe vậy cũng không dừng chân, càng bước càng nhanh hơn. Trong lúc đó vẫn không quên quay đầu nhử mày với hai cha con sau lưng.

“Bàn Đình, mẹ muốn bỏ lại chúng ta, con nói đuổi theo hay không đuổi theo?”

“Đuổi theo, đuổi theo!” Thanh âm mềm mại như trẻ đang bú của Bàn Đình liên tục lọt vào tai.

Khóe miệng Tôn Đào Phi cong cong, bước chân không thể không chậm lại.

Không thể không nói thể lực đoàn trưởng Trình của chúng ta rất tốt, đang lúc Tôn Đào Phi sững sờ, hai cha con một lớn một nhỏ, đã nhanh chóng đứng bên cạnh cô.

“Mẹ, mẹ!” thẳng nhóc quơ quơ tay mập, dường như rất vui vẻ vì đuổi kịp mẹ, cười khanh khách không ngừng.

“Tiểu tử thú!” Tôn Đào Phi giả bộ tức giận véo chóp mũi nó.

“Mẹ, mẹ!” Thẳng nhóc càng cười vui sướng, hiển nhiên coi những lời này thành lời khen ngợi của mẹ.

“Chúng ta ra quảng trường đi dạo đi!” Tôn Đào Phi cười nhẹ nhàng khoác tay qua cánh tay Trình Phi Viễn, không lỏng không chặt.

Lòng Trình Phi Viễn trong nháy mắt tê tê, vui vẻ, dĩ nhiên là gật đầu liên tục với yêu cầu của Tôn Đào Phi.

Những bông tuyết trong suốt vẫn không ngừng tùy ý xoay tròn, bay múa trên không trung, không khí ngày lễ cũng không có giảm xuống, ngược lại ấm lên tới cực điểm.

Xung quanh đều là những gương mặt thanh xuân, sinh động.

Giữa sự say đắm và ngọt ngào không chút che dấu của những cặp tình nhân, không khí càng tràn ngập hơi thở ngọt ngào, ấm áp.

“Chú, chú mua bó hoa tặng cho cô đi, nhìn cô thật xinh đẹp.” Một cô gái khoảng 8, 9 tuổi đứng ở trước mặt họ, trong giỏ trước ngực đều là hoa hồng đỏ tươi. Đôi tay nhỏ bé lạnh cóng đến đỏ bừng, trông mắt đen nhánh trông mong nhìn chăm chăm Trình Phi Viễn.

Nét mặt của Trình Phi Viễn trong nháy mắt đỏ bừng, nhưng mặt của hắn vốn là ngăm đen, hơn nữa trời tối, nên một chút cũng không nhìn ra.

“Hoa, hoa!” Bàn Đình uốn éo, đưa tay muốn túm hoa hồng trong giỏ của cô bé, cũng may bị Trình Phi Viễn tóm lại, nó mới không lấy được. Thân thể nhỏ bé vẫn không chịu ngừng nghỉ uốn qua uốn lại ở trong ngực hắn.

Trình Phi Viễn âm thầm nắm tay, không mong muốn hỏi, “Bao nhiêu tiền một bông?”

“Năm đồng một bông, nếu như chú mua nhiều, cháu bán cho chú ba đồng một bó!” cô bé giòn giã đáp, trong con người đen nhánh bởi vì môi chào được khách mà phát ra ánh sáng vui sướng.

“Cho chú 33 cành!” Trình Phi Viễn rộng rãi móc ví tiền ra từ trong túi, rút ra tờ giấy lớn 100 đồng, thoải mái nói, “Không cần trả lại.”

Trên mặt cô bé lộ ra nụ cười sáng lạn, chỉ vào gian hàng bán hoa cách đó không xa nói, “Chú, chú chờ chút, cháu sẽ bảo mẹ gói lại thật đẹp cho!”

Trình Phi Viễn gật đầu, cô bé liền chạy đi.

Theo đó, không khí giữa hai người trong nháy mắt dường như trở nên đông lạnh, nhìn nhau im lặng.

Tầm mắt Trình Phi Viễn mơ hồ không rõ.

Tôn Đào Phi hơi có chút hồi hộp, lại hơi có chút ngọt ngào. Mặc dù hắn tặng hoa có chút ít bị động, nhưng cô gái nào không thích hoa hồng. Lại nói, đây là lần đầu tiên cô nhận được hoa phái nam tặng trừ ba cô và Hải Dương, hồi hộp là khó tránh khỏi.

“Hoa, hoa!” Bàn Đình lại bắt đầu uốn éo thân thể, vươn người về phía cô bé.

Trình Phi Viễn giữ chặt nó lại, có chút ách nã nói, “Đừng động, cử động nữa ba liền ném con xuống!”

Có lẽ là thấy được thần sắc ba mình không tốt, Bàn Đình quả nhiên nghe lời không dám động, mắt to như nho đen dần trở nên long lanh.

“Không cho phép khóc, nam tử hán đổ máu không đổ lệ!”

Trình Phi Viễn luống cuống tay chân vội vàng gặm nhẹ một câu, cũng không cần biết thẳng nhóc có thể nghe hiểu hay không.

Bàn Đình giật mình, khóe miệng đắc ý của Trình Phi Viễn mới vừa nâng lên, thẳng nhóc đó liền rũ cái miệng nhỏ nhắn xuống, há mồm ra oa oa khóc lớn lên.

Tôn Đào Phi hung hăng liếc mắt Trình Phi Viễn, ôm lấy con trai trong ngực hắn, “Sao anh nạt con làm gì!”

Vỗ nhẹ lưng con trai, Tôn Đào Phi dịu dàng dỗ, “Bàn Đình không khóc, ba xấu, chúng ta không để ý tới ba nữa.” Thấy cô bé cách đó không xa đã chạy tới chỗ bọn họ, cô vội vàng nói, “Hoa hoa, chị ấy cầm hoa hoa đến kìa.”

Trong nháy mắt Bàn Đình liền thu lại nước mắt, nhìn theo hướng ngón tay của Tôn Đào Phi, “Hoa hoa!”

Tôn Đào Phi đau lòng lau nước mắt ở dưới khóe mắt Bàn Đình, “Hoa hoa!”

Trình Phi Viễn nhìn hai mẹ con có lẽ đã hoàn toàn quên hắn chẳng thèm quan tâm, buồn bực vô cùng.

Tại sao bị bạc đãi luôn là hắn, tại sao hắn lại tội như vậy.

“Chú, hoa đây ạ!” cô bé ngẩng đầu, nâng bó hoa đã được bọc tỉ mỉ đến trước mặt Tôn Đào Phi.

“Cám ơn!” Tôn Đào Phi cười khanh khách nhận lấy hoa, nhét vào khe hở giữa người của Bàn Đình và cô.

Trong nháy mắt, thằng nhóc lập tức dùng tay nhỏ bé ôm chặt bó hoa, nhưng nó quá nhỏ, vòng thế nào cũng không vòng qua được.

Nhưng thằng nhóc cũng không nổi giận, cái mũi nhỏ ngửi ngửi thật sâu, vui sướng cười nói, “Hoa hoa, thơm!”

“Cô, chú đối với cô thật tốt. Chúc hai người mãi mãi hạnh phúc!” Dứt lời, cô bé liền vui sướng mang theo tiếng cười như chuông bạc chạy đi.

Mặt của Tôn Đào Phi trong nháy mắt bị hun đỏ, bởi vì một câu chú đối với cô thật tốt của cô bé kia.

Hình như, hẳn đối với cô thật tốt.

“Tại sao là 33 bông?” Tôn Đào Phi nhìn 33 đóa hoa hồng nở rộ trong ngực, vô cùng không hiểu, cô chưa từng nghe nói 33 đóa hoa hồng có ý nghĩa đặc biệt gì.

Trình Phi Viễn thẳng thắn nghiêm túc nói, “Bởi vì năm nay anh ba mươi ba tuổi!”

Dưới ánh đèn vàng, tròng mắt đen thâm thúy của Trình Phi Viễn lóe ra ánh sáng kiên định, thận trọng.

Tôn Đào Phi cười cười, đây là logic gì, nhưng nhìn bộ dạng của hắn, cô trái lại rất hiểu, không tiếp tục nói gì nữa. Bất kể như thế nào, nhận được bó hoa này, cô đều rất vui vẻ.

Trình Phi Viễn ngưng mắt nhìn Tôn Đào Phi thật sâu. Tại sao là 33 đóa? Bởi vì, năm anh 33 tuổi, gặp em, dần dần yêu em, mà anh cũng sẽ dùng thời gian còn lại bên cạnh em, mang đến hạnh phúc thuộc về cả anh và em cho em.

“Anh đang suy nghĩ gì mà thất thần như thế!” Tôn Đào Phi không khách khí đụng vào khuỷu tay Trình Phi Viễn, kéo tâm hồn đang bay xa của hắn quay trở lại.

Trình Phi Viễn duỗi cánh tay dài, dễ dàng ôm một lớn một nhỏ vào trong ngực, nửa thật nửa giả nói, “Đang nghĩ về em!”

Tôn Đào Phi im lặng liếc mắt, đến bao giờ đoàn trưởng Trình nhà cô mới có thể thành thật một chút đây.

“Muốn ăn cái gì, chúng ta đi ăn!”

Tôn Đào Phi cắn răng nghiêng lợi nói, “Ăn thịt của anh, uống máu của anh!”

“Được!” Trong chốc lát, cánh tay ngăm đen của Trình Phi Viễn liền đưa đến trước mắt Tôn Đào Phi.

Nhìn Trình Phi Viễn vén tay áo lên thật cao, cô vừa bức mình vừa buồn cười đẩy ra, “Không ăn, thịt của anh hôi lắm. Đến lúc đó bị cảm cũng đừng giả bộ đáng thương ở trước mặt em!”

Trình Phi Viễn vui sướng hài lòng cười một tiếng, nhanh chóng kéo tay áo xuống, khoác lác vô sỉ nói, “Chút khí trời này chưa làm anh lạnh được, cảm mạo lại càng không thể!”

Hi vọng như thế, Tôn Đào Phi nhủ thầm.

“Đáng thương, đáng thương tôi, cho tôi một đồng tiền, tôi mua cái bánh bao ăn!”

Chợt, một tên ăn xin quần áo lam lũ chặn lại đường đi. Tôn Đào Phi sững sờ, thì ra, lễ Giáng Sinh không chỉ có các bách hóa lớn tăng giờ làm việc, đến ăn xin cũng làm thêm.

Thấy Tôn Đào Phi không tránh ra như người khác, tên ăn xin liền vươn đưa hộp sắt trong tay ra trước mặt họ.

Tôn Đào Phi liếc Trình Phi Viễn bên cạnh, chỉ thấy hắn khẽ nhủ mào, cũng không bỏ tiền, bất động nhìn chằm chằm tên ăn xin kia, làm như đang đấu sức với hắn.

Tôn Đào Phi móc móc trong túi áo khoác, cô nhớ bên trong hình như có một đồng xu một đồng. Cô vừa muốn bỏ tiền vào trong hộp sắt của kẻ ăn xin, Bàn Đình đã ném đóa hồng vào hộp trước cô, sau đó cười híp mắt quay đầu, vui vẻ đắc ý vỗ tay với mẹ, “Hoa hoa!”

Tôn Đào Phi vội vàng ném tiền cho tên ăn xin, cũng không quên cầm lên đóa hoa kia. Đừng bảo là cô hẹp hòi, nói thế nào bó hoa này cũng có ý nghĩa kỷ niệm, cô không muốn tùy tiện cho người ta, đặc biệt lại là tên ăn xin không làm mà có.

Trình Phi Viễn nhìn chằm chằm cử động của Tôn Đào Phi, tâm tình một đường hát vang khải hoàn ca.

Chợt một cái lên mặt con trai, Tôn Đào Phi ý vị sâu xa nói, “Bảo bối, con không thể lãng phí thế này.”

“Không sao, vợ, về sau anh lại mua cho em!” Trình Phi Viễn thấy thế vỗ ngực một cái, cực kì phóng khoáng nói.

“Anh biết cái gì!” Tôn Đào Phi lạnh lạnh quét mắt nhìn hắn một cái, không hiểu cũng đừng nói linh tinh, cho là cô thích hoa hồng đó, thật không hiểu gì hết!

“Anh muốn nghe chuyện xưa về một tên ăn xin không?” Tôn Đào Phi chợt cười híp mắt hỏi.

Mặc dù không hiểu tại sao vợ mình lại nói đến việc này, Trình Phi Viễn vẫn tỏ biểu tình rất muốn nghe, vội vàng hỏi, “Chuyện xưa gì?”

“Đó là lúc em vào lớp chín, bởi vì sắp thi cấp ba, cho nên buổi tối mỗi ngày chúng em đều tự học đến hơn mười giờ. Khi đó ngõ hẻm nhà em đang xây lại, ven đường để rất nhiều tấm bản các loại. Buổi tối một ngày, trên tấm bản sắt trong ngõ hẻm có một thứ gì đó, lúc ấy em không chút suy nghĩ liền đạp tới.” Tôn Đào Phi ngửa đầu hào hứng rồi lại thần bí hỏi, “Anh đoán thế nào!”

Trình Phi Viễn suy tư một lát, mở miệng nói, “Chẳng lẽ vật kia là của tên ăn xin!”

Tôn Đào Phi duỗi ngón tay, thần thần bí bí nói, “Sai, căn bản không phải là thứ gì cả, hắn chính là tên ăn mày, nhưng lúc ấy trời quá tối nên bị em xem thành đồ vật. Anh không biết đâu, lúc ấy em bị hù chết, hơn nữa hắn còn đuổi theo phía sau em, cũng may lúc ấy em đạp xe đạp, cách nhà cũng không xa. Bằng không em chắc chắn xong rồi.”

Tôn Đào Phi nghĩ tới sự việc tối hôm đó, đến bây giờ lòng vẫn còn sợ hãi.

Trình Phi Viễn cũng giật mình, hung hăng véo chóp mũi mướt mà của cô, “Sao trước kia em nghịch ngợm như vậy, về sau không cho phép như vậy, đáng đánh! Vậy sau đó em còn gặp lại tên ăn xin đó hay không?”

Tôn Đào Phi lắc đầu, “Không có, sau đó em không dám đi qua chỗ đó nữa. Buổi tối mỗi ngày đều vòng rất xa với tiểu Dĩnh, đi từ đường khác về.”

Trình Phi Viễn vuốt cằm, tò mò hỏi, “Kỳ lạ, lúc đó tại sao em lại phải đá vật kia một cái!”

Tôn Đào Phi hỏi ngược lại, “Nếu như trước mặt anh có một vật lớn đột nhiên xuất hiện, anh có tò mò không!”

Trình Phi Viễn cười cười, hắn không biết, có lẽ có, có lẽ không.

“Lúc em còn nhỏ còn có chuyện gì, kể hết cho anh biết đi!” Trình Phi Viễn hứng trí bưng bưng cười nói.

Tôn Đào Phi phòng bị, “Anh muốn làm gì, muốn bắt nhược điểm của em hả!”

Trình Phi Viễn nắm vai của cô, liên tục cười khỏ, “Vợ, anh chỉ muốn hiểu em hơn!”

Tôn Đào Phi suy tư hồi lâu, dường như rất phân vân với yêu cầu này của Trình Phi Viễn, hồi lâu, mới gắng gượng nói, “Xét thấy anh rất muốn biết, em sẽ nói cho anh biết vài chuyện, nhưng không được cười em!”

Dọc theo đường đi, Tôn Đào Phi lẳng lặng nói, Trình Phi Viễn lẳng lặng lắng nghe.

Cô nói cho hắn biết, cô trong trường hợp có nhiều người, thường mắc cười, cho nên các thầy giáo cũng không muốn cho cô tham gia hoạt động lớn. Vậy nên, lần đầu tiên đi gặp ông nội bà nội, ba mẹ hắn, cô mới cười ra tiếng như vậy.

Cô nói cho hắn biết, cô đối tốt với Từ Dĩnh như vậy, là bởi vì lúc học trung học cơ sở có một nữ sinh không biết sao luôn gây khó dễ cho cô, nhưng cô không so đo.

Cho đến buổi trưa một ngày, Từ tiểu Đinh cố ý ăn cơm chung với nữ sinh đó, thừa dịp nữ sinh kia không chú ý, hung hăng đánh lên trán nữ sinh kia, sau đó như không có chuyện gì xảy ra nói cho cô ta biết, trên đầu cô ta có con muỗi.

Trừ ba mẹ ra, đó là lần đầu tiên có người ủng hộ cô ngoài sáng như thế. Cho nên đối với Từ Đinh, cô mới quý trọng, dung túng như vậy. Thương yêu cô ấy giống như thương yêu em gái.

Cô nói liên miên rất nhiều với hắn. Vậy nên, hắn mới biết, thì ra lúc cô còn nhỏ, trong quá khứ không có hắn, cô sống thật vui vẻ, nghịch ngợm.

Tôn Đào Phi thao thao bất tuyệt kể xong chuyện của mình, hào hứng hỏi, “Còn anh, thời gian trưởng thành của anh thế nào?”

Trình Phi Viễn cười nhẹ một tiếng, “Khi còn bé, anh nghịch ngợm nhất, anh hai nghe lời nhất. Khi đó anh học chung trường với Chu Thành Phi, đều là được trong nhà cưng chiều, cho nên ở đâu cũng vô pháp vô thiên. Thấy ai không vừa mắt, sẽ đánh hắn một trận, khi đó không biết bị mời người nhà bao nhiêu lần, bị cha đánh bao nhiêu roi. Sau đó cha nhìn anh càng ngày càng kỳ cục, thi cấp ba xong, liền đưa anh đến trại lính, để cho anh cải tạo!”

“Sau đó thì sao, anh cải tạo sao?” Tôn Đào Phi cắt đứt lời Trình Phi Viễn nói, vội vàng hỏi.

Trình Phi Viễn khẽ mỉm cười, nhún mày hỏi ngược lại, “Em nói xem?”

Tôn Đào Phi cười hắc hắc, “Anh nhất định là không sửa đổi, bằng không bây giờ sao có bộ dáng này.”

Trình Phi Viễn gõ đầu cô, “Vẫn là vợ hiểu được anh, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Muốn thay đổi toàn bộ đó là không thể nào, nhưng thực sự anh cũng thay đổi không ít. Cũng từ đó trở đi, anh thích trại lính.”

Tôn Đào Phi tán đồng gật đầu một cái, “Nhìn ra được, bản tính quả thật rất khó dời.”

Ánh mắt trắng trợn, lời nói trắng trợn của Tôn Đào Phi, mạnh mẽ làm nghẹn đoàn trưởng Trình của chúng ta.

Tên nhóc Bàn Đình trong ngực cũng gật đầu nhỏ như gà mổ thóc.

“Chúng ta về nhà đi!” Tôn Đào Phi hạ thấp giọng, nói nhẹ.

“Anh đi tìm bình cắm hoa vào.” Về đến nhà, Tôn Đào Phi nhét hoa vào trong ngực Trình Phi Viễn, cười híp mắt, sai bảo xong, liền ôm Bàn Đình trở về phòng ngủ.

42. Chương 42 : Xin Chào, Tiểu Tam...

Tôn Đào Phi bước ra khỏi phòng ngủ, mới vừa đóng cửa lại, liền bị Trình Phi Viễn ôm thật chặt từ phía sau, môi lạnh như băng của hắn dán chặt ở gáy cô, khiến cô co rúm lại một chút.

“Sao vậy?” Sao người này lại trở nên nhanh nhẹn như vậy.

“Anh đã cắm hoa hồng vào rồi, em xem có hài lòng hay không?” Xoay thân thể của Tôn Đào Phi lại, Trình Phi Viễn dắt Tôn Đào Phi đi tới bên bàn ăn.

33 đóa hoa hồng nở rộ, không, nên nói là 32 đóa, cộng thêm một đóa đã hơi có chút khô héo, tất cả bao ngoài đều không bỏ ra, đặt ở trong một bình thủy tinh chân àu trắng.

“Anh cứ để như vậy!” Tôn Đào Phi khẽ trợn to hai mắt. Đàn ông nha, thật đúng là sơ ý lơ là, không có kiên nhẫn.

Trình Phi Viễn khẽ vuốt ve cằm, thưởng thức vòng quanh bình hoa một vòng, vô cùng thành thật nói, “Như vậy rất đẹp mà!”

Khóe miệng Tôn Đào Phi co giật thật mạnh, bàn tay càng run lên, khó tin ngẩng đầu lên, cô thật sự hoài nghi thẩm mỹ của người này có vấn đề.

Trên thô dưới mảnh, bao ny lon bởi vì bị nhét vào trong bình mà vắn vẹo dữ tợn, như vậy cũng gọi là đẹp mắt.

Phí nhiều công sức mới rút được bó hoa lẫn bao ra, tâm tình Tôn Đào Phi tốt đẹp mở bao ra, đánh nhẹ bả vai người khác, “Đi lấy kéo!”

“Tuân lệnh!”

Kèm theo dáng hần biến mất, rất nhanh một cây kéo đường như mới tinh xuất hiện ở trước mắt.

Tôn Đào Phi bày bó hoa ra, thầm nghĩ trong lòng một hồi rồi nhanh chóng cầm kéo lên tỉ mỉ cắt tỉa theo suy nghĩ.

“Vợ, em còn có bao nhiêu chuyện mà anh không biết?” Hơi thở ấm áp kiên cường của Trình Phi Viễn nhẹ nhàng phả vào cằm cổ trắng nõn của Tôn Đào Phi, chỉ chớp lát sau, làn da trắng liền trở nên phấn hồng nhàn nhạt.

Tôn Đào Phi đắc ý nhú mày, sóng mắt xinh đẹp lưu chuyển, “Anh nói xem?”

Trình Phi Viễn lập tức nhìn ngầy người, tròn mắt thâm thúy trong nháy mắt đen như màn đêm, từng cái hôn không kìm được rơi vào làn da trắng nõn mê người, lưu luyến quên về.

Tôn Đào Phi bị buồn cười khanh khách không ngừng, “Anh đừng náo loạn, em còn chưa cầm xong đâu!”

Trình Phi Viễn hít một hơi thật sâu, dè xuống dục vọng, oang oang nói, “Vậy đừng làm nữa!” Vừa lúc, hần cũng không muốn cô làm mấy thứ này, hiện tại hần càng muốn làm một chuyện khác với cô. Bất quá thấy cô khó được có hăng hái như thế, hần cũng chỉ có thể nhịn một chút, xem hần là ông chồng có tinh thần đáng hiến cỡ nào.

“Nếu bây giờ không cắt, ngày mai sẽ héo hết!”

“Chết héo thì chết héo, một bó hoa chồng em vẫn mua được” Trình Phi Viễn lớn lối vô cùng xem thường.

Làm sao giống nhau được, Tôn Đào Phi im lặng liếc mắt, đàn ông quả nhiên không hiểu lòng của phụ nữ!

Tôn Đào Phi cầm cành hoa cuối cùng vào, còn chưa kịp thưởng thức kiệt tác của mình, ai kia đã nôn nóng sốt ruột xoay người cô lại, làm cho cô còn chưa đứng vững, môi đỏ mọng đã bị một đôi môi nóng bỏng bá đạo ngậm lấy.

Cô theo bản năng ôm chặt cổ của hần, tránh khỏi mình bởi vì đứng không vững mà trượt ngã.

Tựa hồ là không hài lòng cô không chuyên tâm, Trình Phi Viễn xử phạt, cắn xuống môi mỏng của Tôn Đào Phi.

Trong mắt Tôn Đào Phi chợt lóe ánh sáng nhạt, ngậm đôi môi của hần thật chặt, bú, liếm phui, mắt thấy sẽ thành công đánh vào địch quân, chiếm lĩnh quyền chủ động, lại không ngờ người nào đó vẫn trước cô một bước, trực tiếp tiến quân thần tốc, mạnh mẽ quấn chặt vòng quanh cô, treu chọc chơi đùa, dòn dập, tiếng thở dốc liên tiếp phát ra từ hai người, một tiếng tiếp một tiếng.

Trình Phi Viễn hơi hé mắt, nở nụ cười, hôm nay vợ hần dường như là rất nhiệt tình.

Tay nhỏ bé lạnh lẽo như rắn dán lên da thịt nóng bỏng, Trình Phi Viễn bị nhiệt độ bất thành linh kích thích đến cả người run rẩy.

“Anh chuyên tâm một chút cho em!” Tôn Đào Phi giữ chặt đầu hần, trong tiếng thở dốc xen lẫn oán trách tức giận đặng đặng. Thật vất vả cô chuẩn bị làm lớn một hồi, người đàn ông này lại mất hồn, quá tổn thương tự ái phụ nữ của cô.

Thuần thực thô lỗ cõi y phục trở ngại, cô tiến thêm một bước trên người hần, thừa dịp người nào đó hoàn toàn hóa đá trong nháy mắt, Tôn Đào Phi hung hăng đẩy, liền đặt hần ở trên ghế sa lon, hài lòng sờ sờ về mặt vẫn cứng ngắc của hần, cô cười đắc ý vụn phẩn, bình thường cô đều là bên bị đè, hôm nay cô muốn làm chủ nhân, thề áp đảo người khác, áp đảo, đè đè.

“Vợ, em muốn bá vương ngành thượng cung.” Trình Phi Viễn cười híp mắt nhú mày.

Tôn Đào Phi nở nụ cười, tròng mắt to tròn, trợn mắt nói, “Thế nào, có phải anh không muốn!”

Nếu như cô là bá vương, vậy chẳng phải mỗi ngày trong quá khứ cô đều bị bá vương.

Trình Phi Viễn liền vội vàng lắc đầu, cười hì hì nói, “Không có, không có, rất vui lòng, đây là vinh hạnh lớn lao.”

Tựa hồ là để tỏ lòng hân tình nguyện đến cỡ nào, Trình Phi Viễn dứt khoát mở lớn tay chân ở trên ghế sofa, về mặt hưởng thụ mặc cho quân áp dụng.

Tôn Đào Phi “Xì” cười một tiếng, những hừng tâm tráng chí kia, lập tức bị hấn quậy đến không còn một mống.

Nửa ngày, Tôn Đào Phi chỉ duy trì tư thế giạng chân ở trên người của hắn, không tiến thêm chút nào, Trình Phi Viễn ngửa đầu nghi ngờ hỏi, “Thế nào?”

Tôn Đào Phi mỉm cười lắc đầu, leo xuống thân thể hắn, “Không chơi với anh, em muốn đi tắm!”

Trình Phi Viễn lạnh tay lẹ mắt, vừa đưa tay, liền nhanh gọn ngăn trở đường của cô, sau đó lưu loát lật người quả quyết áp đảo Tôn Đào Phi chuẩn bị phũ mông chạy lấy người, dẫn dắt tay nhỏ bé của cô đi tới dự vọng của hắn, cười tà nói, “Vợ, sao em có thể không hiền hậu như thế, đốt lửa xong lại muốn chạy!”

“Sắc lang!” Tôn Đào Phi vội vàng rút tay về như bị lửa thiêu.

“Vợ, theo em nói, vừa rồi không phải em cũng sắc anh sao, anh chỉ đáp lại, lại nói anh sắc em, đó là thiên kinh địa nghĩa!” (Chuyện dĩ nhiên) Trình Phi Viễn xảo trá cười một tiếng, nhanh chóng cởi bỏ y phục của Tôn Đào Phi, hắn liền không kịp chờ đợi chen thân mà vào, thẳng tiến thật sâu, bị tầng tầng nóng rực chặt chẽ bao vây lấy, hắn ra vào cũng càng nhanh chóng mạnh mẽ.

Trước một tia thanh tỉnh cuối cùng, Tôn Đào Phi hung ác tròng mắt hắn.

Thở dốc, uốn chuyển than nhẹ, đè nén gằm nhẹ, một tiếng tiếp một tiếng, trải qua hồi lâu không ngừng, dạo ra một khúc nhạc hoàn mỹ trong phòng khách.

Ngoài phòng bông tuyết trắng xóa, bên trong nhà xuân ý hoà thuận vui vẻ.

~

Có lẽ trời cao rất thích vui đùa khiến bạn ứng phó không kịp, luôn hung hăng cho bạn một kích lúc bạn thấy mình đang hạnh phúc nhất.

Giờ phút này Tôn Đào Phi cảm thấy lời đó rất đúng, Bùi Hân trước mắt cô vẫn tinh tế, ưu nhã như nửa năm trước. Ngón tay thon dài cầm chiếc thìa, nhẹ nhàng khuấy cốc cà phê đang dần lạnh, mọi cử động giống như là được vẽ ra.

Địch không động, ta không động. Tôn Đào Phi nhàn nhạt ngưng mắt nhìn người đối diện, cô không biết Bùi Hân làm sao tìm đến chỗ cô, cô không cho là giữa hai người còn có cái gì để nói.

Có lẽ quá khứ của hai người cùng có Trình Phi Viễn, nhưng đều đã là quá khứ, trước kia Trình Phi Viễn thích Bùi Hân, nhưng bây giờ đã khác, Trình Phi Viễn đã là người đàn ông của cô, chỉ thuộc về Tôn Đào Phi cô mà thôi.

“Tôn tiểu thư, cô biết ban đầu tại sao Trình Phi Viễn lại kết hôn với cô không?” Khuôn mặt tinh xảo của Bùi Hân lộ ra nụ cười hoàn mỹ.

“Không muốn biết!” mặt Tôn Đào Phi không chút thay đổi, bỏ lại ba chữ như đinh chém sắt. Hiện tại Bùi Hân hỏi cái vấn đề này, cô dùng đầu ngón chân cũng có thể hiểu, lời nói kia tuyệt đối không có ý tốt gì. Hơn nữa, lúc đầu cô và Trình Phi Viễn kết hôn, vốn là một cuộc giao dịch, nguyên nhân kết hôn là cái gì, cô cũng không quá để ý, cái cô để ý chính là hiện tại cùng với tương lai.

“Nếu như không có chuyện gì, xin thứ cho không tiễn, Bùi tiểu thư!” Tôn Đào Phi dứt khoát đứng dậy, không muốn lời thôi dài dòng với Bùi Hân.

“A, đúng rồi, về sau xin gọi tôi là Trình phu nhân, cá nhân tôi mà nói, tôi không quen được gọi là Tôn tiểu thư.” Đi hai bước, Tôn Đào Phi lại quay đầu, hai chữ không quen, cô đặc biệt nghiêng răng thốt ra.

Đối với Bùi Hân, vô luận là liên quan đến Trình Phi Viễn, hay là những phương diện khác mà nói, cô cũng có chút chán ghét cô ta, nhất là hiện tại, cô ta rõ ràng có ý đồ xấu với người đàn ông của cô. Cô không cần cũng không muốn khách khí với cô ta.

Bất kể Tôn Đào Phi muốn nghe hay không, thanh âm mượt mà của Bùi Hân vẫn từ từ vang lên, “Sáu tháng trước, công ty anh hai tôi bởi vì đầu tư không tốt mà thiếu vốn. Lúc ấy Phi Viễn muốn sử dụng cổ phần của anh ấy ở công ty Trình gia giúp anh tôi, nhưng bác Trình không đồng ý, cha con hai người bọn họ giằng co hồi lâu, cuối cùng bác Trình nói, điều kiện là anh ấy phải lấy cô, bác Trình mới nguyện ý giúp công ty anh tôi.”

Mặt của Tôn Đào Phi trong nháy mắt trắng bệch, cũng may cô đưa lưng về phía Bùi Hân, nếu không họ còn chưa chính thức khai chiến, cô chắc đã thảm bại. Cho dù nhiều lần tự nói với mình, không cần để ý, đó là quá khứ. Nhưng cô vẫn không chế không được mình mà khổ sở, thương tâm.

“Nếu như tôi nhớ không lầm, Bùi tiểu thư đã có hôn phu rồi, cô và Phi Viễn vốn không có gì, coi như là bạn, cũng không cần phải vậy. Thật không biết nếu Lý tiên sinh biết chuyện này sẽ cảm thấy như thế nào!” Quay đầu lại, trên mặt Tôn Đào Phi lúc này đã là nụ cười sinh động.

“Chúng tôi đã hủy hôn rồi!” Bùi Hân bình tĩnh trần thuật, giống như đây chẳng qua là chuyện của một người xa lạ, cũng không phải là việc lớn trong đời của cô.

Tôn Đào Phi cười như không cười, “Cho nên?” Thì ra cô gái này bỏ người ta rồi quay lại giành Trình Phi Viễn với cô sao?

“Phi Viễn, anh ấy cũng không thương cô!” Bùi Hân nhìn Tôn Đào Phi cười nhạt, rõ ràng là đã tính trước.

Tôn Đào Phi híp mắt lại, nụ cười trên mặt càng rực rỡ, “Cô muốn nói, anh ấy yêu cô? Có lẽ trước kia là như vậy, nhưng hiện tại, cô cứ đi hỏi xem, xem anh ấy có còn yêu cô hay không!”

Sắc mặt của Bùi Hân khê biến, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục như thường, khê mỉm cười, ngón tay trắng nõn mở túi ở trước mặt cô, “Cô mở ra xem một chút xem!”

Nhìn phong thư mới tinh xuất hiện ở trên mặt bàn, Tôn Đào Phi mở ra. Từng tấm, từng tấm có hình ảnh của một người đàn ông quen thuộc đập vào mắt cô, Trình Phi Viễn trong hình đều là khóe miệng tươi cười, mặt mày dịu dàng, Bùi Hân bên cạnh cũng ngượng ngùng, dịu dàng vô cùng.

Không thể không nói góc độ chụp hình rất tốt, thời gian là tuần này. Tôn Đào Phi nhớ đêm hôm đó Trình Phi Viễn trở về rất muộn, nói với cô là đi trực, thì ra là hẹn với giai nhân, khóe miệng nhịn không được mà khê nâng lên, là cười nhạo hay là cái gì, ngay cả chính cô cũng không rõ.

Ngẩng đầu, Tôn Đào Phi thu lại tất cả biểu tình, suy nghĩ quay cuồng trong đầu, đẩy phong thư tới trước mặt Bùi Hân.

“Bùi tiểu thư, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Tiểu tam cầm hình tới chứng minh chuyện lén lút của mình. Xin lỗi, những hình này không đủ để chứng minh cái gì, bây giờ kỹ thuật PS rất phát triển, không cần cô nói tôi biết, tôi đều biết. Hơn nữa, cô hấp tấp muốn chia rẽ vợ chồng chúng tôi như vậy, cô nói xem, nếu ông nội biết sẽ như thế nào!”

“Cô...” Bùi tiểu thư ưu nhã rốt cuộc đã biến mất, cô ta trợn mắt nhìn Tôn Đào Phi, hoàn toàn phá hư phần mỹ cảm lúc trước.

Tôn Đào Phi cười nhẹ một tiếng, phụ nữ đẹp cũng chỉ đến thế. Cô đoán ông nội bà nội, bố chồng mẹ chồng nhất định là rất không thích vị Bùi tiểu thư trước mắt này, bằng không ban đầu cũng sẽ không ép Trình Phi Viễn kết hôn với cô.

Tôn Đào Phi chột vồ trán, làm như rất là ưu sầu nói, “Còn nữa, nếu như giới truyền thông biết Bùi tiểu thư lại là Tiểu tam phá hư gia đình của người ta, không biết năm nay Bùi Phó bí thư tham gia tranh cử bí thư thị ủy (bí thư ở ủy ban thành phố) có thể chịu ảnh hưởng hay không!”

“Có một ngày cô sẽ phải khóc!” Bùi Hân trừng trừng mắt hạnh, giày cao gót cồm cộp gõ trên mặt đất, rất nhanh liền biến mất khỏi tiệm.

Cơ hồ là Bùi Hân vừa rời đi, Tôn Đào Phi liền đặt mông ngồi bệt ở trên ghế sofa, ngón tay nắm thật chặt phong thư trong tay, giống như vậy thì những tấm hình đó có thể biến mất.

Trình Phi Viễn, anh thật mẹ nó vô tư vĩ đại ghê gớm.

“Trình Phi Viễn, Trình Phi Viễn...” Tôn Đào Phi cắn răng nghiêng lợi kêu ra cái tên đó. Trong lòng khó chịu như lửa đốt, giống như có vô số mũi kim đang đâm vào. Tay chân cô đã sớm lạnh như băng.

Tôn Đào Phi không biết mình ngồi bao lâu ở trên ghế sofa, nhìn chăm chăm ánh mặt trời từ đông chậm rãi dời về tây qua lớp cửa sổ thủy tinh.

“Vợ, anh và con trai tới đón em tan làm!”

Tôn Đào Phi cố gắng khôi phục bộ dáng như thường, không đi chất vấn người đàn ông ở trước mắt, cô muốn cho hắn một cơ hội, do hắn chính miệng nói cho cô biết sự thật.

“Ừ, đã xong rồi, chúng ta về nhà đi!”. Tôn Đào Phi lạnh nhạt nói.

“Mẹ, mẹ, ôm, ôm!” Bàn Đình ôm lấy chân Tôn Đào Phi, bò lên trên tựa như con khỉ.

Yên lặng ôm lấy con, yên lặng đi ra ngoài.

“Vợ, hôm nay rất mệt phải không!” Trình Phi Viễn nhạy cảm nhận thấy được hôm nay vợ mình có chút không bình thường.

“Anh nói xem?” Tôn Đào Phi cười như không cười, “Cuối tuần anh trực, vậy tuần này có ngày nào anh không trực không?”

Tim của Trình Phi Viễn lập bập rơi xuống, sao vợ mình đột nhiên hỏi cái này, chẳng lẽ cô đã biết chuyện hắn và Bùi Hân gặp mặt.

Ngày đó Bùi Hân đột nhiên gọi điện thoại tới, hắn chỉ nói với cô ấy vài lời đã rời đi trước, về phần không nói với Tôn Đào Phi, đơn thuần là bản tính đàn ông của hắn đang tác quái, hắn cảm thấy là một người đàn ông nếu như đi chỗ nào đều phải báo cáo với vợ, vậy thật là không có mặt mũi.

Cho nên, chuyện gặp mặt Bùi Hân, đoàn trưởng Trình của chúng ta kiên quyết không nói cho Tôn Đào Phi, cũng hoàn toàn quên mất lời hứa trước đây không lâu của hắn với cô.

Trình Phi Viễn không biết là, chính là bởi vì cái bản tính đàn ông của hắn, thiếu chút nữa đã khiến hắn chia tay với Tôn Đào Phi.

“Tuần này anh không trực!” Ánh mắt Trình Phi Viễn không biến sắc quan sát phản ứng của Tôn Đào Phi.

“À!” Tôn Đào Phi sờ sờ đầu con, “Hôm nay Bàn Đình có nghe lời hay không, hôm nay anh trông nó, nó không quấy rầy anh chứ?”

Trình Phi Viễn cười hắc hắc, “Không quấy rầy, có thể chia sẻ lo lắng cho vợ là vinh hạnh của anh!”

Liếc nhẹ Bàn Đình một cái, Trình Phi Viễn cười cực kỳ quỷ dị.

Tiểu tử thú vị, coi như con thóc thời, bằng không hắn cũng sẽ không tốt tính giống Tôn Đào Phi. Hắn có phương pháp khiến cho nó nghe lời, nhưng ở trước mặt vợ mình, hắn vẫn chỉ có thể ngoan ngoãn sử dụng chính sách dụ dỗ.

~

“Tô Nhiễm, cậu tới à!” Tôn Đào Phi vui mừng gọi to, nhanh chóng đứng lên từ quầy thu tiền, bước nhanh đi ra ngoài đón.

Lúc khai trương, Tô Nhiễm có đưa tới đây một lẵng hoa, nhưng lại chưa từng tới lần nào. Sau đó Lâm Gia Vũ lại tới đây mấy lần, nghĩ cũng biết là ai mua. Cô nghĩ nhất định là Tô Nhiễm phải chăm sóc con gái nên không thể phân thân, không ngờ hôm nay cô ấy lại tới.

“Mình mới làm một chiếc bánh chocolate rừng rậm đen[1] , cậu nếm thử một chút!”

Vừa để bánh ngọt xuống bàn, Tôn Đào Phi liền múc một muỗng lớn, “Ừ, ăn thật ngon!”

“Đào Phi, chồng cậu có khỏe không!”

Tôn Đào Phi kinh ngạc ngẩng đầu, “Rất tốt, sao vậy?”

Tô Nhiễm ngược ngược cười một tiếng, trầm mặc hồi lâu, dường như có chút phân vân, “Có một việc mình không biết có nên nói cho cậu biết hay không!”

Tôn Đào Phi cười một tiếng, “Cậu cứ nói đi, có cái gì không thể nói đâu!” cô nghĩ mình đã đoán được là chuyện gì.

Tô Nhiễm đẩy một cái đĩa CD tới, “Tuần trước, mình và bạn ăn cơm ở khách sạn của nhà cô ấy!” Thấy sắc mặt của Tôn Đào Phi cũng không biến hóa quá lớn, cô lại tiếp tục nói, “Không ngờ, nhìn thấy chồng cậu và một cô gái đi vào ăn cơm, sau đó lại qua hai ngày...”

Ngón tay Tô Nhiễm chạm vào đĩa CD, “Bởi vì mình nói với bạn nên cô ấy đặc biệt lưu ý, nói là nhìn thấy buổi tối thứ hai chồng cậu vào một phòng chung với cô gái kia!”

Tôn Đào Phi chỉ cảm thấy trái tim của mình bị cái gì hung hăng nứu lấy, đau đến hít thở không thông.

Tô Nhiễm nhẹ nhàng cầm tay Tôn Đào Phi, nhìn mặt mũi dần dần trắng bệch của cô, rất là đau lòng, “Đào Phi, mình thấy chồng cậu thật lòng yêu cậu, có lẽ trong này nhất định là có hiểu lầm gì, cậu nên nói chuyện rõ ràng với anh ấy. Ban đầu mình và Gia Vũ cũng là như vậy, ngàn vạn đừng để có người chen vào giữa hai người.”

Tuy Gia Vũ nói cô không nên xen vào việc của người khác, nhưng cô không muốn Tôn Đào Phi là người chẳng hay biết gì, cô thật coi cô ấy như bạn thân, nên không hy vọng cô ấy bị lừa.

Tôn Đào Phi cố gắng nặn ra một nụ cười, “Mình hiểu rồi, cảm ơn cậu, Tô Nhiễm!”

Đợi sau khi Tô Nhiễm rời đi, Tôn Đào Phi run rẩy bỏ đĩa CD vào trong máy vi tính, rất nhanh hình ảnh rõ ràng xuất hiện ở trước mắt, người đàn ông cao lớn anh tuấn, người phụ nữ xinh xắn động lòng người, ôm nhau đứng ở trước phòng, đầu người phụ nữ khe khẽ tựa vào trên vai người đàn ông, nhẹ nhàng cười duyên, mặt mày uyển chuyển động lòng người.

Hình ảnh chuyển một cái, cửa phòng được mở ra, hình ảnh khôi phục lại bình thường, tầm mắt có thể thấy được chỉ còn lại thảm đỏ đến chói mắt.

Mắt chưa xót vô cùng khó chịu, giống như có đồ cái gì đó muốn lăn chĩa rơi xuống. Ngẩng mặt tựa vào trên ghế sa lon, cho đến khi nó chảy ngược trở lại.

Điện thoại di động bị mở ra, khép lại, khép lại, mở ra, lặp lại không biết bao nhiêu lần. Con số quen thuộc hiện ra vô số lần nhưng cô cuối cùng lại không thể ấn xuống nút “gọi”.

Lần đầu tiên cô mất đi dũng khí chất vấn một người, nói cô nhát gan cũng tốt, khiếp đảm cũng được, ít nhất bây giờ còn chưa muốn buông tay, cũng cần bản chưa có chuẩn bị buông tay.

Chân trời chậm chậm phủ một tấm màn đen, người đi đường đi qua đi lại, vội vàng quay về nhà.

Điện thoại lạnh như băng “ong ong” vang dội ở trên tay, ánh đèn sáng ngời rơi vào phía trên, hiện rõ ràng ba chữ, Trình Phi Viễn.

Tôn Đào Phi lạnh lùng nhìn lướt qua, không để ý tới, một lần, hai lần, ba lần... Cho đến khi Trình Phi Viễn xuất hiện ở cửa tiệm.

“Sao em không nhận điện thoại?” Trình Phi Viễn tức giận quát. Cô có biết hấn lo lắng cỡ nào hay không, hấn sợ cô có chuyện gì xảy ra.

“Em không thoải mái!” thần sắc Tôn Đào Phi ảm đạm, một mỗi lãnh đạm nói.

Bàn tay hơi lạnh nhẹ nhàng đặt lên trán của cô, Tôn Đào Phi chỉ cảm thấy ghê tởm khó chịu. Nhàn nhạt nhìn đi chỗ khác, không làm như vậy, cô sợ mình sẽ ghê tởm mà ói ra.

Trình Phi Viễn phát hiện vợ mình khác thường, vô cùng khác thường, nói chuẩn xác, từ mấy ngày trước đã bắt đầu không bình thường, hôm nay càng rõ ràng hơn.

“Phi Phi, em làm sao vậy?” Trình Phi Viễn lo lắng nhẹ giọng hỏi.

Tôn Đào Phi nhìn chăm chăm Trình Phi Viễn, “Anh nói xem?”

“Em không nói, anh làm sao biết, có việc gì em cứ nói cho anh biết!” Trình Phi Viễn nhìn bộ dáng lạnh nhạt của vợ mình, gấp gáp vò đầu bứt tai.

Tôn Đào Phi trực tiếp nghiêng đầu sang chỗ khác, không muốn nhìn vẻ mặt nóng nảy, lo lắng của hắn.

Có phải đàn ông nào cũng giả bộ thế này không.

“Về nhà nào, Bàn Đình đang ở nhà chờ đó!”

Về đến nhà, ăn cơm xong, ôm con trai chơi một lát, Tôn Đào Phi yên lặng tắm rồi ngủ.

Trình Phi Viễn nhìn bóng lưng buồn bực vô cùng của vợ mình, cả buổi tối, vợ hắn cũng không nhìn hắn một cái, suy nghĩ nửa ngày, hắn vẫn không hiểu, vợ mình rốt cuộc là làm sao!

Ngày thứ nhất, Tôn Đào Phi đầy lòng khó chịu, đau khổ vô cùng.

Trình Phi Viễn dùng vô số biện pháp, nghĩ cách trêu chọc làm vợ mình vui vẻ, một chút hiệu quả cũng không có.

Hai ngày, vẫn không có hiệu quả.

Ba ngày, buổi tối, Trình Phi Viễn đẩy cửa nhà ra, nghênh đón hắn trừ không khí vắng ngắt, vẫn là không khí vắng ngắt.

Trên bàn cơm chính tề để một phong thư và một đĩa CD. Bằng tốc độ nhanh nhất lật xem một lần, đoàn trưởng Trình của chúng ta liền ngơ ngẩn hóa đá. Hắn đã hoàn toàn rõ ràng vì sao vợ mình biến mất, và nguyên nhân hai ngày nay vợ mình không vui.

Hắn phi như bay đến cửa hàng bánh ngọt, nhưng đón hắn lại cũng là một mảnh đen như mực, hung hăng đánh xuống tay lái.

Trình Phi Viễn hối hận vô cùng, nếu sớm biết, sớm biết như vậy, cho dù là vợ hắn muốn biết hắn một ngày hắn đi cầu mấy lần, hắn cũng sẽ không có chút nào giấu giếm, nói ra hết.

~

[1] Chocolate rừng rậm đen: làm bằng chocolate, nhìn có vẻ như rừng...

43. Chương 43 : Xin Chào, Hạnh Phúc...

Vợ mất tích, không thấy. Đoàn trưởng Trình của chúng ta gấp gáp, lo lắng, nóng nảy, đủ loại cảm xúc không tốt nổi gót tới.

Ngựa không ngừng vó chạy về nhà, nghênh đón hắn lại là không khí lạnh như băng trong cả phòng. Dọc theo đường đi, sự mong ngóng vợ có thể về nhà đã hoàn toàn biến mất. Hắn không thể không tin rằng vợ mình thật sự đã mang theo con trai mất tích.

Hung hăng đâm mấy cái vào vách tường lạnh băng, phiền não nắm tóc, tiếp đó đoàn trưởng Trình của chúng ta hung hăng tự mình hai bạt tai.

Hắn cắn mặt mũi chó má gì, sớm biết như vậy, cho dù là bảo hắn quỳ bàn giặt đồ, hắn cũng cam nguyện, hắn chỉ cần vợ và con trai hắn.

“Mẹ, hôm nay Phi Phi có gọi điện thoại ọi người hay không?” Trình Phi Viễn cầm điện thoại, lòng như lửa đốt đi qua đi lại ở trong phòng khách, tận lực duy trì giọng nói như bình thường.

Khi Vương Cẩn Ngôn nghe được điện thoại của con mình gọi tới thì đang vui mừng đắp mặt nạ dưa leo, nghe được thanh âm của con trai, lập tức ngồi dậy, chỉ đáng thương cho dưa leo bị vứt bỏ.

“Không có, tuần trước con bé mới gọi điện thoại về nhà!”

“Vậy con cúp trước!”

“Thằng con bất hiếu này, vợ của con cũng biết gọi điện thoại hỏi thăm chúng ta mỗi tuần, con nói xem con bao lâu không gọi điện thoại cho chúng ta rồi, một tháng một lần, phải hay không. Nghe được giọng con mẹ và cha con đều phải cảm ơn rồi rít!” Thấy đứa con nhà mình chỉ nói một câu liền muốn kết thúc, Vương Cẩn Ngôn bất mãn bật phật.

“Mẹ, con thật sự có chuyện, con cúp trước, mọi người ở nhà chú ý sức khỏe!”

Thái độ của con trai khác thường không muốn nói chuyện với bà, Vương Cẩn Ngôn xem chừng rất không vừa ý nha!

“Con trai, các con không có việc gì chứ!”

“Không có chuyện gì, chỉ là hai ngày này hơi mệt chút, có chút nhớ mẹ!”

“Tiểu tử thú!” Mặc dù giọng mang trách cứ, nhưng khóe miệng Vương Cẩn Ngôn vẫn cong cong như trăng khuyết, “Phi Viễn, lúc nào thì con và Phi Phi ẹ một đứa cháu để ẵm!”

Trình Phi Viễn cười khổ không thôi, đã bị vợ bỏ, làm sao có con trai!

“Đang cố gắng!” Trình Phi Viễn chỉ có thể hàm hồ qua mặt mẹ mình.

Đặt điện thoại xuống, Trình Phi Viễn ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, lý trí tự hỏi trong chốc lát, theo chuyện này mà xem, vợ mình cũng không muốn làm lớn chuyện này, nói cách khác chuyện có lẽ cũng không có hỏng bét như trong tưởng tượng của hắn. Chẳng qua là vợ, con đang ở đâu? Chồng em là trong sạch, tuyệt đối không làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với em. Em tình nguyện tin tưởng một người ngoài, cũng không nguyện ý tin tưởng chồng em sao?

Mặc dù mỗi ngày bị gió bắc lạnh lẽo thổi vào, nhưng tâm tình của nữ sĩ Tống Mỹ Lệ vẫn mỗi ngày chiếu cao rực rỡ, ấm như người đang ở tháng tư.

Làm một người phụ nữ mà nói, phu vinh tử hiếu chính là khắc họa cuộc sống hạnh phúc của bà, bà có lý do gì không vui vẻ mỗi ngày đây?

Gần tới hôm nay, bà tập xong ương ca[1] trong đoàn văn nghệ lâu năm ở đường phố, mới ra cửa lớn của đoàn văn nghệ, con rể đã gọi điện thoại đến.

Mặc dù Trình Phi Viễn không có nhiều lời, nhưng bằng kinh nghiệm hôn nhân phong phú ba mươi năm của Tống Mỹ Lệ, bà vẫn nhạy cảm phát hiện, hai đứa nhỏ này nhất định là có mâu thuẫn, hơn nữa còn là mâu thuẫn không nhỏ.

“Mẹ!” Trước mắt đột nhiên hiện ra một bóng dáng, Tống Mỹ Lệ sợ tới mức kinh hãi lui hai bước lớn về sau. Đợi đến khi thấy rõ là con gái mình và cháu ngoại, tim của bà mới dần dần gần như ổn định.

“Tại sao lại về đây?” Tống Mỹ Lệ bình tĩnh hỏi. Thì ra đôi vợ chồng son này đang cãi nhau to.

Tôn Đào Phi kéo ra nụ cười tươi tắn, “Nhớ mẹ nha, ba con đi công tác còn chưa về!”

“Bà ngoại, ôm, ôm!” Bàn Đình vươn thân thể nhỏ bé, không ngừng uốn qua uốn lại ở trong ngực Tôn Đào Phi.

“Cháu ngoan của bà, bà ngoại nhớ con muốn chết!” Tống Mỹ Lệ nhận lấy cháu ngoại, hôn vài cái bẹp bẹp lên mặt thẳng nhóc, chọc cho nó cười khanh khách không ngừng.

“Con gọi điện thoại cho Phi Viễn đi, vừa rồi nó mới gọi tới!” trong nháy mắt Tôn Đào Phi ngây ngốc, trên mặt đẹp dần hiện lên nét buồn bã.

Tống Mỹ Lệ thăm thở dài, từ nhỏ đến lớn, bà lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt con gái bi thương như vậy. Con gái là bà mang thai mười tháng sinh ra, nói không đau lòng là gạt người.

“Con và Phi Viễn rốt cuộc sao vậy!” Tổng Mỹ Lệ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Bà bảo đảm, nếu như bà không hỏi, con gái bà có nỗi khổ gì nhất định cũng chỉ để trong lòng, đợi đến ngày cô chịu không được, chuyện sẽ rất nghiêm trọng.

Làm cha mẹ, đối với hôn nhân của con gái, bà nghĩ mình nên khuyên giải, lại nói, nào có hôn nhân nào từ đầu đến cuối đều là thuận buồm xuôi gió.

“Mẹ...” Tôn Đào Phi ôm nữ sĩ Tổng Mỹ Lệ thật chặt, trong ngực mẹ quả nhiên là ấm áp. Đau đớn, uất ức đè nén mấy ngày qua xông lên đầu, nước mắt càng thêm không chịu khống chế là chảy rơi xuống.

Mười lăm phút sau, Tôn Đào Phi lại ngẩng đầu lên một lần nữa, hai con mắt to long lanh đã sưng đỏ.

“Phi Phi, con muốn ly hôn với Phi Viễn sao?” Thấy con gái khóc được một lúc rồi, Tổng Mỹ Lệ mở miệng hỏi.

Tôn Đào Phi ngay lập tức lắc đầu một cái, “Không muốn!”

Tổng Mỹ Lệ từ ái sờ sờ đầu con gái, “Phi Phi, giống như con nói, trước kia có thể Phi Viễn thích Bùi tiểu thư đó. Nhưng, mẹ nhìn ra được, nó rất quan tâm đến con, ai mà không có quá khứ? Cả cha con, ban đầu cũng còn lưu luyến người yêu đầu tiên, một chút cũng không hề để ý đến mẹ. Nhưng con xem hiện tại, mẹ bảo ông ấy đi hướng đông, ông ấy cũng không dám đi hướng tây.”

Tôn Đào Phi mồm há to như nghe được tiếng Ả Rập, lão Tôn tiên sinh mẹ nói gì nghe nấy, ban đầu lại không thích mẹ mình.

“Khép cái miệng của con lại. Xem ra con cũng không phải là rất thương tâm!” Tổng Mỹ Lệ bất mãn trừng mắt nhìn con gái mình một cái, “Nhưng mà, Phi Viễn lên con đi gặp tình nhân cũ, nên phạt! Con trước tiên không cần gọi điện thoại cho nó, cứ để cho nó gấp gáp, lo lắng, đàn ông đều là không thể dễ nhượng bộ!”

Tôn Đào Phi gật đầu liên tục, cô cũng tán thành cách làm này!

Đàn ông xấu, khiến cho cô thương tâm, cô cũng không thể tha cho hắn dễ thế.

24h, vợ, con trai không chút tin tức.

36 giờ, vẫn là không chút tin tức.

48 giờ, đoàn trưởng Trình đã phát điên, vội vã trở về thành phố A!

Những ai có thể gọi điện thoại hần đều đã gọi rồi, nhưng tất cả mọi người đều nói, Tôn Đào Phi không đi tìm bọn họ. Hần biết nhất định là có người lừa gạt hần.

“Con trai, sao con đã về rồi! Hơn nữa còn giống như quỷ, Phi Phi đâu?” Vương Cẩm Ngôn mặt không thể tin nhìn người râu ria dơ dáy trước mắt lại là con trai trước sau vẫn chú trọng hình tượng của bà.

“Mẹ, Phi Phi có về đây không!” Trình Phi Viễn mặt mày không chịu nổi, tròng mắt đen láy thâm thúy bởi vì hai ngày không nghỉ ngơi mà hiện đầy tia máu.

“Không có, con và Phi Phi rốt cuộc sao vậy?”

Trình Phi Viễn lắc đầu một cái, yên lặng trở về phòng.

Sáng sớm ngày hôm sau, mới vừa tờ mờ sáng, Trình Phi Viễn đã mở mắt, nhanh chóng rửa mặt xong, trực tiếp chạy đến mục tiêu thứ nhất.

Tổng Mỹ Lệ còn buồn ngủ nhìn con rể chán chường ngoài cửa, mở cửa, “Vào đi!”

Nhìn biểu tình vô tâm của mẹ vợ, Trình Phi Viễn nhất thời trăm phần trăm khẳng định vợ mình về nhà mẹ đẻ rồi.

“Mẹ, con có thể đi gặp Phi Phi không?” Trình Phi Viễn trông mong nhìn mẹ vợ. Hần biết chuyện của hần và Phi Phi nhất định là không thể gạt được bà, muốn đánh muốn phạt, trước hết để cho hần gặp vợ hần.

Nhìn biểu tình tội nghiệp của con rể, Tổng Mỹ Lệ có chút cảm thấy buồn cười, nhưng cũng không thể biểu hiện ra, bà còn phải đòi lại công bằng cho con gái.

“Phi Viễn, mẹ không hiểu chuyện tình cảm giữa những người trẻ tuổi các con, nhưng nếu con và Phi Phi kết hôn, thì con phải gánh vác trách nhiệm của một người chồng.”

Trình Phi Viễn hồi lỗi vô cùng gật đầu liên tục, cái gì tình tình ái ái, Trình Phi Viễn hần chỉ gần vợ mình.

48 giờ, suốt cả hai ngày, Trình Phi Viễn luôn ở trạng thái nóng nảy bất an, rốt cuộc lại nhìn thấy vợ mình lần nữa.

Hần bình tĩnh đứng ở cửa, không dám nháy mắt, nhìn chằm chằm người trên giường, chỉ sợ mình chớp mắt, một lớn một nhỏ trước mắt sẽ biến mất lần nữa.

Tôn Đào Phi nằm cứng ngắc ở trên giường, thân thể căng thẳng một cử động nhỏ cũng không dám, ngay từ lúc Trình Phi Viễn gõ cửa nhà thì cô đã tỉnh. Hôm nay, hần chỉ đứng cách mình không tới năm thước, cô lại không biết đối mặt như thế nào.

“Phi Phi, Phi Phi...” Nhẹ ôm người trên giường, Trình Phi Viễn không biết thấp giọng nỉ non bao nhiêu lần.

Tim của Tôn Đào Phi đập mạnh liên hồi, một cái, hai cái, ba cái..., nhịp sau nhanh hơn nhịp trước, nhịp sau lại mạnh hơn nhịp trước, giống như là đang đánh trống vậy.

“Anh tới làm gì?” Tôn Đào Phi mở mắt, lạnh lùng nói.

“Phi Phi!” Trình Phi Viễn vui mừng ngẩng đầu.

“Anh rất nhớ em!”

Tôn Đào Phi lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng.

Trình Phi Viễn vội vàng giải thích, “Phi Phi, em hãy nghe anh nói, chiều tối tuần trước anh quả thật là phải trực, nhận được điện thoại của Bùi Hân là sáu giờ chiều, cô ấy nói có một vật rất quan trọng muốn giao cho anh, anh vốn không có ý định đi, sau đó suy nghĩ một chút vẫn đi, lại không nghĩ rằng cô ấy gạt anh. Lại qua hai ngày, cô ta lại gọi điện tới, trong điện thoại cô ta đã say, anh sợ cô ta xảy ra chuyện gì, đến lúc đó khó mà nói, đưa cô ta trở về phòng anh liền đi ra. Anh tuyệt đối không làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với em, nếu như lừa em anh liền trời giáng sấm sét, chết không từ tế.”

Tôn Đào Phi im lặng nghe xong, những oán khí, uất ức trong lòng trải qua hai ngày nay được Thái hậu nhà cô khuyên, thực ra đã giảm đi không ít. Hôm nay lại nghe lời giải thích của hần, không thể nghi ngờ lại khiến cô bớt giận đi nhiều.

Nhưng mà hần dám lén gặp riêng người yêu cũ thật sự rất đáng hận, giống như theo lời Thái hậu nhà cô, nên phạt.

“Anh về đi!” Tôn Đào Phi thản nhiên nói.

Trình Phi Viễn hoảng hốt hồi lâu, vợ còn chưa chịu tha thứ hần sao?

“Phi Phi, anh sai rồi. Về sau anh có chuyện gì đều sẽ không lừa gạt em, em đừng giận nữa, có được hay không?” Trình Phi Viễn ăn nói khép nép cầu khẩn, chỉ thiếu quỳ xuống với vợ mình. (#Ami: Anh ơi, sợ vợ là không tốt, nhưng sợ vợ sống lâu đó *vỗ vai*)

“Em muốn yên lặng một mình!”

“A!” Trình Phi Viễn vịn lần không muốn đứng lên, cẩn thận mỗi bước đi, trông mong nhìn Tôn Đào Phi, chỉ hy vọng cô có thể nhìn mình một cái.

“Đến phòng khách ngủ một chút đi!” Ánh mắt đầy tia máu của Trình Phi Viễn cuối cùng cũng khiến Tống Mỹ Lệ mềm lòng.

Trình Phi Viễn cười cười, trong lòng kích động không dứt, “Cám ơn mẹ!”

“Phi Viễn!” Nhìn Bùi Hân từ trong góc đi ra, sắc mặt của Trình Phi Viễn rất khó coi. Nói thật, hiện tại hần một chút cũng không muốn gặp lại người phụ nữ này, mấy tấm hình, CD trong nhà hần không phải tự nhiên xuất hiện. Trước kia, hần đã nghe Thành Phi nói một ít thủ đoạn đối phó người khác của cô ta, hần cũng không quá để ý. Bởi vì hần cảm thấy người sống trên đời này, ai cũng tránh không được sẽ dùng chút

thủ đoạn. Hiện tại cô ta lại dùng những thủ đoạn này với hấn, hấn cảm thấy rất thất vọng, rất rất thất vọng. Hấn vẫn luôn cho rằng cô là một người phụ nữ đơn thuần, thiện lương, bây giờ nhìn lại, hấn sai rồi.

“Về sau chúng ta đừng gặp mặt nữa!” Trình Phi Viễn lạnh lùng liếc nhìn Bùi Hấn, “Chuyện tham tuyển bí thư của ba cô tôi giúp không được!”

Khóe miệng Bùi Hấn ngập ngừng, tựa hồ muốn nói gì đó, Trình Phi Viễn lại nói trước, “Về sau đừng tìm vợ của tôi nữa, tôi không hy vọng cuộc sống của chúng tôi bị người ngoài quấy rầy!”

“Nhưng, anh đã nói anh thích em!” Bùi Hấn vội vàng nói.

Trình Phi Viễn khẽ mỉm cười, tựa như giễu cợt lại tựa như không phải, “Tôi đối với cô chỉ là thích, không phải yêu! Bùi Hấn, không cần dựa vào sự yêu thích của người khác đối với cô để làm chuyện ích kỷ. Hơn nữa, có lúc tình yêu của đàn ông chính là thứ không có bảo đảm nhất.”

Bùi Hấn ngẩng mặt lên, không nhìn tới bóng lưng càng đi càng xa của Trình Phi Viễn, mất một Trình Phi Viễn, còn có ngàn ngàn vạn vạn ‘Trình Phi Viễn’ đang chờ cô, cô nhất định sẽ tìm được một người đàn ông tốt hơn hấn gấp mười lần, trăm lần, ai bảo cô là Bùi Hấn người gặp người thích.

Hai ngày qua, Trình Phi Viễn đều mặt dày nường nhờ nhà vợ, dùng cờ hiệu hiếu kính hai ông bà.

Sắc mặt của Tôn Đào Phi dĩ nhiên là rất khó coi. Nhưng mà, hấn không quan tâm, hấn không hy vọng xa vời vợ sẽ cho hấn sắc mặt tốt, nhu tình mặt ý giống như trước, chỉ cần cô ở trước mắt mình, hấn đã rất thỏa mãn.

Buổi tối ngày thứ ba, Trình Phi Viễn đẩy cửa phòng Tôn Đào Phi ra. “Phi Phi, ngày mai anh phải về bộ đội.”

Tôn Đào Phi dừng tay một chút, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Trên gương mặt tuần tú cương nghị của Trình Phi Viễn đầy tràn mất mát, hấn rất hi vọng kỳ tích xuất hiện, vợ hoà giải với hấn cùng nhau trở về.

“Phi Phi, khi nào con chuẩn bị trở về thành phố W, phải nhớ có chừng có mực mới là tốt nhất.” Tổng Mỹ Lệ bắt đầu truyền thụ “bí kíp giữ chồng” của mình.

“Ngày mai con đi thăm ông bà nội và bố mẹ chồng, hôm sau trở về thành phố W!” Cũng coi như là cho hấn một ngạc nhiên đi. Về mặt đáng thương như bị chủ nhân bỏ của Trình Phi Viễn tối ngày hôm qua, đến bây giờ cô vẫn không quên được.

Đứng ở trong nhà lần nữa, mặc dù chỉ rời đi năm ngày, Tôn Đào Phi lại cảm thấy mình giống như đã rời đi thật lâu.

Phòng khách, các phòng đều được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, đối với hành động tốt của người luôn gây ra điều xấu trước kia, cô rất hài lòng.

Buổi tối, Trình Phi Viễn trở về nhà từ xa đã trông thấy trong nhà mình phát ra ánh đèn nhàn nhạt, chớp mắt nhìn lại liên tục. Cho đến khi xác định ánh đèn đúng là từ nhà mình phát ra, đoàn trưởng Trình chúng ta nhất thời xoắn chân thật nhanh, chạy như điên về nhà.

“Vợ, em đã về rồi!” Trình Phi Viễn nhìn vợ và con trai ở trước mắt, ngây ngốc hỏi.

Tôn Đào Phi nhìn bộ dạng mờ mịt, không thể tin được của Trình Phi Viễn, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Chuẩn bị ăn cơm!”

“Chỉ một lần này thôi, không có lần thứ hai, nếu không sẽ không đơn giản như vậy!”

Trình Phi Viễn cười ha ha, gật đầu liên tục, “Dạ, vợ, đó là đương nhiên!”

Cứ như vậy mà cuộc sống trở lại ngọt ngào, hài hòa như lúc trước. Mâu thuẫn lớn lần đầu tiên của hai người chính thức qua đi.

Suốt nửa tháng thành phố W đều mưa dầm liên tục, Trình Phi Viễn rời nhà đã năm ngày rồi.

Đêm khuya năm ngày trước, tiếng chuông báo động trong bộ đội đánh thức tất cả mọi người trong giấc mộng. Từ khi Trình Phi Viễn rời đi tập hợp lần đó, cũng không về nữa.

Qua hai ngày, Tôn Đào Phi mới biết huyện H xảy ra sạt lở đất, không biết bọn Trình Phi Viễn được sắp xếp đi nơi nào.

Mưa dầm vẫn đang tiếp tục, mỗi ngày Tôn Đào Phi đều vượt qua trong lo lắng, sợ hãi. Mỗi ngày đều không ngừng hướng lên trời cầu nguyện, hi vọng khí trời có thể nhanh chóng tốt lên.

“Vừa rạng sáng hôm qua huyện H lại xảy ra sạt lở đất lần nữa, hiện tại vẫn chưa xác định được số người thương vong...”

Máy trong tay dao động, “pằng” một tiếng rơi xuống, đầu óc Tôn Đào Phi nhất thời trống rỗng, cái gì cũng không có, tay chân tê dại, lạnh ngắt như băng.

Hồi lâu, chậm rãi lấy lại tinh thần, Tôn Đào Phi tay chân run rẩy, luống cuống bấm số điện thoại. Máy móc bấm số của Trình Phi Viễn, cho dù biết từ năm ngày trước số này đã rơi vào vùng không phủ sóng, cô vẫn không ngừng gọi không biết bao nhiêu lần.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, sẽ không có chuyện gì...” Ôm chặt thân thể nhỏ bé của Bàn Đình, Tôn Đào Phi không ngừng động viên mình.

Một ngày, hai ngày, ba ngày... Bảy ngày, tám ngày, một chút tin tức của Trình Phi Viễn cũng không có.

Sau khi trải qua nóng nảy, lo lắng, tuyệt vọng, Tôn Đào Phi tự an ủi mình, không có tin tức chính là tin tốt.

Gần tới ngày thứ mười hai, điện thoại yên lặng nhiều ngày rốt cuộc kêu lên.

“Trình Phi Viễn...” Nghe được thanh âm quen thuộc, Tôn Đào Phi nhin không được nghẹn ngào ra tiếng, nước mắt ào ào rơi xuống.

“Vợ, anh không sao!” Trình Phi Viễn dịu dàng nói.

Một câu nói này còn hơn ngàn vạn lời nói khác.

Tôn Đào Phi nín khóc mỉm cười, xác định hấn an toàn, cô cũng an tâm.

“Trình Phi Viễn anh nghe đây, anh phải thật tốt trở lại cho em. Nếu không em liền mang theo hai đứa con trai của anh tái giá với người khác!”

Đúng vậy, Tôn Đào Phi cô mang thai, đại di mục (kinh nguyệt) của cô đã chậm trễ nửa tháng, cho dù bác sĩ còn chưa xác nhận, cô cũng dám khẳng định cô đang mang một đứa bé thuộc về họ.

“Uh, anh hiểu rõ rồi, em nhớ chăm sóc mình thật tốt!” Nhấn tắt điện thoại, miệng khô nứt của Trình Phi Viễn toét ra thật to, phía trên tràn ra tia máu đỏ thẫm, cũng không thể ngăn trở nụ cười sáng lạn của hấn. Hắc hắc, hấn có con trai!

Tôn Đào Phi rất buồn bực, phản ứng của hấn cũng quá bình thản rồi. Cô có em bé mà. Nhưng, biết hấn an toàn, cô bỏ qua cho hấn trước, họ còn nhiều thời gian, sẽ có lúc cô tính sổ với hấn.

Sáng sớm nửa tháng sau, Trình Phi Viễn trên người dính bùn, bụi bặm mệt mỏi thận trọng mở cửa nhà ra, nhìn chăm chăm một lớn một nhỏ vẫn còn ngủ say, cười thật rục rĩ chói mắt.

“Anh đã về rồi!” Tôn Đào Phi mở mắt ra, mơ mơ màng màng nỉ non.

“Ừ!” Nhẹ ôm Tôn Đào Phi vào lòng, Trình Phi Viễn hôn sâu lên trán cô, thì thầm, “Phi Phi, anh yêu em!”

Tôn Đào Phi nhất thời giật mình mở to hai mắt, dần dần, giữa lông mày tràn đầy nụ cười nồng đậm, dịu dàng, đáp trả lại một nụ hôn, “Em cũng yêu anh!”

Ánh mặt trời mùa đông xuyên qua tấm kính thủy tinh, phủ một tầng ánh sáng ấm áp vàng óng ánh lên đôi vợ chồng trẻ ngọt ngào.

Năm tháng cuối cùng bình yên tốt đẹp!

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-quan-hon-gap-go-tinh-yeu>